

Giới thiệu Xâm Chiếm Tuyệt Đối

Truyện Xâm Chiếm Tuyệt Đối của tác giả Kim Đại nói về một cô gái bạch thỏ và một chàng trai trưởng thành. Đây cũng là thể loại truyện có nội dung cường thủ đoạt hào, hào môn thế gia.

Sau bao ngày đeo đuổi anh đã nắm được cô trong tay và chợt phát hiện ra rằng món "đồ chơi" ấy sẽ mãi mãi thuộc về anh..

Cô thỏ trắng kia tuy đã lớn khôn nhưng tâm hồn vẫn còn ngây thơ trong trắng. Thỏ bị anh bắt nhốt rồi một ngày cũng muốn được tự do như bao cô gái khác.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Kiều Hân yên tĩnh chờ đợi trong phòng khách, qua thật lâu, âm thanh bên ngoài lục tục truyền tới, biểu hiện rõ ràng ở bên ngoài là một bữa tiệc cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ có nơi này của cô là một thế giới nhỏ yên lặng lạnh lẽo, cạnh góc bàn có ghế bành cô đang ngồi.

Cô một mực nỗ lực giữ váy của mình, nỗ lực không để váy ngồi ra nếp nhăn.

Hôm nay quần áo cô mặc là di bảo mẫu cố ý thay cho cô, vì chọn được quần áo thích hợp, từ rất sớm cô đã bị gọi dậy, mặc thử một bộ quần áo tiếp một bộ quần áo, đến cuối cùng không riêng gì quần áo, giày, ngay cả đuôi sam trên đầu cô cũng bị sửa đổi rất nhiều lần.

Mãi cho đến lúc cô ra cửa, di bảo mẫu vẫn còn dặn dò cô.

Cô lắng lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Không biết qua bao lâu, âm thanh ồn ào náo nhiệt bên ngoài rốt cuộc dần dần nhỏ lại.

Sau khi chờ đợi một lúc lâu, cửa rốt cuộc bị người mở ra từ bên ngoài. Một người đàn ông trung niên không có chút biểu tình đi vào, nhìn cô một cái, rất khách khí nói: "Mời đi theo tôi."

Kiều Hân vội vàng leo xuống từ trên ghế, cô không dám đi quá nhanh, nhưng tâm tình lại rất khẩn trương, không nhận được đi nhanh hai bước.

Cảnh tượng bên ngoài hiển nhiên có chút hỗn loạn, bữa tiệc mới kết thúc, tuy khách đã đi rồi, nhưng những thứ canh cặn thịt thừa kia, còn có ban nhạc phụ trách biểu diễn vẫn còn ở đây.

Lúc Kiêu Hân đi ngang qua, vừa nhìn thấy những thứ canh cặn thịt thừa kia, liền vô ý nuốt một ngụm nước miếng, sáng sớm cô liền bị ba mang tới đây.

Chờ tới bây giờ, cũng không có người hỏi cô có muốn ăn chút gì không, cô đã sớm vừa khát lại vừa đói không chịu nổi.

Nhưng dù như vậy, cô cũng không dám lộ ra chút bất mãn nào.

Cô đi theo sau lưng người đàn ông trung niên kia, sau khi xuyên qua đại sảnh, đi qua cầu thang xoắn ốc, cuối cùng cô đi tới trước cánh cửa đóng chặt kia.

Người đàn ông trung niên mang cô tới trước cửa liền ngừng lại.

Kiều Hân hít sâu một hơi, khẩn trương đẩy cửa phòng ra.

Bên trong phòng rất lớn, cô liếc nhìn vào trong.

Sau đó, cô liền nhìn thấy ba Kiêu Cảnh Nhiễm đang nói chuyện với một người nào đó: "Nó là đứa bé của một người họ hàng xa, ba mẹ đều qua đời rồi. . . . Ba thấy đứa bé đáng thương mới mang tới đây. . . . Đứa nhỏ này vô cùng ngoan. . . ."

Nghe nói như vậy, Kiêu Hân liền căng thẳng, cô chợt ý thức được mình quên gõ cửa. Trước khi cô tới đây, di bảo mẫu đã dặn cô rất nhiều lần, đến chỗ lạ không nên tùy tiện đẩy cửa đi vào, nhất định phải gõ cửa, nhất định phải lễ phép, nhìn thấy người phải chào hỏi.

Cho nên lúc cô nhìn thấy ba, cô theo bản năng muốn há mồm gọi một tiếng ba.

Chỉ là lúc cô sắp phát ra tiếng ba, khăn trương khiến vẻ mặt cô đầy màu sắc.

Kiều Hân lập tức không dám lên tiếng, theo tầm mắt ba cô, cô rất nhanh chú ý tới một người đang đứng trong góc khuất.

Đó là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi.

Kiều Hân chỉ mới tám tuổi, không hiểu được khái niệm mỹ nam, cô chỉ biết người trước mắt làm cho cô có cảm giác giống như hoàng tử đi ra từ trong tranh.

Thiếu niên kia mặc áo sơ mi màu trắng, có lẽ là vì đang ở trong nhà, thiếu niên kia tùy ý khoác một cánh tay lên trên kệ, tay trái cầm một ly rượu, so với Kiều Hân và ba Kiều ở một bên, thiếu niên này có vẻ rất thoải mái nhàn nhã.

Chỉ là cặp mắt kia hơi trầm lắng, lúc cặp mắt kia nhìn về phía cô, Kiều Hân vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Kiều Hân và ba Kiều Cảnh Nhiễm khăn trương muốn chết rồi, mặc dù thiếu niên ở trước mắt cũng là huyết mạch của mình, nhưng khác với Kiều Hân đơn thuần nhu thuận, đứa con trai này. . . . .

Mỗi lần gặp mặt, Kiều Cảnh Nhiễm luôn có một loại cảm giác bị đối phương nhìn thấu nội tâm.

Hơn nữa rõ ràng ông đã chuẩn bị đầy đủ, mặc kệ là làm nèn, hay là thời cơ mở miệng, tất cả đều trải qua suy nghĩ cẩn kẽ, lại đặc biệt nói chuyện này với con trai vào tiệc sinh nhật của mình. . . . .

Nhưng bây giờ xem ra, đối phương rõ ràng không thêm chịu nể mặt mũi. . . . .

Tình hình như vậy quả thật giống như áp suất thấp, đến cuối cùng ba Kiều khăn trương đến mức dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán.

Đến lúc này, thiếu niên kia rốt cuộc cũng có động tác.

Thiếu niên rất tùy ý để ly rượu lên trên kệ, liếc mắt nhìn Kiều Hân một cái.

Kiều Hân đối bụng đến nỗi bụng phát ra tiếng rột rột, đột nhiên cảm giác trước mặt có mấy ngôi sao đang nhảy nhót, cô vội vàng tròn to hai mắt, nỗ lực nhìn bốn phía xung quanh.

Nhưng tụt huyết áp dẫn tới hôn mê khiến trước mắt cô tối sầm, đồng thời cô có một loại cảm giác muốn té xỉu.

Không thể té xỉu ở chỗ này! !

Kiều Hân cũng không biết mình lấy hơi sức ở đâu ra, cô nắm chặt quả đấm. Mặc dù trước mắt đen kịt, còn có vô số sao đang nhảy, nhưng cô vẫn cố gắng tròn tròn mắt, hít sâu. . . . .

Dần dần những ngôi sao nhảy lung tung kia biến mất, ánh mắt của cô cũng từ từ rõ ràng, hình ảnh quen thuộc trở lại, vách tường, đồ trang trí cao cấp ở bên cạnh, còn có thiếu niên ở trước mắt. . . . đang nhìn cô chăm chăm. . . . .

Kiều Hân sợ hết hồn.

Mồ hôi rất nhanh toát ra từ sau lưng và trên trán cô.

Cô khăn trương đến quên thu hồi tầm mắt, cô không nhúc nhích nhìn anh ta, ánh mắt cũng từ trống rỗng biến thành yếu ớt sợ hãi như bây giờ. . . . .

Cô cảm thấy mình chính là một con kiến chờ đợi đối phương thương hại.

Mà thiếu niên ở đó, từ trên cao nhìn xuống cô.

Đó không phải chỉ là chênh lệch về chiều cao, còn có địa vị hoàn toàn bất đồng giữa hai người. . . . .

Không biết trải qua bao lâu, thiếu niên đối diện rốt cuộc gật nhẹ đầu.

Vốn là không khí rất hồi hộp, trong nháy mắt liền thay đổi.

Ngay cả sắc mặt của ba Kiều cũng trở nên thoải mái hơn, ba Kiều khăn trương thúc giục Kiều Hân, nói: "Hân Hân, mau chào hỏi anh trai đi."

Kiều Hân lúc này có chút chậm chạp, cô hít một hơi, giọng nói khàn khàn yếu đuối nói qua: "Chào anh, em tên là Kiều Hân."

Thiếu niên thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt trả lời: "Kiều Bù."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Lúc trước cửa lớn nhà họ Kiều đối với Kiều Hân mà nói là một nơi rất lớn, nhưng trong trí nhớ lại không cảm thấy nơi này sẽ lớn như vậy.

Mà Kiều Hân cũng từ cô gái nhỏ ngây thơ năm đó, biến thành một cô gái trưởng thành như bây giờ.

Chỉ là gần đây Kiều Hân rất buồn, cô cũng không dám lên mạng nữa.

Chính là vừa lên mạng, tin tức tình cảm giữa ba cô và nữ minh tinh trẻ tuổi sẽ ùn ùn kéo đến.

Thật ra thì ba cô độc thân nhiều năm như vậy, nếu như thật sự muốn tái hôn, thân là con gái, Kiều Hân vui mừng còn không kịp.

Chỉ là bây giờ đối tượng scandal với ba cô, Kiều Hân thật là gánh không nổi.

Hơn nữa lần này ba cô cũng hơi quá đáng, hôm nay hẹn hò với người này, ngày mai hẹn hò với người kia, giống như ngại chuyện chưa đủ lớn, thỉnh thoảng còn dẫn hai vị nữ chính tranh đến cô chết tới sống vào trong nhà.

Lần trước đã tạo ra tin tức hai nữ tranh một nam ra tay quá nặng gì đó, cuối cùng người ngã ngựa đổ, tất cả đều lên trang đầu các tờ báo giải trí lá cải.

Tin này vừa xuất hiện, Kiều Hân mắt mặt xấu hổ đến không dám lên mạng.

Kiều Hân đang suy nghĩ tới đó, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Thời gian này trong nhà cũng sẽ không có người nào tìm cô, Kiều Hân liền đoán là ba cô muốn tìm cô nói chuyện.

Quả nhiên vừa mở cửa, Kiều Hân đã nhìn thấy ba cô đứng ở cửa, giống như là có lời muốn nói với cô.

Kiều Hân đã sớm biết sẽ có một ngày này, cô nhanh chóng mở cửa, để cho ba cô đi vào.

Ba cô ngược lại chần chờ một lúc, ngồi ở trên ghế cạnh bàn trang điểm, từ từ mở miệng nói: "Hân Hân, chuyện gần đây của ba, chắc con cũng biết. . . ."

Kiều Hân nhìn bàn chân, trong lòng đoán ba cô muốn nói mấy lời kia.

Ba Kiều chần chờ một lúc, quả nhiên giống như Kiều Hân đoán, ba cô rất nhanh đã nói: "Gần đây anh con không nói gì chứ?"

Đại khái cũng hiểu rõ trong khoảng thời gian gần đây mình gây chuyện quá khó coi, ba Kiều muốn hỏi thăm chút tin tức từ Kiều Hân.

Thật ra thì Kiều Hân cũng có chút kỳ quái, theo như tính khí nóng này của anh trai, chỉ cần ba cô gây ra những chuyện cười này, đã sớm nên gọi một cú điện thoại tới.

Lần này ngược lại gió êm sóng lặng, một thái độ mặc cho ba Kiều mắt mặt xấu hổ.

Hơn nữa mỗi ngày cô đều sẽ gọi điện thoại với anh, anh của cô cũng không lần nào đề cập tới chuyện trong nhà.

Kiều Hân chần chờ một lúc mới lên tiếng: "Có lẽ anh trai đang bận thôi. . . . . Nhưng mà ba, ba thật sự phải chú ý một chút. . . . . Ba cũng biết anh. . . ."

Ba Kiều một bộ dáng quai hàm phát đau, khoát tay lia lịa, ba mày bị con trai dọa sợ đến như vậy cũng là chuyện lạ rồi. Nhưng có biện pháp gì, hiện tại chỗ nào trong nhà họ Kiều không phải dựa vào Kiều Búi.

Chờ sau khi ba Kiều rời đi, Kiều Hân cũng thờ dài theo. Ba cô cũng chừng này tuổi rồi, nghiêm túc tìm một phụ nữ tốt kết hôn là tốt rồi, như vậy người làm con gái như cô cũng yên tâm, nhưng bây giờ. . . . . không biết anh trai của cô sẽ có thái độ gì. . . . .

Mặc dù chương trình học không nhiều nhưng vẫn rất hỗn loạn, chỉ là Kiều Hân có thể đi học thì cứ đi học, chủ yếu là ở nhà cũng không làm gì, còn không bằng đi học gặp mặt thêm nhiều người.

Với lại Kiều Hân cũng muốn suy nghĩ một chút dự định cho nghề nghiệp tương lai. Nhưng mỗi lần nghĩ đến, Kiều Hân lại rất lo lắng, dù sao cô có một người anh trai giàu có như vậy. . . . .

Ai biết anh sẽ có sắp xếp gì cho cô đây. . . . .

Yên lặng như vậy qua vài ngày, ngày đó cô mới vừa học hết tiết, lúc về đến nhà, chỉ thấy chỗ cửa phòng khách để mấy cái thùng đã đóng gói cực kỳ tốt, ba cô ngơ ngác ngồi một bên trên ghế sa lon.

Hơn nữa đứng ở bên cạnh ba cô là phụ tá Lý, phụ tá Lý này là trợ lý chuyên phụ trách việc vặt bên cạnh anh trai cô.

Lúc trước phụ tá Lý này đã từng liên lạc với cô, hỏi cô có muốn tiếp tục học nữa để làm nghiên cứu sinh không? Có muốn sắp xếp gì không? Chỉ là cô thích đi học hơn, thật sự không có suy nghĩ đó.

Lần này gặp lại phụ tá Lý này, Kiều Hân liền sững sốt.

Hiển nhiên lần này phụ tá Lý là mang theo nhiệm vụ gì đó tới.

Khi Kiều Hân đi vào, đúng lúc chỉ nghe thấy phụ tá đó đang khách khí nói với ba cô: "Đã chuẩn bị xong xe cho ngài rồi."

Chỉ là sau khi thấy cô đến, ba Kiều và phụ tá Lý nhanh chóng dừng cuộc nói chuyện lại, khẩn trương ngồi dậy, khách khí lên tiếng chào cô.

Nhưng trường hợp như vậy quá lúng túng.

Kiều Hân cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Đây là ba cô bị anh trai "lưu đây" sao. . . . .

Kiều Hân cũng không tiện nói quá nhiều lời an ủi, chủ yếu đây chính là phong cách làm việc của anh cô, cho tới bây giờ đều không có khoan nhượng.

Càng đừng nói đến việc cô kè mặc cả, giúp đỡ xin tha. . . . .

Hơn nữa tìm nơi non xanh nước biếc để ba tịnh tâm cũng tốt.

Kiều Hân cúi đầu nhìn qua nhãn tên trên hành lý, ở trong lòng tính toán còn có thứ nào cần mang theo không?

Cuối cùng Kiều Hân đi theo phụ tá Lý, cùng nhau đưa ba cô lên xe, ba cô vẫn luôn không tình nguyện, nhưng lại không thể làm gì.

Sau khi đám người kia đi, Kiều Hân lại nghe thấy phụ tá Lý ở đó khách khí nói: "Kiều tiểu thư, tám giờ tối nay Kiều tiên sinh sẽ về nhà, làm phiền tiểu thư chuẩn bị."

Kiều Hân ngược lại biết anh của cô gần đây muốn trở về, cô liền gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chờ sau khi phụ tá Lý dẫn người rời đi, Kiều Hân liền bắt đầu chuẩn bị cho lần trở về này của anh trai Kiều Bồi của cô.

Cô vội vàng đến chân không chạm đất, chăm sóc chậu hoa và các bộ sưu tập của anh cô, chuẩn bị đồ lót trong phòng ngủ. . . . .

Không biết Kiều Hân kiểm tra bao nhiêu lần, còn có món ăn sau khi anh trở về.

Lúc đang suy nghĩ thực đơn, Kiều Hân cũng không nhận ra, cô lại chạy đến trong phòng ngủ của anh, cẩn thận kiểm tra nhiều lần, ngay cả tủ treo quần áo cô cũng cố ý mở ra nhìn.

Đến những bộ đồ lót kia cô cũng lấy ra, cố ý đặt ở chỗ nổi bật bên giường.

Chỉ là lúc làm việc này, Kiều Hân không nhận được nói thầm, cô cũng không biết tại sao anh lại để cô làm loại chuyện này. Cô cũng học đại học rồi, nhưng cố tình vào lúc cô năm nhất, anh của cô lại giao "Nhiệm vụ" quan trọng như vậy cho cô.

Để cho cô phụ trách toàn bộ chuyện trong phòng ngủ của anh. . . . .

Nếu không phải vị này là anh trai của cô, Kiều Hân đã hoài nghi đối phương có phải là tâm lý biến thái không?

Giải thích duy nhất chính là người anh trai này của cô là một người thích sạch sẽ, không cho người ngoài nhúng tay vào phòng ngủ của anh .

Làm xong những việc này, thời gian cũng không còn nhiều.

Kiều Hân vội vàng đi ra từ trong phòng, đến cửa lớn chờ anh trở về.

Lúc này không riêng gì Kiều Hân, những người giúp việc và quản gia cũng đều đứng chờ thành một hàng.

Xe của vệ sĩ lái vào sân, sau đó rẽ về phía gara ở bên kia.

Lúc này chạy trước cửa chỉ có xe riêng của Kiều Bồi.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Kiều Bồi rút cuộc đi ra từ bên trong xe.

Bộ dáng xuất chúng uy phong lẫm liệt kia thật không giống người bình thường.

Rất nhiều người sau khi nhìn thấy Kiều Bồi, đều sẽ có một cảm giác chấn động. Ở trên thương trường là một người làm việc quyết đoán, cay độc. Chờ khi bạn nhìn thấy anh, điều đầu tiên hiện lên ở trong đầu, không phải những thủ đoạn trên thương trường của anh, mà là người này còn có thể xinh đẹp hơn sao?

Sau khi Kiều Bồi đi ra từ trong xe, rất tự nhiên nhìn lướt qua mọi người.

Tầm mắt của anh rất nhanh liền rơi vào trên người Kiều Hân ở đối diện.

Nhiều ngày không thấy, Kiều Hân ngược lại không có biến hóa quá lớn, vẫn là bộ dáng yên tĩnh đó.

Dưới cái nhìn chăm chú của Kiều Bồi, Kiều Hân rất nhanh đi tới, thân thiết kéo cánh tay của anh, chỉ là quá kích động, trong lúc nhất thời Kiều Hân cũng không biết nên nói cái gì.

Cô cẩn thận nhìn về mặt anh, về mặt Kiều Bồi nhàn nhạt, người này luôn luôn trầm ổn.

Kiều Hân lộ ra vẻ mặt vui vẻ, dù sao chuyện anh về nhà cũng khiến cho mọi người vui vẻ.

Cô giống như một quản gia nhỏ, sau khi Kiều Bồi đi vào trong nhà, cô một tác cũng không rời đi theo bên cạnh anh, cẩn thận chăm sóc anh.

Kiều Bồi vừa ngồi xuống ghế sa lon, Kiều Hân liền bưng tới trái cây và nước trà cho anh.

Có lẽ là ngồi máy bay quá lâu, lúc ngồi ở trên ghế sa lon, trên mặt Kiều Bồi lộ ra một mỏi.

Kiều Hân biết công việc của anh rất bận rộn, mỗi lần về nhà đều giống như thuyền dừng ở cảng.

Cô an tĩnh canh giữ ở bên cạnh Kiều Bồi, giương mắt nhìn anh.

Kiều Bồi ngồi một lúc, tay rất tự nhiên vươn ra, vuốt vuốt tóc Kiều Hân.

Kiều Hân không biết làm sao, cảm giác có chút khó chịu, cô cảm thấy sau lưng của mình nhột nhột.

Hơn nữa, lúc này anh cho cô cảm giác thật không tốt, giống như đối xử với vật cưng như chó, mèo.

Chỉ là lúc đến phòng ăn, Kiều Hân lại cảm thấy mình có chút quá nhạy cảm. Đó là anh trai của cô, anh vuốt tóc cô cũng chỉ là thân mật giữa anh trai và em gái, sao cô lại nghĩ tới chủ nhân trên choker chó, mèo chứ?

Đây đúng là chuyện bé xé to rồi

Cho nên đợi sau khi ăn cơm xong, lúc Kiều Bồi gọi cô vào phòng ngủ, Kiều Hân liền thoái mái đi.

Lại nói kể từ sau khi học trung học, phòng ngủ của anh đều là do cô dọn dẹp, cho nên đi vào bên trong, cô liền bắt đầu giống như một quản gia nhỏ, giúp Kiều Bồi trải giường chiếu, cô cũng xem gối đầu có bị đặt quá thấp không?

Sau đó cô bắt đầu giúp anh tìm quần áo mới.

Kiều Hân lấy ra quần áo anh muốn thay, xếp ngay ngắn đặt ở trên giường.

Sau khi làm xong những thứ này, Kiều Hân nhìn thấy không còn gì cần làm, liền muốn rời đi, chỉ là người còn chưa kịp đi.

Kiều Bồi đã rất tự nhiên vỗ vỗ vị trí bên cạnh, dùng ánh mắt ý bảo cô đi qua.

Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh, giương mắt nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sau khi Kiều Hân ngồi ở bên cạnh anh, Kiều Búi chỉ xuống một cái hộp nhỏ chỗ mép giường, nói: "Bên trong có quà của em."

Kiều Hân hưng phấn 'A' một tiếng, cô đoán anh sẽ mang món quà nhỏ về tặng cho cô.

Mỗi lần Kiều Búi trở về cũng sẽ mang cho cô các loại đồ chơi nhỏ thú vị.

Kiều Hân biết công việc anh rất nhiều, lúc trở về nhà có thể nhớ tới cô, thậm chí còn vì cô chuẩn bị một phần quà nhỏ, cho dù là mang về cho cô một sấp khăn giấy, Kiều Hân cũng sẽ vui đến không ngậm miệng được.

Kiều Hân lập tức mở hộp quà đó ra, sau đó cô liền phát hiện bên trong là một hộp chocolate được tạo hình khác nhau.

Kiều Hân đã sớm không còn thích đồ ngọt, nhưng bởi vì là anh mang về, Kiều Hân lập tức cầm một viên lên ăn.

Không biết có phải là do anh mang về hay không, đã ăn rất nhiều loại chocolate rồi, nhưng Kiều Hân lại cảm thấy chocolate này ăn cực ngon.

Ăn đến mất cô đều nheo lại một chỗ.

Sau khi ăn thêm hai viên, Kiều Hân nhớ tới anh, vội nâng hộp lên hỏi anh: "Anh cũng ăn một viên đi, ăn rất ngon."

Kiều Búi lắc đầu một cái, vươn tay lau đôi môi của Kiều Hân.

Kiều Hân ngẩn người một chút, liền cảm giác thời gian ngón tay anh để trên môi mình có chút dài.

Chỉ là Kiều Hân rất nhanh liền nghĩ đến, chắc vì vừa rồi cô ăn chocolate nên bị dính trên môi. Cô không ăn chocolate nữa, vội khép hộp lại, chuẩn bị mang về từ từ thưởng thức.

Chỉ là sau khi khép hộp, Kiều Búi cũng không có ý để cho cô lập tức rời đi, ngược lại là một bộ dáng chờ cô nói chuyện.

Kiều Hân biết tính khí của anh, hơn phân nửa là gần đây anh có chút buồn bực, muốn nghe cô nói chuyện một chút.

Kiều Hân liền nói ra những tin đồn thú vị mà mình nghe được gần đây.

Cũng vì sự dạy dỗ mấy năm nay của Kiều Búi đối với cô, chỉ cần thời điểm Kiều Hân ở trước mặt anh, sẽ theo bản năng nói ra những chuyện mà mình nghĩ tới.

Rất nhanh không riêng gì những tin đồn thú vị kia, Kiều Hân còn không nhận được báo cáo luôn tình trạng gần đây của mình, "Khóa học vẫn là như vậy, dù sao chỉ cần chăm chỉ là có thể học giỏi, ngược lại lớp em đã có rất nhiều người đi ra ngoài thực tập, dù sao học kỳ này chỉ là nộp luận văn . . . . ."

Chỉ là người tới cái tuổi này, cho dù quen cuộc sống trạch đến mấy, cũng khó tránh khỏi sẽ có một chút xiu xục động, muốn đi ra nhìn thử thế giới khác, đi cảm thụ cuộc sống khác.

Hiện tại Kiều Hân cũng có chút xục động.

Cô mang theo mong đợi nói qua: "Anh, em tham khảo kế hoạch nghề nghiệp tương lai của các bạn trong lớp, hệ trung văn này của em chỗ nào cũng cần, có thể làm ở tòa soạn báo, còn có thể làm nhân viên công vụ soạn thảo văn bản cho người ta. Nhưng em nghĩ rồi, em phát hiện em rất thích giảng bài cho người ta. . . . . Anh còn nhớ rõ lúc em còn nhỏ sẽ xếp búp bê thành một hàng rồi giảng bài cho tụi nó không? Bây giờ em nhớ lại mà vẫn cảm thấy đặc biệt thú vị. . . . . Cho nên anh à, em thật sự thật muốn làm cô giáo. . . . ."

Nói xong Kiều Hân còn cố ý mở to hai mắt nhìn Kiều Búi.

Hơn nữa cô không chỉ suy nghĩ, mà cô đã mua hai quyển sách hướng dẫn phương pháp làm giáo viên.

Kiều Búi vẫn luôn yên tĩnh nghe, đợi sau khi Kiều Hân nói xong, anh mới nhỏ giọng nói: "Không thích hợp với em."

Kiều Hân ngẩn ra, dù là biết tính khí anh khó chịu, nhưng vẫn vội vàng nói, "Nhưng, làm giáo viên rất tốt, vừa được mọi người tôn trọng, lại có nghỉ đông và nghỉ hè. . . . . Hơn nữa em rất thích. . . . . Anh, để cho em làm được không. . . . ."

Kiều Búi nhìn cô, chỉ nhàn nhạt nói một chữ 'ngaoan'.

Kiều Hân lập tức không dám cầu xin, bởi vì đây là điểm báo Kiều Búi không còn kiên nhẫn, nếu cô không ngừng cầu xin, đừng nói đi ra ngoài làm việc, không chừng anh sẽ trực tiếp để cho cô ở nhà đợi thôi. . . . .

Đang lúc Kiều Hân đến thở mạnh cũng không dám, Kiều Bùi hiềm khi nhỏ giọng đỡ cô một câu: "Đã sắp xếp xong rồi, sau khi em tốt nghiệp ở lại thư viện trường học công tác."

Kiều Hân ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt anh.

Kiều Bùi vẫn luôn nhìn cô, lúc cô nhìn qua, anh liền giơ tay lên, đỡ gáy của cô, ấn cô đến trước mặt mình, chạm trán của mình.

Lúc này, giọng nói của Kiều Bùi không tự giác mềm mại hơn một chút, "Ngoan, nghe lời."

Bởi vì hai người dựa vào rất gần, lời kia giống như là vang lên ở bên tai Kiều Hân, hơi thở của Kiều Bùi càng thêm dán sát vào trên mặt của cô, cảm giác hơi ngứa một chút.

Chỉ là trong đầu Kiều Hân đều là chuyện thủ thư ở thư viện. . . . .

Cô cũng không nhìn tới anh, chỉ cúi đầu nhìn hoa văn màu tối trên đắp giường. . . . . Trong đầu nghĩ loạn, công việc tiếp xúc với nhiều người nhất định là không thanh nhân bằng công việc anh sắp xếp, nhưng. . . . . cô rất rất muốn làm giáo viên. . . . .

Chỉ là từ nhỏ đến lớn chuyện nào của cô không phải là do anh sắp xếp. Lại nói, anh cũng là vì muốn tốt cho cô. . . . .

Nếu không quan tâm cô, ai cần quản cô làm cái gì.

Kiều Hân thở dài, cúi đầu nhỏ giọng đáp: "Em biết rồi, anh. . . . . tất cả em đều nghe anh. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Rạng sáng ngày hôm sau Kiều Hân đã thức dậy, cô cố ý chạy đến phòng bếp nhìn một chút, lại lần lượt kiểm tra rồi kiểm tra, sau khi không có chút sai sót nào, cô mới thả lỏng một chút.

Ở phòng ăn chờ một lúc, Kiều Bùi đã tới rồi.

Hôm nay Kiều Bùi mặc một thân quần áo rất nhẹ nhàng, nhìn qua tâm tình cũng không tệ.

Chờ sau khi Kiều Bùi ngồi xuống, Kiều Hân vội hầu ở bên cạnh anh. Mặc dù bát đĩa đã sớm bày biện xong, nhưng cô vẫn bày biện lại lần nữa.

Cố ý đặt đĩa tới gần tay anh thêm một chút.

Sau đó lúc múc cho anh một chén canh.

Kiều Bùi vội khoát khoát tay, để Kiều Hân ngồi xuống với anh.

Cho dù ngồi xuống, ánh mắt Kiều Hân vẫn không rời khỏi anh.

Cho đến khi thấy anh cầm đĩa ăn cơm, lòng thấp thỏm của Kiều Hân rốt cuộc mới để xuống.

Xem ra món ăn cô chọn vẫn rất hợp khẩu vị của anh.

Chỉ là vào lúc ăn cơm, Kiều Hân chợt phát hiện trong nhà giống như có chút không đúng.

Lúc này trong đầu cô đều là suy nghĩ làm vừa lòng anh, lúc này cô mới phát hiện màu sắc mấy đồ trang trí trong phòng ăn có chút không đúng.

Cô buồn bực nhìn mấy lần, hơn nữa không riêng gì những đồ trang trí kia đâu. Cô nhìn về phía xa xa, salon trong phòng khách cũng đổi thành màu khác.

Cô buồn bực nhìn vài lần, quả nhiên nhìn thấy ở một gian phòng khác, có người giúp việc đang yên lặng di chuyển vật dụng trong nhà, chỉ là sau khi chuyển đi, rất nhanh sẽ có vật dụng khác thay thế.

Hơn nữa những người đó làm việc rất yên lặng.

Cho nên cô cũng không có chú ý tới.

Kiều Hân há hốc mồm, không nhận được nhìn anh một lần, dù sao cũng ở bên cạnh Kiều Bùi lâu rồi, Kiều Hân lập tức hiểu rõ những người kia đang làm

gi.

Hon phân nửa là Kiều Búi biết ba mang những người phụ nữ ở bên ngoài về nhà, dứt khoát để cho người ta thay đổi hết vật dụng trong nhà.

Ở điểm này, Kiều Hân có thể hiểu được anh.

Anh là một người cực kỳ bảo thủ, nhất là so sánh với ba phong lưu, Kiều Búi quả thực chính là đại biểu cho những người đàn ông giữ mình trong sạch.

Cho nên khi anh bộc lộ vẻ chán ghét việc quan hệ nam nữ hỗn loạn thì Kiều Hân cũng không nói gì.

Hon nữa Kiều Hân vẫn có chút ghê tởm những thứ như ghế salon và giường kia. . . . . Ai biết ba cô làm cái gì ở những chỗ đó, hon nữa. . . . . Bên ngoài còn có tin đồn ba cô vì để cho hai tiểu minh tinh cạnh tranh, đã cùng mang họ về nhà, bay. . . . .

Kiều Hân vừa nghĩ đã nổi da gà. . . . .

Sau khi ăn cơm xong, Kiều Hân cũng không muốn làm cái gì.

Nhất là lúc ở trước mặt Kiều Búi, cô chính là một người hầu nhỏ chờ phân phó, mọi chuyện đều muốn nghe anh an bài.

Hiện tại nếu anh đã chỉ ra con đường an nhàn rộng thênh thang, hon nữa còn là loại an nhàn thẳng đến khi tuổi già, Kiều Hân dứt khoát muốn sớm thích ứng hoàn cảnh một chút.

Sau khi Kiều Hân nghĩ đến đó, liền đứng lên từ chỗ ngồi, trả lời với Kiều Búi: "Anh, nếu anh đã sắp xếp xong, em muốn đi thư viện xem một chút. . . . ."

Đúng lúc Kiều Búi cũng không có an bài khác, liền gật đầu một cái, định để cô đi qua xem thử.

Chờ Kiều Hân dọn dẹp ổn thỏa, lúc ra cửa, đã có xe đợi cô ở bên ngoài rồi.

Hon nữa không riêng gì xe, ở bên cạnh xe còn có một người đang chờ, rõ ràng người đó muốn cùng cô đi làm quen hoàn cảnh.

Kiều Hân cũng biết anh của cô cực kỳ lo lắng cho cô, mặc kệ làm cái gì, đều thích tìm một người đi với cô.

Chờ lúc Kiều Hân và anh ta đến, người phụ trách bên phía thư viện đã sớm chờ bọn họ.

Đối phương rất nhiệt tình tiếp đãi bọn họ, dọc theo đường đi không ngừng giới thiệu đủ mọi thứ trong thư viện, chỉ là Kiều Hân bị đối phương lấy lòng khiến cả người không được tự nhiên.

Chủ yếu là do thân phận của đối phương, đây chính là lãnh đạo sau này của cô. Hiện tại nói chuyện với cô như vậy, Kiều Hân cảm thấy có chút lúng túng.

Hon nữa phần công việc này. . . . . Lúc trước Kiều Hân đã đoán công việc này là dạng gì, quả nhiên đến đây một lần càng xác thực phán đoán của cô.

Thật là chức vị chuyên nghiệp nhưng không lý tưởng. . . . .

Hon nữa đừng xem chức vụ này an nhàn như vậy, chỗ này lại có thể chuẩn bị cho cô một phòng làm việc riêng, đồ dùng bên trong phòng làm việc còn rất đầy đủ, từ bàn ghế đến máy vi tính, tất cả đều là đồ mới.

Thật may là người phụ trách kia cũng có nhãn lực, sau khi nhận thấy được Kiều Hân có chút không tự nhiên, rất nhanh tìm cớ rời đi.

Sau khi người nọ rời đi, phụ tá vẫn đi theo bên cạnh Kiều Hân, lại vội vàng hỏi ý Kiều Hân, xem cô có hài lòng với chỗ này hay không, có chỗ nào cần cải thiện hay không?

Cho dù Kiều Hân luôn được anh nuôi dưỡng rất tốt, nhưng cũng biết hoàn cảnh này không có gì cần cải thiện rồi. Hướng chỉ chỗ làm việc này lại còn chuẩn bị cho cô một chiếc ghế salon. . . . .

Kiều Hân đang tính rời đi, chợt cửa bị đẩy ra, một người trẻ tuổi có thân hình cao lớn đi vào.

Đối phương thấy cô, rất nhanh liền cười cười, khách khí nói: "Tôi tên là Trương Bân, chủ nhiệm phái tôi đi tới giúp cô làm quen hệ thống một chút."

Kiều Hân vừa nghe thế, liền tránh khỏi chỗ vị trí máy vi tính.

Động tác của người tên là Trương Bân này rất nhuần nhuyễn, nhanh chóng vận hành máy tính, vô cùng chuyên nghiệp giúp cô theo dõi được quá trình.

Thư viện có hệ thống chuyên môn, lần đầu Kiều Hân nhìn thấy cái này, cô vội vàng hỏi vài chuyện quan trọng cần chú ý.

Một hỏi một trả lời, hai người ngược lại hàn huyên nãy câu.

Chỉ là chờ sau khi điều chỉnh thử hết hệ thống, Trương Bân lại không có lập tức tránh ra, mà là nhìn điều kiện làm việc của Kiều Hân rồi nói: "Cô cần hỏi cái gì thì gọi điện thoại cho tôi, không cần khách khí."

Kiều Hân cũng không suy nghĩ nhiều, rất vui vẻ trao đổi số điện thoại di động với đối phương.

Sau khi rời khỏi thư viện, Kiều Hân không có lập tức trở về nhà, cô còn muốn nhân tiện đi tới lớp học nhìn một chút, Kiều Hân nói với phụ tá một tiếng liền đi ngay.

Chỉ là số mệnh không giống những sinh viên khác, trong lớp tiềm tàng nhân tài, mọi người ở đây đều rất linh thông tin tức.

Kiều Hân chân trước mới vừa nhìn hoàn cảnh thư viện, chân sau đã có người biết tin. Lúc trước là chuyện còn chưa xác định, nội bộ cần giữ bí mật. Hiện tại Kiều Hân cũng đến trả lời, đó chính là chuyện vãn đã đóng thuyền, cũng không có gì cần bảo mật.

Cho nên lúc Kiều Hân đến cửa phòng học, chỉ nghe thấy bên trong có người nói tên của cô.

Cô lập tức dừng bước.

Phần lớn người trong lớp cô đều quen biết ở mức độ gật đầu chào hỏi, chủ yếu là cho dù cô muốn kết giao bạn bè cũng không được, bình thường đi ra ngoài chơi đùa, bởi vì anh cô quản giáo cô rất nghiêm khắc, có thể đi chơi cũng rất ít.

Lại nói cô không ngủ lại trường, cho nên dần dần Kiều Hân giống như là người ngoài trường học.

Chỉ là đi học bốn năm, đây là lần đầu Kiều Hân nghe mọi người đang bàn luận về cô.

Trong đó có tiếng nói the thé của một nữ sinh: "Tôi nghe nói Kiều Hân muốn ở lại trường, là làm việc ở thư viện. . . . . Có người nhìn thấy cô ta đi tới đó. . . . ."

Người trong chuyên ngành của bọn họ không ít, muốn ở lại trường lại càng nhiều, nhưng bây giờ áp lực tìm việc lớn như vậy, chuyện ở lại làm nghiên cứu sinh cũng không dễ dàng rồi, huống chi bọn họ chỉ là sinh viên chưa tốt nghiệp đây.

Nhất là thư viện, nơi mà tất cả mọi người đều muốn này.

Quả nhiên lập tức có người nói theo: "Vậy thì có gì đáng ngạc nhiên, giờ cô mới biết sao, gia đình cô ta rất lợi hại, bác tôi đã nói với tôi, thiên kim tiểu thư tập đoàn Hằng Đắc cũng học hệ Trung Văn. Lúc ấy ba tôi còn đùa giỡn, nói muốn tôi kết giao bạn bè với vị đại tiểu thư kia, sau này mua nhà tìm việc làm cũng không lo, dù sao sản nghiệp ở ngành nào cô ta cũng có. . . . . Tôi là không coi trọng. . . . ."

Có mấy nam sinh khác nghe xong liền ồn ào nói "Bây giờ hối hận đi. . . . ."

"Thôi đi, phụ nữ như bọn tôi bám vào thiên kim tiểu thư như vậy làm gì, ngược lại là các người lãng phí một cơ hội như vậy, cưới thiên kim tiểu thư về, ăn ở không cả đời đây. . . . ."

Lần này ngược lại nhắc nhở người khác, nhao nhao nói bổ sung: "Không trách được luôn cảm thấy cô ta không giống chúng ta, nhìn cũng bình thường, nhưng mỗi lần đều có xe đón, quần áo cũng đều rất tinh xảo. . . . . Còn có lần trước trong lớp tổ chức chơi xuân, người hướng dẫn đối xử với cô ta rất tốt, một đường chăm sóc cô ta. . . . . Sắp xếp cho cô ta đến vị trí tốt nhất. . . . . Tôi còn tưởng rằng cô ta say xe đấy. . . . . Đúng rồi, lần trước đi ra ngoài không phải có rất nhiều người rút tiền ở máy ATM sao? Tôi nhớ có ai nói Kiều Hân chưa dùng qua máy rút ATM. . . . ."

"Khoa trương như vậy sao, nghe giống như phim truyền hình. . . . . Thiệt hay giả, coi như trong nhà có tiền cũng phải có chút bình thường chứ? Chưa dùng qua máy ATM, có cần khoa trương như vậy không?"

"Còn không ư? Trung tâm thương mại Xán Tinh là nhà cô ta mở, còn có quảng trường mua sắm Vạn Khải và nhà hàng. Cậu nói cô ta còn cần tiền không? Coi trọng cái gì trực tiếp lấy còn không được sao. . . . ."

Kiều Hân đẩy cửa đi vào.

Những người đó lập tức im lặng, mọi người nghị luận thì nghị luận, nhân duyên của Kiều Hân cũng không tệ, cũng không có đắc tội người nào, ai cũng không sẽ không thể không duyên không có chán ghét cô. Hơn nữa thật sự là chênh lệch quá xa, tính cách Kiều Hân như thế, làm cho người ta đến suy nghĩ ghen tỵ cũng không có, người trong lớp chỉ xem cô giống như người ngoài hành tinh.

Ngược lại trong thời gian nghỉ giải lao giữa tiết, Kiều Hân bỗng nhiên có cảm giác có người đang quan sát cô. Cô buồn bực liếc mắt nhìn, chỉ thấy một nam sinh mặt đỏ đang nháy mắt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sau khi Kiều Hân thấy người mặt đỏ nháy mắt với mình, liền nhanh chóng quay đầu lại.

Tình huống như thế không phải lần đầu tiên gặp được, lúc học cao trung, cô còn bị một người đẹp trai trẻ tuổi dạy thay thầy giáo theo đuổi.

Cô nhớ chuyện đó xảy ra không bao lâu, thầy giáo kia liền bị sa thải.

Cho nên mỗi lần Kiều Hân gặp phải loại nháy mắt ra hiệu này đều là nhanh chóng giả bộ không nhìn thấy, có thể tránh liền tránh.

Đợi cô học xong, lúc từ trường học trở lại đã đến thời gian ăn cơm trưa.

Khi Kiều Hân đi ra từ trong xe, ở chỗ tù đọng giày.

Anh Kiều Bùi chắc là đang đợi cô, thấy cô đổi giày, liền hỏi cô một câu: "Cảm giác như thế nào?"

Chỗ đó thật sự không có gì để bắt bẻ, Kiều Hân thay xong giày, vừa đi vào trong vừa trả lời: "Tốt vô cùng."

Nói xong, cô lại nhìn anh, rất ngoan ngoãn nói: "Cảm ơn anh."

Kiều Bùi cũng không có nói gì, chỉ gật đầu.

Sau đó Kiều Hân liền chạy tới phòng ngủ thay quần áo khác rồi xuống dùng cơm.

Đợi lúc cô đến phòng ăn, anh đã ngồi trong phòng ăn.

Hai người chậm rãi ăn cơm, chỉ là Kiều Hân không biết vì sao cô chưa đói. Rõ ràng buổi sáng cô ăn không nhiều, nhưng đến trưa vẫn không muốn ăn chút nào, nếu không phải là cần ăn với anh, cô hoài nghi mình sẽ lười ăn cơm trưa rồi.

Chỉ là Kiều Bùi rất nhanh chú ý tới tình huống của Kiều Hân, Kiều Bùi không nói gì, trực tiếp cầm một cái đĩa lên, gấp thức ăn trên bàn mỗi thứ một chút, đầy đủ dinh dưỡng để lên trên đĩa.

Sau đó Kiều Bùi đặt cái đĩa đó đến trước mặt Kiều Hân.

Kiều Hân liếc mắt nhìn, chỉ thấy trong đĩa là xanh xanh đỏ đỏ, có rau có thịt.

Cô biết anh ghét cô kiêng ăn nhất, mà muốn cô nói khẩu vị mình không tốt, vậy ngược lại càng tước lấy phiền toái, đến lúc đó một cú điện thoại của anh, trực tiếp sẽ có bác sĩ gia đình tới đây khám bệnh. . . . .

Cho nên biện pháp tốt nhất, vẫn là bụng cái đĩa ở trước mặt mình lên, ngoan ngoãn im lặng ăn cơm.

Cho nên Kiều Hân nhanh chóng ăn ngấu nghiến.

Ăn xong bữa cơm, Kiều Bùi cũng không sắp xếp nhiệm vụ gì cho cô, nên Kiều Hân muốn dùng thời gian buổi chiều viết luận văn.

Kết quả không nghĩ tới hôm nay còn rất nhiều chuyện, mới vừa nói đi viết luận văn, Kiều Hân liền nhận được điện thoại của bạn học trung học Đỗ Thiên Thiên.

Đỗ Thiên Thiên rốt cuộc tìm được công việc hợp ý, trong lòng vui mừng, dứt khoát lựa ngày không bằng trùng ngày muốn gọi Kiều Hân đi ra ngoài ăn mừng một trận.

Chỉ là Kiều Hân có chút chần chừ, buổi sáng cô mới vừa chạy một chuyến đến trường học, lúc này lại nói đi chơi với bạn học, anh của cô có thể đồng ý sao?

Nghĩ như vậy, Kiều Hân liền đến trước phòng ngủ của anh, muốn lựa lời nói với anh.

Chỉ là lúc cô đẩy cửa phòng ngủ của Kiều Bùi ra, lại nhìn thấy anh đang ngủ trên giường.

Mỗi lần Kiều Bùi về nhà đều là như vậy, mấy ngày trước cũng không ngừng ngủ bù.

Không ngờ mới vừa ăn cơm xong, anh đã đi nằm ngủ trưa rồi.

Kiều Hân đang muốn đóng cửa đi ra ngoài, liền chú ý tới chăn mỏng của Kiều Bùi đã rơi một nửa xuống dưới giường.

Cô vội vàng rón rén đi tới, cẩn thận kéo chăn từ dưới giường lên.

Chỉ là vừa động vào, Kiều Bùi liền tỉnh.

Kiều Hân cảm thấy đặc biệt không tốt, cô nhanh chóng nói: "Anh, anh ngủ đi. . . . . Em thấy chán anh hơi rớt xuống. . . . ."

Đừng thấy Kiều Bù ở trước mặt người ngoài lão luyện thành thục, nhưng lúc này nhìn, một chút bộ dạng lão luyện thành thục cũng không có, ngược lại ngủ có chút giống như bất tỉnh.

Chỉ là có lẽ rất mệt mỏi, Kiều Bù rất nhanh liền nhắm hai mắt lại.

Kiều Hân rón rén tiếp tục giúp anh sửa sang lại giường đệm, chỉ là trong lúc sửa sang lại, Kiều Hân chợt phát hiện trên sàn nhà có một quyển sổ nhỏ màu đen.

Quyển sổ kia nhìn đặc biệt quen mắt, Kiều Hân nhớ mang máng hình như vào mấy năm trước cô đã từng thấy anh dùng quyển sổ này để ghi chép cái gì đó.

Khi đó hình như cô cũng chỉ mới vừa lên đại học. . . . .

Kiều Hân không biết làm sao, đột nhiên tò mò, bởi vì sổ sách trong công việc sẽ có thư ký chuyên môn phụ trách. Lại nói dựa vào trí nhớ của anh, còn có chuyện gì mà anh không nhớ được.

Hơn nữa lúc quyển sổ kia rớt xuống, đúng lúc được mở ra.

Lúc Kiều Hân cầm quyển sổ lên, không nhìn được lật ra xem một chút.

Chỉ là nội dung trong sổ rất kỳ quái, đều là một chút nhật kí đơn giản, còn có một chút số liệu phân tích. . . . .

Rất nhiều nội dung, Kiều Hân nhìn không hiểu lắm, chỉ là mấy hình vẽ màu sắc này, cô ngược lại xem hiểu, chỉ là không hiểu tại sao lại đánh dấu bằng màu sắc nữ tính như vậy. . . . .

Hơn nữa bên trong lại có thể có vài số liệu quần áo, giày dép. . . . .

Kiều Hân xem không hiểu, trong lòng nói anh cô đây là ghi cái gì. . . . .

Có lẽ là nội dung quá cơ mật, cần dùng số đo, màu sắc, kích thước quần áo ngày nay?

Kiều Hân cũng không suy nghĩ nhiều, liền đặt quyển sổ đó lên bàn nhỏ bên cạnh.

Sau đó Kiều Hân đi ra khỏi phòng ngủ của anh, lại gọi điện thoại cho Đỗ Thiên Thiên, nói anh cô đang ngủ, cô có thể đi ra ngoài một lát, chỉ là không thể đi quá lâu.

Sau khi làm xong, Kiều Hân mới đi ra ngoài.

Đợi lúc cô đến, Đỗ Thiên Thiên ngồi bên trong ghế dài đã sớm không chờ kịp, họ đã rất lâu không gặp nhau rồi.

Nhất là thời gian gần đây, Đỗ Thiên Thiên vội vàng đến đầu óc choáng váng, cả ngày đều là quãng sơ yếu lý lịch, hiện tại vừa thấy Kiều Hân liền cảm giác rất thân thiết, hơn nữa Đỗ Thiên Thiên còn muốn nói bất quá về quan hệ của các bạn trung học.

Khi Kiều Hân vừa đến, cô liền vội vàng kéo Kiều Hân, bất quá nói: "Kiều Hân, cậu biết không, Ban Hoa chia tay với Trát Đầu rồi."

Kiều Hân không phải người bất quá, nhưng vừa nghe đến hai người này liền tò mò, chủ yếu là hai vị kia trong trường học quý tộc này có rất nhiều tin tức.

Bỏ nhà ra đi, sảy thai, cái gì cũng làm một lần rồi, năm đó cao giọng còn kém đến chết vì tình thôi.

"Tại sao?" Kiều Hân buồn bực hỏi.

"Còn có thể tại sao, Trát Đầu chơi trò chơi thành nghiện rồi, Ban Hoa không chịu nổi liền chia tay."

"Trò chơi gì mà có ma lực như vậy?" Kiều Hân tò mò hỏi, năm đó hai người này cái gì cũng vượt qua được, không thể nào té ngã ở game máy tính được?

"Tớ quên tên rồi, hình như là loại trò chơi nuôi dưỡng gì đó. . . . ."

"Vậy cũng đáng để chia tay sao?" Lần này Kiều Hân càng buồn bực hơn: "Lại nói trò chơi có gì tốt đâu?"

"Thế nào không đáng giá chia tay, tóm lại một tên đàn ông muốn biến một người vợ ảo thành vợ của mình, với tính khí của Ban Hoa, có thể nhẫn nhịn mới là lạ, hơn nữa. . . . ." Đỗ Thiên Thiên nhỏ giọng : "Trò chơi kia còn rất biến thái đấy. . . . . Loại trò chơi nuôi dưỡng đó. . . . . Lúc trước chúng ta chơi chỉ là nuôi sủng vật thôi, Trát Đầu này tốt hơn, trực tiếp nuôi tình nhân nhỏ trong máy vi tính, nuôi từ nhỏ đến lớn, càng nuôi càng tình cảm, đặt tên thay quần áo, còn có dạy cái này dạy cái kia, đến cuối cùng không thèm để ý Ban Hoa nữa. . . . ."

Kiều Hân ghé tòm một trận, không nhịn được nhủ mày.

Chỉ là đã không còn gì để nói với đề tài bất quá này, sau khi nói xong, Đỗ Thiển Thiển liền đặt ánh mắt ở trên người Kiều Hân, rồi hỏi cô: "Hân Hân, cậu muốn nhận lời mời của trường nào?"

Kiều Hân thấy Đỗ Thiển Thiển hỏi cô, mới lên tiếng: "Tớ tốt nghiệp xong sẽ đi thư viện."

"Thư viện à?" Đỗ Thiển Thiển cau mày nói: "Không phải cậu muốn làm cô giáo sao?"

Lúc trước hai người nói chuyện điện thoại, Kiều Hân còn nói rất vui vẻ, đang tốt đẹp sao lại thay đổi kế hoạch đến thư viện rồi. Đỗ Thiển Thiển biết một chút tình huống nhà của Kiều Hân, nhìn nét mặt Kiều Hân, Đỗ Thiển Thiển giống như nghĩ ra cái gì, lập tức nói: "Không phải là anh cậu sắp xếp chứ. . . ."

Vừa nhắc tới người anh này của Kiều Hân, dù là tính tình đĩnh đạc như Đỗ Thiển Thiển cũng phải khách khí, đây không phải vì Kiều Hân, mà bởi vì người anh này của Kiều Hân. . . . . thật sự rất thần. . . . .

Nói đến cửa tiệm các cô đang uống cà phê, trung tâm thương mại hai mươi tầng này chính là ở phía dưới tập đoàn của anh Kiều Hân.

Hơn nữa đây đối với anh Kiều Hân mà nói cũng không tính là cái gì. . . . .

Kiều Hân gật đầu một cái, "Anh sợ tớ làm việc khổ cực."

Đỗ Thiển Thiển thờ dãi, có lúc có một anh trai cường thế như vậy cũng rất áp lực, chỉ là. . . . .

Đỗ Thiển Thiển vẫn rất hâm mộ, một người anh có thể giúp mình giải quyết tất cả vấn đề, một người anh có thể vì mình sắp xếp xong tất cả mọi thứ, quả thật giống như siêu nhân. . . . .

Đỗ Thiển Thiển cũng không còn gì để nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lúc Kiều Hân đi ra, cô ý để lại một tờ giấy cho anh. Cô vốn nghĩ khoảng năm, sáu giờ sẽ về, kết quả mới vừa tới bốn giờ, anh của cô đã gọi điện thoại tới.

Kiều Búi ở trong điện thoại thân nhiên nói: "Trở về sớm chút, buổi tối có tiệc."

Kiều Hân vừa nghe nào dám trì hoãn nữa, vội nói với bạn một tiếng liền đi ra ngoài, tài xế lão Trương đã chờ cô ở bên ngoài.

Sau khi vội vã chạy về nhà, Kiều Hân không biết đây là tiệc gì, lúc đi tới trước phòng ngủ của anh, liền muốn đi hỏi một chút trước khi thay quần áo.

Kết quả đúng lúc cô đẩy cửa, anh đang thay quần áo ở bên trong phòng ngủ.

Hơn nữa vừa lúc thay quần áo đến một nửa.

Vì không có báo trước, Kiều Hân liền thấy thân thể của anh.

Kiều Hân đứng ngốc ở đó.

Mặc dù chỉ là nhìn nghiêng, nhưng đường cong hấp thật. . . . .

Ánh sáng. . . . .đều vừa đúng. . . . .

Kiều Hân tròn mắt hốc mồm, sau đó mặt cô nhanh chóng nóng lên.

Cả người đều tiến lùi không được, quay người bỏ chạy thì lại quá mức khoa trương, nhưng nhìn thấy vậy, sao còn có thể thân nhiên đi vào. . . . .

Ngược lại đương sự bên trong bị nhìn thấy hết tron, sau khi thấy cô đứng ở cửa, không có động tác che đậy, cũng không có ý tăng nhanh động tác, vẫn tao nhã mặc quần áo như cũ.

Đáng vẻ lạnh nhạt kia giống như có bị nhìn thấy hay không đều không đáng kể.

Chỉ là Kiều Hân xấu hổ, da mặt sắp bị nướng chín rồi.

Trước kia cho dù anh tắm xong đi ra, cũng có mặc áo choàng tắm, đầu giống như hôm nay. . . . .

Nhưng lại không thể nói nhìn thấy thân thể anh sẽ bị đau mắt hột, hơn nữa hình ảnh kia đối với rất nhiều phái nữ mà nói còn là một loại phúc lợi.

Chỉ là loại phúc lợi này, đối với người làm em gái như cô thật sự là một hủy hoại đó!!

Sau khi lúng túng, rốt cuộc Kiều Hân nhớ tới mục đích mình đẩy cửa.

Cô không dám ngẩng đầu lên, đỏ mặt hỏi "Anh, anh, em không biết mình nên mặc lễ phục gì mới thích hợp. . . . ."

Kiều Búi đã mặc xong, anh đưa tay về phía Kiều Hân ở bên ngoài.

Lúc này Kiều Hân ngẩng ra mới phản ứng được, ống tay áo còn chưa có sửa sang xong.

Đây là anh gọi cô qua sửa sang lại.

Kiều Hân thường xuyên giúp anh sửa sang ống tay áo, mang cả vật, cho dù lần này cô thật lòng cảm thấy kỳ quái muốn chết.

Nhưng đàn ông và phụ nữ chính là không giống nhau, có bị nhìn hay không cũng không có ảnh hưởng gì.

Lại nói bọn họ là anh em, đoán chừng anh càng không có cảm giác.

Kiều Hân hít sâu đi tới, cô cảm thấy nhịp tim của mình nhanh hơn lúc nãy một chút, chủ yếu là hình ảnh vừa rồi vẫn còn sáng ngời ở trước mặt cô.

Cô nỗ lực đè một màn kia xuống, chỉ là lúc thấy ngực anh, vẫn theo bản năng nghĩ tới cơ ngực. . . . .

Lúc cài nút ống tay áo, lại nhớ tới, đường cong cánh tay của anh. . . . .

Thật may là lúc cô sửa sang lại, anh cũng nói với cô nên mặc bộ lễ phục nào.

Kiều Hân thở dài một hơi, chạy nhanh về phòng ngủ của mình, dùng nước lạnh hắt lên mặt, rốt cuộc khôi phục lại bình thường.

Lúc thay quần áo đi ra, cô không còn lúng túng như vậy nữa.

Chỉ là lần này đi bữa tiệc đó, Kiều Hân không muốn đi chút nào, bởi vì mỗi lần đi cô đều sẽ có cảm giác mệt mỏi.

Bởi vì chủ nhân bữa tiệc cũng là họ Búi, là thân thích bên nhà mẹ Kiều Búi.

Vừa nghĩ tới thân phận của mình, Kiều Hân liền cảm giác đặc biệt lúng túng.

Lần đầu tiên được anh mang đi tham gia tụ họp của nhà họ Búi, cô đều không biết nên đặt tay chân ở đâu.

Thật may là thân thích nhà họ Búi bên kia được nuôi dưỡng rất tốt, thái độ cũng là không gần không xa, tất cả mọi người duy trì khoảng cách lễ phép nhất định.

Nhưng Kiều Hân vẫn có thể khiêm tốn thì khiêm tốn.

Cho nên lần này Kiều Hân đi qua, vẫn như trước kia, giống một cái đuôi nhỏ ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh.

Chỉ là lần này nhà họ Búi tới rất nhiều người, cậu Kiều Búi trở lại trên con đường làm quan rất thuận lợi, người muốn tới đây nhìn bộ Kiều Búi nhiều hơn quá khứ một chút.

Kiều Hân vừa nhìn thấy vậy liền muốn tìm một nơi không có ai, chờ anh xã giao xong sẽ đi qua.

Chỉ là cô tìm một góc, còn chưa đợi được một lát, cô liền bị một người chặn lại tầm mắt.

Cô vẫn luôn nhìn về phía Kiều Búi, lúc này chợt bị người chặn lại, Kiều Hân liền ngẩng đầu lên nhìn đối phương một cái.

Người kia ngược lại đang muốn nói chuyện với cô, vừa thấy Kiều Hân ngẩng đầu lên, lập tức chỉ một cái bình hoa bên cạnh cô, hỏi: "Phía trên kia là thơ của Lâm Bô(1) sao?"

Lúc này Kiều Hân mới chú ý tới chữ viết trên bình hoa kia, cũng trùng hợp là bài thơ Kiều Hân thích nhất, cô liền gật đầu trả lời một câu: "Câu đó là sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn(2)."

Nói xong Kiều Hân mới để ý đến người kia, người nọ nhìn qua hơn 20 tuổi, tuy nhiên không lộ chút lỗ mềng nào, mặc quần áo rất đúng mực, trên mặt treo một nụ cười càng thêm hòa nhã, có vẻ rất thân thiết.

"Khương Uyên." Người nọ mỉm cười nói.

Đối phương hiển nhiên rất ưa thích thi từ, đúng lúc Kiều Hân là hệ trung văn, Kiều Hân liền tán gẫu với đối phương mấy câu.

Chỉ là lúc tán gẫu, Kiều Hân theo thói quen liếc mắt nhìn Kiều Bội, sau đó cô nhìn thấy anh của cô cũng đang nhìn về phía bọn họ.

Chỉ là anh rất nhanh thu hồi ánh mắt lại.

Ngược lại Khương Uyên bên cạnh một bộ dáng rất muốn thảo luận thi từ với cô.

Chỉ là hàn huyên chưa được bao lâu, một người đàn ông hơn 40 tuổi liền đi tới đây, Kiều Hân không biết nhiều người trong bữa tiệc lắm. Nhưng hiển nhiên người đàn ông hơn 40 tuổi đó là trực tiếp đến tìm Khương Uyên.

Quả nhiên chờ tới khi đến bên cạnh bọn họ, người hơn 40 tuổi người đó nói mấy câu bên tai Khương Uyên. Sau đó Khương Uyên liền nói với Kiều Hân: "Xin lỗi không tiếp được, tôi đi trước."

Kiều Hân cười cười, dù sao cũng là người xa lạ không quen biết, cô không để ý chút nào, chỉ tiếp tục ngoạn ngoạn ở trong góc chờ Kiều Bội, thỉnh thoảng chú ý tình huống của anh.

Qua một lúc lâu, Kiều Bội mới xem như là xã giao xong.

Hơn nữa lúc Kiều Bội đến đây, âm nhạc cũng vang lên theo, trong sảnh bữa tiệc có một sàn nhảy không lớn không nhỏ. Vừa nghe thấy tiếng nhạc, đã có người lục tục đi vào trong sàn nhảy để khiêu vũ.

Lúc Kiều Bội đến bên cạnh Kiều Hân, rất tự nhiên dắt tay Kiều Hân.

Kiều Hân vốn được Kiều Bội dạy khiêu vũ, đã sớm khiêu vũ ăn ý với anh. Lúc này vừa đi vào trong sàn nhảy với anh, Kiều Hân lập tức khiêu vũ với anh.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý theo nhịp bài hát, vô cùng êm ái.

Kiều Bội nắm eo của Kiều Hân, mang theo cô đi động trong sàn nhảy.

Trên cửa sổ sắt đất phản chiếu bóng dáng của bọn họ, bên trong phòng khách là hình ảnh xinh đẹp, đèn phía ngoài vườn hoa đều sáng rõ.

Bởi vì khoảng cách gần, Kiều Hân có thể ngửi được mùi nước hoa đặc trưng trên người của anh.

Nước hoa này được đặc biệt pha chế vì anh.

Không biết vì sao sao Kiều Hân phát hiện, nước hoa không biết tên mà mình thỉnh thoảng dùng, khi hòa quyện với nước hoa của anh lại có thể dung hợp ra một mùi hương thơm hơn.

Cô không nhận được ngửi nhiều một chút.

Kiều Hân từng dùng một vài loại nước hoa, nhưng mùi vị này quá đặc biệt rồi.

Cô nói không ra đặc biệt ở đâu, chỉ cảm giác mùi hương dễ ngửi đó rất hoàn hảo, không nhu cũng không cương, chính là một mùi hương rất hài hòa, không nồng đậm, cũng sẽ không quá nhạt khiến người ta bỏ qua. . . . .

Sau đó cô liền vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: "Anh, em phát hiện mùi hương trên người chúng ta hòa quyện vào với nhau sẽ dễ ngửi hơn."

Kiều Bội nhàn nhạt nhìn gương mặt của Kiều Hân, không trả lời mà chỉ ôm cô, dẫn dắt cô nhẹ nhàng khiêu vũ trong sàn nhảy.

Chú thích:

(1) Lâm Bô (967 - 1028): tên thật là Quân Phục, còn gọi là Tĩnh tiên sinh, là người của thôn Hoàng Hiên, thành phố Chiết Giang, thi nhân đời Bắc Tống.

(2) Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn: nước soi nghiêng bóng mai gầy, dưới trăng hương nhẹ thoảng bay trong chiều.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vốn Kiều Hân cho rằng chuyện trên bữa tiệc chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ mà thôi, lại không nghĩ là không bao lâu sau, cô nhận được tin nhắn của Khương Uyên.

Kiều Hân rất buồn bực, cũng không biết người này từ đâu hỏi thăm được phương thức liên lạc của cô.

Lời nói của đối phương rất đơn giản, lúc mới bắt đầu chỉ khách khí thảo luận chủ đề thi từ ca phú với cô thôi.

Bởi vì Khương Uyên biểu hiện vô cùng lễ phép, Kiều Hân liền khách khí trả lời đối câu.

Từ đó về sau, Khương Uyên liền theo đó gửi tin nhắn cho cô.

Mỗi lần gửi tin nhắn cũng chọn thời gian vừa đúng.

Kiều Hân bị anh giáo dục đến quá nhu thuận, cho dù bạn bè bên cạnh đều rời rít quen bạn trai, nhưng cho đến bây giờ cô vẫn cảm thấy mình không thích hợp yêu đương.

Cho nên cô cũng dần dần sinh ra lạnh nhạt với Khương Uyên, tận lực ít hoặc không trả lời tin nhắn của đối phương, hi vọng đối phương có thể biết khó mà lui.

Sau đó Kiều Hân liền bắt đầu toàn tâm toàn ý chuẩn bị chuyện luận văn, trường học Đại Tứ của bọn họ thoải mái, nhưng dù sao cũng là trường điểm quốc gia, luận văn cũng không dễ dàng vượt qua.

Lại nói, Kiều Hân cũng muốn về một dấu chấm hoàn mỹ cho cuộc sống bốn năm học tập của mình, thừa dịp khoảng thời gian ở nhà này, cô liền bắt đầu chăm chỉ chuẩn bị luận văn.

Ngược lại anh Kiều Bùi sau khi ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, cả người nhìn qua đều rất có tinh thần.

Thậm chí thỉnh thoảng dậy sớm còn có thể chạy bộ.

Mỗi khi đó, Kiều Hân sẽ thay xong quần áo trước, chờ anh tới gọi mình.

Hai người ở nhà thì ở nhà, nhưng cũng không quên chạy bộ nhẹ nhàng.

Hơn nữa Kiều Bùi không gì không hiểu, còn vô cùng tinh thông.

Kiều Hân có anh làm gương, tự nhiên sẽ không thua kém, huống chi thỉnh thoảng anh sẽ an bài cho cô một chút bài tập để làm.

Ví như tốt nghiệp trung học năm ấy, cô theo yêu cầu của anh học một lớp yoga vào lúc nghỉ hè.

Chẳng qua là không phải nhiệm vụ nào anh giao, cô cũng có thể hoàn thành. Loại vận động như chơi bida, Kiều Hân làm thế nào cũng không học được.

Dù là anh tự mình dạy cô hai tuần lễ, cô vẫn đánh không tốt.

Cuối cùng Kiều Hân không thể làm gì khác hơn là lúc anh chơi bida, cô chỉ ngồi ở bên cạnh.

Ngược lại hai ngày sau khi sửa xong luận văn, vào một ngày ăn cơm, Kiều Bùi chợt hỏi cô một câu: "Gần đây em đang bận rộn chuyện gì?"

Kiều Hân không suy nghĩ nhiều, trả lời một câu: "Em viết luận văn."

Kết quả không ngờ, Kiều Bùi rất tùy ý nói một câu: "Buổi tối đưa cho anh xem."

Kiều Hân biết anh chỉ tùy tiện tìm chuyện tiêu khiển, nhưng đột nhiên cô bị áp lực như núi đè.

Về mặt học tập, Kiều Hân chưa từng cảm thấy mình là người ngu dốt, ít nhất trải nghiệm thông minh, chỉ số thông minh của cô thuộc loại trung đẳng, hơn nữa còn chéch lên một chút.

Nhưng có anh trai thông minh siêu quần, từ nhỏ đã được Mensah(1) mời qua như vậy.

Dù là anh xuất thân ngành khoa học tự nhiên, cô là hệ trung văn, nhưng bảo cô cầm luận văn đưa anh xem, cô vẫn thấp thỏm khản trương hơn cả nộp luận văn cho giáo sư.

Chỉ là anh đã phân phó, không thể không làm.

Cho nên để trễ một chút, Kiều Hân không chỉ đưa luận văn đã chuẩn bị ra, còn cố ý phân phó phòng bếp làm một chút thức ăn khuya.

Kết quả đợi cô bụng đồ đến thư phòng của anh, lại phát hiện anh không ở thư phòng.

Kiều Hân rất buồn bực, vội vàng ở thư phòng chờ một lát, cũng không nhìn thấy anh đi vào.

Cuối cùng Kiều Hân không thể không bụng đồ đi tới phòng ngủ của anh.

Chỉ là lẽ ra chuyện học phụ đạo này, trước kia không phải đều tiến hành ở thư phòng ư?

Sao hôm nay anh lại có thể không đi thư phòng?

Chờ khi Kiều Hân đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên nhìn thấy anh đang ngồi ở trong phòng ngủ.

Mặc dù phòng ngủ của anh rất lớn, cũng có một cái bàn.

Chỉ là Kiều Hân vẫn không được tự nhiên.

Chủ yếu là do Kiều Bồi đã sớm thay đồ ngủ.

Kiều Bồi vốn là một người đàn ông cực kỳ xinh đẹp. Dưới ánh đèn, Kiều Hân không hiểu vì sao, vừa nhìn thấy bộ dáng anh mặc đồ ngủ, cô liền cảm thấy ngượng ngùng. Hơn nữa trí nhớ lúc trước nhìn thấy toàn bộ thân thể của anh ở trong phòng này vẫn còn ở đây. . . . .

Mặt của cô không khỏi đỏ lên.

Hơn nữa ánh đèn phòng ngủ cũng là lạ, Kiều Hân rất quen thuộc phòng ngủ của anh. Ánh đèn trong phòng ngủ của anh có ba loại, có thể tùy ý điều chỉnh .

Lúc này không biết vì sao trong phòng lại có thể dùng ánh đèn màu sắc ấm áp, làm phòng ngủ trở nên rất thoải mái dễ chịu, nhưng dùng để học tập thì quá không thích hợp.

Kiều Hân đi tới, đầu tiên là buông khay xuống, sau đó ấn nút điều chỉnh ánh đèn lần nữa, lần này ánh sáng có thể nói là sáng hơn vừa rồi rất nhiều.

Lần này Kiều Hân rất hài lòng, cô nhanh chóng ngồi vào bên cạnh anh, vừa giúp anh cắt xong bữa khuya, vừa cảm luận văn đưa cho anh.

Thật may là anh đối không làm gì nghiêm khắc với cô, đại khái chỉ nhìn một chút, khoanh tròn những chỗ cần sửa đổi, rồi đưa lại cho cô.

Lúc trước anh chính là như vậy, mỗi lần phụ đạo, đều khoanh tròn chỗ sai, sau đó đưa cho cô tự động giải quyết.

Hơn nữa trí nhớ của anh tốt vô cùng, một khi cô phạm lỗi giống nhau, anh sẽ ở bên cạnh ghi chú thêm một chút.

Cho nên được anh phụ đạo, khăn trương thì khăn trương, nhưng hiệu quả cũng rất tốt, anh có thể tìm ra vấn đề đúng trọng tâm, vài nét bút liền chỉ ra vấn đề.

Kiều Hân cúi đầu, lần nữa sắp xếp ổn thỏa những tờ luận văn kia theo thứ tự.

Kiều Bồi ngược lại cảm chén canh lên, đặt bên cạnh Kiều Hân.

Trước kia những chuyện này đều là cô làm cho anh, sau khi Kiều Hân thấy, không nhận được ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Sau đó cô nhìn thấy anh cũng đang nhìn mình.

Ánh mắt anh vô cùng trực tiếp, không có bất kỳ che giấu nào, nhìn cô chằm chằm.

Nhất là ở cự ly gần như vậy, Kiều Hân liền cảm giác ánh mắt anh giống như mang theo sự xâm lược.

Chỉ là anh luôn luôn không giận mà uy, khí định thần nhàn.

Kiều Hân liền tiếp tục cúi đầu tiếp tục sửa lại luận văn trong tay.

Chỉ là không biết vì sao, Kiều Hân chợt nhớ tới một chuyện.

Thật ra cô đã sớm tò mò chuyện này, ban đầu ba gây ra chuyện khó coi như vậy, theo như lệ thường, dù anh không hay để ý tới mấy chuyện kia, truyền thông cũng sẽ không dám nói gì.

Dù sao Kiều Bồi phía sau nhà họ Bồi nhạy cảm như vậy, những thứ truyền thông kia nào dám tùy tiện đưa tin về ba của Kiều Bồi. . . . .

Lúc đầu Kiều Hân còn cảm thấy là do hai người mẫu minh tinh kia giờ trò quý, nhưng cẩn thận nghĩ lại cảm thấy không hợp logic, đừng nói là thân phận

của hai mình tình nhỏ này, dù là ngọc hoàng đại đế cũng không có năng lực lớn như vậy . . . .

Vừa nghĩ, lại thấy những thứ truyền thông kia thật đúng là kỳ quái.

Cho nên nói, chuyện kia là anh cố ý muốn xem sẽ nháo thành cái dạng gì ư?

Làm như vậy là để cho ba một bài học? !

Ngược lại Kiều Bội chợt hỏi "Dạ vũ tốt nghiệp, đã chọn xong bạn khiêu vũ chưa?"

Kiều Hân 'a' một tiếng, dạ vũ tốt nghiệp mới được trường học tổ chức vào mấy năm gần đây, thật ra thì cái này không thể tính là dạ vũ, đó chỉ là một nơi để mọi người tụ tập ăn uống mừng tốt nghiệp thôi.

Cũng không có yêu cầu nhất định phải mang theo bạn nhảy, chỉ là đến lúc đó, những đôi tình nhân trong trường học nhất định là muốn khiêu vũ, hoặc là sẽ có rất nhiều người mang theo một nửa kia của mình.

Nhưng Kiều Hân không hề nghĩ tới những thứ kia, trả lời rất thoải mái "Không có."

"Chưa từng nghĩ muốn có bạn trai?"

Hôm nay anh thật kỳ quái, lại hỏi một câu như vậy.

Trái tim Kiều Hân liền co rút lại một chút, cô không biết mình đang khấn trương cái gì, nhưng chỉ là sợ hãi theo bản năng, sau đó cô đáp nhanh: "Không có, em còn chưa có công việc, chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương. . . . . Hôn nữa em còn trẻ. . . . . quá sớm rồi. . . . ."

Thật ra thì có rất nhiều bạn bè bên cạnh Kiều Hân đều đã có bạn trai rồi, chỉ là Kiều Hân không hiểu mình bị làm sao, mỗi lần nghĩ tới những chuyện yêu đương, kết hôn, cô đều cảm thấy đó không phải là chuyện cô nên suy tính.

Giống như bị người dạy dỗ một suy nghĩ thâm căn cố đế nào đó, luôn cảm thấy yêu đương là không đúng.

Kiều Bội ngược lại rất hài lòng với câu trả lời của cô.

Anh tự tay mở cái chén trước mặt cô ra, dùng một cái muỗng sứ múc canh, đưa tới trước mặt cô.

Tay Kiều Hân đang dùng để sửa lại luận văn chợt dừng lại, cô nhìn cái muỗng sứ đó một chút, lại nhìn anh một chút.

Theo thói quen bao nhiêu năm qua, đầu óc Kiều Hân trống rỗng, liền há miệng ăn đồ bên trong muỗng này.

Hôn nữa không riêng gì một muỗng này, sau đó Kiều Bội lại muốn đút cô thêm một muỗng.

Lần này Kiều Hân thật sự là gánh không nổi, cô cảm thấy cánh tay nổi da gà như mọc đĩnh.

Cô nhanh chóng nhận lấy cái muỗng trong tay anh, vội cúi đầu không thèm nhìn tới anh, bắt đầu ăn, đồng thời nghĩ, hôm nay anh bị gì vậy?

Chú thích:

(1) Mensah, Roland Beryl và Lance Waring được thành lập vào năm 1946 tại Vương quốc Anh Oxford, lấy chỉ số IQ làm tiêu chuẩn nhập học. Bản tròn Mensah, có nghĩa là mọi người có IQ bằng nhau có thể ngồi ngang hàng cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Sau khi Kiều Hân chuẩn bị tốt luận văn dự thảo đầu tiên, liền chuẩn bị đưa luận văn cho giáo sư xem qua trước.

Hẹn xong thời gian với giáo sư, đợi lúc cô đi qua, không ngờ ở trong phòng làm việc của giáo sư gặp được Khương Uyên.

Cô vừa vào cửa đã nhìn thấy Khương Uyên ngồi ở đối diện.

Hiển nhiên Khương Uyên cũng đã thấy cô vào cửa, cho nên sau khi cô tiến vào, Khương Uyên đang nói chuyện rất nhanh liền đứng lên cúi người với Kiều Hân, cười nói với cô: "Thật khéo."

Kiều Hân cũng cảm thấy rất khéo, hai ngày trước cô và người này mới nhắn tin vài lần.

Lúc này lại có thể xoay mặt liền gặp được.

Cô cười khách khí một tiếng.

Ngược lại giáo sư của Kiều Hân rất quen thuộc nói: "Thì ra hai người biết nhau, vậy thì thật là khéo. Lại nói đây là môn sinh đặc ý nhất của tôi, đây cũng là luận văn mà Khương tiên sinh cảm thấy hứng thú đấy".

Đang nói chuyện, giáo sư lấy ra luận văn mà Kiều Hân đã đóng sách xong, đưa cho Khương Uyên xem.

Khương Uyên nhìn đề mục kia liền cảm thấy rất hứng thú, quả nhiên rất nhanh bình luận đôi câu với giáo sư của Kiều Hân.

Khương Uyên bình luận vô cùng đứng trọng tâm.

Sau đó giáo sư còn trò chuyện đôi câu với Khương Uyên, mặc dù nội dung không phải trong luận văn, nhưng nói có sách, đạo lý rất rõ ràng.

Kiều Hân ở bên cạnh yên lặng nghe, nhưng rất nhanh giáo sư nhận được một cú điện thoại, sau đó liền vội vàng nói với cô: "Hiệu trưởng có chuyện gì tìm thầy, thầy đi trước."

Chờ giáo sư vội vàng đi xong, bên trong phòng làm việc cũng chỉ có hai người Kiều Hân và Khương Uyên.

Có lẽ Khương Uyên vẫn còn vui mừng, nếu đã khơi mào câu chuyện bằng luận văn của Kiều Hân, Khương Uyên dứt khoát nói tiếp đề tài vừa rồi với cô.

Kiến thức của anh ta rất uyên bác, Kiều Hân nghe cũng không thấy khô khan, thậm chí có chút luận điểm không kém giáo sư, thỉnh thoảng lúc anh ta dừng lại, Kiều Hân mới có thể nói vào một vài lời.

Chỉ là kỳ quái, cô và Khương Uyên đã tán gẫu một lúc lâu, cũng không thấy giáo sư có dấu hiệu trở về. Kiều Hân đang buồn bực thì nghe thấy điện thoại di động của mình vang lên. Cô cầm điện thoại di động lên nhìn, thấy là số của giáo sư.

Quả nhiên vừa bắt máy, cô liền nghe thấy giáo sư mang theo áy náy nói: "Kiều Hân, thầy có chút việc, em để luận văn lên bàn trước. Còn nữa, làm phiền em chuyển lời với Khương tiên sinh. . . . ."

Lúc nói đến chỗ này, giáo sư giống như là nhớ ra cái gì đó, rất nhanh bổ sung thêm: "Đúng rồi, Khương tiên sinh cũng rất có kiến giải, em đã tới thì đừng đi một chuyến tay không, dứt khoát em tìm anh ta giúp em xem một chút, anh ta cũng giống như thầy thôi."

Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, không ngờ chuyện sẽ phát triển như vậy.

Chỉ là giáo sư đã nói tất cả trong điện thoại, lại nói Khương Uyên thật cảm thấy hứng thú với bài luận văn này.

Dù sao bây giờ hai người đang trò chuyện về đề tài này, Kiều Hân dứt khoát lấy luận văn của mình ra, để Khương tiên sinh giúp mình xem một chút.

Khương tiên sinh ngược lại rất nhiệt tình, giúp cô nhìn từng câu từng chữ.

Lúc trước anh Kiều Bui đã từng chỉ ra vài vấn đề cho cô, để cho cô tự mình sửa lại.

Khương Uyên lại bất đồng, anh ta sẽ không biết tìm vấn đề trong luận văn của cô, ngược lại từ từ dẫn dắt cô.

Hơn nữa Khương tiên sinh giảng giải vô cùng cặn kẽ, lúc cô không hiểu, còn có thể cố ý thả chậm tốc độ.

Qua vài lần, Kiều Hân đã có một loại cảm giác thông suốt, ở đó cười nói: "Như vậy sao, hoá ra là như vậy, tôi còn muốn tìm thêm vài cuốn sách để xem."

Mỗi lúc như vậy, Khương Uyên sẽ nói cho cô biết những sách có thể tham khảo, bao gồm tên sách và tác giả, anh ta đều có thể nói cặn kẽ cho cô biết.

Thời gian bất tri bất giác đã trôi qua rồi.

Rất nhanh trong trường đặc biệt vang lên tiếng chuông tan học.

Lúc này Khương Uyên mới chú ý tới thời gian, vội gơ cổ tay lên xem thời gian, sau đó liền nói ra: "Thời gian không còn sớm, nếu không chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Kiều Hân vốn đang sợ trễ giờ, kết quả nghe Khương Uyên tùy ý nói như vậy: "Vậy đi Trúc Viên thôi."

Chỗ Trúc Viên kia là căn tin mà trường học đặc biệt mở cho giáo viên, tuy nói là căn tin trong trường, nhưng món ăn bên trong cũng không tệ.

Hai người ngồi ăn cơm trò chuyện là không thành vấn đề.

Kiều Hân cũng đồng ý, vội gọi điện thoại cho tài xế, để tối nay tài xế đi Trúc Viên đón cô.

Từ tầng tổng hợp đi đến Trúc Viên phải cách một đoạn, hai người xen lẫn trong một đám sinh viên trẻ tuổi. Kiều Hân cũng không có ý kiến gì, dù sao cô là người học ở đây, chỉ là Khương tiên sinh có chút không giống.

Bởi vì khí chất của anh ta cũng không lớn giống giáo sư nơi này, nhìn số tuổi hiển nhiên cũng không phải là học sinh nơi này.

Hơn nữa trước kia Kiều Hân cũng không quá chú ý tới diện mạo của anh ta, chỉ biết anh ta nhìn rất hiền hòa thân thiết.

Nhưng lúc bọn họ đi như vậy, Kiều Hân chợt phát hiện đoạn đường này, thỉnh thoảng sẽ có bạn học nữ len lén nhìn Khương Uyên.

Thật ra thì đều do Kiều Hân đã thấy nhiều bộ dáng Kiều Bội, nên sẽ phản ứng chậm với dung mạo của người khác, thế cho nên cũng không có lực giám định và thưởng thức với soái ca, mỹ nam rồi.

Chủ yếu là cho dù người bên ngoài có đẹp trai hơn nữa, cũng có cực ít người có thể so với anh của cô.

Cho nên cô vẫn chưa từng đặc biệt lưu ý bề ngoài của Khương Uyên.

Bây giờ nhìn thấy những nữ sinh này len lén nhìn anh ta, lúc này Kiều Hân mới chú ý tới thật ra thì đáng đáp Khương Uyên vô cùng đẹp, đây là loại diện mạo lịch sự nho nhã.

Coi như không phải nằm trong độ tuổi hot boy, nhưng tướng mạo người này đặt ở trong sân trường cũng là một hot boy khiến người khác quay đầu lại nhìn.

Chờ lúc bọn họ đi qua, người bên trong Trúc Viên cũng không phải rất nhiều, hai người tùy ý tìm bàn ngồi xuống, rất nhanh liền có phục vụ tới đây.

Món ăn ở đây không nhiều lắm, nhưng mỗi một dạng đều làm rất tinh tế

Sau khi gọi mấy món, trong thời gian đợi món, Kiều Hân lại nghe Khương Uyên nói một vài chỗ cần sửa đổi.

Nhưng mà lần này Khương Uyên không chỉ nói những thứ đó, hần thỉnh thoảng sẽ tán dóc vài câu với Kiều Hân, tỷ như hỏi cô bình thường sẽ làm cái gì, thích gì.

Bởi vì hơi quen thuộc, Kiều Hân cũng nói nhiều thêm, cười trả lời: "Tôi thích nuôi một chút cây cối, chẳng qua tôi nuôi đều là những loài cây rất thường gặp, giống như là Phụng vĩ Trúc(1), còn có Hàm Tu Thảo(2), tôi đều rất ưa thích. Đoạn thời gian trước tôi còn nuôi thủy tiên (3). . . . ."

Đến lúc này, Kiều Hân có thể cảm thấy đối phương rất nghiêm túc nghe cô nói những lời đó, dù cô nói đều là một ít chuyện rất bình thường.

Chờ ăn gần xong, Kiều Hân không bởi vì chuyện luận văn mà quấy rầy đối phương, liền đứng lên từ chỗ ngồi, cười nói với Khương Uyên: "Cảm ơn anh chỉ điểm cho tôi."

Khương Uyên cũng đứng dậy theo, cùng nhau đi ra ngoài, vừa nói: "Cái này không gọi là lãng phí thời gian, tôi thích cảm giác đi với cô, rất yên tĩnh, giống như là một sự hưởng thụ."

Dù sao Kiều Hân cũng còn trẻ tuổi, nghe lời nói như thế, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời làm sao.

Khương Uyên cũng không biểu lộ ra ý tứ gì khác, vẫn luôn lịch sự, tự mình tiễn cô đến bên ngoài chỗ đậu xe.

Nơi đó đã có tài xế đang chờ cô.

Chỉ là lúc Kiều Hân đi qua, cảm thấy tài xế lão Trương mở cửa xe cho cô, giống như cố ý nhìn Khương Uyên thêm mấy lần.

Thời điểm Kiều Hân lên xe, Khương tiên sinh cũng không có rời đi. Sau khi Kiều Hân lên xe, cố ý liếc mắt nhìn ngoài cửa xe, chỉ thấy Khương tiên sinh vẫn còn ở bên ngoài nhìn cô.

Kiều Hân chưa từng tiếp xúc với đàn ông, cô cũng không nói rõ cảm giác mình đối với Khương tiên sinh là gì? Cô chỉ biết mình không ghét người này, nhưng muốn nói là cảm tình tốt thì hình như lại còn thiếu rất nhiều.

Chỉ rất là kỳ quái, rõ ràng gặp mặt lần đó, Khương tiên sinh đối với cô vô cùng. . . . . ân cần. . . . .

Thậm chí vào trước lần gặp mặt đó, Khương tiên sinh còn có thể thỉnh thoảng gửi vài tin nhắn cho cô, nhưng lại cố tình sau lần gặp đó không bao lâu, Khương Uyên lại không nhắn tin.

Loại cảm giác đó, giống như người này chợt biến mất.

Kiều Hân kỳ quái thì kỳ quái, nhưng mà loại chuyện giống như nhạc đệm này, cô cũng không quá để ý.

Ngược lại qua vài ngày, Kiều Hân đoán chừng có phải gần đây anh lại muốn bận việc nữa không?.

Dù sao công việc của anh cô cũng rất bận rộn, thỉnh thoảng có thể nghỉ ngơi liên tục một tuần cũng coi như quá lắm rồi, lần này cũng đã qua nhiều ngày liên tục rồi.

Kết quả ngày đó cô đang ăn cơm với Kiều Bồi.

Kiều Bồi chợt mở miệng nói: "Nghỉ hè thực tập bên cạnh anh được không?"

Kiều Hân buồn bực ngẩng đầu lên, chỉ thấy anh đang nhìn cô.

Mặc dù lời nói của Kiều Bồi là câu hỏi, nhưng Kiều Hân cũng không nghĩ qua chuyện cự tuyệt.

Lại nói đây là anh có ý muốn cho cô một chức vụ, cô không đồng ý mới là lạ.

Chỉ là. . . . . lúc Kiều Hân nghe đến hai chữ thực tập, đã cảm thấy eo như sắp bị bẻ gãy.

Chủ yếu đối tượng thực tập không phải là người khác, là anh của cô đó!

Trong nháy mắt, Kiều Hân sắp khăn trương đến chết rồi.

Cô là một tay mơ trong nghề!

Hơn nữa, chuyện bận lòng nhất là còn gặp phải người anh có chủ nghĩa hoàn mỹ, Kiều Hân có thể tưởng tượng ra được kỳ thực tập của mình tuyệt đối sẽ rất thê thảm không nở nhìn.

Huống chi anh của cô còn là một người cuồng công việc, chẳng may cô kéo chân sau của anh, tội kia có thể to lắm.

Mặc dù tâm thần thấp thỏm, chỉ là sau khi anh thông báo tin thực tập, Kiều Hân vẫn làm từng bước thu thập hành lý đi theo.

Lần này anh muốn đi Thượng Hải bàn bạc một hạng mục, làm thư ký nhỏ bên cạnh anh, Kiều Hân có một loại cảm giác không biết đặt tay chân ở chỗ nào.

Lúc trước cô giúp anh sắp xếp hành lý chỉ cần chuẩn bị một cái là đủ, lần này cô còn phải chuẩn bị cho mình một va ly.

Quần áo, cà vạt, còn phải mang theo một vài bộ quần áo ở nhà.

Trong lúc đang sắp xếp, Kiều Hân theo bản năng ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy anh đang sửa lại cổ áo.

Kiều Hân theo thói quen đi tới, rất nhuần nhuyễn giúp đỡ anh sửa lại cổ áo và ống tay áo.

Thậm chí còn chọn một cái cà vạt, chỉ là sau khi suy nghĩ, cô mới nhớ tới trường hợp hôm nay không cần phải đeo cà vạt, cô liền cất cà vạt đi.

Lúc cô làm việc đó, Kiều Bồi cao ráo vì phối hợp với cô, anh hơi cúi thấp một chút đầu.

Chỉ là lần này hình như anh cúi quá thấp, mặt như sắp dán tới.

Kiều Hân có thể cảm thấy hô hấp của anh giống như gần trong gang tấc.

Cô đang hoài nghi, vừa ngẩng đầu lên, đã thấy gương mặt đặc biệt tuấn tú của anh.

Cho nên sau đó, cô không ngẩng đầu nhìn, liền nhanh chóng chạy về chỗ va ly, tiếp tục sắp xếp.

Vội vàng phân loại đồ trước.

Theo tính tình của Kiều Bồi, tất cả người bên cạnh anh đều có hiệu suất cao.

Chờ thu xếp bên này xong, xe cũng đã chuẩn bị xong.

Bởi vì là khoảng cách ngắn, cho nên đoàn người đều biểu hiện rất tùy ý, cũng không mang quá nhiều hành lý.

Sau khi lên máy bay, những phụ tá đi theo cũng đã ổn định chỗ ngồi.

Chỉ có Kiều Hân và anh, được nữ tiếp viên hàng không rất cung kính an bài vào trong một phòng riêng.

Không gian trong phòng không nhỏ, sau khi Kiều Hân ngồi xuống liền để áo khoác ở một bên.

Lại đưa một cái đệm dựa cho anh.

Chỉ là lúc chờ máy bay cất cánh, Kiều Bù đã tiến vào trạng thái làm việc, cúi đầu nhìn thứ gì đó.

Kiều Hân biết lúc anh làm việc sẽ rất nhập tâm, nên không dám quấy rầy anh, vội chủ động cài dây an toàn cho anh.

Sau khi chăm sóc anh xong, Kiều Hân mới một lần nữa ngồi xuống, mở ti vi nhỏ bên cạnh lên, tùy tiện chuyển chương trình.

Chuẩn bị lúc trên đường đi có thể xem vài tiết mục khôi hài gì đó để giết thời gian.

Nhưng lại thực sự có một vở hài kịch cô muốn xem, cô tìm tai nghe ra, đeo lên.

Loại chỗ ngồi này có thể nằm xuống.

Kiều Hân chỉnh độ cao, liền nửa nằm xuống.

Trong lúc chờ máy bay cất cánh, tiếp viên hàng không đưa mềm cho cô xong, sau đó giúp bọn họ đóng cửa phòng lại.

Trong nháy mắt, toàn bộ không gian được đóng chặt.

Thật ra thì giữa cô và anh vốn có một tấm như vách ngăn, nhưng bởi vì không cần nên không dựng lên.

Sau khi chỉnh thấp chỗ ngồi của anh, chỗ ngồi của hai người sẽ thống nhất giống như giường dành cho hai người.

Có thể nhìn bộ đáng nhập tài liệu của anh, Kiều Hân cũng không suy nghĩ nhiều, liền tựa đầu vào trên chỗ tựa lưng, yên lặng xem bộ hài kịch vui vẻ này.

Ngược lại sau một lúc, có lẽ là Kiều Bù xem xong những tư liệu kia rồi, anh tùy ý để vật trong tay qua một bên.

Sau một phút anh liền đến bên cạnh cô, thật ra thì không gian chỗ ngồi này rất lớn, nhưng anh tiến sát về phía cô, trong nháy mắt không gian bên phía Kiều Hân liền có vẻ nhỏ hơn một chút.

Thậm chí có chút. . . . . áp bức. . . . .

"Đang coi cái gì?"

Anh giống như không hề phát hiện, cả người đều lấn sang chỗ của cô, nửa người trên càng thêm giống như muốn đè lên người cô.

"Hài kịch. . . ." Kiều Hân vội vàng bỏ tai nghe trên lỗ tai xuống.

Cô cố gắng dịch thân thể, muốn rút mình từ phía dưới người anh ra.

Anh nhìn qua giống như không thể nào đề đến cô, nhưng khi cô muốn dời đi, lại phát hiện mình hoàn toàn không cách nào rời khỏi phía dưới người anh.

Kiều Hân có chút kỳ quái, cô vội vàng dùng tay đẩy anh ra, che giấu nói: "Anh, anh phải coi thứ khác chứ, em giúp anh chuyển."

Sau khi Kiều Bù bị đẩy ra, rất tự nhiên nghiêng qua một bên.

Về mặt anh nhận nhậ chỉnh thấp ghế xuống, sau khi tựa vào phía trên, không sao cả nói: "Em xem đi."

Kiều Hân đã không muốn nằm nữa, cô nửa ngồi trên ghế.

Lúc cô muốn thở dài một hơi, cánh tay anh lại rơi vào trên vai cô.

Kiều Hân kinh ngạc một chút, chỉ là rất nhanh cô liền nghĩ đến, trước kia anh cũng ôm chăm bả vai của cô như vậy, thậm chí còn nhiều lần ôm cô vào trong ngực, vuốt tóc của cô. . . . . cho nên cái này cũng không tính là cái gì. . . . .

Chỉ rất nhanh, động tác của Kiều Bù liền thay đổi, anh ôm cả cô và mềm vào trong lòng.

Đó là một động tác vô cùng tùy ý, Kiều Bù thậm chí cũng không quá dùng sức, liền ôm Kiều Hân.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, biểu hiện của anh rất tùy ý, quả thật giống như anh chỉ là ôm một cái gối ôm.

Kiều Hân bị anh ôm vào trong ngực, thân thể khản trương đến căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Kiều Hân có chút không xác định lắm, có phải anh chỉ là muốn ôm cô thân mật như vậy thôi không. . . . .

Toàn thân cô căng thẳng, co rút thân thể lại, tay anh cách mềm lòng, đặt ở ngang hông của cô.

Tư thế mập mờ, nhưng cũng không quá mức.

Hơn nữa anh trừ ôm cô, không làm thêm bất kỳ chuyện gì quá quắt nữa, thậm chí Kiều Hân không dám xác định được chỉ ôm cô như vậy có tính là khác người không

Chỉ là dần dần, hô hấp của cô bình ổn, thân thể cũng từ từ thả lỏng một chút.

Nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn mặt anh.

Bọn họ áp sát quá gần rồi, Kiều Hân vẫn không thích ứng kẻ sát với anh như vậy. . . . .

Hơn nữa thân thể giống như là quấn lấy nhau, nhiệt độ xuyên qua mềm trên người cô, còn xuyên qua cả quần áo mùa hè rất mỏng. . . . .

Trong đầu cô rối loạn, không biết làm sao liền nghĩ đến vách ngăn đó. Cô rất nhanh liền nghĩ đến, nếu mở cái vách ngăn đó ra là tốt rồi. . . . .

Trước kia lúc ngồi chung xe với anh, anh cũng từng ôm chầm bả vai của cô.

Lúc này ở trên máy bay, ôm một chút cũng không tính là cái gì. . . . .

Chỉ là dựa vào chỗ ngồi quá thấp, mới có ảo giác lung tung như vậy.

Thật ra thì đây chỉ là một chuyện rất bình thường, Kiều Hân cũng không biết mình suy nghĩ lung tung rốt cuộc là muốn an ủi mình, hay là trấn an mình. . . .

Ngược lại sau một lúc lâu, có tiếp viên hàng không đi tới, nhẹ nhàng mở cánh cửa ngăn cách ra, đưa tới cho bọn họ chút trái cây và đồ uống.

Tất cả đều được đặt trong túi nhỏ.

Kiều Hân giống như bưng tỉnh, nhanh chóng ngồi dậy.

Tóc của cô vì vừa rồi nằm xuống nên hơi bị rối loạn, sau đó cô lại vuốt vuốt tóc.

Bên kia, tiếp viên hàng không đã giúp bọn họ mở bàn gấp ra, cẩn thận đặt trái cây, đồ uống lên.

Bên trong còn đặc biệt chuẩn bị nước trà cho Kiều Búi.

Kiều Hân như không có chuyện gì xảy ra, dùng bữa ghim một miếng trái cây.

Bởi vậy, cự ly của cô và anh liền cách xa một chút.

Kiều Búi cũng không có nói gì, anh cũng không ăn trái cây, chỉ uống một chút nước trà.

Thời gian ngược lại trôi qua rất nhanh, vốn thời gian bay cũng không nhiều, chờ ăn trái cây xong cũng sắp đến nơi, xuyên qua cửa sổ máy bay có thể nhìn thấy những tòa nhà ở phía dưới.

Chờ sau khi máy bay của bọn họ hạ cánh, đã có xe chờ.

Sau khi lên xe, trực tiếp liền lái tới khách sạn.

Lần này bọn họ đặt chân tới khách sạn thuộc sở hữu của tập đoàn.

Xe thông qua đường xe chuyên dụng, đưa nhóm người bọn họ vào cửa chuyên dụng.

Thông qua hành lang đến thang máy, phục vụ khách sạn luôn đi theo đám bọn họ, giúp bọn họ xách hành lý.

Những phụ tá đi theo đều có gian phòng riêng của mình, đều dừng chân trước rồi.

Kiều Hân và anh được nhân viên phục vụ dẫn đường, đến vị trí tầng cao nhất.

Cả một tầng lầu đều là một không gian riêng biệt, phía trên chuyên dùng để nghỉ ngơi, phía dưới có thể dùng để tiếp đãi khách hàng.

Lúc Kiều Hân được anh mang ra ngoài không ít lần, phần lớn thời gian cô đều ở nhà.

Vừa mới đến, cô cảm thấy có chút mới lạ, đi nhìn khắp nơi, nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cửa sổ sát đất này được thiết kế vô cùng tốt, sau khi bấm nút, rèm cửa sổ sát đất thu lại rất nhanh, vì vậy nhanh chóng hiện rõ phong cảnh sông Hoàng Phố ở trước mặt Kiều Hân.

Ánh hoàng hôn làm con sông Hoàng Phố phía dưới nhuộm một mảnh đỏ rực, Kiều Hân đứng ở đó nhìn mấy lần.

Bởi vì gần tối, có vài ngọn đèn đã sáng lên, phong cảnh nhìn qua thật giống như bức tranh nhiều màu sắc.

Sau khi phục vụ cất hành lý xong, rất nhanh liền lui ra ngoài.

Lát nữa sẽ có nhân viên phục vụ khách hàng đưa thức ăn lên.

Chỉ là không biết thế nào, Kiều Hân không có khẩu vị ăn cơm.

Lúc Kiều Hân đang suy nghĩ nên làm cái, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy anh đã ngồi trên sofa.

Chỉ là anh không nghe nhạc, cũng không xem tivi, mà là cầm một cuốn sổ da đen đang suy nghĩ cái gì.

Kiều Hân nhìn bộ dáng nghiêm túc kia của anh, theo bản năng liền cảm giác hơn phân nửa là anh đang suy nghĩ chuyện buôn bán ngày mai.

Nhìn anh chuyên tâm làm việc như vậy, Kiều Hân cũng cảm thấy cuộc sống của anh quá khô khan.

Hơn nữa cô đi theo bên cạnh anh đã lâu, vẫn không biết anh có sở thích gì. Tuy nói anh tinh thông rất nhiều thứ, giống như là đánh cờ, đá bóng, thậm chí những thứ như bơi lội, cưỡi ngựa anh cũng đều biết, nhưng muốn nói anh thích những thứ kia, hình như không giống lắm.

Kiều Hân cũng cảm thấy kỳ quái, coi như người buồn tẻ hơn nữa, không giống người thường, nhưng cũng nên có vài trò tiêu khiển chứ?

Nhưng vài năm nay, rốt cuộc anh tiêu khiển giải trí như thế nào? Mỗi lần anh về nhà, cũng không thấy anh làm gì quá mức. Phần lớn thời gian, không phải ngủ bù, chính là dạy cô cái này cái nọ, hoặc là giúp cô phụ đạo bài tập.

Kiều Hân cảm thấy anh như vậy rất đáng thương, mặc kệ tài sản bao nhiêu, cuộc sống như thế không phải thật không có chút thú vị nào sao.

Ít nhất lúc cấp hai, cấp ba cô còn từng chơi game, xem truyện tranh. Đến khi đại học, lúc không có chuyện gì sẽ xem một chút phim mỹ. Đâu giống như anh, hàng năm trừ công việc chính là công việc.

Nhưng lần này đi theo anh ra ngoài cũng rất tốt, Kiều Hân thấy nhiều bộ dáng ở nhà của anh rồi, nhưng vẫn không biết bộ dạng làm việc của anh là như thế nào đấy?

Có lẽ lần này có thể thấy mặt khác của anh.

Kiều Hân nghĩ như vậy, liền đi tới bên cạnh anh, nóng lòng muốn thử nói: "Anh, bây giờ em là thư ký bên cạnh anh, anh có cần em làm gì không? Tỳ như sắp xếp tư liệu, in tài liệu."

Kiều Bội nhìn cô một cái, khóe miệng hiếm khi nhếch lên, thân nhiên nói: "Giúp anh rót một ly nước."

Kiều Hân vội vàng đồng ý, chạy đến mở tủ lạnh bên cạnh, lấy nước suối từ bên trong ra, rót một ly rồi bung đến cho anh.

Kiều Bội đưa tay cầm lấy, cũng không có uống, giống như là đang suy tư việc gì rất quan trọng.

Kiều Hân nín thở, nghĩ tới đây nhất định là anh bố trí việc cho cô, cô muốn nhớ kỹ, cố gắng làm xong nhiệm vụ anh giao phó.

Kết quả câu nói một phút sau của anh hoàn toàn không có chút quan hệ gì với công việc "Chung quanh đây có trung tâm thương mại, ngày mai em nhớ giúp anh mua một chút đồ dùng."

Kiều Hân ngẩn ra, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Là đồ dùng cho công việc sao?"

Thật ra thì lời này rất ngốc, Kiều Bội sẽ cần phân phó người khác mua đồ dùng cho công việc sao . . . .

Quả nhiên Kiều Bội rất nhanh đáp: "Đồ dùng cá nhân của anh."

Anh nói xong, lại nghiêng mặt sang bên cạnh quan sát bố trí cả căn phòng.

Loại phòng ở tầng cao nhất này đều là sang trọng bậc nhất, mỗi một chi tiết bố trí bên trong đều được xử lý cực kỳ tốt.

Chỉ là không hợp với thưởng thức của anh.

Kiều Búi quay đầu đi, giống như muốn kiểm tra Kiều Hân, nói: "Anh không thích bố trí chỗ này, ngày mai em sửa sang chỗ này đến khi anh hài lòng."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Kiều Hân đặc biệt ngoài ý muốn.

Chỉ là anh đã phân phó, cô vẫn sẽ đi làm. Nhưng cô rất kỳ quái, lẽ ra anh không cần phải làm như vậy, bình thường loại chuyện này đều là những phụ tá kia đi sắp xếp.

Coi như thỉnh thoảng khách sạn chuẩn bị không đủ chu toàn, cũng sẽ lập tức có trợ lý đi sửa lại.

Như bây giờ, hoàn toàn giống như là sắp xếp cho cô một số chuyện, để cho cô giải buồn.

Chỉ là Kiều Hân đã đồng ý với anh, ngày hôm sau ăn bữa sáng với anh xong, cô thu dọn một chút, ngồi vào xe riêng đến trung tâm thương mại.

Chỉ là lần này cô không đi một mình, anh còn cho sắp xếp cho cô một trợ lý giúp cô trong toàn bộ hành trình.

Từng cửa hàng cao cấp san sát nhau, Kiều Hân đi dạo rất tùy ý, vừa đi vừa nghỉ, nhìn một chút đồ. Anh cũng không chỉ đích danh nhất định phải mua cái gì, bình thường Kiều Hân đều là thấy cái gì thích thì sẽ mua cái đó.

Bất tri bất giác, Kiều Hân ngược lại chọn mua cho anh không ít đồ, quần áo, giày cũng đều mua một ít. Dù sao số đo của anh, cô đều ghi tạc vào trong đầu, hơn nữa Kiều Búi vốn chính là móc treo quần áo, mặc kệ là quần áo dạng gì, chỉ cần số đo thích hợp, mặc vào liền tuyệt đối đẹp mắt.

Những thứ khác cô nhìn thấy tốt thì đều mua, để người của trung tâm thương mại mang đến khách sạn.

Về bố trí chỗ ở, Kiều Hân ngược lại không cảm thấy có cái gì khó.

Đoán chừng khắp thiên hạ, hiểu thưởng thức của anh rõ nhất chỉ sợ sẽ là cô thôi.

Cô là được anh hun đúc ra, anh thích cái gì, không thích cái gì, cô đều biết.

Chỉ là hiệu suất quá cao, chờ sau khi chuẩn bị xong, Kiều Hân liền phát hiện thời gian còn lại, cô không biết nên dùng làm gì, cuối cùng cô liền suy nghĩ có nên đến chỗ làm việc của anh xem một chút không?.

Kiều Búi không xử lý công việc trong khách sạn, mà là ở một khu bàn bạc chuyên nghiệp.

Lúc Kiều Hân đi qua, trừ thể ra vào bên ngoài, bên trong còn có chuyên gia phụ trách sắp xếp an ninh tuần tra.

Lần này may mắn là phụ tá cùng đi đến với cô, cho nên cô đi vào không gặp trở ngại.

Không gian bên trong rất lớn, người cũng rất ít, Kiều Hân đi vào nhìn một chút, chỉ thấy không gian bên trong bị phân cắt thành mấy khu vực. Mỗi khu vực đều có người đang bận rộn, chỉ là tổng thể lại làm cho người ta cảm giác đều là đầu vào đầy.

Hoàn cảnh càng sáng sủa sạch sẽ, cả người càng vô cùng thoải mái.

Cả tập đoàn Kiều thị khổng lồ, thật ra thì người thật sự có thể đi vào được tầng quan trọng này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ngay cả phụ tá đi cùng Kiều Hân, sau khi đi vào bên trong, cũng không có vượt qua khuôn phép mà tiến vào.

Người nơi này trừ những phụ tá Kiều Hân từng gặp, những người khác Kiều Hân đều không quen, thậm chí có năm, sáu người cô đều chưa từng thấy qua, nhưng những người đó thật giống như đều biết cô.

Cô vừa mới tiến vào, rất nhanh có một người đàn ông trung niên đi tới, rất cung kính nói: "Kiều tiểu thư, Kiều tiên sinh ở bên trong, tôi mang cô đi qua".

Kiều Hân rất nhanh liền được dẫn tới chỗ làm việc của anh.

Đó là một không gian tương đối khép kín, anh của cô đang cúi đầu nhìn gì đó.

Trong tầm tay anh là một tập tài liệu, mà lúc này anh đang cúi đầu nhìn những tư liệu kia, ngón tay cũng điểm lên màn hình bên cạnh.

Rất nhanh phát ra chỉ thị, máy vi tính nhanh chóng tính toán, rất nhanh trên màn ảnh hiện ra một tổ số liệu.

Kiều Hân biết những năm nay trừ bỏ trong nước, anh còn phát triển ra nước ngoài, vẫn đang không ngừng phát triển ra nước ngoài, nhất là sau khủng hoảng cho vay, có thời gian dài anh đều ở nước ngoài .

Hiện tại Thượng Hải mở ra khu mua bán tự do, không biết anh lại có kế hoạch gì.

Kiều Hân không dám quấy rầy anh, sau khi cô đẩy cửa vào, liền yên lặng ngồi một bên chờ anh.

Trong lúc đó, người đàn ông trung niên lại bung nước uống tới cho cô. Nhưng điều khiến Kiều Hân kỳ quái chính là cô chưa từng gặp người này, đối phương bung tới lại là trà Hoa Lài cô thường uống.

Hơn nữa nước trà ngọt ngào, giống như là đặc biệt bỏ mật ong, chính là khẩu vị bình thường của cô.

Một lúc lâu sau, Kiều Bồi mới ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn thấy Kiều Hân ngồi ở một bên, đường nét trên mặt Kiều Bồi rất nhanh liền nhu hòa, sau đó anh làm một dấu tay.

Kiều Hân vội đi tới, cho là anh có chuyện gì muốn phân phó cho cô.

Kết quả anh chỉ kêu cô nhích tới gần hơn một chút, để cho cô ngồi ở bên cạnh bàn giám đốc để nhìn anh.

Kiều Hân cảm thấy có chút không có ý nghĩa, cô vội mở miệng nói: "Anh, anh bận việc, em chỉ ghé thăm anh một chút. . . . ."

Phòng làm việc của Kiều Bồi có tính thực dụng, thiết kế đơn giản sạch sẽ, lại không thấy ghế nằm dùng để nghỉ ngơi, cũng không có bất kỳ đồ vật quan trọng nào.

Lúc này Kiều Bồi giống như nghĩ tới điều gì, anh trực tiếp ra dấu với thư ký ngoài cửa.

Rất nhanh người đàn ông trung niên kia lại đi vào, lần này đối phương còn vô cùng quý dị đẩy tới một xe đẩy nhỏ, nghiêm chỉnh đặt ở bên cạnh bàn giám đốc.

Trong xe đẩy tinh xảo đặt chút tạp chí và vài món bánh ngọt.

Kiều Hân không ngờ, bản thân đột nhiên hứng thú tới dò xét, lại thành bóng đèn lớn cản trở anh.

Nhưng anh hoàn toàn không có ý muốn cô rời đi, ngược lại nhàn nhạt nói với cô một câu: "Ngoan, ngồi đây chờ anh một lát."

Mặc dù bánh ngọt trên xe đẩy nhìn thật đáng yêu, nhưng Kiều Hân cảm thấy lúc anh làm việc mà cô ngồi ăn thì rất không đúng. Cô liền uống một chút nước trà, ngoan ngoãn đợi ở đây vậy.

Kiều Bồi rất nhanh lại vui đầu làm việc.

Một khi anh vui đầu vào trong công việc là cực kỳ chuyên tâm.

Trong lúc ở đây, sẽ có một vài người tìm anh báo cáo công việc. Chỗ này giống như một đại não vận chuyển tốc độ cao, mà anh chính là trung tâm đầu não.

Trước kia Kiều Hân cũng biết anh rất lợi hại, nhưng bây giờ vấn đề không phải anh quả thật lợi hại, mà là cảm giác đẹp trai muốn chết.

Hơn nữa dù cường độ công việc cao như vậy, quần áo, vẻ mặt Kiều Bồi cũng không có một tia bận rộn. Bộ dáng của anh thủy chung đều là lưu loát chỉnh tề, quần áo càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Mặc kệ gặp phải vấn đề gì, cũng không có xuất hiện dáng vẻ hốt hoảng.

Ngược lại cô ở chỗ này không làm gì cả, rốt cuộc Kiều Hân không nhịn được, cô đứng lên muốn giúp anh làm chút gì. Nhưng cô nhìn bàn của anh, lại phát hiện bàn của anh hoàn toàn không có chỗ cần sắp xếp lại.

Cuối cùng Kiều Hân không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt đặt ở trên ly trà trong tay anh. Cô cẩn thận đi tới, mở nắp ly trà ra nhìn một chút, phát hiện hơi thiếu nước, hơn nữa hình như nước trà bên trong không còn ấm rồi.

Cô liền nâng chung trà lên đi ra ngoài, chỉ là vừa đi ra ngoài, ly trà liền được thư ký ở ngoài cửa nhận lấy.

Kiều Hân phát hiện chỗ này thật đúng là chỗ cô không thể nhúng tay.

Cô chỉ có thể tiếp tục ngoan ngoãn chờ.

Qua một lúc lâu, anh rút cục cũng ngừng lại.

Giờ lại là anh nhìn tác phẩm đặc ý mà cô bận rộn một thời gian.

Kiều Hân đi theo sau lưng anh, tựa như một đứa bé chờ người lớn khích lệ.

Thật ra chỗ cô sửa đổi cũng không nhiều, chỉ là lấy kinh nghiệm hiểu biết nhiều năm qua của cô đối với anh, cô cảm thấy chỗ mình sửa đổi đều rất lợi hại.

Hơn nữa lúc sửa đổi, Kiều Hân đều đã dọn hết các chỗ bẩn.

Cô lại có thể giống như cái bóng của anh, anh thích gì, không thích cái gì, cô đều biết.

Vừa mới bắt cô còn có chút không biết xuống tay từ đâu, nhưng lúc cô đứng ở trong phòng tưởng tượng tình huống có anh ở bên cạnh, trong đầu cô lập tức có ý tưởng.

Tất cả vấn đề lại có thể giải quyết dễ dàng.

Quả nhiên sau khi nhìn thấy địa phương đã được sửa đổi, Kiều Bùi hài lòng gật đầu một cái, sau đó anh rất tự nhiên vuốt vuốt tóc Kiều Hân.

Kiều Hân rất vui vẻ, đang chuẩn bị nói cho anh hôm nay cô mua những thứ gì cho anh.

Cô chợt cảm giác ẩm ướt rơi xuống trên mặt.

Động tác kia rất nhanh, nhanh đến mức Kiều Hân không dám xác định mới vừa rồi có phải là "anh" hôn lên mặt cô không. . . . .

Ngược lại sau khi anh hôn cô, rất nhanh cời áo khoác xuống. Động tác kia thành thạo tự nhiên, vẻ mặt càng nhẹ nhàng. Không, thậm chí còn tốt hơn nhẹ nhàng rất nhiều, đây chắc chắn là dáng vẻ tâm tình không tệ.

Lúc cô nhìn, Kiều Bùi càng thêm không có bất kỳ dáng vẻ lúng túng, giống như một màn vừa rồi không có bất kỳ không ổn gì.

Kiều Hân ngốc lăng ở đó một lúc lâu, không có phản ứng, cô cũng không biết mình như thế này có tính là phản ứng quá độ không.

Ngược lại rất nhanh có phục vụ đẩy xe thức ăn tới, một phụ tá đi theo Kiều Bùi cùng tiến vào với phục vụ đó, cẩn thận ở bên cạnh phục vụ.

Đi đến chỗ ăn cơm là ở bên cạnh ban công.

Nơi đó đặc biệt có một chỗ như vườn treo, có thể vừa ăn cơm vừa ngắm cảnh.

Chỗ ăn cơm bố trí xong rất nhanh, để nên, còn có đồ ăn đều rất tinh xảo.

Tầng lầu của khách sạn rất cao, khi sắc trời dần dần tối xuống, phóng tầm mắt nhìn, giống như ở trên cao quan sát cả nửa thành phố.

Kiều Bùi ngồi ở đối diện Kiều Hân, động tác ưu nhã cắt lấy thịt bò bít tết.

Trong không khí như thế này, giống như có cái gì cấm ở trong cổ họng Kiều Hân, khiến cô có cảm giác không thờ được.

Trước kia cô không nghĩ quá nhiều, nhưng bây giờ cô không nhịn được suy nghĩ một chút. . . . . Đầu óc của cô có chút rối loạn, thậm chí cô cũng không biết mình muốn gì, nhưng đáp án đã sớm được miêu tả sinh động, chỉ là đáp án quá mức kinh khủng, thế cho nên cô đều không dám nhìn thẳng.

Thái độ của anh đối với cô. . . . . có cái gì rất không đúng. . . . .

Thật ra thì từ rất lâu trước kia, cô đã từng có cảm giác này, cảm thấy anh em bọn họ chung đụng có phải quá mức thân mật rồi không. . . . .

Những động tác mập mờ kia. . . . . không giống như đối với em gái. . . . . mà giống như là. . . . . người tình. . . . .

Ý niệm mới vừa thoáng qua, Kiều Hân liền nhanh chóng bóp chết ý nghĩ kia rồi. Không, không thể nào!

Bọn họ là anh em, hơn nữa mấy năm nay ngay cả một scandal anh cũng không có, anh giữ mình trong sạch như vậy!! Hoàn toàn không phải là người không kim nén nổi, lại nói cô là em gái anh, có liên hệ máu mủ. . . . . làm sao có thể!!

Hơn nữa chỉ bằng tài sản của anh, muốn phụ nữ như thế nào mà không có. . . . .

Làm sao sẽ có suy nghĩ kia với cô. . . . .

Nhưng ngay khi cô không ngừng thuyết phục mình, ánh mắt anh cũng không che giấu chút nào nhìn sang.

Đây tuyệt đối là ánh mắt người đàn ông nhìn phụ nữ, tràn đầy tính xâm lược.

Mà lúc cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt Kiều Bồi không hề có ý tránh né. Anh cứ như vậy khi định thần nhìn cô, thậm chí ngay cả một chút chột dạ cũng không có.

Kiều Hân rút cuộc không thể nhịn được nữa đứng lên, để khăn ăn ở một bên nói: "Anh, em ăn no rồi . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Lúc trở lại phòng ngủ, Kiều Hân theo bản năng khóa trái cửa phòng ngủ.

Cô giống như kiến bò trong chảo nóng, nhưng sau khi lo lắng một hồi, Kiều Hân lại cảm thấy sợ hãi.

Người này cô vẫn sùng bái như thần, anh rất gần gũi.

Cô có một cảm giác cuộc đời như sụp đổ.

Sau này cô phải làm sao, phải đối mặt với anh như thế nào?

Cô tình nguyện là mình suy nghĩ nhiều, Kiều Hân ngồi ở trên giường suy nghĩ một lúc, rất nhanh hạ quyết tâm, mặc kệ có phải là mình nghĩ sai hay không, cô thật không tiếp nhận nổi hậu quả này.

Cô quyết định nhanh chóng mở tủ treo quần áo ra, ném quần áo mang tới vào trong va ly.

Trong đầu cô chỉ tràn ngập một suy nghĩ, đợi ngày mai anh đi làm xong, cô liền mau chóng rời khỏi nơi này, tìm một chỗ để cho cô giữ vững khoảng cách an toàn với anh!!

Cô cũng tìm được chi phiếu rồi, sau khi thu dọn xong, Kiều Hân ngồi ở trên giường tiếp tục tính toán. Chi là phải đi đâu đã trở thành một vấn đề quá nhiều cô, cô chợt phát hiện mình lại có thể không có chỗ nào muốn đi?!

Cuộc đời của cô hoàn toàn được anh sắp xếp rất tốt, cái gì cũng theo yêu cầu của anh mà làm. Đến hôm nay, khi cô cố gắng rời khỏi anh một thời gian, cô chợt phát hiện đầu óc mình trống rỗng, hoàn toàn không biết nên đi đâu.

Kiều Hân chợt ý thức được, những năm gần đây anh chiều chuộng cô, thật ra thì ở một phương diện khác, lại là trói buộc cô, để cho cô giống như một động vật nhỏ bị thuần phục, một khi bị thả ra ngoài, quả thật không có một chút năng lực sinh tồn nào cả.

Chịu đựng đến lúc trời sáng, Kiều Hân không biết có phải anh cũng có chút chột dạ không? Dù sao vẫn không có phục vụ tới đây hỏi thăm vấn đề ăn sáng của cô.

Anh của cô cũng không có tới đây.

Tất cả đều có vẻ là gió êm sóng lặng.

Chỉ là như vậy mới tốt, Kiều Hân cố ý đợi ở phòng ngủ trong chốc lát. Cô yên lặng tính toán thời gian, nghĩ tới anh cũng nên đi làm rồi. Lúc này cô mới thận trọng đẩy cửa phòng ra, đồng thời trong tay cô còn có một va ly nhỏ.

Nhưng cô vừa ra, liền bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ.

Ở cửa phòng ngủ của cô đã sớm có một đám người đứng đợi, đứng chỉnh tề thành một hàng.

Phụ tá Lý mặc tây trang, vừa thấy cô, rất nhanh liền đi tới, cung kính chào hỏi: "Kiều tiểu thư, chào buổi sáng."

Những người này hiển nhiên đã chờ lâu rồi.

Hơn nữa rất nhanh phụ tá Lý liền ra hiệu cho những phục vụ kia mau mang bữa sáng lên.

Bữa ăn sáng đủ sắc hương vị lập tức được chuẩn bị lên.

Trong chốc lát, mùi thơm thức ăn liền tràn ngập trong không khí.

Sắc mặt Kiều Hân không tốt, đứng ở đó, không có ý đi qua ăn

Nhìn cô không có ý ăn sáng, lần này phụ tá Lý khom lưng thấp hơn, miệng cực kỳ cung kính, nhưng tin tức anh ta mang tới, lại không thể nào vui vẻ nói: "Tiểu thư, Kiều tiên sinh phân phó, chờ cô dậy, mời cô ăn một ít bữa ăn sáng trước. Sau đó, Kiều tiểu thư muốn đi đâu giải sầu, phân phó một tiếng là được, tôi đã an bày xong cho cô rồi."

Hai tay bên người Kiều Hân nắm lại thành nắm đấm, cô không ngờ anh sẽ làm như vậy. . . . .

Cô vốn sợ anh không để cho cô đi, lúc này mới len lén sắp xếp va ly, muốn thừa dịp lúc anh không có ở đây để chạy trốn.

Nhưng tình hình bây giờ bị nghịch chuyển trong nháy mắt. . . . .

Không phải anh không thả cô đi, ngược lại thoải mái an bài cho cô đi.

Chỉ là sự an bài này. . . . . cũng là một loại tỏ rõ quyền uy. . . . .

Anh như vậy, ngược lại làm cho đáy lòng Kiều Hân phát rét.

Mặc kệ cô lựa chọn lưu lại hay không lưu lại, cô đều bị anh nắm ở trong lòng bàn tay.

Vừa hiểu điều này, Kiều Hân liền đi tới bàn ăn, cầm đồ ăn lên ăn rất nhanh.

Chờ ăn gần xong, cô đứng dậy nhìn va ly bên cạnh một chút, sáng khoái nói: "Vậy thì đi Hàng Châu thôi."

Nếu muốn cho cô đi giải sầu, cô tự đi là được, dù sao có thể tránh một ngày thì một ngày.

Vừa dứt lời, đã có người nâng va ly ở bên cạnh cô lên.

Từ Thượng Hải đến Hàng Châu cũng không phải xa, có phụ tá Lý an bài tỉ mỉ, lần này Kiều Hân đi du lịch hoàn toàn chính là một chuyến đi giải sầu.

Chỉ là Kiều Hân rất khó không buồn bực.

Sau khi vào khách sạn, đi tham quan một vài chỗ phong cảnh.

Ban ngày Kiều Hân nào có cái tâm tình ngắm phong cảnh, cô đều là lừa mình dối người giết thời gian thôi. Lúc này vừa đến nơi, trong lòng cô lập tức phiền muộn.

Ngược lại phụ tá Lý vẫn còn cẩn thận an bài hành trình ngày hôm sau, không ngừng giới thiệu cho cô những chỗ đi chơi thú vị.

Kiều Hân chợt nổi giận, không khỏi phân trần nói: "Anh và những người vệ sĩ kia có thể cách tôi xa một chút không?"

Phụ tá Lý vừa nghe vậy lập tức yên lặng, thận trọng lui về phía sau.

Mấy người vệ sĩ xung quanh cũng theo thứ tự lui ra bên ngoài.

Thấy bộ dáng không dám tỏ mạnh của những người kia, Kiều Hân lại có chút hối hận. Dọc theo đường, những người đó đều rất khách khí với cô, lại không trêu chọc cô, cô không cần nhìn mặt với những người này.

Sau này Kiều Hân cũng không nên tức giận với bọn phụ tá Lý này nữa.

Hơn nữa cô bị anh giáo dục quá tốt, giống như một con thỏ trắng, dù tức giận hơn nữa, con thỏ nhỏ cũng chỉ biết giương nanh múa vuốt, cô hoàn toàn không nghĩ tới tổn thương bất cứ người nào.

Chỉ là Hàng Châu ngược lại rất đẹp.

Cả thành phố đều rất sạch sẽ, phụ tá Lý cũng là sử dụng mọi bản lĩnh muốn làm cô vui vẻ, cho nên thức ăn đặc sản của Hàng Châu, còn có một chút đặc sắc đều nhanh chóng liên tục đưa tới.

Biết Kiều Hân là hệ trung văn, còn cố ý mời thầy Côn Khúc có tiếng tới, buổi tối đặc biệt biểu diễn cho Kiều Hân.

Như vậy qua vài ngày sau, rốt cuộc anh gọi điện thoại tới.

Mới nhìn đến đây số kia, lòng Kiều Hân liền nhấc lên.

Giọng của Kiều Bội vẫn thông thả như thế, không có một tia phập phồng.

"Chơi vui vẻ sao?"

Tâm Kiều Hân nhanh chóng nhảy dựng, chần chờ một lát mới trả lời: "Không tôi."

Tình huống này giống như đang đánh đố với anh, Kiều Hân cũng mò không ra đây là loại tình huống gì.

Ngược lại giọng anh không biến hóa chút nào, vẫn là thái độ giống như đồ trẻ con: "Chơi vui vẻ chút, anh xử lý xong công vụ sẽ qua với em."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Kiều Hân cũng biết không thể tránh khỏi, quả nhiên qua mấy ngày, Kiều Bồi đã tới rồi.

Có lẽ Kiều Bồi đã làm xong công việc, lần này tới, cũng không mang theo phụ tá bên cạnh.

Hơn nữa nhìn ra Kiều Bồi tới rất vội vàng, hơn phân nửa là công việc vừa xong, anh liền chạy tới đây.

Bởi vì thời gian rõ ràng không đúng, không có khả năng sẽ chạy tới đây vào mười một, mười hai giờ đêm.

Chờ lúc Kiều Hân được phụ tá Lý đánh thức đi nghênh đón anh, Kiều Hân ngược lại không lộ ra dáng vẻ quá kinh ngạc, trong lòng cô đã sớm có chuẩn bị.

Biết sớm muộn gì đều phải giằng co với anh.

Hơn nữa đều ở bên ngoài giải sầu lâu như vậy, Kiều Hân cũng cảm thấy mình có thể tỉnh táo đi xử lý chuyện này.

Dù sao đó là anh của cô, mặc kệ là hiểu lầm cũng tốt, nhất thời mê hoặc cũng được, có liên hệ máu mủ ở đây, tóm lại sẽ không ra chuyện gì thiên lý bất dung!

Hơn nữa chuyện đã đến mức này rồi, Kiều Hân cảm thấy những lời này cô phải nói ra.

Cho nên lúc anh ăn bữa khuya, Kiều Hân cũng không muốn vòng vo, lấy dũng khí nói: "Anh, có mấy lời em đã sớm muốn nói với anh. . . . . Em nghĩ đây nhất định là thói quen của anh, chỉ là em gái của anh đã trưởng thành, anh có chút. . . . . hành động khiến em rất không thoải mái. . . . ."

Sau khi Kiều Hân nói xong liền liếc mắt nhìn anh, lúc này cô thấy trong lòng rất sợ hãi.

Thậm chí cô đã nghĩ tới nói ra lời này, cô và anh đều sẽ không bao giờ có tình nghĩa anh em nữa.

Nhưng những thứ như xấu hổ và giận dữ trong dự tính của cô, ngay cả cảnh tượng trầm mặc lại có thể không xuất hiện, mà xuất hiện ở trước mặt cô là cảnh tượng khiến cô không tưởng tượng được.

Kiều Bồi nhàn nhạt nhìn cô, trong ánh mắt thậm chí có chút đùa giỡn, nhất là lúc cô nói đến hai chữ em gái, ánh mắt của anh thậm chí mang theo một nụ cười quý dị.

Sau khi Kiều Hân nhìn đến ánh mắt của anh, giống như bị chế trụ, cô không thể tin được ánh mắt của mình.

Ngược lại Kiều Bồi rất nhanh hỏi cô: "Cho nên em phải độc lập lớn lên?"

Kiều Bồi đến gần cô, khuôn mặt đẹp để lại có thể mang tới nhạo báng, giống như gặp được chuyện vô cùng thú vị, ngón tay của anh nhẹ nhàng đập vào tay vịn của ghế: "Như vậy ‘em gái’, em đã trưởng thành, có phải sẽ phải chứng minh cho anh xem, em đã rất trưởng thành."

Kiều Hân bị anh nhìn đến nổi da gà cả người: "Chứng minh cái gì?"

Cô chỉ yêu cầu anh và mình giữ một khoảng cách mà thôi, có gì cần chứng minh. . . . .

Kiều Bồi giống như bị cô trêu chọc, anh vươn tay muốn nâng cằm của cô lên.

Trước kia anh sẽ dùng vẻ mặt như thế nhìn mình, giống như bị cô chọc cười, Kiều Hân thậm chí bởi vì mình có thể khiến anh vui vẻ mà âm thầm vui mừng. . . . .

Nhưng ánh mắt về mặt bây giờ lại làm cho cô cảm thấy hoảng sợ đến dựng thẳng tóc gáy.

Sau khi cô sợ hãi né tránh, cả người cũng hoang mang sợ hãi lợi hại, trong lời nói càng thêm mang tới cầu xin: "Anh. . . . . van anh đừng như vậy. . . . ."

Kiều Hân đều có chút không thể tin được tất cả chuyện đang xảy ra vào lúc này, anh của cô giữ mình trong sạch vô cùng, chưa từng có scandal, anh trầm ổn thành thực, bảo vệ cô khắp nơi, yêu thương cô, nhất định chính là thần của cô!!

Nhưng tất cả chuyện phát sinh bây giờ lại châm chọc như vậy. . . . .

Cô không biết tại sao anh phải đối với mình như vậy. . . . .

Thời gian này cô cũng một mực hỏi mình, sao chuyện lại biến thành như vậy, là bởi vì khoảng cách của cô và anh quá gần, hay là bởi vì cô quá mức lệ thuộc vào anh. . . . .

Nhưng dù nghĩ thế nào, đều không thể nghĩ ra lý do phát sinh chuyện này. Cô không có một chút manh mối, cô chỉ có thể làm chính là nói với anh, "Anh, em là em gái của anh!!"

Chỉ là ngay sau đó Kiều Hân liền cảm thấy thân thể của mình đã bị Kiều Búi bế lên.

Cô hoảng sợ tới cực điểm, cô ra sức giãy dụa, không ngừng hô: "Anh muốn làm gì? Anh buông em ra! Có ai không. . . . . Có ai không. . . . ."

Cô vừa kêu vừa ra sức giãy dụa ở trong ngực Kiều Búi.

Chỉ là sau khi kinh ngạc, Kiều Hân lại cảm giác không đúng lắm, chỗ cô ở có rất nhiều vệ sĩ, coi như vệ sĩ không lên đây, vậy phụ tá Lý rất cơ trí đó đâu?

Cô đã gọi người như vậy, sao những người đó lại không sang nhìn một chút chứ?

Kiều Hân giống như nghĩ đến cái gì, cô nhanh chóng đổi mặt với ánh mắt của Kiều Búi.

Sỡ dĩ những người đó không lên đây, là đã bị đuổi đi? Hay được phân phó không cho phép đi lên?!

Ý nghĩ này khiến Kiều Hân không nhận được giật mình một chút.

Cô đột nhiên nóng nảy, lúc trước cô chỉ không ngừng giãy dụa, đến mức này, Kiều Hân tát một bạt tai về phía mặt của Kiều Búi

Bạt tai này tát cực kỳ mạnh, dù mặt bị tát đến lệch sang một bên, động tác của Kiều Búi cũng không chậm lại chút nào, anh ngược lại bước nhanh hơn.

Ôm cô đến phòng ngủ, sau đó lại trực tiếp ném cô lên trên giường.

Thân thể Kiều Hân vừa rơi đến trên giường, liền nhảy lên giống như bị phỏng.

Cô cùng sử dụng tay, chân chạy tới một đầu khác của giường, đồng thời cô nín thật chặt cổ áo của mình, cho dù đã nhích tới gần một đầu kia của giường, đã sắp dán vào trên tường rồi, nhưng cô vẫn không ngừng giãy dụa, cố gắng di chuyển vào vị trí bên trong hơn.

Cả người cô đều dán vào trên tường ở bên hông giường, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Cô không ngừng run rẩy, ngay cả hàm răng đều không ngừng run lên.

Về mặt Kiều Búi nhàn nhạt, anh khom gối lên giường, vươn cánh tay, trực tiếp trực tiếp ôm cô từ trong góc tường vào trong ngực.

Cảm giác bị áp bức khiến Kiều Hân không biết theo ai, cô nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác, nhưng rất nhanh cô lại bị anh giữ cầm xoay về.

Môi cô run rẩy, cầu khẩn: "Đừng. . . . . anh đừng. . . . ."

Tay Kiều Búi không ngừng trượt, Kiều Hân cảm thấy tay của anh đã trượt đến trên đùi mình.

Cô sợ đến cả người đều xoay quanh, nhưng thân thể lại bị anh khống chế.

Anh cúi đầu, trực tiếp hôn lên môi của cô.

Từng cò cảm giác buồn nôn, khiến tay, chân Kiều Hân đều sợ run.

Dạ dày cô giống như bị co rút, sau khi bị anh hôn, rốt cuộc cô không cách nào ức chế ói ra.

Kiều Hân vừa nôn, vừa ho kịch liệt. . . . .

Bộ dạng của cô không chỉ chật vật, khắp nơi trên mặt cô đều là nước mắt, cô không biết những nước mắt kia là rơi ra từ đâu. . . . .

Cô dùng sức ôm lấy mình, co lại thành một đoàn nho nhỏ, núp thật chặt ở trong góc, mặc kệ trên người có dính nôn hay không, cô giống như đều không có cảm giác.

Cô không ngẩng đầu lên, vẫn khóc thút thít. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Kiều Hân khóc đến mắt ê ẩm.

Cô cảm thấy cả người đều không sạch sẽ, cô lau mặt một chút. Lúc cô khóc, Kiều Bồi vẫn không hề động.

Kiều Hân núp cả người ở trong góc tường, cô bị thương ngẩng đầu lên, không nháy một cái nhìn về phía Kiều Bồi.

Trên mặt Kiều Bồi không có biểu cảm gì.

Kể từ lúc Kiều Hân khóc, anh vẫn trầm mặc, đến khi Kiều Hân khóc xong, ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, anh cũng không lộ chút biểu cảm gì.

Kiều Hân nhìn anh không nhúc nhích, còn tưởng rằng anh thay đổi chủ ý, cô vội vàng muốn đứng lên, nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Nhưng cô vừa động, mới phát hiện ra chân mình lại có thể mềm nhũn.

Cô bị dọa đến chân mềm nhũn, không để ý tới có khó coi hay không, vội chống đỡ, khom người vịn tường muốn đi ra bên ngoài.

Chỉ là cô mới vừa đi hai bước, chợt cảm giác cánh tay của mình bị một lực mạnh mẽ kéo về sau.

Cô nhanh chóng rơi vào trong ngực của Kiều Bồi ở sau lưng.

Bàn tay của anh vô cùng có lực, một khi đè cô lại, cô liền không thể động đậy chút nào.

Kiều Hân không dám thở mạnh bị anh ôm vào trong ngực, cô không biết anh muốn làm gì tiếp theo.

Nhưng sau khi chờ một lúc lâu, Kiều Bồi vẫn không hề làm gì cả, chỉ ôm lấy cô, bế cô vào trong phòng tắm.

Không gian phòng tắm nơi này không nhỏ, còn có một khu vòi sen riêng biệt.

Kiều Bồi trực tiếp ôm cô đến ở trong khu vòi sen, sau đó anh liền mở vòi sen ra.

Rất nhanh phun nước giội lên trên đầu, trên mặt Kiều Hân. . . . .

Quần áo của cô đều bị thấm ướt hoàn toàn, mắt càng bị bọt nước bắn vào, không mở ra được.

Nước chảy rất mạnh, Kiều Bồi dán chặt vào cô.

Trước kia Kiều Hân chỉ biết vóc dáng anh rất cao, nhưng bây giờ cô mới hiểu được, ngoài cao ra, Kiều Bồi còn rất cường tráng. . . . .

Bắp thịt của anh dưới ánh sáng không phải rất đẹp mắt, mà là cô hoàn toàn không có năng lực chống đỡ lúc anh đứng dậy...

Cô bị thân thể anh dán lên, bọn họ dán thật chặt với nhau.

Ngay cả hô hấp, nhịp tim đều có thể cảm nhận được, nhưng vẫn chưa khơi lên dục vọng. . . . .

Tất cả đều là thân mật thiên lý bất dung. . . . .

Sắc mặt Kiều Hân trắng bệch, không có một tia huyết sắc.

Rốt cuộc Kiều Bồi buông cô ra, anh cũng không nóng lòng ở chỗ này muốn cô, mà là tắm rửa cho cô từ trên xuống dưới.

Quần áo bị thấm ướt, phác họa đường cong thân thể của Kiều Hân.

Kiều Hân sợ hãi ánh mắt Kiều Bồi đang rơi ở trên người cô, ánh mắt kia trầm trầm, giống như dã thú lúc nào cũng có thể vuron móng nhọn ra.

Mới đầu cô còn dùng tay che giấu đường cong thân thể của mình. . . . .

Nhưng dần dần cô giống như tuyệt vọng, không giãy dụa tránh né nữa, cô nhắm chặt mắt, chờ đợi cơn ác mộng phủ xuống.

Bờ môi của anh rơi xuống trên gương mặt cô, không ngừng hôn tới cổ của cô, bả vai của cô. . . . .

Anh hạ thấp thân thể, không ngừng vuốt ve thân thể của cô.

Bức ép cô tới trên vách tường, cố định thân thể của cô. Anh nâng cô, giống như là muốn cắn nuốt cô, không ngừng hôn cô, gặm cắn đôi môi của cô.

Bị nước thấm ướt thân thể, cũng bị anh không ngừng kẻ sát vuốt ve. . . . . Kiều Hân run rẩy từng đợt. . . . .

Thật may là Kiều Bùi không hề tính toán ở chỗ này cưỡng ép cô, anh nhanh chóng lui về phía sau một bước, điều chỉnh nước ấm một chút.

Hít thở thật sâu mấy hơi, anh mạnh mẽ kiểm chế, sau đó tạm thời dè dục vọng xuống.

Anh rất nhanh lấy khăn tắm ở một bên ra, đặt ở trên người cô, ra lệnh: "Lau sạch sẽ."

Sau đó anh liền đi ra ngoài.

Lần này bên trong phòng tắm chỉ còn một mình Kiều Hân, cô hít thở sâu mấy hơi, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng tay chân cô vẫn run rẩy không nghe theo sự điều khiển của cô.

Cô máy móc lau người sạch sẽ.

Cuối cùng cô nhìn áo choàng tắm ở một bên. . . . .

Sau khi do dự vài phút, thật ra quần áo ướt nhẹp còn không bằng áo choàng tắm to lớn bảo thủ này.

Nghĩ như vậy, cô liền mặc áo choàng tắm vào.

Chỉ là không thể cứ như vậy mà đi ra ngoài. . . . .

Kiều Hân rất rõ ràng, một khi cô đi ra ngoài phải đối mặt với chuyện gì, cô không thể đi ra ngoài!!

Nhưng ở chỗ này, cô hoàn toàn không chống lại nỗi Kiều Bùi!!

Cô hốt hoảng tìm kiếm trong phòng tắm, cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại ở trên bồn rửa mặt.

Phía trên đó có một cái giá chuyên đựng đồ rửa mặt, để những thứ như kem đánh răng, ly đánh răng.

Kiều Hân gần như không suy nghĩ liền đi qua, cô cần hai ly đánh răng dài này!!

Cô nhanh chóng dùng khăn lông bao quanh cái ly kia, cẩn thận đập sang bên cạnh một cái, chờ khi mở khăn lông ra, đã nhìn thấy miệng ly thủy tinh đó bị bể. Sau khi bỏ đi những miếng thủy tinh vụn, coi như đã hoàn thành một hung khí mũi nhọn sắc bén.

Kiều Hân còn sợ cái này không đủ dùng, cô lại cầm một ly thủy tinh khác lên, mỗi tay cầm một cái.

Đợi lúc cô đi ra, đã có phục vụ tới đây quét dọn đồng hồ dọn vừa rồi.

Toàn bộ mọi nơi, không riêng gì trên sàn, ngay cả tất cả ga giường đều được thay qua.

Giống như chuyện vừa rồi là một con ảo giác, trừ người đàn ông đang nửa nằm ở trên giường của cô. . . . .

Anh ung dung nằm ở trên giường, chờ cô đi ra ngoài.

Lúc Kiều Hân đứng ở cửa phòng tắm, Kiều Bùi nhàn nhạt nhìn cô một cái: "Em muốn tự mình tới đây, hãy để anh đi sang ôm em?"

Kiều Hân lắc đầu một cái, cô nắm chặt hai "Vũ khí" ở sau lưng.

Cô giả vờ lần cuối cùng, "Anh, anh đừng như vậy. . . . ."

Kiều Bùi không nhịn được ngồi dậy từ trên giường, anh sai mấy bước đến trước mặt cô, vừa muốn đưa tay ôm cô.

Con thỏ nhỏ anh vẫn thuần dưỡng, lúc này lại ngoài ý muốn lấy một vật từ phía sau lưng ra, đâm về phía anh.

Kiều Hân cũng không biết mình đã đâm như thế nào.

Mặc dù Kiều Bùi không ngờ tới, nhưng anh phản ứng rất nhanh, gần như là trong nháy mắt, anh liền dè cổ tay Kiều Hân xuống, ánh mắt của anh nguy hiểm nheo lại.

Ngược lại Kiều Hân sau khi bị bắt được, cả người đều u mê, tay cẳng không chính xác, vốn là muốn đâm mũi nhọn về phía anh, không biết làm sao liền nghiêng một cái trực tiếp rạch lên mu bàn tay của mình.

Lần này tốt rồi, máu trên tay cô rất nhanh chảy ra.

Mặc dù vết thương kia rất cạn, nhưng máu chảy ra hơi dọa người.

Vốn Kiều Bùi đã kiềm chế được động tác Kiều Hân, nhưng trên tay Kiều Hân vừa chảy máu, anh lập tức ngây người.

Trong chớp mắt, Kiều Hân đã gỡ ly thủy tinh cầm ở tay kia lên, cô nhanh chóng quơ ra, cô không biết mình mất bao nhiêu hơi sức.

Kỳ quái là lần này trên đầu Kiều Bùi lại không chảy ra máu, anh chỉ không thể tin nhìn cô một cái.

Hai người đều giống như bị định trụ, sau đó ước chừng đợi hai ba giây sau, trên trán Kiều Bùi mới rỉ ra máu .

Kiều Hân lại không để ý tới những thứ kia, cô vội vàng vòng qua anh chạy ra ngoài, chỉ là chạy một hơi đến dưới lầu, cô chợt phát giác có cái gì không đúng.

Anh không đuổi theo.

Còn có một màn mới vừa rồi, đầu anh chảy máu cũng quá dọa người.

Trong lòng Kiều Hân sợ hãi, cô đập mình đến phải hô đau, cho đến bây giờ lòng bàn tay vẫn còn tê dại . . . . .

Cô không biết một phút kia mình dùng bao nhiêu hơi sức. . . . .

Cô từ từ quay lại nhìn thoáng qua.

Chuyện sau đó đối với Kiều Hân mà nói giống như là hình ảnh không ngừng lay động.

Về mặt phụ tá Lý sợ hãi, còn có âm thanh của xe cứu thương. . . . .

Bác sĩ mặc áo blouse trắng, y tá chạy nhanh không ngừng.

Ở trong mắt của cô thật giống như là một đoạn động tác chậm, trong đầu của cô trống rỗng không có gì cả.

Lúc ngồi ở xe cứu thương, từng tiếng kêu ‘ò ề ề’ không ngừng kích thích màng nhĩ của cô.

Những người đó chạy cả đêm tới nơi này, dĩ Kiều Bùi là người đầu tiên chạy đến.

Lúc Kiều Hân đi theo nhà họ Bùi tham gia tụ hội, gặp qua dĩ Kiều Bùi mấy lần, ở trong ấn tượng đó là một người phụ nữ vô cùng thông minh, cho tới bây giờ đều đối xử với cô không lạnh không nóng.

Chờ sau khi Bùi Tú Mẫn - dĩ của Kiều Bùi chạy tới, đúng lúc bác sĩ đi vào cấp cứu cũng vừa vịn đi ra.

Sắc mặt bác sĩ rất nặng nề, hiển nhiên là người ở bên trong bị thương không nhẹ.

"Đầu người bệnh bị thương, máu bầm quá nhiều đè lên hệ thống não, sẽ nguy hiểm tính mạng, đã tiến hành giải phẫu cần thiết. . . . . Chỉ là nhìn tình huống trước mắt cũng không lạc quan. . . . ."

Lời của bác sĩ khiến cả người Bùi Tú Mẫn - dĩ Kiều Bùi sợ đến choáng váng.

Chân Kiều Hân càng thêm mềm nhũn.

Con gái của Bùi Tú Mẫn, Lưu Gia Di - em họ Kiều Bùi vừa nghe thấy thế, càng thêm một bộ dáng muốn ăn thịt người. Lúc cô ta thức dậy, đã biết một chút tình huống.

Cũng biết chuyện lần này đều là do Kiều Hân làm ra, mặc dù nói không biết là vì cái gì, phụ tá Lý đó cũng nói rất mơ hồ.

Thế nhưng Kiều Hân vốn là nguyên nhân!

Lưu Gia Di càng nghĩ càng tức, ở đó chỉ vào lỗ mũi Kiều Hân mắng: "Cô là đồ lòng lang dạ sói, anh Kiều Bùi đối với cô rất tốt, sao cô có thể thương tổn anh ấy?"

Kiều Hân yếu đuối tựa vào tường, cả người cô đều thất hồn lạc phách, lúc bị đối phương chỉ vào lỗ mũi mắng, cô nhìn ngón tay chỉ vào mình.

Giọng nói Kiều Hân khẽ run trả lời: "Lòng lang dạ sói không phải dùng như vậy, lúc cô ở đây chỉ trích người khác, ít nhất cũng phải làm rõ ràng chuyện đã xảy ra rồi hãy nói."

"Thế nào là không phải dùng như vậy!" Lưu Gia Di giận dữ nói: "Không phải cô chính là tạp chủng do phụ nữ bên ngoài sinh sao? Cô cũng đừng có quên cô có thể có hôm nay là dựa vào ai. . . . . Cô nói, rốt cuộc tại sao cô thương tổn được anh họ tôi?!"

Từ nhỏ đến lớn, Kiều Hân chưa từng tranh chấp với người khác, trong lòng cô rất oan uổng: "Tôi không nghĩ tôi sẽ xảy ra chuyện như vậy, mà tôi cũng không cần thiết giải thích với cô."

Thật sự cô rất sợ Kiều Bồi gặp chuyện không may, trong lòng cũng rất khổ sở, mình lại có thể làm anh bị thương nặng như vậy, nhưng Kiều Hân không cảm thấy mình làm sai.

Nếu như thời gian quay trở lại, nếu như cho cô thêm một cơ hội, cô vẫn sẽ cầm món đồ kia đập anh. . . . .

Vốn Lưu Gia Di còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng mẹ cô ta đã sớm ở bên cạnh nghe không nổi nữa, vội khiển trách Lưu Gia Di nói: "Còn chưa đủ loạn, có đến lượt con nói chuyện sao, nhanh tới đây."

Nói xong Bùi Tú Mẫn liền kéo Lưu Gia Di sang một bên, để Lưu Gia Di ngoan ngoãn ngồi đó, ngàn vạn lần không nên đi trêu chọc Kiều Hân đó nữa.

Dù sao Bùi Tú Mẫn cũng trải qua nhiều chuyện, hiểu biết nhiều hơn.

Kiều Bồi bị thương thì bị thương, nhưng chuyện rất kỳ lạ, thời gian xảy ra vấn đề lại nhạy cảm như vậy.

Lúc đến bà đã lên hỏi qua, Kiều Bồi được mang ra tới từ trong phòng ngủ của Kiều Hân.

Gắn kết mọi chuyện chung một chỗ, hơn nữa cách Kiều Bồi cưng chiều Kiều Hân..., di Kiều Bồi lập tức hiểu rõ đây là tình huống gì rồi.

Vừa hiểu rõ chuyện này, trong lòng di Kiều Bồi rất không vui, nhưng trên mặt không hề biểu lộ cái gì, chỉ là an tĩnh ở đó chờ kết quả điều trị tiếp theo của bác sĩ.

Hơn nữa hiện tại cũng không còn tâm tư đi quản việc khác, thân thể Kiều Bồi mới đứng ở vị trí thứ nhất. Nếu Kiều Bồi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đó cũng không chỉ là vấn đề một nhà, hai nhà, đây chính là lỗ thủng chọc trời hàng thật giá thật!

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Mặc dù còn đang chờ tin tức, nhưng Kiều Hân vẫn luôn không hề rời đi.

Trừ lúc gọi điện thoại cho ba phải trốn ra ngoài, cô vẫn một tác không rời, canh giữ ở trước phòng giải phẫu.

Chỉ là cô gọi điện thoại cho ba, nhưng vẫn luôn không kết nối được.

Lúc ba bị anh lưu đây, cô cũng từng len lén gọi điện thoại cho ba mấy lần. Ngay lúc đó, điện thoại vẫn không liên lạc được, chỉ là khi đó cô vẫn còn rất đơn thuần, chỉ cho là anh muốn chặn ba gặp mặt với hai tiểu minh tinh kia nên mới làm như vậy.

Hiện tại Kiều Hân cũng không dám khẳng định, có phải đến những thứ này anh cũng tính toán không. . . . . Vì để cô lập cô. . . . . xuống tay với cô. . . .

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trước khi bác sĩ chưa đi ra, nhân vật cấp quan trọng của nhà họ Kiều lại tới nữa.

Không lâu sau, cậu Kiều Bồi - Bùi Thừa Trạch liền chạy tới.

Cậu Kiều Bồi - Bùi Thừa Trạch là một người đàn ông hơn 40 tuổi, ông tới rất vội vàng, mặc dù ông đi đường mệt nhọc, nhưng lúc ông tới, bên cạnh dẫn theo rất nhiều người.

Sắc mặt những người đó đều không tốt, rất nhanh cả bệnh viện đều chặt kín.

Trong nháy mắt, bảo vệ liền đi đến khu vực của Kiều Bồi.

Tình cảnh kia cực kỳ khoa trương.

Hơn nữa sau đó, chuyên gia ở các nơi không ngừng tiến đến, trừ những thứ này, các loại thiết bị chữa bệnh không ngừng vận chuyển qua lại, lần lượt giống như chuyển nhà.

Cả bệnh viện rõ ràng là đang vào lúc đêm khuya, lại bận rộn giống như mặt trời giữa trưa, chỉ là mặc dù nhiều nhân viên, nhưng lúc đến gần phòng giải phẫu, cũng là dè dặt cẩn thận, ngay cả bước chân cũng cố ý thả chậm rất nhiều.

Trong lúc nhất thời, tình cảnh nặng nề khản trương khiến lòng người ta đều xoắn lại.

Ngay cả cậu Kiều Bồi - Bồi Thừa Trạch cũng là một vẻ mặt nặng nề khản trương, không ngừng di chuyển trước phòng giải phẫu.

Hơn nữa sau đó, một nhóm người lại chạy tới.

Kiều Hân từng thấy qua mấy người họ hàng của nhà họ Bồi này, chỉ là rất kỳ quái, lần này tới những người Kiều Hân chưa từng gặp qua lần nào.

Một người trong đó giống như người đứng đầu đi tới đây, sau đó ngay cả cậu Kiều Bồi cũng phải tự mình đi qua nói rõ tình huống.

Từ thế đó, không biết tại sao lại khiến Kiều Hân cảm thấy rất quý dị. Theo lẽ thường, Kiều Bồi xảy ra chuyện, cho dù người không quen đến đây thăm, tất cả đều là bạn bè thân thích với nhà họ Bồi, nhưng lúc này chạy tới những người có khí thế kinh người, ngay cả cậu Kiều Bồi cũng phải qua đi cẩn thận trả lời. . . . .

Nếu muốn nói những người kia cần nhà họ Bồi cẩn thận ứng phó, tại sao đối mặt với chuyện Kiều Bồi bị thương, những người đó lại biểu hiện còn khản trương thận trọng hơn cả cậu Kiều Bồi.

Thận trọng đến nỗi ngay cả phụ tá Lý và những vệ sĩ đi theo bên cạnh cũng bị những người đó thay thế hết.

Có lẽ là một loạt động tác này có tác dụng, lại qua thật lâu, tình huống Kiều Bồi rốt cuộc ổn định lại.

Trong lúc Kiều Hân vẫn canh giữ ở ngoài phòng giải phẫu, cho dù một mối đói bụng cô cũng chỉ tùy ý ăn qua loa một chút.

Lúc đầu phụ tá Lý còn có thể chăm sóc cô một chút, nhưng kể từ khi đám người phụ tá Lý bị những người kỳ quái kia chuyển đi, đám người phụ tá Lý chỉ phụ trách chuyện vòng ngoài.

Kiều Hân vẫn luôn nhẫn nại chờ tin tức của anh.

Sau khi biết tình huống Kiều Bồi ổn định lại, Kiều Hân lập tức thở ra một hơi.

Chỉ là sau khi yên tâm, rất nhanh Kiều Hân liền cảm giác trên tay của mình rất đau.

Lúc cô và Kiều Bồi tranh chấp, không cẩn thận cắt qua tay mình, mặc dù có nhân viên cứu hộ băng bó cho cô, nhưng khi cô chờ đợi tin tức, cô quá khản trương, nhiều lần nắm tay rất chặt, miệng vết thương hở ra mà cô vẫn không biết.

Lúc này Kiều Hân mới tìm nhân viên cứu hộ tới đây giúp mình băng bó lần nữa.

Ngược lại người luôn được cậu Kiều Bồi đi theo bên cạnh, sau khi nghe tình huống Kiều Bồi đã ổn định mới chú ý tới Kiều Hân, ông ta nhanh chóng nhìn sang chỗ Kiều Hân một lần, sau đó cúi người hỏi cậu Kiều Bồi một câu.

Kiều Hân không biết tại sao liền cảm thấy ánh mắt người nọ rất lạnh lẽo, khiến cô không thoải mái.

Hơn nữa không biết cậu Kiều Bồi nói cái gì với người kia, rất nhanh người nọ liền đi vài bước ra ngoài.

Giống như là có chuyện gì cần xin chỉ thị, sau khi người nọ rời khỏi khu ICU, rất nhanh liền gọi một cú điện thoại.

Đợi lúc trở lại, người nọ phải lấy được chỉ thị, lần này trực tiếp nói đôi câu với cậu Kiều Bồi.

Kiều Hân không biết có phải là mình đa tâm hay không, cô cảm giác cậu Kiều Bồi không ngừng nhìn về phía cô.

Quả nhiên qua mấy phút sau, cậu Kiều Bồi liền đi tới đây.

Sau khi tới trước mặt cô, giọng Bồi Thừa Trạch không lạnh không nóng nói cho cô biết: "Cô không nên ở đây."

Kiều Hân ngăn người một chút, biết rõ đối phương đây là tới hưng sư vấn tội, cô rất nhanh nói: "Tôi đang chờ tình huống của anh trai. . . . ."

Không biết vì sao lúc đang nói đến hai chữ anh trai, trái tim Kiều Hân giống như bị đâm, cả người giật mình một chút.

Ngược lại thốt ra lời này xong, cậu Kiều Bồi liền lạnh lùng nói: "Không cần, chuyện phát triển trở thành như vậy, tôi nghĩ cô không cần thiết ở lại chỗ này nữa."

Ông ngừng lại một chút, "Sau này cô cũng không nên xuất hiện ở bên cạnh Kiều Bồi."

Kiều Hân nhìn người trước mắt, trong lúc nhất thời cũng không có lên tiếng.

Cô không biết đối phương biết những gì, chỉ là cô đã sớm muốn đi, nhưng không ở được đến khi có tin tức an toàn của anh thì cô vẫn không thể rời đi, hiện tại nếu biết tình huống anh đã ổn định, cô cũng nên đi rồi.

Nghĩ như vậy, Kiều Hân liền đáp lại: "Không cần ông nói, tôi cũng sẽ đi."

Ngược lại cậu Kiều Bồi yên lặng, mới đầu biết là Kiều Hân gây ra họa này, ông còn tưởng rằng là cô sảy tay ngoài ý muốn.

Bây giờ Kiều Hân như vậy, ngược lại khiến cậu Kiều Bồi có chút thay đổi cách nhìn, không ngờ cái đuôi nhỏ vẫn đi theo sau lưng Kiều Bồi, đứa nhỏ này lại có thể quyết đoán rõ ràng như vậy.

Việc này không nên chậm trễ, ngay sau đó cậu Kiều Bồi nói, "Như vậy tôi tìm người đưa cô đi."

"Không cần." Kiều Hân đứng lên từ trên chỗ ngồi, nói tiếp: "Tôi tự đi."

Mặc dù có chút tiếc nuối vì không gặp được ba, nhưng như vậy cũng rất tốt

Coi như thấy ba thì có thể làm gì đây, loại chuyện này chỉ có thể tăng thêm phiền não cho ba.

Cô rời đi mới là phương thức giải quyết tốt nhất.

Vốn Kiều Hân canh giữ ở bên ngoài phòng ICU, lúc cô đi, tự nhiên phải đi qua cửa chính phòng bệnh.

Mặc kệ lúc trước giả bộ kiên cường thế nào, lúc đi ngang qua cửa đó, Kiều Hân vẫn dừng bước chân lại.

Vừa nghĩ tới Kiều Bồi đang nằm ở bên trong, nước mắt liền không khống chế được, cô dùng sức nháy mắt, muốn làm cho nước mắt trở về. . . . .

Nhưng vẫn đau gần như run rẩy.

Cậu Kiều Bồi giống như nhớ tới cái gì, ông vội tìm chi phiếu, rất nhanh đi tới đưa cho Kiều Hân nói: "Cô đi như vậy có chút bất tiện, cầm chi phiếu này dùng trong lúc khẩn cấp."

Kiều Bồi chăm sóc đứa nhỏ này rất tốt, đuổi ra ngoài như vậy, chẳng may xảy ra chuyện gì, chờ Kiều Bồi tỉnh lại muốn đuổi theo cứu, ông liền cá trong chậu nhưng không gánh nổi.

Chỉ là sau khi Kiều Hân thấy tám chi phiếu, lại nhanh chóng lắc đầu nói: "Không cần."

Đôi mắt cô không cách nào ức chế đỏ lên, cô nỗ lực ngăn chặn nước mắt trong hốc mắt, dùng giọng điệu hết sức tỉnh táo nói: "Tôi có thể tự chăm sóc tốt cho mình. . . . ."

Từ nhỏ đến lớn, cô không nghĩ tới muốn được cái gì từ anh, từ chỗ nhà họ Kiều. Đối với cô mà nói, nhà họ Kiều chỉ có người thân. . . . ."

Người khác đều hâm mộ cô là đại tiểu thư nhà họ Kiều, cuộc sống cầm y ngọc thực, nhưng cô thật chưa từng nghĩ đến những thứ kia. Đối với cô mà nói, ý nghĩa duy nhất của nhà họ Kiều đó chính là nhà, cô ở nơi đó có thể lấy được thân tình cô muốn nhất. . . . .

Cô và Kiều Bồi không giống nhau, Kiều Bồi có thân thích nhà mẹ của anh bảo vệ mệnh yếu, có nhiều người họ Bồi xem anh là thân nhân.

Nhưng cô không có gì cả, mẹ cầm tiền bỏ chạy, ba chưa từng trông nom cô. . . . .

Cô vẫn luôn sống như một nữ cô nhi

Trong năm tháng dài đằng đẳng chỉ có Kiều Bồi bổ khuyết vào tình thân cô khát vọng, Kiều Bồi là nguồn gốc tình thân duy nhất của cô. . . . . Nhưng bây giờ tất cả đều không tồn tại, đều bị hủy diệt.

Thậm chí Kiều Hân không dám nhớ lại những chuyện đã trải qua, cô không cách nào tưởng tượng cuộc sống của mình, phía sau tình thân ôn nhu còn bao hàm thứ gì đó.

Kiều Hân không nhìn phòng của Kiều Bồi nữa, cô nhanh chóng đi ra ngoài.

Ngược lại đi Kiều Bồi thấy màn này thì sợ hết hồn, vội đi tới bên cạnh Bồi Thừa Trạch, nhỏ giọng nhắc nhở ông: "Ông làm gì vậy, chờ Kiều Bồi tỉnh lại. . . ."

Dù sao Kiều Hân cũng là bảo bối của Kiều Bồi nhiều năm như vậy, dù muốn xả giận cho Kiều Bồi, cũng không nên trút giận như vậy.

Nói đuổi liền đuổi, theo tính khí ngang bướng của Kiều Bồi, chờ nó biết chuyện đã xảy ra, một khi mất hứng, mọi người đều phải xui xẻo theo.

Kết quả vừa dứt lời, đi Kiều Bồi đã nhìn thấy Bồi Thừa Trạch dùng thân thể che ngón tay, chỉ ngón tay hướng lên trên.

Ý tứ ám chỉ đã rất rõ ràng rồi, hiển nhiên chuyện Kiều Búi bị thương lần này khiến "Bên kia" mất hứng.

Di Kiều Búi hiểu được, trong nháy mắt liền im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Kiều Hân mệt mỏi giống như bị sụp đổ, ngược lại mới vừa đi tới cửa bệnh viện, cô đã nghe thấy có tiếng người gọi cô.

Cô xoay người, rất nhanh nhìn thấy Lưu Gia Di đang đi vào bệnh viện từ bên ngoài, họ kẻ ra người vào, vừa đứng gặp được nhau.

Kiều Hân không có ấn tượng gì với Lưu Gia Di, cô chỉ biết Lưu Gia Di vào lúc tụ hội ở nhà họ Búi, rất thích xoay quanh Kiều Búi. Nhưng Kiều Búi là người lạnh lùng, đối với Lưu Gia Di này nhiều lắm chỉ là xã giao.

Lúc này không biết có phải Lưu Gia Di có được chút tin tức gì hay không, bây giờ về mặt nhìn Kiều Hân đều tràn đầy hả hê.

Cô ta chờ ngày nay rất lâu rồi, từ ngày đầu tiên, cô ta cứ nhìn Kiều Hân không vừa mắt. Kiều Hân là cái thứ gì, tại sao được anh Kiều Búi cưng chiều như vậy.

Lưu Gia Di vội nói: "Đừng tưởng rằng cô họ Kiều thì sẽ có phần ở nhà họ Kiều. Cô đừng quên, hiện tại nhà họ Kiều có chỗ nào không phải dựa vào anh Kiều Búi, loại tạp chủng huyết thống xấu xa như cô, nhiều lắm chỉ là xách giày cho anh tôi thôi."

Kiều Hân nhìn Lưu Gia Di một cái, chỉ thấy sau đó Lưu Gia Di cực kỳ cả vú lấp miệng em, bản thân càng ăn mặc đến rất xinh đẹp, ngay cả quần áo, giày dép, khuôn mặt trang điểm đều hoàn mỹ đến không thể soi mói.

Kiều Hân sẽ không gây gổ với cô ta, cô chỉ trả lời sự thật: "Nếu cô quan tâm anh cô thật, cô nên canh giữ ở ngoài phòng giải phẫu chờ tin tức, mà không phải lúc này lại đuổi tới đây. Một người có quan tâm người khác xuất phát từ nội tâm hay không, không phải chỉ dựa vào kêu la mấy câu là được."

Lưu Gia Di bị hai câu của cô nói đến khuôn mặt tái xanh.

Kiều Hân lại không để ý cô ta, đi ra theo đường vòng xoay.

Chỉ là sau khi rời khỏi bệnh viện, Kiều Hân mờ mịt không biết nên đi nơi nào. . . . .

Cô cũng không có chỗ khác có thể đi, nhất là bây giờ ở bên ngoài rồi, cô hoàn toàn không quen thuộc hoàn cảnh nơi này.

Sau khi sững sờ vài giây, Kiều Hân nhớ tới người bạn Đỗ Thiến Thiến, cô vội gọi điện thoại cho Đỗ Thiến Thiến.

Thời gian trước Đỗ Thiến Thiến bởi vì chuyện không thi công chức cãi nhau với gia đình, chuyện này đã khiến cô ấy chuyển tới ở ký túc xá trước kia.

Lúc này nghe điện thoại của Kiều Hân, Đỗ Thiến Thiến liền sững sờ, giọng nói của Kiều Hân rất không ổn.

Đỗ Thiến Thiến thận trọng hỏi cô: "Kiều Hân, cậu làm sao vậy. . . . ."

Kiều Hân từ từ nói: "Tớ. . . . . cãi nhau với anh trai, bây giờ tớ đang ở thành phố khác. . . . ."

Lời này ngược lại nhắc nhở Đỗ Thiến Thiến, cô linh cơ vừa động, rất nhanh nghĩ đến cái gì: "Là bởi vì chuyện cậu muốn làm giáo viên sao?"

Tình huống của Kiều Hân có thể là như vậy rồi.

Kiều Hân à một tiếng, che giấu nói: "Bây giờ tớ còn đang ở thành phố khác, không biết cậu có tiện tới đây không?"

Đỗ Thiến Thiến lập tức nổi giận ở trong điện thoại, quát: "Cái gì gọi là có được hay không, cậu chờ tớ, tớ sẽ đi đón cậu."

Kiều Hân vội nói: "Tớ đang ở Hàng Châu."

Đỗ Thiến Thiến lập tức nói: "Vậy cậu cho tớ số chứng minh của cậu, tớ nhanh chóng đặt vé từ trên web cho cậu. Đúng rồi, cậu muốn đi máy bay hay xe lửa, chỉ là cậu biết đường đến nhà ga hay sân bay không? Cậu đi được không? Thôi, nếu không tớ tìm người đi đón cậu."

Từ nhỏ Kiều Hân đã có tài xế đi theo, cô ở một mình tại một địa phương lạ lẫm, thật là làm cho người ta lo lắng.

Kiều Hân ảm áp, cô vội vàng nói: "Thiên Thiên, tớ không sao, không biết đường thì tớ sẽ hỏi."

Mặc dù cô chưa từng đi trạm xe lửa, nhưng có lẽ trình tự cũng biết phải đi như thế nào. Hơn nữa thời gian cũng là đúng dịp, lúc cô đến trạm xe lửa, đúng lúc có một chuyến Cao Thiết.

Ngược lại Đỗ Thiên Thiên, đợi khi cô ấy đón được Kiều Hân, mặc dù có chuẩn bị tâm lý, chỉ là thoát nhìn đến Kiều Hân, Đỗ Thiên Thiên lại càng hoảng sợ.

Mắt Kiều Hân sưng rất lợi hại, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cả người cũng cực kỳ tiêu tụy.

Đỗ Thiên Thiên trực tiếp đón cô đến trong nhà.

Gần đây Đỗ Thiên Thiên đều là ở một mình, không có thức ăn trong nhà, chỉ là bánh bao, bánh bích quy, đồ ăn vặt thì có một đồng.

Kiều Hân không có chút khẩu vị, cô ngã xuống giường, mí mắt trực tiếp dính vào nhau.

Ngược lại vừa thu xếp xong cho Kiều Hân, Đỗ Thiên Thiên liền nhận được điện thoại của mẹ cô, mẹ cô nóng nảy thúc giục cô. Hôm nay là sinh nhật của mẹ Đỗ Thiên Thiên, thức ăn đã làm xong mà Đỗ Thiên Thiên còn chưa tới.

Thiếu chút nữa Đỗ Thiên Thiên đã quên mất chuyện này rồi, cô vội xin lỗi, nói với Kiều Hân: "Kiều Hân, tớ muốn đi qua chỗ mẹ tớ một chuyến, tớ rất nhanh sẽ trở về, cậu nghỉ ngơi trước đi."

Kiều Hân nằm ở trên giường, rất an tĩnh gật đầu một cái. Cô thật là mệt mỏi tới cực điểm, rất nhanh cô liền ngủ thiếp đi.

Ngược lại đến khi Đỗ Thiên Thiên về tới nhà, ba mẹ của cô đã không kiên nhẫn nổi rồi.

Đỗ Thiên Thiên tranh thủ thời gian giải thích nói: "Con đi đón Kiều Hân, cô ấy cãi nhau với người nhà nên ra ngoài ở vài ngày."

Lần này ba Đỗ, mẹ Đỗ không tức giận. Mẹ cô dừng lại động tác cắt bánh ngọt, nói với cô: "Con - đứa nhỏ này, sao cứ như vậy để con bé ở trong nhà hả?"

Đỗ Thiên Thiên thật muốn trợn trắng mắt, "Không phải mẹ gọi điện thoại thúc giục con sao? Con nói con có việc bận, mẹ còn la con. . . . ."

"Con đó, tại sao không nói là Kiều Hân." Ba Đỗ chen miệng vào, "Đứa nhỏ như con thật không làm được việc gì, lúc này con phải trông chừng Kiều Hân."

Đỗ Thiên Thiên cong miệng lên nói: "Con còn lo lắng cho cậu ấy hơn ba mẹ, tối hôm qua cô ấy không có nghỉ ngơi tốt, con thấy cậu ấy ngủ xong mới ra ngoài, hơn nữa con khẳng định sẽ trở về sớm một chút."

Mẹ Đỗ cũng không quản chuyện cắt bánh ngọt nữa, vội ân cần hỏi Đỗ Thiên Thiên: "Kiều Hân thích ăn cái gì, một lát mẹ làm một chút đồ ăn cho nó, con nhớ mang về cho con bé."

Mặc dù là bạn thân của mình, chỉ là Đỗ Thiên Thiên thật đúng là không biết Kiều Hân sẽ thích ăn món gì. Anh Kiều Hân rất ít để Kiều Hân đi ra ngoài ăn cơm, hơn nữa với kinh nghiệm của Đỗ Thiên Thiên, mặc dù nhà họ Kiều không phải luôn ăn các món bào ngư vì cá, nhưng cũng là thức ăn ngon thanh đạm tao nhã, chỉ là tay nghề mẹ cô. . . . .

Đỗ Thiên Thiên suy nghĩ một chút liền nói: "Mẹ làm một vài món thanh đạm đi, nhà cậu ấy ăn rất thanh đạm."

Ngược lại sau khi nói xong, ba Đỗ ý vị sâu xa giáo dục Đỗ Thiên Thiên: "Con trở về khuyên nhủ Kiều Hân thật tốt, để nó làm hòa với người trong nhà, tóm lại không thể giở tính khí, ở phương diện này con cũng không thể đắc tội với người lớn nhà họ Kiều."

Ba Đỗ cũng có suy nghĩ của mình, Đỗ Thiên Thiên lúc nào cũng tùy tiện, không để tâm, hoàn toàn không biết bạn mình chính là một tụ bảo bòn. Nếu có thể dựa vào Kiều Hân làm tốt quan hệ với nhà họ Kiều, như vậy sẽ có rất nhiều lợi ích.

Nhưng sau khi Đỗ Thiên Thiên nghe lời của ba cô, cau mày trả lời: "Kiều Hân cũng không phải là người cố tình gây sự, nhất là ở nhà, ba không biết cậu ấy hiểu biết nhu thuận như thế nào đâu? Bây giờ cậu ấy có thể như vậy, hơn phân nửa là nhà cậu ấy rất quá đáng, nếu không cậu ấy sẽ không bỏ đi."

Lại nói làm bạn bè, không phải là phải làm hậu thuẫn cho người ta vào lúc mấu chốt sao.

Chờ khi Đỗ Thiên Thiên vội vàng trở về, Kiều Hân đã thức rồi, chỉ là cả người nhìn qua rất suy yếu.

Đỗ Thiên Thiên vội vàng để hộp giữ ấm ở một bên, tới đỡ cô.

Kết quả vừa đỡ đã khiến Đỗ Thiên Thiên giật mình, Kiều Hân lại rất nóng.

Lần này Đỗ Thiên Thiên liền muốn mang Kiều Hân đi xem bệnh, chỉ là Kiều Hân thế nào cũng không chịu. Cuối cùng Đỗ Thiên Thiên hết cách, không thể làm gì khác hơn là trước tìm thuốc hạ sốt cho Kiều Hân uống.

Sau khi uống xong, cơn sốt trên người Kiều Hân đã không chế được.

Chờ lúc Kiều Hân hoàn toàn tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Chỉ là nhìn qua Kiều Hân vẫn còn rất suy yếu, Đỗ Thiển Thiển lo sợ sẽ không thể chăm sóc tốt Kiều Hân, mẹ cô phải một ngày hai chuyến chạy giữa hai nơi, mang cho Kiều Hân đủ loại thức ăn phong phú.

Nhưng chờ khi đỡ hơn một chút, Kiều Hân liền muốn rời đi, nhưng cô chỉ vừa mới nói cảm ơn với Đỗ Thiển Thiển.

Đỗ Thiển Thiển liền tức giận, nói với cô: "Tớ nói này Kiều Hân, cậu có cần khách khí như vậy không? Giống như sợ gây thêm phiền toái cho tớ, tớ đã nói với cậu rồi, cậu không gây thêm phiền toái cho tớ, tớ mới sẽ nổi giận với cậu đó!"

Chỉ là nói xong những lời này, Đỗ Thiển Thiển như nghĩ đến cái gì, vội hỏi cô: "Nhưng cậu muốn đi đâu?"

Kiều Hân nhìn qua như là người rất yếu đuối, thế nhưng bây giờ lại có lối suy nghĩ cực kỳ rõ ràng: "Tớ muốn tìm một chỗ giải sầu."

Đỗ Thiển Thiển lại hỏi cô: "Đi đâu giải sầu?"

Kiều Hân chần chờ một lúc, cô không muốn nói quá nhiều với Thiển Thiển, cô rất sợ anh sẽ tới hỏi thăm tin tức của cô, cô chỉ nói mơ hồ một câu: "Thì tùy tiện đi thôi."

Thật ra mấy ngày nay Kiều Hân cũng không có nhàn rỗi, cô đã liên lạc qua với một trường học tư nhân.

Trường học kia rất bình thường, tốt ở chỗ là được xây dựng ở vùng ngoại ô hẻo lánh, còn cung cấp ký túc xá cho nhân viên.

Bởi vì không phải trường học chính quy, cho nên dù cô không có đầy đủ giấy tờ vẫn có thể chui qua lỗ hổng.

Hiện tại Kiều Hân cần gấp một nơi như vậy để cho mình trốn tránh một thời gian.

Kiều Hân đi rất vội vàng, chờ lúc đến trường học tư nhân đó phỏng vấn, đối phương rất hài lòng với cô. Vừa nhìn Kiều Hân liền biết cô là người dịu dàng ít nói, rất thích hợp làm công việc dạy học phụ đạo này.

Lại nói công việc Kiều Hân phỏng vấn làm chỉ là người quản lý ký túc xá, duy trì trật tự cho đám trẻ con, cũng không cần năng lực đặc biệt gì.

Nhưng cuộc sống mới trong trường học đối với Kiều Hân mà nói là vô cùng xa lạ.

Cô quen mở vòi nước ra là có thể tiếp xúc được dòng nước ấm áp.

Hơn nữa dòng nước luôn rất nhu hòa, sẽ không vừa mở ra liền tung tóe khắp nơi.

Hiện tại ở chỗ này, tóm lại là có rất nhiều chỗ khiến cô không thích ứng được.

Trong hành lang lâu năm có rất nhiều vết bẩn, cửa sổ trong ký túc xá treo những rèm cửa trắng bệch.

Còn có những món khó ăn đơn giản trong căn tin. . . . .

Chỉ là lúc người ta đang chết lặng, rất nhiều việc sẽ trở nên không quan trọng.

Kiều Hân cố gắng làm cho mình lên tinh thần, lại nói cuộc sống của cô nên trôi qua như thế này.

Cho tới bây giờ, cô đã không phải là đại tiểu thư của nhà họ Kiều, cô chỉ là một đứa con gái riêng có xuất thân mất danh dự. Cô cần phải làm là chờ mọi chuyện trôi qua, lần nữa điều chỉnh lộ tuyến cuộc sống của chính mình.

Mỗi ngày cô rất sớm liền thức dậy chạy bộ, sau đó không ngừng khiến mình cực kỳ bận rộn.

Lúc trẻ hơn một chút còn có thể xem TV rất lâu.

Nhưng có vài hình ảnh vẫn sẽ không tránh khỏi hiện lên vào lúc đêm khuya yên tĩnh, về mặt, động tác lúc Kiều Bồi hôn cô, còn có cảm xúc khi những nụ hôn đó rơi ở trên người. . . . .

Anh gặm cắn điên cuồng môi cô. . . . .

Kiều Bồi là người kín kẽ cấm dục tới cực điểm, nhưng biểu hiện điên cuồng của anh vào đêm đó. . . . .

Thân thể của bọn họ dán chặt chung một chỗ, cô bị Kiều Bồi ôm lấy. . . . .

Lúc ấy cảm thấy ghê tởm kinh khủng, cũng không biết thế nào, sau khi những ác mộng kia không ngừng xuất hiện, Kiều Hân lại lưu ý đến một chuyện khác. . . . .

Cô vẫn luôn không chú ý tới ánh mắt Kiều Bùi, lúc ấy cô bị anh dọa sợ, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Nhưng giữa hồi ức đó, Kiều Hân dần dần nhớ lại cặp mắt kia. . . . .

Cặp mắt kia tràn đầy dự vọng, tình thế bắt buộc quả thật có thể cắn nuốt cô đến gần như không còn.

Nhưng sau đó cặp mắt kia cũng đã vô cùng ảm áp.

Anh sẽ mang theo nụ cười nhìn về cô, anh sẽ cung chiu xoa xoa tóc của cô, anh sẽ nhẹ nhàng lấy tay nâng cô lên, bế cô lên từ trong bể bơi.

Kiều Hân nhớ lại lúc Kiều Bùi dạy cô khiêu vũ.

Đó là sau một buổi trưa ảm áp, anh luôn soi mói lại dần tính tình dạy cô khiêu vũ.

Cô nỗ lực theo sát bước chân anh, bởi vì sợ mình không cẩn thận dẫm lên chân anh, cô luôn không ngừng cúi đầu nhìn.

Kiều Bùi cười khẽ nâng cằm cô lên, nói cho cô biết: "Nâng đầu lên, anh dẫn em."

Nằm ở trên giường, Kiều Hân rốt cuộc không khống chế được khóc lên.

Trong lòng giống như trống rỗng, có một vật rất quan trọng bị người ta cưỡng ngạnh kéo ra

Cứ như vậy qua mười mấy ngày, Kiều Hân không nhận được liên gọi điện cho Đỗ Thiên Thiên.

Kết quả cô vừa mới kết nối liền bị Đỗ Thiên Thiên mắng một trận.

Đỗ Thiên Thiên không ngừng rống lên với cô ở trong điện thoại, nói: "Kiều Hân, cậu có ý gì? Không phải cậu nói sẽ nhanh chóng gọi điện thoại cho tớ sao? Cậu có biết tớ lo lắng cho cậu muốn chết không?"

Trong lòng Kiều Hân rất hổ thẹn, cô vội nói: "Tớ vừa đi vừa nghỉ. . . . . Đúng rồi, Thiên Thiên, gần đây không có ai hỏi cậu về tớ không?"

Cô vẫn luôn rất lo lắng cho anh. . . . .

"Không có, gần đây không có ai tìm tớ hỏi thăm cậu hết" Đỗ Thiên Thiên bừa bãi nói: "Cậu thật khiến tớ lo lắng. . . . ."

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Hân thở phào nhẹ nhõm, đã sắp hai tuần lễ rồi, nếu anh còn không tìm cô, vậy đoán chừng là không muốn tìm rồi.

Mặc kệ như thế nào, đây đều là tin tức tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Gió êm sóng lặng như vậy qua một thời gian.

Có một ngày, Kiều Hân mới vừa bùng đĩa com đến căn tin của nhân viên ăn com. Phòng ăn này có treo một ti vi không lớn không nhỏ, thỉnh thoảng sẽ phát chút tin tức ....

Ngày đó không biết làm sao lại đề kênh tin tức kinh tế và tài chính.

Kiều Hân vừa ăn tô canh khoai tây hầm, vừa nhìn ti vi này mấy lần, đột nhiên một hình ảnh hấp dẫn tầm mắt của cô.

Đôi đũa trong tay Kiều Hân theo bản năng dừng lại một chút.

Người đàn ông trung niên giữa màn hình kia chính là thư ký đưa đồ uống, bánh ngọt cho cô ở Thượng Hải. Cô nhớ người này lúc ấy vẫn luôn trông coi bên ngoài phòng của anh.

Trước kia Kiều Hân quen đợi ở bên cạnh anh, chưa từng cảm thấy người nào sẽ khiến cô ngưỡng mộ.

Bây giờ đang ở trong phòng ăn này, cô chợt phát hiện, cô cần dùng một loại tư thế ngược nhìn lên hình ảnh trong ti vi.

Những người mà cô từng tiếp xúc, giống như đều biến thành nhân vật trong phim điện ảnh, tất cả đều không chân thật như thế.

Có lẽ là hoàn cảnh không giống nhau, lúc này nhìn lại người đàn ông trung niên mặc tây trang trắng thớm đó, Kiều Hân cũng cảm thấy đối phương mặc âu phục lại giống như người không cùng một thế giới với cô.

Ngược lại đồng nghiệp bên cạnh cô thấy được một màn kia, liền bát quái : "Đây là tổng giám đốc tập đoàn Kiều thị sao?"

"Không phải, chỉ là đại biểu. Nhưng nhìn đại biểu đã có khí thế như vậy, thật không biết ông chủ lớn nên có bộ dạng gì? Chỉ là rất kỳ quái, trước kia đám chó săn làm âm ỉ scandal của ông già Kiều thị như vậy, nhưng lại không có một tấm hình của người thật sự quản lý Kiều thị, cô nói có kỳ lạ hay không?"

"Nhất định là có bối cảnh, nếu không có bối cảnh cũng không thể làm ăn lớn như vậy."

Kiều Hân giả bộ không nghe thấy, tiếp tục ăn tô khoai tây hầm.

Nhưng lúc cô đang ăn khoai tây, Tiểu Lý dạy âm nhạc đi tới. Tiểu Lý thuộc loại có chút bối cảnh phía sau, cho nên ở trong trường học rất được ưa thích.

Có lẽ là nghe được lời nói của hai đồng nghiệp này, Tiểu Lý lập tức cười chen miệng nói: "Tôi đã thấy ông chủ giấu mặt của Kiều thị, thật ra thì người ta cũng không có thần bí như vậy, chỉ là một người rất bình thường, đáng đáp cũng không có gì đặc biệt. Tôi nhớ má phải hay má trái của anh ta còn có mụn đấy."

Kiều Hân thiếu chút nữa mắc nghẹn khoai tây trong miệng, cô vội vàng tìm ly nước uống một ngụm.

Tiểu Lý kỳ quái nghiêng mắt nhìn cô một cái.

Kiều Hân vội tiếp tục cúi đầu ăn khoai tây.

Tiểu Lý không để ý Kiều Hân, cô ta tiếp tục lấy thân phận người biết chuyện nói: "Có một lần tôi ở trong thành phố tổ chức một hoạt động gặp được anh ta, tình cảnh kia giống như trong phim điện ảnh, bên trong đều là người không phú cũng quý. Sát bên cạnh anh ta có rất nhiều người, tôi nhớ hình như anh ta mặc áo sơ mi kiểu mới của Givenchy, nói năng ngược lại không tệ, vừa nghe chính là rất có bản lĩnh, đặc biệt có tài."

Hai đồng nghiệp bị lừa dối thật sự cho rằng lời nói của Tiểu Lý là thật, vội tiếp tục hỏi thăm chuyện bát quái khác.

Kiều Hân cảm giác không có chỗ để nôn, cô yên lặng ăn xong khoai tây trong đĩa mình, đang chuẩn bị đi.

Tiểu Lý vội ngăn cô lại.

Gần đây Tiểu Lý mới vừa mua một chiếc xe mới, đúng lúc muốn khoe khoang, thấy Kiều Hân và mấy đồng nghiệp trẻ tuổi ăn xong rồi, lập tức nhiệt tình nói: "Mấy người các cô ăn xong rồi, tôi mang các cô đi hóng gió nhé?"

Kiều Hân thật muốn đi, đặc biệt là sau khi đối phương nói nhiều lời không đáng tin như vậy.

Chỉ là Tiểu Lý càng muốn cho nhiều người đến tăng bốc, chết sống lôi kéo tay của cô nói: "Ai nha, cùng đi ra ngoài giải giải sầu đi, ở trong trường học mãi, cô không buồn sao."

Nói xong liền muốn kéo Kiều Hân đi ra ngoài, hai đồng nghiệp kia cũng ở bên cạnh khuyên cô đi theo.

Cuối cùng Kiều Hân bị hai đồng nghiệp đó cùng nhau khuyên lên xe Tiểu Lý.

Chỉ là lúc lên xe, hai đồng nghiệp đó chiếm vị trí phía sau, Kiều Hân chỉ có thể ngồi ở tay lái phụ.

Kiều Hân lớn như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu ngồi ở chỗ tay lái phụ.

Cho nên vừa vào trong xe, Kiều Hân liền cài dây an toàn.

Ngược lại Tiểu Lý thấy bộ dáng này của cô, liền cười cô: "Khả trương như vậy sao, hệ số an toàn xe này rất cao."

Lúc nói chuyện, Tiểu Lý có chút xem thường Kiều Hân. Cũng không phải con người Kiều Hân làm sao, mà là nhân viên phụ đạo ở ký túc xá trường học của bọn họ đều cần ngủ lại, hơn nữa tiền lương cũng không cao. Nói thật, cô gái có điều kiện gia đình tốt, mấy ai nguyện ý làm việc đó.

Cho nên điều kiện gia đình của Kiều Hân nhất định là loại bình thường.

Xe mới chạy trên đường, Tiểu Lý có ý chọn đoạn đường có phong cảnh đẹp. Trường học của bọn họ rất tốt, ngược lại ở bên cạnh còn có một làng du lịch không tệ.

Rất nhiều người có tiền trong thành phố thích đến địa nơi này câu cá nghỉ ngơi.

Lúc đi ngang qua làng du lịch, Tiểu Lý rất đặc ý chỉ vào đó nói với bọn Kiều Hân: "Tôi có thể hội viên trong đó, phải xài đủ năm vạn mới có thể làm thẻ. Là ba tôi cho tôi, suối nước nóng trong đó đặc biệt tốt, ngâm rất thoải mái."

Lúc này Kiều Hân đã rất hối hận, sớm biết phải nhìn thấy những thứ này, nói gì cô cũng sẽ không tới đây.

Năm đó, lúc chỗ này còn chưa cất băng, Kiều Bồi liền mang cô tới một lần.

Lúc ấy cô còn cùng ngâm suối nước nóng với anh. . . . .

Nghĩ tới hình ảnh lúc đó, Kiều Hân không khỏi cảm giác lúng túng xấu hổ đỏ mặt, hơn nữa cả người cô còn giống như muốn nổi hết da gà lên.

Đời mạng ở chỗ, rõ ràng không muốn nhớ đến những kỷ niệm đó, nhưng những hình ảnh kia lại không ngừng tuôn vào trong đầu cô.

Ở trong suối nước nóng, ngũ quan anh tuần tĩnh xảo của anh. Còn có lúc anh nhìn về phía cô, khoe mắt, đuôi mày đều mang nụ cười.

Anh nhẹ nhàng nâng thân thể của cô lên, mang theo cô xoay quanh trong nước. . . . .

Chờ sau khi xe đi về phía trước một đoạn nữa, Kiều Hân quả thật muốn dứt khoát xuống xe luôn.

Bởi vì lúc đến gần trong thành phố, Tiểu Lý đang đợi đèn đỏ, vừa vặn đậu ở trước cửa Phúc Lợi Viện.

Trên cửa Phúc Lợi Viện, trừ tên viện mồ côi, còn có dấu hiệu một tập đoàn.

Những người khác trên xe không có lưu ý, nhưng Kiều Hân lại chú ý tới biểu thị tập đoàn đó.

Cô chợt nhớ tới những năm gần đây, cô giúp anh thu thập những cúp đại sứ từ thiện.

Kiều Bồi không thêm để ý những thứ cúp danh dự đó, đều để phụ tá chuyển giao cho cô đi xử lý.

Mới đầu cô còn đặc biệt đặt ở trong tủ kính, nhưng càng về sau, thật sự là quá nhiều rồi, cô định đặc biệt tìm một gian phòng để đặt những thứ đó.

Có một lần lúc cô đi dọn dẹp, sau khi dọn dẹp thật lâu, cô vừa quay đầu lại đã nhìn thấy anh đang ở phía sau nhìn cô.

Cô có chút ngoài ý muốn, vội ngừng công việc trong tay lại hỏi anh có phải có chuyện tìm cô không? Kết quả anh không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh cô, nhìn cô lau những chiếc cúp kia.

Chuyện ngày đó giống như là xảy ra hôm qua.

Chờ khi Tiểu Lý lái xe trở lại trường học, Kiều Hân liền có chút thất hồn lạc phách. Lúc bước xuống từ trong xe Tiểu Lý, cô thậm chí để quên sách trên xe cô ta.

Tiểu Lý thấy những quyển sách kia, rất tùy ý cầm lên nhìn lướt qua, Tiểu Lý ghét bỏ nói: "Aizz, Kiều Hân, sách của cô rơi trên xe tôi rồi. Chỉ là cô có tư cách gì để xem sách giáo sư, cô muốn thi cái này sao? Hiện tại làm giáo sư ít nhất cũng phải có bằng đại học đó?"

Trong đầu Kiều Hân đều là suy nghĩ về anh, cô phát hiện cuộc sống của mình hoàn toàn bị một người đàn ông tên là Kiều Bồi bao vây.

Cái loại cảm giác không có chỗ trốn đó khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Cô trầm mặc, rút sách của mình ra từ trong tay Tiểu Lý đang chế giễu mình.

Ngược lại Tiểu Lý bên trong xe chợt chú ý tới, bình thường trong trường rất ít xe, hôm nay không biết làm sao lại có thể dừng đến mấy chiếc xe hơi màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Phụ tá Lý vẫn luôn chờ ở ngoài xe, lúc này vừa nhìn thấy Kiều Hân xuất hiện, lập tức ân cần đi tới.

Ngược lại Kiều Hân mới vừa đi tới cạnh bãi đậu xe liền cảnh giác, cô nhìn thấy đám người phụ tá Lý, theo bản năng liền muốn chạy.

Chỉ là còn chưa chạy đi, đám người phụ tá Lý đã chạy tới bên cạnh cô. Hơn nữa những người đó rất chuyên nghiệp, rất nhanh ngăn cản đường đi của cô lại.

Kiều Hân chỉ đành phải dừng bước, ôm sách vào trong ngực.

Ngược lại phụ tá Lý chạy tới bên cạnh cô, ân cần nói: "Kiều tiểu thư, xin theo chúng tôi trở về được không?"

Kiều Hân lui về sau một bước, tràn đầy phòng bị nhìn đám người phụ tá Lý.

Phụ tá Lý hiển nhiên là sợ mình đắc tội Kiều tiểu thư, giải thích: "Là Kiều tiên sinh để chúng tôi tới đón cô."

Kiều Hân nhanh chóng lắc đầu nói: "Tôi không trở về, mời các người tránh ra, tôi muốn đi vào trường."

Phụ tá Lý đều sắp chạy mồ hôi lạnh xuống, trong lòng rất buồn bực, cô gái ôn hòa trước đó đã chạy đi đâu rồi.

Thấy Kiều Hân muốn vượt qua bọn họ tiếp tục đi, phụ tá Lý không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ra dấu tay, người sau lưng anh ta rất nhanh liền đi qua.

Kiều Hân sợ hết hồn, nhưng chưa kịp chạy liền bị hai người này chế trụ

Thật sự là lực lượng cách xa, hoàn toàn không chống lại được.

Động tác của những người đó cũng không quá thô lỗ, nhưng Kiều Hân thật sự bị "Mời" đến bên trong xe.

Ngược lại đám Tiểu Lý ở một bên giương mắt nhìn, hai đồng nghiệp khác càng thêm ý thức được tình huống không đúng, nhanh nói: "Aizz, bọn họ muốn bắt Kiều Hân đi đâu?"

Một người khác cũng có chút cảm giác như xem phim trên ti vi, vội nói: "Hình như Kiều Hân bị bắt đi vào rồi?"

Ánh mắt Tiểu Lý nhìn nghiêng sang bên cạnh, cô ta hoàn toàn không lưu ý đến tình cảnh của Kiều Hân, toàn bộ lực chú ý của cô ta đều ở trên những chiếc xe sang trọng kia, đây có thể là ai?

Những xe kia đều là xe cao cấp sang trọng!

Cô ta không có hoa mắt chứ?

Những người này là tới đón Kiều Hân sao? !

Nhưng lúc những người này đang ngây ngẩn, đoàn xe đã lái đi giống như con gió.

Chỉ để lại mấy người đang giương mắt nhìn.

Sau khi Kiều Hân lên xe, liền không giẫy dụa nữa.

Cô nhanh chóng xoay đầu sang một bên, phụ tá Lý cũng không dám đắc tội với cô.

Ở phía trước cẩn thận cười theo.

Dọc theo đường đi, Kiều Hân đều không nói chuyện.

Xe lái rất nhanh, không đến một lúc bọn họ đã đến nơi.

Con đường quen thuộc, kiến trúc quen thuộc, chỗ này cô đã từng ở qua nhiều năm.

Hoa hồng trong đình viện là cô tự mình trồng

Lúc bước xuống từ trên xe, có vài người giúp việc đang lau bậc thang bên ngoài cửa chính, vừa nhìn thấy đám người Kiều Hân chạy tới, rất nhanh liền ngừng lại công việc trong tay, ở bên cạnh kính cẩn chờ đợi bọn họ đi qua.

Chỉ là lúc Kiều Hân đi tới, những người đó lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì lúc trước Kiều tiểu thư mặc quần áo đều là những bộ rất đáng yêu, lần này quần áo lại là trắng trong thuần khiết hiếm có.

Phụ tá Lý không dám trì hoãn lâu, một đường thận trọng. Sau khi dẫn Kiều tiểu thư vào phòng ngủ, anh ta phải đi hỏi báo công việc.

Chỉ là lúc đi qua, phụ tá Lý luôn cảm thấy lo lắng.

Kể từ sau lần bị thương đó, Kiều tiên sinh thay đổi, so với trước càng thêm khó có thể lấy lòng, tính khí càng thêm cổ quái.

Vốn phụ tá Lý trông cậy vào việc sau khi tìm về Kiều tiểu thư, tâm tình Kiều tiên sinh có thể tốt hơn.

Cũng không biết tại sao phụ tá Lý có cảm giác, sau khi điều tra ra tin tức của Kiều tiểu thư, Kiều tiên sinh ngược lại càng trở nên âm trầm hơn.

Rõ ràng trước đó nghĩ mọi biện pháp điều tra tình huống Kiều tiểu thư, sau khi biết được, Kiều tiên sinh ngược lại không vội đi tìm Kiều tiểu thư.

Vẫn bình tĩnh thản nhiên.

Hoàn toàn là một thái độ chẳng quan tâm không đề cập tới.

Sau đó Kiều tiên sinh còn sai người đến chỗ này sửa đổi một lần, phụ tá Lý phụ trách giám sát toàn bộ quá trình, trong quá trình này anh ta đều bị Kiều tiên sinh đề xuất những thiết kế rất đáng sợ.

Quả thật không dám tưởng tượng Kiều tiên sinh là bị cái gì kích thích, làm ra những thứ này chuẩn bị cho Kiều tiểu thư. . . . .

Chỉ là người làm thuộc hạ, anh ta chỉ có kiên quyết thi hành theo.

Chờ sau khi làm xong những thứ kia, Kiều tiên sinh lại nghiêm cấm người đi lên lầu hai.

Lầu hai to lớn, trong nháy mắt lại thật sự biến thành một địa phương cấm.

Đừng nói người giúp việc trong nhà sẽ không đi lên, ngay cả nhìn lên trên một cái cũng không dám.

Sau khi bố trí xong toàn bộ mọi thứ, lúc này hình như Kiều tiên sinh mới nhớ tới, thuận miệng phân phó anh ta một câu, để cho anh ta đi đón Kiều tiểu thư trở về.

Cho nên lúc phụ tá Lý đi qua báo cáo, có thể nghĩ ra tâm tình anh ta thấp thòm đến mức độ nào rồi?

Phụ tá Lý đứng ở cửa, trong lòng run sợ ân cần hỏi một tiếng.

Chờ lúc anh ta đẩy cửa đi vào, ngược lại sắc mặt Kiều tiên sinh vẫn như cũ. Thời gian trước chất đống rất nhiều công việc, lúc này Kiều tiên sinh giống như là đang xử lý những thứ công việc kia.

Lời nói của phụ tá Lý rất đơn giản, nói xong chuyện đã xảy ra khi "Mời" Kiều tiểu thư trở về, anh ta rất cung kính chờ ở bên cạnh Kiều tiên sinh để nhận chỉ thị tiếp theo.

Kiều Bùi ngược lại không bày tỏ gì, sau khi nghe xong hồi báo, vẻ mặt của anh cũng không có chút biến hóa, chỉ gật đầu.

Phụ tá Lý thấy vậy, không dám ở lâu, vội lui ra khỏi thư phòng.

Chỉ là đợi khi phụ tá Lý đi ra ngoài, Kiều Bùi lập tức dừng bút trong tay lại.

Trong nháy mắt, ánh mắt của anh trở nên âm u.

Ánh mắt của anh ngưng ở trong khung hình trên bàn viết, nét mặt cô gái bên trong cười tươi như hoa. Đó là hình chụp vào sinh nhật mười tám tuổi của Kiều Hân, quần áo, tóc của cô đều làm theo khiếu thẩm mỹ của anh, từng biểu cảm, động tác, học tập của cô đều dựa theo yêu cầu của anh.

Ngón tay của anh từ từ đặt ở trên khuôn mặt đó.

Ngón tay chậm rãi trượt theo gương mặt của cô, có khi trong nháy mắt, anh thậm chí nhớ lại cảm xúc da thịt đó.

Cuối cùng Kiều Bùi thở dài một hơi, tâm tình dịu xuống một chút, rất nhanh lại lấy ra những tài liệu khác.

Cố gắng bình tĩnh, để cho mình vui đầu vào trong công việc.

Ngược lại lúc này Kiều Hân đi vào trong phòng ngủ, vốn còn tưởng rằng phụ tá Lý chỉ đưa cô đến phòng ngủ mà thôi, nhưng rất nhanh cô liền cảm giác không đúng lắm.

Căn phòng ngủ này mới nhìn vẫn giống như trước, nhưng khi cô mở rèm cửa sổ, chợt biết vấn đề ở đâu. Cửa sổ bị phong kín, hoàn toàn mở không ra.

Không riêng gì cái này, trước kia phòng ngủ của cô có đặt điện thoại cố định, cô nhìn một cái liền phát hiện điện thoại trước kia đã bị bỏ đi.

Bàn trang điểm của cô có một cái gương, hiện tại cũng không có.

Trong lòng cô kích động, lúc đi tới phòng tắm đã nhìn thấy đồ rửa mặt bên trong, không có cái cốc cô quen dùng, tất cả vật phẩm đều được thay thế bằng chế phẩm plastic an toàn, đơn giản nhất.

Kiều Hân có dự cảm, cô nhanh chóng mở tủ quần áo của mình ra, vừa nhìn thấy quần áo bên trong, Kiều Hân gục xuống hít một hơi.

Bên trong, đặc biệt chỗ để nội y và đồ ngủ, hoàn toàn khác với trong ấn tượng của cô.

Đồ ngủ từng là chất cotton đơn giản, lúc này đều đổi thành áo ngủ hở hang kiêu dáng khiến người ta không ngừng mơ màng. Kiều Hân đoán chừng không mặc còn có vẻ đứng đắn hơn một chút, chứ đừng nói đến những nội y thiếu vải kia. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng chờ sau khi mở cửa ra, Kiều Hân vẫn ngẩn người.

Cô không ngờ sẽ gặp lại Kiều Bồi nhanh như vậy.

Lúc Kiều Bồi tiến vào, sắc mặt không có gì đặc biệt.

Anh mặc một áo sơ mi màu sáng.

Anh ở nhà đều rất tùy ý, lúc này tay áo sơ mi càng hơi xắn lên một chút, lộ ra cánh tay bền chắc của anh.

Sau khi anh đi tới, rất tùy ý đánh giá Kiều Hân.

Kiều Hân hơi gầy một chút, nhưng sắc mặt khá tốt.

Chỉ là quần áo trên người không phải những bộ anh chọn cho cô.

Sau khi đi vào, Kiều Bồi rất tự nhiên đóng cửa ở phía sau lại.

Trước đó Kiều Hân thử đi mở cánh cửa kia ra, nhưng không biết vì sao cửa kia chỉ có thể mở ra từ bên ngoài, ở bên trong hoàn toàn không mở được.

Lúc này thấy anh khóa cửa lại.

Kiều Hân liền khấn trương lui về phía sau một bước.

Cô nỗ lực duy trì khoảng cách an toàn với anh.

Kiều Bồi cũng không quá nóng lòng đến gần cô, hoàn toàn ngược lại, sau khi anh đi tới rất tùy ý ngồi ở trên ghế bên cạnh.

Kiều Hân đứng dựa vào tường, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Bố trí trong phòng vẫn như trước

Rèm cửa sổ xinh đẹp, đồ trang trí đáng yêu.

Giường ngủ vô cùng thoải mái. . . . .

Đối với Kiều Bồi mà nói, lúc này Kiều Hân rất giống là một con thỏ nhỏ lây nhiễm thói xấu ở bên ngoài.

Anh nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Tới đây."

Kiều Hân hận không được dán mình lên tường, trở thành một bức tranh vẽ.

Kiều Bồi không bao giờ lặp lại câu nói lần thứ hai với người khác.

Cô đứng bất động như vậy, đây quả thực là công khai cãi lời.

Kiều Hân dán lên tường, rất cẩn thận nói: "Em hiểu rõ anh rất giận em. . . . ."

Cô nuốt ngụm nước miếng, vô cùng khấn trương tìm từ: "Em tình nguyện chịu phạt, anh phạt em, đánh em đều được."

Kiều Bồi nâng khóe miệng lên, vốn không nhìn ra biểu cảm trên khuôn mặt anh.

Anh khẽ cúi người, Kiều Hân còn tưởng rằng anh muốn làm cái gì đó.

Kết quả Kiều Bồi chỉ nhân nhạ quan sát cô từ trên xuống dưới.

Ánh mắt kia không chút cố kỵ, trong lòng Kiều Hân lo lắng một trận.

Đến lúc này, Kiều Hân không thèm đếm xỉa đến, sau khi bị Kiều Búi nhìn dò xét một hồi.

Cô rút cuộc ngẩng đầu lên, giống như một con thỏ nhỏ có thể chiến đấu bất cứ lúc nào, cô kích động nói ra: "Kiều Búi, anh liên tục không bỏ qua cho em gái của mình, anh là đồ mặt người dạ thú! ! Nếu như ba biết. . . . ."

Kiều Búi nghe xong, mắt nhanh chóng nhắm ý cười.

Anh rất nhanh lấy điện thoại di động ra, nhấn máy số.

Điện thoại kết nối ở trong ánh mắt ngạc nhiên của Kiều Hân.

Kiều Búi mở loa ngoài ra, cho nên giọng nói bên trong vang lên rất rõ, Kiều Hân lập tức nghe rõ giọng nói bên trong: "Là Kiều Búi sao?"

Kiều Búi nhàn nhạt đứng lên, đặt ở vị trí cách tai xa một chút, rõ ràng lúc miễn cưỡng gọi một tiếng "ba" kia, nét mặt quả thật có thể dùng từ giễu cợt để hình dung.

"Là con, không phải ba vẫn muốn trò chuyện với Kiều Hân sao, con bé ở ngay bên cạnh."

Nói xong Kiều Búi liền đưa điện thoại di động tới trước mặt Kiều Hân.

Kiều Hân ngây ngốc một, hai giây mới phản ứng kịp. Cô đi nhanh mấy bước, đoạt lấy điện thoại ở trong tay Kiều Búi, nắm thật chặt giống như nắm bè gỗ cứu mạng. Nắm di động trong tay, cô mang theo run rẩy kêu một tiếng: "Ba!"

Mặc dù mấy năm nay ba Kiều không quá quan tâm Kiều Hân, nhưng cuối cùng vẫn có liên hệ máu mủ, ông nhất định là quan tâm Kiều Hân .

Ba Kiều rất nhanh nói: "Kiều Hân, con làm sao vậy? Gần đây ba vẫn luôn rất nhớ con."

Kiều Hân hít hít lỗ mũi.

Cả người cô trượt xuống, ngồi ở góc tường, co mình lại thành một đoàn nho nhỏ bất lực.

Có lẽ là ở đầu bên kia điện thoại, ba nghe được giọng của cô không đúng, vội hỏi: "Kiều Hân, con làm sao vậy. . . . ."

Đôi mắt đầm lệ của Kiều Hân trong ánh trắng mờ đối mặt với ánh mắt của Kiều Búi, trong ánh mắt Kiều Búi có một vẻ ăn trên ngồi trước.

Màu sắc trông mắt cũng sẫm màu hơn quá khứ.

Dáng vẻ không thèm để ý chút nào của anh khiến cô hốt hoảng, cô bị ánh mắt của anh hù sợ.

Lời nói đến bên khóe miệng nhưng không thể thốt lên một chữ

Kiều Hân nói đứt quãng: "Ba, con không sao. . . . . Con chỉ là nhớ ba, ba phải nhớ bảo trọng bản thân. . . . ."

Ba Kiều cũng không suy nghĩ nhiều, ngược lại còn dặn dò ở trong điện thoại: "Hân Hân, lúc ba không có mặt, con phải nghe lời anh, không nên chọc anh con tức giận."

Thật ra thì ba Kiều cũng không cảm thấy Kiều Hân sẽ chọc cho Kiều Búi tức giận, dù sao Kiều Hân sùng bái anh trai như vậy mà. Hơn nữa mấy năm nay, Kiều Búi - người làm anh này đối với Kiều Hân cũng rất tốt, cảm tình của bọn chúng quả thật còn thân hơn anh em cùng ba cùng mẹ.

Ngược lại đôi mắt Kiều Hân đỏ một chút, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Kiều Búi trầm mặc nhìn Kiều Hân ngồi dưới đất co rút thành một đoàn, cuối cùng anh đứng lên từ trên ghế, đi tới trước mặt Kiều Hân.

Tư thế chênh lệch giống như địa vị hai người.

Kiều Búi nhìn cô từ trên cao xuống, nhìn một lúc lâu mới cong một gối xuống, đối mặt với cô.

Kiều Hân vẫn không dám ngẩng đầu nhìn anh, cô cố gắng cúi đầu.

Kiều Búi không lên tiếng, đến lúc này anh ngược lại có vẻ có chút áy náy. Anh hít sâu một hơi, cuối cùng nhấc tóc của cô lên, hôn tóc mai trên trán cô.

Lúc hôn cô, giọng điệu của anh cũng dịu dàng hơn một chút: "Em cho rằng anh sẽ để tâm"

Anh giống như là tuyên cáo: "Em nhất định thuộc về anh."

Ngón tay của anh đẩy quần áo của cô ra, trực tiếp thăm dò vào trong quần áo của cô.

Da thịt dưới bàn tay rất tốt, chính là khiến người ta không đành lòng rời đi. Ngón tay của anh có chút lạnh, khi anh xoa lên hông của cô, bụng cô theo bản năng co rút lại.

Kiều Hân đưa tay muốn cho anh một bạt tai, nhưng anh bắt cánh tay của cô lại.

Kiều Hân cũng không biết anh làm như thế nào? Cảm thấy đầu mình choáng váng, cô liền bị anh đè xuống giường bên cạnh.

Anh vẫn ung dung nhìn nét mặt của cô.

Kiều Hân dùng sức giãy dựa hai cái, nhưng giãy dựa không có tác dụng.

Môi cô mấp máy, giống như không cách nào nhận được tình huống như vậy.

Anh cúi người đến gần cô, đôi môi nhẹ nhàng dính vào trên gương mặt của cô.

Cô dùng sức tránh ra.

Ánh mắt của anh dừng ở trên mặt cô một lúc, sau đó anh nhanh chóng hôn lên vành tai của cô, cảm giác tê liệt đó khiến cô sợ run đến tận sau lưng.

Kiều Hân biết mình không chạy khỏi, cô hít sâu một hơi, trong đầu đều là lời nói trái luân thường không cổ kị vừa rồi của anh, giọng cô mang theo thê lương nói qua: "Kiều Bồi. . . . ."

Lòng của cô co rút một trận, cô không cách nào đối mặt với vẻ mặt của ba sau khi biết chuyện này, cũng không cách nào chịu được ánh mắt người chung quanh nhìn bọn họ.

Mặc kệ có phải là lỗi của cô hay không, nhưng tình huống của mình và anh như thế. . . . .

Cô biết Kiều Bồi không quan tâm, nhưng cô quan tâm, cô quan tâm muốn chết!

Cô gần như cầu khẩn: "Van cầu anh. . . . ."

Cô đã không hy vọng xa vời anh sẽ bỏ qua cho mình, cô chỉ có một suy nghĩ: "Đừng thể hiện ra, van anh đừng để cho những người khác biết. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Kiều Hân không cách nào tưởng tượng mình gặp phải chuyện gì.

Cô giống như bị ném đến tận đại dương bao la, cô không có chỗ để trốn, cô dùng sức hô hấp, giãy giụa, dùng cả tay chân đá, đánh!

Nhưng chẳng có tác dụng gì, chống cự của cô bị người dễ dàng hóa giải.

Lần này đối phương không tiếp tục mềm lòng, cũng không có do dự.

Anh cố định đôi tay của cô ở hai bên thân thể.

Đầu óc của cô trống rỗng.

Cảm giác thân thể được khuếch trương vô tận, biến đổi lớn đến cực hạn, rồi lại cực kỳ triển miên.

Trong hỗn loạn không chịu nổi, động tác của Kiều Bồi có chút lạnh nhạt, có lúc hình như anh không bắt được trọng điểm.

Kiều Hân đã giận đến thở hổn hển, không có cách nào nhúc nhích, cô giống như con thỏ chờ bị giết mổ, lẳng lặng nằm ở trên giường.

Cô biết ánh mắt của anh tìm tòi nghiên cứu mình, thân thể của cô bị bày ra tư thế ghê ghét tiếp. . . . .

Cô nhắm mắt lại, đặc biệt muốn cho mình bất tỉnh.

Nhưng chuyện vẫn còn chưa kết thúc, mặc kệ lúc trước anh biểu hiện cẩn thận như thế nào, nhưng cuối cùng vẫn khiến cô đau đớn.

Cảm giác đau đó giống như có thể chạy thẳng đến đáy lòng, cô lạnh đến run rẩy.

Đó là một loại phương thức nguyên thủy nhất.

Kiều Hân không cách nào liên hệ người ở trên thân thể mình với người anh mà mình sùng bái.

Thật may là Kiều Bồi không có cố ý hành hạ cô, có lẽ cũng thông cảm thân thể cô khó chịu.

Sau khi kết thúc tất cả, anh ôm Kiều Hân đến giữa giường, cẩn thận ôm cô vào trong ngực.

Sau đó, Kiều Hân cũng không có biểu hiện khóc rống. Ngược lại sau khi cô bình tĩnh nằm ở trên giường, mắt cũng không nhắm, cô thích hành hạ mình, không nháy một cái nhìn đồng hồ trên tường.

Kiều Bồi ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, thỉnh thoảng anh sẽ cúi đầu hôn lên cổ cô hai cái.

Kiều Hân không tiếng động nằm một hồi, sau khi có hơi sức một lần nữa, cô nhanh chóng ôm chần mông ngồi dậy từ trên giường.

Trong nháy mắt, lưng của cô liền lộ ra, cô rất nhanh che chần mông lên người, vội vàng đứng lên chuẩn bị đi tới phòng tắm.

Nhưng Kiều Bồi ở trên giường, đột nhiên cảm giác trong ngực trống rỗng.

Anh nhanh chóng đuổi một cánh tay, lại lần nữa túm Kiều Hân trở về trong lồng ngực của mình.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, thân nhiên nói: "Anh ôm em đi."

Nói xong anh đã ôm cô lên.

Kiều Hân cảm giác thân thể nhẹ bẫng, cô đã bị Kiều Bồi ôm đi tới phòng tắm.

Cô theo bản năng kháng cự, kết quả lần này có lẽ là sợ cô té xuống, Kiều Bồi ngược lại ôm cô càng chặt hơn.

Lần này Kiều Hân không động dậy nữa, dứt khoát nhắm mắt lại.

Lúc được Kiều Bồi đặt vào bên trong bồn tắm ấm áp, Kiều Hân không buông lỏng chút cảm giác.

Bắp thịt toàn thân cô đều căng thẳng.

Mặc dù đang nhắm mắt lại, nhưng cô có thể cảm thấy ánh mắt Kiều Bồi rơi vào trên người mình. . . . .

Kiều Bồi đòi hỏi chuyện này vô cùng mãnh liệt, Kiều Hân mới biết mùi đời, hoàn toàn không hiểu được những thứ kia, cả người cô đều bị dọa sợ.

Thân thể hoàn toàn chống đỡ không được, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Đến cuối cùng quả thật chịu không nổi, có mấy lần phải ngắt đi. Hơn nữa sau khi kết thúc, cô có thể cảm thấy thân thể của anh vẫn còn đang chuyển động.

Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy anh hoàn toàn có thể muốn cô nhiều hơn mấy lần.

Hơn nữa sau khi anh dừng lại, lúc ôm cô, hoàn toàn giống như muốn phóng thích dục vọng. . . . .

Cho nên hiện tại Kiều Hân hoàn toàn không dám làm bất kỳ chuyện gì kích thích đến anh.

Dáng vẻ không nhúc nhích của cô giống như bị dọa sợ, ở đó không nhúc nhích, mắt càng nhắm thật chặt.

Mới vừa rồi Kiều Hân lại giống như biến thành "Con thỏ nhỏ" khéo léo kia.

Kiều Bồi ngồi ở bên mép bồn, nhìn một hồi, anh cảm thấy thú vị, không nhịn được đưa tay hắt một chút nước lên Kiều Hân, tưới vào vai của cô.

Da thịt được nước ấm làm ướt đến cực kỳ mềm mại, quả thật vô cùng mịn màng.

Anh không nhịn được cúi người xuống hôn hít, bờ môi của anh mới vừa đụng chạm vào cô, Kiều Hân liền co rúm lại.

Cô nhanh chóng xoa đầu lại, mắt cũng mở ra theo.

Tầm mắt hai người đối diện với nhau.

Mắt của Kiều Hân mở thật to, không giống như lúc trước đều là tin tưởng sùng bái nhìn về phía ánh mắt của anh, lúc này trong đôi mắt Kiều Hân trống

rỗng.

Cho tới bây giờ, vẻ mặt Kiều Bùi đều rất bình tĩnh, lúc này hiếm khi lại xuất hiện vẻ mặt chần chờ.

Trong ánh mắt của anh chợt lóe lên, giống như là có lời muốn nói với Kiều Hân.

Anh ấn đầu cô về phía mình, chạm với đầu của anh.

Một tay khác của anh càng thò vào trong nước, vuốt ve da thịt tinh tế của cô.

Kiều Hân xấu hổ nhìn về phía anh, ánh mắt vốn trống rỗng, lúc này giống như là nhĩm vào băng sương, cô lạnh lùng nhìn về phía anh.

Cuối cùng Kiều Bùi cũng không nói gì.

Bí mật kia của anh, anh nhất định phải mang theo bí mật này tiến vào phần mộ.

Lúc sinh thời, anh chỉ có thể là đứa nhỏ của nhà họ Kiều.

Đối với anh mà nói, mình và Kiều Hân có liên hệ máu mủ hay không, hoàn toàn không quan trọng. Cho tới bây giờ, cuộc đời của anh không phải dùng lễ thường tới suy đoán, anh cũng không cho là mình cần tuân thủ nguyên tắc khuôn phép gì.

Kiều ngạo như anh, sẽ không thể dưới tình huống như thế giải thích cái gì với Kiều Hân.

Anh ôm Kiều Hân, dùng thân thể cảm giác nhiệt độ trên người Kiều Hân.

Anh đã quyết định thuận phục cô từ sớm, anh không nghĩ tới thế tục có quan hệ gì trên người bọn họ.

Hướng chi coi như có quan hệ thật, anh cũng sẽ không quan tâm.

Trong đầu Kiều Hân rất hỗn loạn, Kiều Bùi không quan tâm người khác biết chuyện này của bọn họ. Lúc đầu ở Thượng Hải, biểu hiện của anh đã đủ lớn mật rồi, đó hoàn toàn là không cần thiết chút nào.

Cô đoán những người phụ tá Lý đó đã sớm biết, chỉ là những người đó có thể ở bên cạnh Kiều Bùi, miệng nhất định đều rất kín.

Nhưng tình huống của cô và anh không thể để cho người ngoài phát hiện.

Loại chuyện này quan hệ quá nhiều, ba cô, nửa đời sau của cô. . . . .

Đây không phải là đơn giản j□j. . . . .

Đã vượt qua rất nhiều người, nhiều điểm mấu chốt. . . . . Cô cũng không cách nào đối mặt với chuyện này. . . . .

Cô nhất định phải chú ý chừng mực.

Đợi khi cô được Kiều Bùi ôm ra ngoài lần nữa, cô mới biết trên giường có bao nhiêu lộn xộn, quần áo của bọn họ rơi vãi đầy đất.

Ở trên giường đơn màu sáng mờ hồ còn có một chút vết máu làm cho người ta lúng túng.

Lúc này sắc trời còn chưa tối hẳn, chỉ có rèm cửa sổ che những tia sáng ở phía ngoài.

Kiều Bùi hôn lên gương mặt cô một cái, từng cử động của anh cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Kiều Hân giật mình, nhanh chóng tránh khỏi động tác của anh.

Sau khi được đặt lên giường, môi cô mấp máy, cố gắng hít thở hai lần mới lên tiếng: "Cầu xin anh, tôi muốn một mình yên tĩnh một chút. . . . ."

Lần này Kiều Bùi không có làm khó cô, anh nhanh chóng cầm quần áo ở mép giường lên, mặc vào.

Lúc cài nút ở cổ tay áo, anh cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Chỉ là trước khi anh đi ra, Kiều Hân giống như nghĩ đến điều gì, vội vàng bổ sung một câu: "Đừng để người khác đi vào, tôi tự dọn dẹp."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Sau lần đó, vào buổi tối Kiều Bồi lại muốn cô một lần.

Kiều Hân không biết vì sao, rõ ràng lúc trước đã chảy máu, nhưng lần thứ hai cô vẫn còn chảy một chút máu.

Thân thể càng thêm đau nhức, đến những lúc đó, cô không có một chút suy nghĩ muốn phản kháng.

Cả người mềm nhũn ở trên giường, một bộ dáng nửa chết nửa sống.

Sắc mặt càng thêm trắng bệch lợi hại.

Hơn nữa từ đó trở đi, nhiệt độ của cô vẫn không bình thường, lúc lạnh lúc nóng, giống như đang sốt.

Kiều Bồi cũng không có ép buộc cô nữa, anh lật người nằm ở bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực.

Không biết đã trải qua bao lâu, Kiều Hân chợt mở miệng nói: "Anh sẽ luôn luôn nhốt tôi như vậy sao?"

Kiều Bồi vuốt ve mái tóc của cô, trong miệng thở ra khí nóng, hơn nữa mùi kem cạo râu nhàn nhạt trên người anh quấy nhiễu cô.

Trước kia Kiều Hân không cảm thấy anh có mùi gì khó ngửi, còn hoàn toàn ngược lại, trên người anh luôn có một loại mùi rất dễ ngửi.

Rất chắc chắn, làm cho người ta cực kỳ an lòng. . . . .

Nhưng bây giờ cô bị hơi thở như vậy vây quanh, đột nhiên cô có một cảm giác hô hấp không được.

Không khí này khiến cô không thể trốn, cũng không thể tránh.

Kiều Bồi vuốt ve thân thể mềm mại của cô, Kiều Hân không phản kháng nữa, giọng điệu của anh cũng dịu dàng hơn rất nhiều: "Em có thể đi ra ngoài giải sầu."

Mất Kiều Hân hồng hồng, hơi sức của cô giống như bị rút sạch rồi.

Cô đã chết lặng, sau khi biết được tin tức này cũng không có cảm giác.

Chỉ là từ ngày đó trở đi, Kiều Bồi ngược lại nói được làm được, anh thật sự không nhốt cô nữa.

Chỉ là Kiều Hân vẫn không có dự định đi ra ngoài, cô sợ đối mặt ánh mắt trời bên ngoài, cô sợ chạm phải ánh mắt của người khác.

Đột nhiên cô thành người khó gặp mặt nhất.

Sau khi Kiều Hân nằm ở trong phòng hơn một ngày, đợi lúc cô xuống lầu lần nữa, tất cả ngược lại gió êm sóng lặng, giống như chuyện gì cũng không thay đổi.

Chỉ là lúc cô vừa muốn xuống lầu, chợt nghe thấy phía dưới đột ngột vang lên một giọng nữ.

Người nọ hiển nhiên là muốn lên lầu, chỉ là bị người ngăn cản lúc đang lên cầu thang.

Lúc này người phụ trách công việc bảo an đang đàm phán cái gì đó.

Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, theo bản năng liền nhìn lướt qua bậc thang phía dưới.

Cầu thang xoắn ốc chính là không tốt ở điểm này, lúc nhìn người cần nghiêng một góc lớn mới có thể thấy rõ ràng.

Chỉ là đúng lúc cô nhìn xuống, có lẽ là tiếng bước chân của cô nhắc nhở người trước mặt, mắt đối phương cũng nhìn lên trên.

Vì vậy trong nháy mắt, ánh mắt hai người liền chạm vào nhau.

Kiều Hân lập tức nhận ra người kia, người nọ chính là Lưu Gia Di chờ trách cô ở bệnh viện.

Kiều Hân không biết làm sao, tâm liền run rẩy.

Lúc này ngay cả người giúp việc trong nhà, cô cũng không muốn thấy, huống chi là họ Bồi này.

Đầu óc Kiều Hân trống rỗng, cô rất muốn nhanh chóng xoay người lên lầu lại.

Chỉ là cô còn chưa đi lên, đuôi mắt Lưu Gia Di đã thấy cô.

Lưu Gia Di là đại diện nhà họ Bùi đưa thuốc bổ tới, Kiều Bùi tất nhiên không thiếu những thứ thuốc bổ này, nhưng có người nào trong nhà họ Bùi không phải do Kiều Bùi làm chủ, sai đâu đánh đó.

Bây giờ biết Kiều Bùi vẫn còn dưỡng thương ở bên trong, từ mẹ đến cậu cô ta, không có người nhà họ Bùi nào là không sử dụng tất cả vốn liếng muốn lấy lòng Kiều Bùi.

Lúc này lại không gặp được, Lưu Gia Di ở dưới lầu lập tức nổi giận.

Tại sao cô - đại tiểu thư có huyết thống thuần khiết bị ngăn cản ở dưới lầu, nhưng tạp chủng đó lại có thể ở trên lầu?

Hơn nữa không phải Kiều Hân bị đuổi đi rồi ư, tại sao lại mặt dày trở lại?

Nghĩ như vậy, Lưu Gia Di lập tức nói: "Kiều Hân, cô đứng lại đó cho tôi, tại sao cô trở lại? Không phải cô rút rồi sao? Cô còn chạy trở về làm gì? Cô còn muốn sống chết bám ở trên người Kiều Bùi à?"

Tâm tình Kiều Hân đang không tốt, nghe lời này, cô cũng lười trả lời, còn sống chết bám trên người Kiều Bùi. . . . . Nếu như có thể né tránh Kiều Bùi, cô nghĩ bay lên cung trăng làm hằng Nga thì may ra.

Cô không có tâm tình cãi cọ với người khác, lại nói cô cũng không có tinh lực đi ứng phó Lưu Gia Di.

Cô nhanh chóng quay đầu đi lên lầu.

Ngược lại Lưu Gia Di đang muốn lên lầu thì sao, người ta còn chưa có chạm được cầu thang đâu, đã có nhân viên bảo an cơ trí ở đó nhắc nhở: "Xin dừng bước. Lưu tiểu thư, đã giải thích với cô rồi, cô không thể đi lên."

Lưu Gia Di giận dữ, hung hăng nhìn chằm chằm nhân viên bảo an đó, gần từng chữ nói: "Tại sao tôi không thể đi lên? Tôi chính là khách rất quan trọng. Anh biết tôi là ai không? Tôi chính là em họ của Kiều Bùi, tôi tới thăm anh tôi, anh dám cản trở tôi sao?"

Theo như huyết thống mà nói, cô thân thiết với Kiều Bùi hơn tạp chủng kia nhiều. Mẹ cô là dì ruột của Kiều Bùi, mẹ cô lại chỉ có một đứa con gái là cô, cô mới đúng là em gái danh chính ngôn thuận của Kiều Bùi đấy.

Cái thứ con hoang đó cũng có thể đi lên, tại sao cô ta không thể đi.

Có lẽ là có người báo cáo chuyện này cho phụ tá Lý, Lưu Gia Di đang náo loạn ở lầu dưới, rất nhanh phụ tá Lý liền chạy tới.

Đừng nhìn phụ tá Lý bình thường mềm yếu, lúc này lại rất cứng rắn.

Vừa nhìn thấy bộ dáng kia của Lưu Gia Di, anh ta lập tức đi qua nói: "Lưu tiểu thư, xin cô không nên làm khó cấp dưới chúng tôi, chúng tôi đều là nghe lệnh làm việc."

Phụ tá Lý nhanh chóng ra dấu tay, liền có bảo an làm bộ muốn đi qua bắt người. Lúc này Lưu Gia Di mới không dám tiếp tục náo loạn, mặt hết đỏ lại tím, giống như bị vũ nhục to lớn.

Cô ta vội kích động lấy điện thoại di động ra, làm bộ muốn liên lạc với Kiều Bùi, cho mình chỗ dựa.

Kết quả xui xẻo, gọi điện thoại cho Kiều Bùi, lại gọi tới phụ tá Lý.

Chủ yếu là Kiều Bùi một ngày kiếm bạc tỷ, căn bản sẽ không nhận những điện thoại tạp nham này.

Phụ tá Lý lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn số, bất đắc dĩ nói: "Lưu tiểu thư, cô nghe không hiểu tiếng Trung Quốc sao? Vậy tôi dịch sang tiếng Anh hay tiếng Pháp cho cô nhé?"

Mặt Lưu Gia Di nghen đến tái xanh, lúc này mới giận dữ rời đi.

Đợi sau khi cô ta đi, trong nháy mắt sắc mặt phụ tá Lý liền biến đổi, giọng nói anh ta nghiêm túc, vội dạy dỗ những nhân viên bảo an kia: "Thứ người như thế các anh cũng có thể cho vào, không muốn bát cơm nữa rồi phải không?"

Phụ tá Lý nhớ tới mà sợ, nếu bị Kiều tiên sinh gặp được, đến lúc đó mọi người đều chịu không nổi.

"Sau này những người như thế đến cửa chính cũng không được cho vào." Phụ tá Lý không nhịn được lại dằn dò mấy câu.

Ngược lại bên kia trong lòng Lưu Gia Di vẫn còn tức giận bất bình, trong lòng cô ta nghĩ cô ta nhất định phải trở về nói việc này cho cậu.

Anh Kiều Bùi hơn phân nửa là nhìn thể diện nhà họ Kiều, mới cho Kiều Hân mặt mũi.

Có cần thiết phải làm như vậy sao?

Lại nói người nào không biết ba của Kiều Bui chính là một phế vật, Kiều Bui hoàn toàn không cần xem sắc mặt của ai!

Cho nên cô nghĩ lúc trở về, cô nhất định phải nói một chút với mẹ, để mẹ cô nhất định phải đuổi tạp chủng có lai lịch không rõ đó ra ngoài!!

Nhưng khiến Luru Gia Di ngoài ý muốn là sau khi cô trở về nói chuyện Kiều Hân cho mẹ cô biết.

Sắc mặt mẹ cô lập tức trở nên không tốt, thậm chí rất nhanh còn cảnh cáo cô, nói: "Con - đứa nhỏ này, sao con không hiểu chuyện như vậy chứ? Con không có chuyện gì đi đắc tội Kiều Hân làm cái gì? Còn nữa, mẹ đã sớm nói với con, đừng mở miệng ngậm miệng nói người ta là tạp chủng không rõ lai lịch!!"

Luru Gia Di - đứa nhỏ này chuyện gì cũng không biết, lại liên tục nói bậy đắc tội mọi người!

Kiều Bui kiêng kỵ nhất là có người ở trước mặt hắn nói điều này, cố tình Luru Gia Di lại thích nói về điều đó. Nếu không cẩn thận bị Kiều Bui nghe được, đứa nhỏ này nhất định chịu xui xẻo.

Hơn nữa có một số việc nhỏ Luru Gia Di không biết, ban đầu vì tìm Kiều Hân trở lại, Kiều Bui lại trực tiếp lật đổ "Bên kia".

Đừng nói không phải em ruột, dù là em ruột, Kiều Bui muốn, cho tới bây giờ cũng không có người ngăn được hắn!

Luru Gia Di - con bé ngốc này lại còn muốn bà đi chặn khẩu súng.

Hiện tại đến "Bên kia" cũng không nói tiếng nào, bọn họ có vị trí để nói chuyện sao?

Luru Gia Di này bị bà làm hư rồi.

Di Kiều Bui tức giận nói thẳng với cô ta: "Con thật là không có đầu óc, con cũng không suy nghĩ một chút, nếu anh con không thích 'em gái' này, có thể vẫn nuôi dưỡng nó, cung chiều nó tốt như vậy sao? Con mặc kệ nó có phải đứa bé do phụ nữ bên ngoài sinh hay không? Chỉ cần hôm nay Kiều Hân là người Kiều Bui quan tâm, thì con không thể đắc tội với nó. Lại nói, mẹ nói qua bao nhiêu lần, Kiều Bui không phải người mà con có thể lấy lòng bợ đỡ được. Con yên tĩnh đi, đừng gây chuyện thêm cho mẹ nữa!"

Huống chi "Bên kia" đã công khai, Kiều Bui cũng đã nói như đinh đóng cột, Kiều Hân chính là vợ tương lai của mình.

Kiều Hân may mắn thêm một chút, mang thai một trai một gái, ổn định địa vị. Đến lúc đó, bọn họ muốn nịnh bợ còn sợ nịnh bợ không được đâu. Muốn bà đi qua đắc tội Kiều Hân, đó không phải là ăn no không có việc gì làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sau khi gặp phải Luru Gia Di ở lầu dưới, Kiều Hân liền trở lại trên lầu.

Chỉ là trở về không bao lâu, Kiều Hân lại bị Kiều Bui thấy được.

Vừa nhìn thấy Kiều Hân trở về, Kiều Bui lập tức đi tới. Anh vô cùng tự nhiên nắm tay của cô, hỏi cô: "Sao không đi xuống giải sầu?"

"Không muốn." Kiều Hân buồn buồn, mắt cũng không nhìn anh.

Kiều Bui cười nhàn nhạt một tiếng, anh cũng không cảm thấy Kiều Hân nháo như vậy thì có gì kỳ quái.

Anh giống như dỗ đứa bé, ôm cô vào trong ngực.

Tay rất nhanh thăm dò vào trong quần áo của cô, vồ về lưng của cô.

Kiều Hân có chút không chịu nổi, cô vội vàng lui về sau một bước, cố gắng tránh né anh.

Đầu càng xoay sang một bên, giống như hận không thể cắt đứt cổ.

Chờ lúc Kiều Bui mang Kiều Hân xuống lầu ăn cơm, Kiều Bui liền phát hiện lượng cơm Kiều Hân ăn chột ít đi rất nhiều.

Những phản ứng này đều là trong dự liệu, Kiều Bui rất nhanh sai người mang canh khai vị tới.

Hiện tại người giúp việc có thể tiến vào khu lầu chính này đều đã trải qua lựa chọn cẩn thận, rất nhanh liền mang chén canh nhỏ tới. Mất người mang canh

không nhìn lung tung, mới vừa để chén canh xuống, liền cẩn thận lui ra.

Kiều Hân không muốn mình biến thành một con ma ốm, thân thể của cô đã suy sụp rồi, hoangdung_ゑdiễn-đàn-lê-ゑquý-đôn tinh thần lại sụp đổ, vậy cô sẽ không có gì cả.

Cô miễn cưỡng uống vài ngụm canh.

Canh kia ngược lại có chút hiệu quả, sau khi uống một chút, khẩu vị tốt lên không ít.

Chỉ là vừa nói ăn cơm, Kiều Bồi liền hôn cô.

Nụ hôn của anh rất cường thế, cạy môi của cô ra, đầu lưỡi tiến quân thần tốc thăm dò vào khoang miệng của cô.

Trong nháy mắt Kiều Hân hoàn toàn không có khẩu vị. Chờ lúc anh buông cô ra lần nữa, Kiều Hân dừng nói ăn cơm, cô muốn khử trùng toàn bộ miệng của cô.

Thật may là sau đó, có lẽ là suy tính đến nguyên nhân cô chảy máu, Kiều Bồi không tiếp tục muốn cô. Chỉ là đến buổi tối, anh vẫn sẽ ôm cô vào trong ngực.

Điều này làm cho Kiều Hân vô cùng khản trương sợ hãi.

Chỉ là vài ngày trôi qua

Trừ thay đổi bên ngoài của anh và cô, căn nhà này vẫn là đáng vẻ gió êm sóng lặng.

Chỉ là trong lòng xây dựng lâu như vậy, vào lúc ăn cơm, Kiều Hân vẫn không có một chút khẩu vị.

Nhất là sau khi đến gần Kiều Bồi, cả người cô giống như bị đặt trên lò nướng.

Những món ngon gì đó, ở trong mắt cô cũng mất đi sức quyến rũ, ăn như đang nhai sáp nến.

Theo khẩu vị giảm bớt của cô, nhóm đầu bếp nhà họ Kiều giống như phát hỏa.

Sau khi biết Kiều tiểu thư ăn không đến nửa chén cơm nhỏ, đầu bếp trưởng tự mình bung tới món ăn hoàn hảo tự mình nấu.

Rõ ràng chính là một bữa ăn tối rất tùy ý, nhìn những thức ăn đặt ở trước mặt, nhất là nhìn bộ dáng khản trương của đầu bếp trưởng, trán đã đỏ đầy mồ hôi, Kiều Hân có chút không nỡ nhìn.

Cô cũng không muốn làm cho đầu bếp trưởng rước lấy tai bay vạ gió.

Kiều Hân ngồi ở bên trong phòng ăn, cô hít sâu một hơi, rót cuộc cảm đũa lên. Dưới ánh mắt âm trầm của Kiều Bồi, cô nỗ lực ăn một chút.

Trong lúc đó, cô đều cảm thấy kỳ quái, cả người nổi đầy da gà.

Bình thường nhìn cô ăn vài miếng là tốt rồi, ngay cả đầu bếp trưởng cũng luôn nhìn chăm chăm vào cô.

Kiều Bồi không ngừng nhìn cô chăm chăm, chờ sau khi cô ăn một chén cơm, anh mới lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Lần này đầu bếp trưởng mới dám xoa một chút mồ hôi đỏ đầy trán.

Nhưng chờ đến lúc tối, Kiều Hân vẫn cảm thấy ghê tởm.

Cô biết mình trốn không khỏi Kiều Bồi, trước kia Kiều Bồi còn có thể cho phép cô mặc áo vào lúc ngủ. Lúc này không biết vì sao, Kiều Bồi đang cởi quần áo của cô trong chăn mỏng ra.

Vì vậy sau khi bị Kiều Bồi cởi hết đồ, Kiều Hân lại lẩn lộn té xuống giường.

Đối với Kiều Hân mà nói, cô có thể từ từ điều chỉnh khẩu vị, nhưng thủ đoạn mới trên giường của Kiều Bồi lại khiến cô thật không chịu nổi.

Lại nói Kiều Bồi cũng không có dùng thủ đoạn rất quá đáng, thậm chí lúc ở trên giường, trừ lúc bắt đầu có chút thô lỗ, thật ra thì phần lớn thời gian anh vẫn rất dịu dàng.

Chỉ là những thứ dịu dàng kia đối với cô mà nói, nhất định chính là tổn thương lần thứ hai.

Cô ngược lại tình nguyện Kiều Bồi hung thần ác sát, mà không phải có mục đích riêng hướng dẫn quyến rũ cô ở trên giường.

Anh hoàn toàn chính là dùng một phương pháp dạy dỗ để dạy cô tình cảm nam nữ, những phương pháp kia của anh từ từ tăng dần, gọi lên dục vọng ham muốn của cô.

Thật may là kinh nguyệt của Kiều Hân tới rất nhanh.

Lần này Kiều Bui rút cuộc bót phóng túng một chút.

Chỉ là lần kinh nguyệt này tới, càng khiến thân thể Kiều Hân không thoải mái.

Kiều Hân nằm ở trong ngực của anh, sau khi được "kiểm tra thân thể" theo thường lệ, vẻ mặt xanh xao cầu khẩn anh: "Tôi có thể. . . . . gặp bạn bè không? Tôi rất lâu không tiếp xúc với mọi người rồi, tôi muốn gặp mặt bạn bè một lần, nói chuyện phiếm. . . . ."

Kiều Bui ở sau lưng cô, rất tự nhiên hôn tóc của cô một cái, gật đầu trả lời: "Nói cho anh biết địa chỉ, ngày mai anh phái người đi đón cô ta."

Kiều Bui thật đúng là nói được làm được, quả nhiên sáng sớm ngày hôm sau Đỗ Thiến Thiến liền được đón tới.

Kiều Hân rất vui mừng.

Đỗ Thiến Thiến trái lại rất kinh ngạc, cô vừa mới tới công ty liền bị tổng giám đốc dùng vẻ mặt kinh sợ đưa ra bên ngoài công ty, Đỗ Thiến Thiến còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì đấy.

Kết quả sau đó liền nhìn thấy xe của nhà Kiều Hân chờ cô ở bên ngoài.

Đỗ Thiến Thiến cảm thấy thật kỳ quái, Kiều Hân là người gần đây ít xuất hiện, lúc này lại giống trống kua chiêng tìm cô tới đây, cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Lại nói không phải Kiều Hân giận dữ với anh cô ấy sao?

Hơn nữa sau khi cô phát hiện mặt của Kiều Hân đặc biệt tái nhợt, cô càng cảm thấy không được bình thường, Đỗ Thiến Thiến vội hỏi Kiều Hân: "Kiều Hân, cậu và người nhà hòa hảo rồi à? Chỉ là cậu sao vậy? Sắc mặt không tốt cho lắm!"

Kiều Hân vội che giấu: "Di cả của tớ tới."

Đỗ Thiến Thiến cũng không còn suy nghĩ nhiều, con gái vào lúc đi cả đến, không có mấy người có thân thể khỏe mạnh, phần lớn đều là bộ dạng thể thảm này. Hơn nữa đi cả tới sẽ thay đổi cảm xúc, rất bình thường.

Kiều Hân cũng không giải thích thêm chuyện của cô và anh cô, cô gọi Đỗ Thiến Thiến ăn món bánh ngọt.

Có lẽ là bạn tốt đến khiến khẩu vị Kiều Hân khá hơn nhiều, Kiều Hân hiếm khi ăn liền mấy khối bánh ngọt nhỏ.

Quản gia luôn ở bên cạnh chăm sóc các cô cũng là người cơ trí, rất nhanh lại để cho phòng bếp làm gấp mấy món bánh ngọt nhỏ đưa tới.

Đỗ Thiến Thiến không nghi ngờ gì, vẫn như cũ tán gẫu với Kiều Hân chút chuyện lý thú ở công ty mới.

Ngược lại trò chuyện một chút, Đỗ Thiến Thiến chợt nhớ tới một chuyện, nói: "Đúng rồi, cậu nhận được thiệp mời chưa? Cậu có tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường không?"

Đỗ Thiến Thiến dĩ nhiên biết lấy cấp bậc của mình mà nói, trường học muốn mời cô tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường mới gọi là kỳ quái.

Nói trắng ra là còn không phải trường học biết quan hệ giữa cô và Kiều Hân rất tốt, hi vọng cô có thể mời được vị phật lớn này sao!

Kiều Hân nhìn Đỗ Thiến Thiến một cái, rất nhanh nói: "Nhận được, lần này tớ rất muốn đi."

Đỗ Thiến Thiến có chút ngoài ý muốn, cho tới bây giờ bình thường đối với chuyện này, Kiều Hân có thể đẩy liền đẩy. Nói trắng ra, anh Kiều Hân là nhà từ thiện danh tiếng ở đó, đến lúc đó còn không biết trường học sẽ lừa gạt Kiều Hân quyền tiền như thế nào đâu?

Lại nói ban đầu nhà họ Kiều đóng góp cho trường học rất nhiều thiết bị dạy học, lúc này còn đi qua coi tiền như rác sao?

Hơn nữa không riêng gì chuyện kỳ quái này, nói chuyện xong, thời điểm Đỗ Thiến Thiến chuẩn bị đứng dậy cáo từ, Kiều Hân lại tò mò cầm túi xách của cô nói: "Trước kia chưa từng thấy qua túi xách này của cậu, rất đẹp mắt."

Túi xách kia nhỏ nhắn tinh xảo đáng yêu. Nhưng có làm hay không? Vào lần gặp mặt trước của bọn họ, cô đã từng đề cập qua cái túi này.

Hơn nữa Kiều Hân còn cầm lấy túi, mở ra nhìn.

Đỗ Thiến Thiến rất khó hiểu, đang muốn mở miệng nhắc nhở Kiều Hân, sau đó cô nhìn thấy Kiều Hân cẩn thận để vào một tờ giấy.

Lần này Đỗ Thiến Thiến không dám nói gì rồi.

Sau khi Đỗ Thiến Thiến rời khỏi nhà họ Kiều, cô không kịp chờ đợi liền mở túi xách ra.

Quả nhiên cô nhanh chóng tìm được một tờ giấy kẹp ở trong hai lớp vải của túi xách nhỏ.

Chữ viết trên tờ giấy rất ngoạn, hiển nhiên người đó viết trong hoàn cảnh rất khẩn trương.

Đỗ Thiên Thiên sau khi kinh ngạc, rất nhanh bị nội dung bên trong tờ giấy làm cho sợ ngáy người.

Cô không ngờ nhìn Kiều Hân như không có chuyện gì, nhưng lại có thể nghĩ đến việc muốn chạy trốn, thậm chí kế hoạch lần này chu đáo chặt chẽ đến nỗi khiến cô nổi da gà.

Đây đâu giống như là gian dối với người nhà, mà giống như đang chạy trốn ngay tận thế.

Đỗ Thiên Thiên chần chờ một lúc, chỉ là rất nhanh cô liền hạ quyết tâm, Kiều Hân đã dùng loại phương thức này cầu cứu cô, cô thế nào cũng phải giúp Kiều Hân.

Hơn nữa rốt cuộc cô đã hiểu rõ, tại sao cô vẫn luôn cảm thấy là lạ. Những người phục vụ bên cạnh các cô... luôn đi quanh đây.

Cô còn tưởng rằng nhà họ Kiều có thói quen được người hầu hạ, bây giờ nhìn lại, đây là Kiều Hân đang bị giám thị sao!

Cho nên nói Kiều Hân hoàn toàn không hòa hảo với anh cô ấy?

Ngược lại sau khi tiến Đỗ Thiên Thiên, tâm tình Kiều Hân rất thấp thỏm, cô chờ một lúc lâu mới dám lên lầu.

Kế hoạch này xuất hiện ở trong lòng cô rất lâu, cô biết mình không có cơ hội lần thứ hai. Lần này chạy trốn, tuyệt đối không thể giống như lần đầu tiên, khi đó cô cho là anh sẽ không làm quá đáng với cô.

Cho nên cũng không có chạy bao xa, lần này chạy trốn, cô sẽ phải làm tốt chuẩn bị mai danh ẩn tích cả đời!!

Chỉ là cô rất hồi hộp, cô rất sợ Kiều Bồi sẽ nhìn ra khác thường.

Cô là được Kiều Bồi nuôi lớn, cô không biết Kiều Bồi hiểu rõ cô bao nhiêu.

Chỉ là đợi lúc cô trở lên lầu, cô mới biết mình hoàn toàn là suy nghĩ quá nhiều.

Ít nhất đối với Kiều Bồi mà nói, anh sẽ hoàn toàn không cân nhắc qua loại chuyện không có tính công kích của trẻ con này.

Đợi lúc cô gặp lại được anh, đã nhìn thấy anh rửa mặt xong, nửa lửa thể nằm ở trên giường lớn trong phòng ngủ của cô, chờ cô hầu hạ.

Kể từ khi hai lần chảy máu liên tục, Kiều Bồi liền không muốn cô nữa.

Hiện tại có lẽ là cảm thấy thân thể cô được nuôi ớn rồi, trời mới vừa tối, anh liền tới.

Trong lòng Kiều Hân rất gấp gáp, cô có một loại cảm giác xấu. Trong khoảng thời gian này, anh đã khắc chế như thế, để cho cô quen thuộc thân thể của anh, quen thuộc những chuyện giữa nam và nữ. Hiện tại một khi lại. . . . . Kiều Hân không dám tưởng tượng, phản ứng của mình có còn giống như trước không. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Kiều Hân mặc đồ ngủ đứng ở trước mặt Kiều Bồi.

Nét mặt Kiều Bồi nhìn như rất dịu dàng.

Nhưng Kiều Hân lại biết khi anh làm chuyện kia, yêu cầu vô độ như thế nào, khiến cô không thể nào chịu được.

Anh kéo tay của cô tới bên cạnh mình.

Anh rất thích hôn cô, bộ dáng anh đối xử cô như chủ nhân đối đãi sủng vật, anh hoàn toàn nắm trong tay tất cả của cô.

Cảm giác nhục nhã xông tới, ép cô đến không thở nổi.

Thân thể của mình bị uốn cong thành tư thế khuất nhục.

Nhục nhã lớn nhất là lúc trước khó chịu khi anh có ý j~j , dần dần không đứng rồi.

Người đàn ông này phá hủy tôn nghiêm cuối cùng của cô, ngón tay của anh, bờ môi của anh, da thịt của bọn họ dán chung ở một chỗ.

Mỗi một chỗ đều tỏ rõ anh chiếm đoạt cô. . . . .

Anh cúi đầu ngậm môi cô, dùng đầu lưỡi, dùng răng đi tìm tòi nghiền cứu mút thỏa thích, thân thể của cô sợ run dưới thân thể của anh.

Anh không ngừng dẫn dắt cô.

Kiều Hân càng ngày càng cảm thấy mình giống như là một búp bê vải mặc cho người ta đùa nghịch.

Thời điểm ánh mắt của anh nhìn cô, giống như có thể hút đi linh hồn của cô, hoang đường _ _ _ _ _ khiến cô bị lạc ở bên trong.

Hơn nữa sau đêm đó, Kiều Hân cảm thấy có lẽ là cô có chút phản ứng khiến cho Kiều Búi vui mừng.

Kiều Búi còn mang cô đi ra ngoài tham gia một vài hoạt động xã giao.

Ngày trước, cô đã từng tham gia không ít hoạt động xã giao với anh, nhưng khi đó cô ngây thơ cho là anh muốn dẫn cô đi chơi cho biết.

Mặc dù cô vẫn buồn bực, tại sao người khác đều mang bạn gái, chỉ có anh là dẫn cô đi .

Chỉ là dù sao anh vẫn luôn không có bạn gái.

Nhưng bây giờ Kiều Hân hiểu, ban đầu cô chậm lụt không hiểu rằng anh đã có ý định không đứng với cô.

Kiều Búi mang cô đi tới một sân đánh Golf.

Tầm nhìn chỗ đó rất tốt, phóng tầm mắt nhìn đều là màu xanh của lá cây.

Gần đây Kiều Hân vẫn luôn bao phủ và thiếu năng lượng, lúc này ra ngoài, cô hít sâu mấy lần, rốt cuộc cảm thấy áp lực đè ở trong lòng giống như ít hơn một chút.

Chỗ này trước kia Kiều Hân đã theo anh tới mấy lần.

Chỉ là sau khi đến đó, Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, cô biết chỗ này có rất nhiều người muốn đánh banh với Kiều Búi, nhưng không nghĩ đến trong những người này lại sẽ có Khương Uyên.

Khương Uyên đã sớm thay xong quần áo, cả người nhìn qua giống như rất sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Vốn anh ta chính là một người đàn ông lịch sự dịu dàng, lúc nhìn về phía cô, càng thêm kín đáo gật đầu chào hỏi.

Trong lòng Kiều Hân chính là đau xót.

Từ sau lần trước mất đi liên lạc, Khương Uyên chưa từng gửi tin nhắn cho cô

Bây giờ nhớ lại những chuyện kia giống như là chuyện của thế kỷ trước, thậm chí Kiều Hân nghĩ đến, nếu như lúc ấy mình không u mê như vậy, nếu như cô có thể thích Khương Uyên, có phải có thể thoát khỏi ma trảo của anh không?

Ngược lại Khương Uyên ở phía xa rất là ngoài ý muốn khi thấy Kiều Hân, anh ngược lại cảm thấy không có gì, dù sao anh của cô - Kiều Búi tới đây, mang theo em gái là rất bình thường.

Chẳng qua khi Kiều Búi trực tiếp dẫn Kiều Hân vào trong phòng thay quần áo chuyên dụng của anh ta.

Khương Uyên rõ ràng cảm thấy, trên mặt Kiều Hân thoáng qua một tia không vui.

Nhưng lẽ ra phòng thay quần áo chuyên dụng đó đều giống như nhà, gọi là phòng thay quần áo, nhưng trên thực tế bên trong đầy đủ thiết bị, bình thường cũng có ít nhất hai, ba gian phòng, hoàn toàn chính là một nhà nghỉ ngơi nhỏ.

Ngược lại cảm giác cả người Kiều Hân không đứng rồi.

Anh nhớ lần trước nhìn thấy Kiều Hân, Kiều Hân vẫn là một cô gái rất nhu hòa, nói chuyện phiếm với cô sẽ có cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhưng bây giờ Kiều Hân lạnh nhạt xa cách khiến người ngoài ý.

Hơn nữa lúc Kiều Hân lần nữa đi ra khỏi phòng thay quần áo, cũng không có thay quần áo, cô vẫn là một bộ đồ đó, ngược lại sắc mặt nhìn qua còn

trắng bệch hơn vừa rồi một chút.

Khương Uyên liền ân cần đi tới, nhẹ giọng hỏi cô: "Sắc mặt của cô thật không tốt, là thân thể không thoải mái sao?"

Kiều Hân sợ hết hồn, cô đã sớm thấy Khương Uyên rồi, chỉ là hiện tại cô không muốn nhìn thấy một người quen nào, chỉ gật đầu rất nhẹ lên tiếng chào hỏi đối phương, lúc này Khương Uyên lại cố ý đi tới.

Kiều Hân lập tức không có chỗ nào để trốn, cô theo bản năng liền lui về sau một bước.

Kể từ sau khi anh cưỡng bạo cô, cô liền trở nên ghét đàn ông tới gần mình.

Dù Khương Uyên đến gần rất lễ phép, còn mang theo một chút ôn nhu.

Lần này Khương Uyên càng ngoài ý muốn, cả người Kiều Hân đều giống như dựng lên một giới tuyến cảnh giác, trong đôi mắt trong suốt đơn thuần trước kia nhiễm vào chút phức tạp.

Lúc nhìn anh đi tới, rõ ràng mang theo xa cách.

"Tôi rất khỏe." Kiều Hân nhanh chóng trả lời một câu liền muốn rời đi.

Ngược lại hiểu kỳ của Khương Uyên càng ngày càng nặng.

Sau khi nhìn Kiều Hân giống như chạy trốn đi mất, anh không khỏi nhún mày.

Anh không biết mới vừa rồi khi nghỉ ngơi trên ghế sofa lon trong phòng thay quần áo, Kiều Bồi đã đối xử Kiều Hân như thế nào?

Kiều Hân cảm thấy mình chính là búp bê tình ái của Kiều Bồi.

Cô không thể giải thích vì sao Kiều Bồi ở trước mặt người khác thì đoan chính trầm ổn, nhưng lại làm những chuyện khó có thể mở miệng với cô ở địa phương không có ai.

Anh sẽ dùng ánh mắt vui mừng nhìn cô sửa sang lại ống tay áo cho anh, sẽ nhìn cô ngoan ngoãn canh giữ ở bên cạnh anh.

Sau khi cô làm xong những thứ kia, anh sẽ lập tức ôm cô vào lòng tùy ý vuốt ve.

Kiều Hân cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Cho nên kết cục sau đó, Kiều Hân không có đi qua chỗ của những người đàn ông, cô yên tĩnh ngồi chung một chỗ với mấy người phụ nữ.

Trường hợp này xuất hiện phụ nữ, không phải là vợ, thì chính là vị hôn thê như đinh đóng cột.

Kiều Hân cảm thấy có rất nhiều người mình đã từng gặp mặt một, hai lần.

Ngược lại ngồi xuống không lâu, có một cô gái hơi kinh ngạc thò đầu tới, ánh mắt rất rõ ràng nhìn một chút sợi dây chuyền trên cổ cô nói: "Cô đang đeo Karla Deras sao?"

Đó là mấy năm trước Kiều Bồi tặng cô, bởi vì đáng vẻ quá lấp lánh, vẫn chưa từng đeo qua.

Lần này ra cửa, Kiều Bồi ngược lại chợt nhớ tới cái gì, tự mình lựa chọn trong hộp trang sức rồi đeo cho cô.

Kiều Hân lễ độ cười cười.

Ngược lại bộ dáng đối phương vô cùng hâm mộ, nói: "Oa, anh cô rất thương cô đó, lúc bán đấu giá dây chuyền kim cương này rất oanh động."

Kiều Hân vừa cười một tiếng, trong miệng cô từng đợt chua xót.

Nếu như là trước kia, cô nhất định hết sức kinh sợ, lúc đối mặt với anh lần nữa sẽ nhu thuận vâng lời, cảm thấy mình là em gái hạnh phúc, may mắn nhất thiên hạ. . . . .

Nhưng bây giờ, tất cả đều không giống nhau. . . . .

Ngược lại bên kia, Khương Uyên đang đánh golf, nhưng kể từ khi nhìn thấy Kiều Hân, lòng có chút không yên.

Vốn anh ta chuẩn bị xong việc theo đuổi Kiều Hân rồi, nhưng đột nhiên không giải thích được liền bị gia đình áp lực, ba mẹ anh gần như không hỏi một tiếng, liền nhắc nhở anh không nên tùy tiện theo đuổi con gái nhà họ Kiều.

Hiển nhiên ba mẹ anh đã bị ám hiệu gì đó.

Khương Uyên cũng cảm thấy kỳ quái, không hiểu Kiều Hân là một cô gái tay chân khỏe mạnh, tuyệt đối phù hợp điều kiện hôn nhân, làm sao lại có thể bị gia đình bảo vệ biến thái như vậy.

Lại nói lúc trước anh kết giao vài người bạn gái, nhưng thanh danh của anh ở trong những đám con ông cháu cha kia tuyệt đối được xem là tốt.

Mặc dù trên năng lực không sánh bằng con trai lớn nhà họ Kiều, nhưng những năm này, anh cũng là thật sự làm ra thành tích.

Anh không cảm thấy mình có chỗ nào không xứng với Kiều Hân.

Chỉ là ý tứ của gia đình, cuối cùng anh vẫn nhượng bộ, nhớ tới con gái nhà họ Kiều cũng không phải là đối tượng tùy tiện theo đuổi rồi náo chia tay, đó dù sao cũng là bạn hợp tác có tiềm lực không lỗ trong tương lai.

Lần này Khương Uyên tới là muốn nói chuyện hợp tác chuyện với Kiều tiên sinh.

Khương Uyên rất sùng bái anh ta.

Mặc dù đối phương chỉ lớn hơn mình mấy tuổi, nhưng tồn tại của Kiều Bùi chính là một truyền kỳ.

Nhất là biểu hiện của anh ta trong lúc hoạt động tín dụng bị khủng hoảng, quả thật có thể bị trở thành sách dạy cho người ta triển khai hoạt động vốn như thế nào.

Cho nên thừa dịp cơ hội đánh golf, Khương Uyên rất khách sáo nhắc tới: "Kiều tiên sinh, không biết ngài lúc nào thì thuận tiện. . . . ."

Về mặt Kiều Bùi nhàn nhạt, giọng cũng khách khí đáp lời: "Xin lỗi, trong lúc giải trí tôi không nói chuyện công việc."

Đó hoàn toàn là một thái độ cự người ngoài ngàn dặm.

Khương Uyên cũng có chút buồn bực, anh không biết mình đắc tội Kiều Bùi khi nào, lại có thể để cho anh ta lạnh lùng với mình như vậy.

Ngược lại Kiều Bùi đánh một lát liền ngừng đánh, anh cời bao tay, giao cho nhân viên ở bên cạnh.

Chờ lúc anh trở về liền nhìn thấy Kiều Hân hoàn toàn không có nhìn anh đánh golf, mà là đang cúi đầu chơi rubik (1).

Kể từ sau khi bị mang về nhà họ Kiều, Kiều Hân liền bị tịch thu điện thoại.

Máy vi tính cũng hoàn toàn chỉ là bày biện.

Kiều Hân thấy khu nghỉ ngơi đặt một vài món đồ chơi dùng trí, liền lấy tới để tiêu khiển thời gian.

Lúc Kiều Bùi đi tới, rất tùy ý ngồi trên ghế bên cạnh, tới gần.

Dùng ngón tay chỉ Kiều Hân bước kế tiếp.

Kiều Hân không ngừng đầu, nhưng vẫn luôn chơi không tốt rubik, dưới sự chỉ điểm của anh, ngược lại rất nhanh liền chơi xong.

Chỉ là anh đến gần, động tác vô cùng thân mật.

Kiều Hân tránh sang bên cạnh một chút, tận lực kéo ra chút khoảng cách với anh.

Nét mặt Kiều Bùi rất thả lỏng, ngón tay của anh có ý vô ý chơi đùa mái tóc buông xuống dưới của cô, gió nhẹ từ từ thổi, một phút kia anh cảm thấy bọn họ giống như đôi tình nhân hạnh phúc.

Chú thích:

(1) Lập phương Rubik (Khối Rubik hay đơn giản là Rubik) là một trò chơi giải đố cơ học được giáo sư kiến trúc, điêu khắc gia người Hungary Ernő Rubik phát minh vào năm 1974. Các tên gọi sai thường gặp của trò chơi này là Rubix, Rubic và Rubick.

Mỗi mặt của phiên bản này có chín ô vuông và được sơn phủ một trong sáu màu khác nhau, thông thường là trắng, đỏ, vàng, cam, xanh lá cây và xanh dương. Bài toán bắt đầu bằng việc xáo trộn tất cả vị trí các ô vuông ở mỗi mặt, tức là các màu sắc xen kẽ nhau. Bài toán chỉ được giải quyết khi mà mỗi mặt của khối là một màu đồng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Lúc tối, Kiều Bồi lại tiếp tục dây dưa với cô ở trong phòng ngủ.

Cánh tay của anh chống đỡ ở phía trên, mồ hôi hột theo da thịt của anh rơi vào trên người cô.

Thân thể quẩn lầy.

Kiều Hân nỗ lực nhẫn nại.

Giọng nói của anh có vẻ hơi khàn khàn, anh vuốt ve khuôn mặt của cô, ánh mắt trầm trầm, lúc anh đang động tình sẽ theo bản năng rên lên vài tiếng, làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ khó nhìn.

Anh sẽ như nỉ non gọi cô là bảo bối.

Anh hôn cô, cho tới bây giờ trong cảm nhận của cô, anh đều là cao cao tại thượng. Nhưng lúc này giọng điệu của anh như là tìm bạn đời, anh làm những chuyện như vậy với cô, cũng làm cho Kiều Hân không cách nào nhìn thẳng.

Nhịp tim Kiều Hân rất nhanh, cô xấu hổ xoay mặt đi.

Nhưng rất nhanh anh xoay đầu cô lại, cố định ở trước mặt anh, chóp mũi đối diện với chóp mũi.

Anh hơi thờ dốc kêu tên của cô.

Cảm giác quý dị chạy tán loạn trên thân thể, sắc mặt Kiều Hân ửng hồng, cô cảm giác có âm thanh cũng muốn tràn ra từ trong miệng mình.

Cô như người sắp chết đuối, rốt cuộc không nhìn được bắt lấy lưng của anh, cào lên da thịt của anh.

Ngày hôm sau, lúc thức dậy Kiều Hân eo mỗi lưng đau, chỉ thấy trên bàn bên cạnh đặt một hộp trang sức nhỏ.

Hộp được chế tác rất đẹp, cô có chút buồn bực mở ra, chỉ thấy bên trong là một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn kia so với mấy trang sức Kiều Bồi đưa cho cô lúc trước mà nói là rất bình thường.

Nhưng mà một cái nhẫn đơn giản như vậy, đặc biệt duy nhất chính là bên trong chiếc nhẫn có viết tắt tên cô và anh.

Kiều Hân lập tức hiểu, người như Kiều Bồi sẽ không dễ dàng nói cái gì.

Nhưng việc làm bây giờ của anh, biểu hiện bên ngoài của anh đều nói cho cô biết cảm giác của anh đối với cô, dụng ý của anh đối với cô, tuyệt đối không phải là tùy tiện chiếm chút tiện nghi, thỏa mãn ham muốn.

Lúc cầm chiếc nhẫn kia, lòng của Kiều Hân đều muốn nhảy ra ngoài.

Cô sợ đến toát mồ hôi lạnh, tay chân đều lạnh như băng.

Chỉ là rất nhanh Kiều Hân liền tỉnh táo lại, cô đã chuẩn bị từ từ, hiện tại quan trọng nhất là muốn để anh bỏ xuống lòng cảnh giác, như vậy cô mới làm được chuyện kế tiếp.

Nghĩ như vậy, Kiều Hân liền cố nén chán ghét đeo chiếc nhẫn kia vào trên tay.

Đợi lúc cô lần nữa đi xuống ăn cơm, Kiều Bồi đã chờ cô ở trong phòng ăn.

Kiều Hân cố ý lắc lư ngón tay của mình ở trước mặt anh, làm ra dáng vẻ mình rất ưa thích.

Quả nhiên động tác này lấy được lòng Kiều Bồi.

Anh nắm tay của cô, để cho cô ngồi xuống gần mình.

Tâm tình của anh nhất định là tốt tới cực điểm.

Kiều Hân thừa dịp tâm tình của anh tốt, rốt cuộc thử thăm dò nói: "Anh, gần đây em nhận được thiệp mời của trường học, em đã rất lâu không tham gia hoạt động tập thể rồi, em muốn tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường lần này."

Cô nhận được thiệp mời vào tuần trước.

Kể từ sau khi nhận được thiệp mời đó, cô vẫn luôn chuẩn bị chuyện chạy trốn.

Vốn vẻ mặt Kiều Bồi đang thả lỏng, đột nhiên trở nên âm trầm, nhưng mà rất nhanh lại khôi phục bộ dáng lúc trước, tay của anh chơi đùa tóc dài mềm

mại của cô.

Kiều Hân cảm thấy tim của mình sắp nhảy ra ngoài rồi.

Cô không biết Kiều Búi có thể nhìn ra cái gì hay không?

Trong khi chờ đợi đến hít thở không thông, rốt cuộc Kiều Búi mở miệng nói: "Có thể."

Anh ngừng lại một chút, như có điều suy nghĩ, "Nhớ trở về sớm chút, đừng để anh đợi quá lâu."

Dù chuẩn bị chạy trốn, Kiều Hân cũng muốn làm ra một bộ dạng nghiêm chỉnh đi tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường.

Mặc vào quần áo thích hợp, lúc tài xế đưa cô tới, bên người cô còn đi theo hai vệ sĩ.

Lần này gặp lại Đỗ Thiến Thiến, bởi vì thân mang trọng trách, Đỗ Thiến Thiến cũng mất đi vẻ hoạt bát.

Đỗ Thiến Thiến hiếm khi đi lên nắm lòng bàn tay Kiều Hân, Kiều Hân lập tức vội vàng dùng ngón tay viết trong lòng bàn tay Đỗ Thiến Thiến một chữ tốt.

Lúc này lo lắng trong lòng Kiều Hân đã buông xuống một nửa, cô cảm kích nhìn về phía Đỗ Thiến Thiến.

Đỗ Thiến Thiến nỗ lực mở trừng hai mắt, đây hoàn toàn chính là ý tứ cô yên tâm.

Bên trường học ngược lại rất nhiệt tình, đặc biệt tìm người đến chiêu đãi họ, chờ bọn họ tiến vào hội trường, đã sớm có vài cô gái nhỏ xinh đẹp, tràn đầy tuổi trẻ xoay quanh đưa đồ uống và trái cây cho bọn họ.

Hội trường rất nhiều người.

Vị trí của Kiều Hân hơi ở giữa một chút.

Chỉ cần là người ra ngoài trường học có chút danh tiếng đều được mời tới.

Vị trí lần này là Kiều Hân cố ý yêu cầu với nhà trường, vì lúc mình bỏ đi sẽ không quá bị chú ý.

Những vệ sĩ kia, bình thường sẽ chỉ trông coi ở cửa.

Nhưng ngược lại cô và Đỗ Thiến Thiến rất quen thuộc vị trí địa lý của trường học.

Hơn nữa đúng là ông trời phù hộ, lần này địa phương tổ chức, vừa đúng có một cửa ngầm nhỏ.

Năm đó Đỗ Thiến Thiến cũng không ít lần thông qua cửa nhỏ đó cúp cua.

Hiện tại ngược lại vừa đúng thành toàn cho cô.

Hai người lo sợ chờ đợi.

Hàng xếp đầu tiên đều là vài lãnh đạo giới giáo dục.

Chỉ là lúc họ khẩn trương muốn chết, không biết tại sao, người bên kia trường học lại dẫn Kiều Hân tiến đến chỗ mấy vị lãnh đạo trong giới giáo dục.

Mà những người đó hiển nhiên đã nghe qua đại danh của anh cô, rất thân thiện hàn huyên mấy câu với cô.

Bây giờ Kiều Hân là thần hồn nát thần tính, vừa nghe đến tên Kiều Búi, liền cảm thấy đau tim.

Cô miễn cưỡng hàn huyên mấy câu với đám người kia.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, rốt cuộc thời cơ tới, hội trường ngày càng tới nhiều người, tình huống cũng hơi có vẻ hỗn loạn lên.

Đỗ Thiến Thiến đã đi chuẩn bị, Kiều Hân nhìn đúng cơ hội, đứng lên từ chỗ ngồi, chuẩn bị đi toilet ở hội trường khác.

Chỗ kia vừa đúng có một cửa ngầm nhỏ, ban đầu cửa ngầm này chỉ dùng để cất những thứ như chổi, giẻ lau nhà cũ, nhưng sau này không biết vì sao lại làm thông một cái cửa nhỏ.

Nữ học sinh học lâu ở đây đều biết chỗ kia có thể ra bên ngoài trường học.

Sau này mặc dù bị khóa lại, nhưng ổ khóa kia cũng chỉ là một ổ khóa nhỏ, có chút sức lực, dùng một cây gậy nhỏ là có thể cạy ra.

Chỉ cần Đỗ Thiến Thiến cạy cửa ra trước, phía bên cô cho dù có vệ sĩ đi theo, chỉ cần đi vào trong phòng rửa tay, cô vẫn có cơ hội chạy thoát.

Đúng lúc cô đứng lên, liền gặp một chuyện xui xẻo .

Chết tử tế không xong, đột nhiên Kiều Hân bị một phụ nữ cao gầy cản lại.

Người nọ hiển nhiên là đàn chị mấy khóa trước, Kiều Hân dám cam đoan, lúc đi học mình chưa từng thấy đàn chị này lần nào.

Cũng không biết tại sao, đàn chị này liếc mắt một cái liền nhận ra cô, còn vô cùng thân thiết nói: "Thật trùng hợp. Kiều Hân, thì ra chúng ta là bạn học. Em nhớ không, lúc ở nhà họ Bùi, có người giới thiệu chị cho anh của em. Hóa ra thế giới thật nhỏ, chúng ta thật đúng là có duyên. . . . ."

Kiều Hân bị biến cố đột nhiên xảy ra này ngăn ở đây, sắp toát mồ hôi rồi.

Cô có chút ấn tượng, nhưng mỗi lần cô tham gia xã giao cũng sẽ gặp phải những người này. Cô thật không nhớ người phụ nữ trước mắt này, lại nói hiện tại cũng không phải là lúc xã giao!!

Nhưng đàn chị đó không có một chút cảm giác như thế, ngược lại ở đó nịnh nọt : "Chị tên là Thường Yên, đã sớm muốn làm quen với em rồi, chị và mấy vị phu nhân thành lập một hội thực nữ, muốn mời em gia nhập. . . . ."

"Xin lỗi." Đến giờ phút này, Kiều Hân cũng không đoái hoài tới cái gì lễ phép hay không lễ phép, cô rất nhanh nói: "Tôi có việc gấp."

Cô nói xong liền vòng qua người kia, nhanh chóng chạy tới phòng rửa tay.

Đến chỗ đó, vệ sĩ đi theo ở chỗ không xa, dù sao cũng là toilet nữ, những vệ sĩ nam kia chắc sẽ không tới quá gần.

Đợi khi tìm được cửa ngầm đó, Kiều Hân liền chạy ra ngoài.

Cô chạy rất nhanh, cô đoán chừng đời này cô chưa từng chạy nhanh như vậy.

Đỗ Thiến Thiến đã sớm chờ ở đó, Đỗ Thiến Thiến càng thêm thở gấp từng ngụm khí.

Chờ khi Đỗ Thiến Thiến ngẩng đầu, đã nhìn thấy Kiều Hân chạy đến tóc đều rơi ra.

Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

Nước mắt Kiều Hân chợt rơi xuống.

Cô ôm chặt lấy Đỗ Thiến Thiến, giọng nói nghẹn ngào: "Thiến Thiến, tớ sẽ nhớ cậu. . . . ."

Đỗ Thiến Thiến cũng không ngừng dặn dò Kiều Hân: "Mọi thứ đều ở trong này, tiền ở chỗ sâu nhất, cậu xem. . . . . Chỉ là Kiều Hân, rốt cuộc là tại sao, cậu không thể nói chuyện với người nhà cho tốt ư? Tại sao phải đi. . . . ."

Kiều Hân không có biện pháp trả lời, cô chỉ có thể lau sạch nước mắt, nhận lấy túi xách trong tay Đỗ Thiến Thiến.

Đỗ Thiến Thiến đặc biệt gọi xe taxi.

Sau khi Kiều Hân lên taxi, không nhịn được quay đầu lại dặn dò Đỗ Thiến Thiến: "Thiến Thiến, nếu anh tớ đến tìm cậu. Cậu nói với anh ấy mọi việc đi, không cần gạt anh ấy nữa. . . . ."

Cô hiểu Kiều Bùi, những việc xấu xa Kiều Bùi làm trên thân thể cô khiến cô chán ghét tới cực điểm. Nhưng thật tâm mà nói, Kiều Bùi chắc sẽ không làm khó một cô gái nhỏ như Đỗ Thiến Thiến.

Đỗ Thiến Thiến không đấu lại anh, anh của cô chỉ xem Đỗ Thiến Thiến là một con kiến nhỏ.

Đỗ Thiến Thiến vội vàng gật đầu đáp lời: "Tớ biết rồi, cậu yên tâm đi."

Lúc này Kiều Hân mới xoay người sang chỗ khác, cô thở ra một hơi thật dài.

Xe khởi động, rất nhanh liền sáp nhập vào dòng xe chạy.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Kiều Hân chạy rất gấp, coi như trước suy nghĩ rất nhiều tình huống, thật ra khi chạy trốn, vẫn sẽ phát hiện mình chuẩn bị chưa đủ.

Mặc dù lúc trước tưởng tượng qua các loại tình huống, đến lúc thật sự áp dụng, Kiều Hân mới phát hiện vấn đề lớn nhất là kinh nghiệm xã hội của cô rất ít, rất nhiều chuyện đối với người khác là đương nhiên, cô lại hoàn toàn không có khái niệm.

Cô chỉ sẽ nhìn bản chỉ đường tìm những thứ như chỗ bán phiếu, sân chơi xe, nhưng rất nhiều bảng chỉ đường đều bố trí bừa bãi.

Cô cũng không biết tìm theo dòng người, đến cuối cùng thờ hồn hèn xách theo túi đến chỗ chờ xe xuất phát trên bản chỉ đường, lại phát hiện cửa kia lại khóa kín, cần đi vào từ cửa bên cạnh.

Cô không thể không quay trở về, mặc dù giằng co một chút, nhưng lộ trình vẫn rất thuận lợi.

Một đường lắt lư, cô từng bước thực hành kế hoạch chạy trốn của mình.

Những thứ này ở trong lòng cô đã sớm diễn luyện qua rất nhiều lần.

Cuối cùng vẫn dựa theo dự tính lúc đầu, cô chạy tới Lệ Giang.

Cô vừa tới chỗ này, giống như nhớ tới cái gì, vội trực tiếp gỡ cái nhẫn trên tay xuống, không chút nghĩ ngợi liền ném tới ven đường.

Sau khi đi hai bước, cô lại nghĩ đến cái gì đó, vội quay trở về, đưa chân liền hung ác đạp chiếc nhẫn kia một cước. Từ nhỏ đến lớn, cô đều là một thực nữ, nhưng lúc này cũng là nghĩ kỹ rồi mới bực phát một lần, dẫm một cước xuống. Cô cảm thấy không đủ, lại liên tục đạp vài bước chân, rốt cuộc cô mới bình tĩnh lại.

Sau đó, cô cố ý chờ tới lúc sắc trời hơi mờ tối mới đi vào trong thành cổ Lệ Giang.

Cô chưa kịp nhìn cảnh sắc này, chỉ tìm được một khách sạn nhỏ vắng vẻ.

Cô biết dùng chân cần dùng chứng minh thư.

Hiện tại cô chỉ có thể thử vận khí một chút, bên trong đang ngồi một bà chủ có sắc mặt ôn hòa, nhìn bộ dạng khoảng ba mươi tuổi.

Lúc cô đi qua, cũng không biểu lộ cái gì, chỉ nói giá tiền ổn thỏa. Chờ khi đối phương muốn giấy chứng minh thư để đăng kí, cô mới giả bộ tìm giấy chứng minh thư, sau đó cúi đầu lục lọi trong túi một phen, rốt cuộc nói: "Giấy chứng minh thư của tôi đâu rồi?"

Bộ dáng kia giống như thật sự đánh mất thứ gì, bà chủ là người ôn hòa, vừa nhìn đối phương không tìm được chứng minh thư, vội bảo cô để túi ở một bên, không nên gấp gáp.

Cuối cùng Kiều Hân lại giả bộ tìm hai lần mới ngẩng đầu lên, mặt lúng túng nói: "Cháu nhất định là làm rơi ở đâu rồi. . . ."

Cô lại nhìn ra bên ngoài, sắc trời đều sắp tối rồi.

Sau đó cô liền móc bóp ra, đếm 1000 đồng tiền, đặt ở trên mặt bàn nói: "Cháu đặt cọc tiền trước cho cô, ngày mai cháu tìm về chứng minh thư rồi đăng ký được không?"

Dù sao gian phòng để trống vẫn để trống, Kiều Hân lại lịch sự như vậy, lại ăn mặc một thân lễ khách.

Bà chủ cũng không nói gì, rất nhanh thì cho cô một cái chìa khóa.

Kiều Hân thở dài một hơi.

Mặc kệ ngày đầu tiên hồ đồ như thế nào, bây giờ phải xem sau đó bà chủ có thể nổi lên lòng nghi ngờ gì không?

Có lẽ là nhìn cô không giống người xấu, ngày hôm sau lúc Kiều Hân đi mua đồ dùng hằng ngày, bà chủ không chỉ không đề cập chuyện bỏ sung giấy tờ. Thậm chí khi tiến vào chỗ bày trái cây phong phú, không ngừng mời cô ăn.

Hơn nữa sau đó, bà chủ còn chủ động tìm cô, giúp cô thay đổi gian phòng tốt hơn.

Ly trà, khăn trải giường đều được thay mới, ở trên bàn còn trải vải len sọc.

Mặc dù lúc trước gian phòng này thuộc phong cách giả cổ, nhưng từ chỗ tróc sơn, vừa nhìn chính là từng đặt vật dụng hiện đại.

Không biết tại sao đồ gia dụng bố trí ở đây, Kiều Hân liền cảm giác rất thoải mái.

Mỗi một chi tiết nhỏ đều bắt chước tốt vô cùng, quả thật giống như xuyên không đến cổ đại. Mạn lạp tung bay nhẹ nhàng, rất có loại ý cảnh rảnh rỗi xem hoa, yên lặng nghe tiếng mưa.

Kiều Hân cũng có chút ngoài ý muốn, không ngờ trong khách sạn nhỏ vắng vẻ này lại có một căn phòng như vậy.

Kiều Hân cảm kích nói với bà chủ: "Thật là cảm ơn dì."

"Đừng khách khí, đừng khách khí." Bà chủ vừa cười đi ra ngoài, vừa giúp cô đóng cửa lại.

Kiều Hân nhìn xuyên qua cửa sổ, vừa đứng có thể thấy Tuyết Sơn cách đó không xa. Sân chỗ này không lớn, nhìn xuống chỉ có sân nhà nho nhỏ, trồng chút cây cối, khiến nơi u tĩnh này trở nên hẻo lánh.

Kiều Hân hít sâu một hơi, coi như mình ở nơi này nửa năm, một năm, cũng không còn sợ nữa.

Cứ như vậy, lúc cô đi mua đồ dùng hằng ngày, liền có ý mua hơn một túi đồ ăn vặt.

Chờ khi nhìn bà chủ lần nữa, cô vừa đưa tiền tới vừa nói: "Thật cảm ơn dì. Là như vậy, con muốn ở thêm một thời gian, con giao tiền đặt cọc"

"Không cần, con yên tâm ở đi." Bà chủ cười ha hả nói: "Bây giờ chỗ này là của vị hôn phu con. Tối hôm qua con tới không bao lâu, đã có người tới đây thanh toán tiền đặt cọc. Bây giờ dì là làm công cho con, con cần gì thì cứ nói, dì nhất định chăm sóc tốt cho con."

Nói xong bà chủ còn lấy ra một cái túi đóng gói tốt, nâng đến trước mặt cô khách khí nói: "Đây là vị hôn phu của con nói dì chuyển giao cho con."

Kiều Hân mới đầu còn tưởng rằng mình nghe lầm cái gì, cô lạng mấy giây mới lạnh lẽo khắp người nhận lấy cái túi đó.

Sau khi bước chân hư vô đi vào giữa phòng, cô không có lập tức mở cái túi đó ra, mà chờ thật lâu sau cô mới đưa tay mở ra.

Cô chợt hiểu tại sao chủ nhà có thể đối với tốt cô như vậy rồi, tại sao gian phòng đột nhiên trở nên xinh đẹp như thế. . . . .

Rõ ràng cô mới tới một ngày, vòi sen dùng không tốt. Nhưng bây giờ vòi sen đều là mới tinh, chòi gác cũng được quét dọn sạch sẽ. . . . .

Còn có bệ cửa sổ của cô đặt những loài hoa kia. . . . .

Đồ trong túi rất đơn giản, một vài bộ quần áo để thay đổi, còn có một hộp trang sức nhỏ không thu hút chút nào. Giống như có một dự cảm, chờ sau khi mở cái hộp kia ra, rất nhanh rơi vào mắt chính là chiếc nhẫn bị cô giẫm đạp vô số lần.

Lúc ấy chiếc nhẫn đã bị cô đạp đến biến hình, nhưng lúc nhìn qua lại giống như rất mới. . . . .

Kiều Hân khần trương nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bên ngoài rất an tĩnh, cô cũng không có cảm giác bị người một đường truy lùng.

Đến tốt cùng là bị phát hiện vào lúc nào, đến tốt cùng là bị đuổi kịp vào khi nào?

Hơn nữa sau khi đuổi theo, Kiều Bội không hề làm gì cả, ngược lại giúp cô có chỗ ở thật tốt. . . . .

Kiều Hân vừa nghĩ liền giống như thở không được.

Chỉ là nội tâm cô còn chưa từ bỏ ý định, chờ sắc trời tối xuống, Kiều Hân vẫn đi ra ngoài tản bộ giống như bình thường.

Cô cố ý nhìn hai bên, thấy người trên đường đều rất bình thường, cũng không có người giống như những vệ sĩ kia.

Phiến đá bị quá nhiều người đi qua, có nhiều chỗ trở nên vô cùng bóng loáng.

Căn phòng nhỏ chung quanh có phong cách rất cổ xưa, rất đẹp, nhưng Kiều Hân không có một chút cảm giác muốn nhìn. Cô không chú ý dưới chân, trong lòng cô sợ hãi, cô càng chạy càng nhanh, rốt cuộc ở trên một đường nhỏ yên tĩnh, cô chạy trốn.

Sau khi chạy thật lâu, cuối cùng cô không chạy nữa.

Cô cảm thấy sẽ không có người đuổi theo, chỉ là cô chạy quá nhanh, miệng rất khát, vừa đứng bên cạnh có một tiệm nước nhỏ.

Cô vội vàng đi tới, muốn một ly đồ uống, đang muốn đưa tiền cho đối phương.

Cô gái nhỏ bên trong liền cười nói: "Không cần, vị hôn phu của chị đã thanh toán rồi."

Kiều Hân kinh ngạc một chút.

Cô gái nhỏ hiển nhiên ấn tượng sâu sắc với người đó, cười ha hả nói: "Bạn trai chị rất đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả mình tình. Nhưng vị hôn phu của chị làm cái gì vậy, rất có khí thế đó."

Kiều Hân rốt cuộc hiểu rõ tại sao lúc cô đến đây, ánh mắt của những cô gái nhỏ kia nhìn cô rất kỳ lạ.

Rốt cuộc cô biết mình giống cái gì rồi, cô giống như là con chuột bị mèo treu đùa, tránh né chạy trốn khắp nơi, nhưng mà một chút biện pháp cũng không có.

Mặc kệ chạy thế nào đều sẽ bị anh đè lại trên đùi.

"Đúng rồi, anh ấy nhờ em chuyển lời với chị, anh ấy ở trong nhà hàng đối diện."

Kiều Hân rất nhanh liếc mắt nhìn sang bên kia, quả nhiên nhìn thấy trước cổng nhà hàng cổ kính đó có mấy vệ sĩ canh giữ. Phụ tá Lý vẫn chú ý bên này, vừa thấy cô nhìn sang, lập tức chạy chậm đến bên cạnh cô, cẩn thận nói: "Kiều tiểu thư, Kiều tiên sinh còn đang chờ cô đấy. . . . ."

Kiều Hân chân chừ một lúc, rồi cuộc bước nhanh tới.

Trong nhà hàng vắng vẻ, Kiều Bùi không làm gì, chỉ ngồi ở một chỗ trên lầu hai.

Lúc Kiều Hân đi vào, anh cũng không có động tĩnh gì.

Kiều Hân hít sâu một hơi, đi lên cầu thang.

Cô bước từng bước đi tới bên cạnh Kiều Bùi, ngồi xuống đối diện với anh.

Bọn họ cách nhau một cái bàn gỗ nhỏ hơi cũ.

Trên bàn bày một đĩa bánh Lệ Giang.

Trước kia Kiều Hân đã từng ăn bánh kia ở ven đường rồi.

Kiều Hân ngồi xuống, lúc này mới phát hiện hóa ra anh vẫn luôn nhìn nơi cô vừa chạy trốn. . . . .

Điểm không tốt của Lệ Giang là đây. . . . . Chỗ hơi cao một chút là có thể thấy rõ ràng phía dưới. . . . .

Kiều Hân lập tức suy nghĩ cẩn thận, bộ dáng chạy gấp như đoạt mệnh mới vừa rồi của cô, hơn phân nửa đã bị anh nhìn thấy đi?!

Khi cô nghĩ như vậy, Kiều Bùi rốt cuộc xoay đầu lại.

Anh cười rất nhẹ, trong đôi mắt hoàn toàn không có một chút ý cười.

Kiều Hân không quan tâm, cô trừng mắt về phía Kiều Bùi, không sợ chết chát vẫn anh: "Anh làm vậy là có ý gì?"

Nếu như không muốn cô đi ra ngoài thì bắt cô lại, nếu như cho cô tự do thì cho sáng khoái, giống như chơi trò mèo bắt chuột thì tốt lắm sao.

Kiều Bùi nhẹ nhàng bâng quơ nhìn bàn bánh trước mặt, nói với cô: "Địa phương đặc sắc."

Sắc mặt Kiều Hân tái nhợt.

Kiều Bùi ngược lại rất tự đùa tự vui, anh dùng thìa gấp một miếng, hình như hài lòng với mùi vị này, rất nhanh lại gấp lên một miếng đưa đến trước mặt cô, giống như đồ đứa bé nói với cô: "Ném thử một chút xem."

Kiều Hân đánh một cái liền rút chiếc thìa của anh, mặt cô nhanh chóng đỏ rần, người càng thêm khó thở: "Tôi muốn điên rồi Kiều Bùi, tôi thật sự bị anh ép điên rồi, tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy!? Anh là anh của tôi, đâu phải anh không biết?"

Kiều Bùi nhìn chiếc thìa rơi trên mặt đất, hai, ba giây sau, anh lần nữa thu hồi ánh mắt. Trong mấy giây anh trầm mặc này, Kiều Hân cảm thấy nhịp tim của mình như sắp ngừng đập.

Biết Kiều Bùi lâu như vậy, cô rất rõ ràng Kiều Bùi là loại người trong lòng giận dữ nhưng vẻ mặt lại như mặt hồ phẳng lặng, lúc đó càng không thể chọc tới anh.

Kiều Hân hít sâu một hơi, âm thầm tự nhủ: "Sợ cái gì, tình huống còn có thể tệ hại hơn bây giờ sao?!"

Ngược lại sau khi thu hồi ánh mắt, Kiều Bùi nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: "Em không phải em gái của anh."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Kiều Hân hoàn toàn đứng sững ở đó. Qua vài giây, cô mới giống như hồi thần lại "Anh nói cái gì?"

Giọng của Kiều Búi vững vàng trước sau như một, anh nhìn thẳng ánh mắt của cô, nói cho cô biết: "Em và anh không có quan hệ máu mủ."

Lần này Kiều Hân nghe rõ rành mạch, cô ngây ngẩn cả người, giống như một người choáng váng.

Cô và Kiều Búi không có quan hệ máu mủ!?

Điều này sao có thể?!

Sau đó cô kích động phản bác: "Không thể nào, tôi là ba đón về."

Kiều Hân nỗ lực nhớ lại, kể từ khi bắt đầu hiểu chuyện, cô đã biết mình là họ Kiều. Di bảo mẫu bên cạnh, bao gồm ba đều nói cho cô biết như vậy!

Cô biết mình xuất thân không tốt, là đứa bé do phụ nữ bên ngoài lén sinh. Mẹ cô chỉ là một phụ nữ bồi rượu, cô cũng chỉ là một lần ngoài ý muốn, những thứ này cô đều biết!!

Cô thậm chí biết mẹ của cô sinh hạ cô là vì đổi tiền!!

Nhưng cô chưa từng hoài nghi thân phận của mình.

Làm sao có thể có chuyện này?

Cô không dám tin nói qua: "Sao tôi có thể không phải là con gái của ba. Lúc ba nhận tôi trở về, không biết kiểm tra ADN sao? Hơn nữa những năm này tôi đều là con gái nhà họ Kiều. . . . ."

Kiều Búi nhàn nhạt ngắt lời cô: "Người phụ nữ sinh em mua chuộc bác sĩ, làm giả tài liệu." Ngón tay anh đè lên nhau, thân nhiên nói "Nếu không, tại sao bà ta vừa lấy được tiền liền chạy trốn. Nếu em muốn gặp người đó, anh có thể giúp em hẹn thời gian, hay em muốn kiểm tra ADN một lần nữa."

Kiều Hân nhìn khuôn mặt của anh, cô lập tức hiểu được, cũng bởi vì vậy nên Kiều Búi mới có thể đối xử với cô như thế sao? Bởi vì anh hoàn toàn biết bọn họ không có quan hệ máu mủ!

Nhưng cô vẫn không thể tin được, tại sao cuộc đời của cô có thể thay đổi như hí kịch vậy!

Cô không chỉ là đứa nhỏ của tiểu tam không thể tồn tại, cô còn là con hoang của tiểu tam sinh ra ở bên ngoài, lại cố ý dùng để lừa gạt nhà họ Kiều?!

Vậy những năm này đối với cô mà nói, tính là gì?!

Cô dùng tất cả mọi thứ trong cuộc sống của Kiều Hân thì tính là cái gì!?

Kiều Hân có một loại cảm giác thờ ơ gấp.

Cô vẫn cảm thấy chuyện như vậy rất kỳ hoặc, cô không thể tin, hỏi: "Nhưng làm sao anh biết được. . . . . Tại sao ba không biết. . . . ."

Nếu như ba biết, chắc sẽ không đối xử tốt với cô như vậy. Tuy ba không chăm sóc cô, nhưng lại rất thân thiết với cô. . . . . Xem cô như con gái ruột, người hồ đồ hơn nữa cũng sẽ không tùy tiện mang đứa bé của người khác về nuôi chứ!!

"Muốn tra rõ rất đơn giản." Giọng Kiều Búi vẫn luôn không có biến hóa quá lớn: "Huống chi là người muốn đi vào nhà họ Kiều, em cho rằng anh không tra rõ."

Kiều Hân không chịu nổi, cô đã tiếp nhận lời nói của Kiều Búi.

Bởi vì lời này có thể giải thích tại sao anh muốn đối xử với cô như vậy!

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bên ngoài dần dần có ánh đèn sáng lên, hoang đường_ ㄝđiễn-đàn-lê-ㄝquý-đôn chỗ cổ kính này có rất nhiều đèn lồng.

Cũng bởi vì như vậy, ánh đèn sẽ không quá sáng, Kiều Hân có một cảm giác mình đang nằm mơ.

Rất nhanh cô đứng lên từ chỗ ngồi, giống như suy nghĩ rõ cái gì, cô đi tới trước mặt của Kiều Búi.

Cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, hỏi: "Anh biết từ lúc nào?"

Nếu như anh đã sớm biết. . . . .

Kiều Búi cũng không trả lời cô.

Anh trầm mặc, ngược lại xác minh suy đoán của cô.

Kiều Hân có chút đứng không vững, cô lần nữa trở về chỗ ngồi, vùi đầu ở trong hai cánh tay.

Nước mắt liền chảy ra, hóa ra anh luôn cho rằng. . . . .

Kiều Hân không dám nghĩ tới Kiều Bội dùng tâm tư gì đối xử với mình. Hoangdung_ãdien♥đan♥lequyd©n☼c©m Vừa bắt đầu anh đã biết không có quan hệ máu mủ với mình, cho nên biểu hiện của anh mới có thể kinh ngạc như vậy. Nhưng từ lúc nào thì anh bắt đầu đối tốt với mình đây?

Sơ trung, cao trung hay đại học?(1)

Đầu óc của cô trống rỗng, nhớ lại những chuyện quá khứ, cô làm con gái nhà họ Kiều, lấy được tất cả quần áo và giày dép đẹp đẽ, còn có quà sinh nhật ba tặng cho cô.

Kiều Bội chiều chuộng cô. . . . .

Thái độ mọi người xung quanh đối với cô, hóa ra đều không phải là thật. . . . .

Đều là do bà ta - người mẹ lừa gạt nhà họ Kiều đã sớm chạy mất!!

Không biết đã trải qua bao lâu, Kiều Hân ngẩng đầu lên từ trong khuỷu tay. Nét mặt của cô trở nên hoàn toàn khác, nước mắt đã được lau sạch sẽ, hiện tại cô không muốn nhất chính là để Kiều Bội nhìn thấy một mặt mềm yếu của cô.

"Cám ơn anh nói cho tôi biết." Cô hít sâu một hơi, "Cám ơn nhà họ Kiều đã nuôi lớn tôi."

Giọng nói của cô có một chút nghẹn ngào, cô nỗ lực khống chế chính mình. Trong lòng cô loạn thành một đoàn, cô muốn nhào qua hung hăng tát anh mấy bạt tai, nhưng cô cố gắng nhẫn nhịn xuống, cô tận lực bình tĩnh nói: "Nhưng Kiều Bội, anh làm mấy chuyện này với tôi. . . . ."

Cô ngưng mắt nhìn anh: "Anh làm mấy chuyện này với tôi, như vậy rất quá đáng, rất quá đáng. . . . . Nhưng tôi không hận anh, coi như là tôi thiếu nhà họ Kiều, hiện tại chúng ta huê nhau."

Cô nhanh chóng vịn bàn gỗ đứng lên, cô cảm thấy chân nhũn ra, cô không biết lúc mình xuống lầu có thể đi được hay không?

Cô yếu đuối vịn lan can gỗ, giẫm lên gỗ phát ra tiếng kêu kệt. Đây là một vẻ đặc biệt của nhà hàng, nhưng nghe vào trong lỗ tai Kiều Hân lại là hết sức chói tai.

Chú thích:

(1) Hệ thống giáo dục của Trung Quốc bao gồm 3 cấp bậc: bậc tiểu học, bậc trung học(sơ trung, cao trung) và bậc cao (Cao đẳng, đại học và sau đại học)

Toàn bộ mọi nơi đều trống không, phía dưới chỉ có một cái bàn trưng bày. . . . .

Đèn đuốc bên ngoài sáng trưng, cũng là một thế giới khác.

"Kiều Hân."

Sau khi Kiều Hân đi xuống mấy bước, cô nghe được Kiều Bội ở phía trên đang gọi cô.

Cô từ từ quay đầu lại.

Mặt của Kiều Bội ở dưới ánh đèn, có chút đen tối không rõ.

Kiều Hân nhìn không rõ ràng lắm.

Giọng nói của anh bình thường, không có bất kỳ phập phồng, "Ồ lại, chúng ta vẫn giống như trước."

Trong nháy mắt, Kiều Hân có chút cảm giác muốn khóc, cô dùng sức lắc đầu một cái.

"Không." Kiều Hân nghe mình cứng rắn nói qua: "Kiều Bội, làm phiền anh suy nghĩ thật kỹ, anh đã làm cái gì đối với tôi. . . . . bây giờ, anh khiến tôi ghê tởm."

Kiều Bội không có nói gì nữa, anh thủy chung đều là tư thế nhìn về phía Kiều Hân.

Kiều Hân cũng rất nhanh quay đầu đi, lần này bước chân của cô nhanh hơn vừa rồi rất nhiều, cô gần như là chạy chậm ra khỏi nhà hàng.

Đám người phụ tá Lý ở bên ngoài, sau khi thấy cô liền giật nảy mình.

Kiều Hân cũng không quản những thứ kia, cô thất hồn lạc phách trở lại khách sạn, hoangdung_ãdien-đan-lê-ãquý-đôn bà chủ đang ở cửa chờ cô.

Thấy cô trở lại còn rất thân thiện muốn bắt chuyện với cô.

Kiều Hân cũng không có hơi sức qua loa với bà ta, cô khoát tay áo trở lại trong phòng khách, rất nhanh thu dọn đồ đạc của mình.

Cô quá vội vàng, cũng không có đi tìm va ly, trực tiếp dùng một túi tiện lợi để nhét đồ vào, những thứ không kịp thu dọn, cô đều không để ý.

Chiếc nhẫn, còn có những quần áo mà Kiều Bồi bảo người ta đưa tới kia, cô càng không động vào.

Đầu óc cô trống rỗng, cô không hiểu tại sao đã kích lại phải liên tiếp rơi vào trên người của mình, tại sao cô phải xui xẻo như vậy, sau khi bị người □, còn phải mất đi thân phận của mình.

Như vậy cô là ai?

Rốt cuộc cô là đứa bé của ai?

Cô dựa vào thân phận đứa bé nhà họ Kiều sinh sống nhiều năm như vậy. . . . . Rốt cuộc cô phải đối mặt thế nào khi mình không phải là con gái nhà họ Kiều. . . . .

Cô cảm thấy trước mắt hoàn toàn u ám, cuộc đời của cô cũng chợt biến thành mờ bóng bong.

Đột lúc cô đi ra, bên ngoài lại có mưa nhỏ tí tách, Kiều Hân có chút ngoài ý muốn.

Chỉ là lúc này đứng nhìn bầu trời tối sầm, ngược lại có không ít du khách gần đó chạy đến, che dù đi trên đường đã trơn bóng.

Những người đó cần chính là loại ý cảnh, nhưng loại tình cảnh này thật giống như lại đang sát muối vào trong lòng Kiều Hân.

Đột nhiên cô cảm giác khí lạnh thấm vào xương cốt của mình.

Ngược lại đám người theo phụ tá Lý tới vẫn còn ở bên ngoài, vừa thấy cô ra ngoài, di0en-da14n.le9.quy76.d00n phụ tá Lý mang theo những người đó lập tức rất ân cần đi tới, một người trong đó thậm chí còn đưa tay nhận túi trong tay cô.

Kiều Hân cảnh giác lui về sau một bước.

Phụ tá Lý cung kính nhìn cô: "Kiều tiểu thư, thời tiết không tốt. Nếu cô muốn đi đâu, để tài xế đưa cô đi được không?"

"Tôi không cần." Kiều Hân luôn luôn nói chuyện êm ái, lúc này không khống chế được tăng âm lượng lên, cô hàm chứa nước mắt: "Đừng đi theo tôi!"

Phụ tá Lý bất đắc dĩ: "Thời gian này khó tìm xe."

"Không cần." Kiều Hân ngẩng ngốc lập lại, thời tiết như vậy cô cũng không muốn tìm dù tới

Ngược lại người bên cạnh phụ tá Lý vừa nhìn thấy như vậy, giúp đỡ cô che dù.

Kiều Hân vẫn tránh né như cũ, thân thể của cô không nhịn được rụt lại.

Bộ dáng luống cuống ôm túi vào trong ngực kia, quả thật giống như động vật nhỏ bị kinh sợ quá độ.

Đến tận giờ phút này, rốt cuộc phụ tá Lý thở dài, móc vé xe lửa từ trong túi ra, hoangdung_ ๖dien♥dan♥lequyd ☉n✱c ☉m đó là Kiều tiên sinh an bài anh ta vào lúc trước.

Đến lúc này phụ tá Lý cũng âm thầm kinh hãi, anh ta không ngờ Kiều tiên sinh sẽ hiểu rõ Kiều tiểu thư như thế, cũng bởi vì điều này, một khi Kiều tiên sinh có suy nghĩ cố ý làm khó Kiều tiểu thư.

Cô gái này cũng hết sức đáng thương.

"Kiều tiểu thư, đây là vé đặt cho cô." Phụ tá Lý hít sâu một hơi, rốt cuộc động chút lòng trắc ẩn. Thật ra thì nói vài lời đã là vượt quá khuôn phép rồi, nhưng làm cấp dưới, không phải là làm công việc phân ưu giải nạn cho lãnh đạo sao, nếu có thể làm chuyện dịu lại, sao cứ nhất định phải chui vào ngõ cụt đấy.

"Kiều tiểu thư, thật ra thì cô đến chỗ nào đều giống nhau, cô cảm thấy chạy xa một chút là có thể trốn được sao?"

Kiều Hân cắn môi một cái.

Phụ tá Lý lấy lòng, "Không bằng để cho tài xế đưa cô đến ga xe lửa, dù sao đó cũng là nơi cô đã sống nhiều năm, đến lúc đó cô tìm bạn bè, hay suy nghĩ muốn làm cái gì, đều là tự do của cô. Hơn nữa tâm tình Kiều tiên sinh, cô cố kỵ một chút. . . . ."

Kiều Hân nghe lời khuyên của anh ta, cô biết phụ tá Lý là vì tốt cho mình.

Cô gạt đầu một cái, nhận lấy tấm vé kia, nhưng vẫn cố chấp nói: "Tôi không cần các người chở tôi đi, tôi có thể tự mình đi."

Phụ tá Lý cũng không nói thêm cái gì, anh ta lui về sau một bước, nhường vị trí cho Kiều Hân.

Kiều Hân rất nhanh ôm túi đi ra khỏi thành phố nhỏ này

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Kiều Hân cảm thấy rất mê mang, lúc ngồi lên xe lửa, cô mới chú ý tới bên trong buồng xe giường nằm lại có thể chỉ có một mình cô.

Nhân viên trên xe lửa rất chăm sóc cô.

Giúp cô để hành lý xuống, mang cho cô một ít thức ăn.

Kiều Hân nằm lên chỗ nằm, xe lửa có quy luật chạy đi.

Cô cho là mình sẽ thao thức, kết quả thần kỳ là cô lại không có mắt ngủ. Không biết nên may mắn hay là khó chịu, nếu như cô không phải con gái nhà họ Kiều, vậy nghĩa là cô và Kiều Bồi không có*.

Vừa nghĩ như thế, Kiều Hân dễ chịu hơn rất nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau, xe lửa ngừng ở bên trong trạm xe lửa.

Sau khi Kiều Hân vào trạm, liền liên lạc Đỗ Thiến Thiến.

Lần này cô không cho Đỗ Thiến Thiến tới đón cô, đoạn thời gian trước cô quá làm phiền cô ấy, cô vẫn không nên gây thêm phiền toái cho cô ấy nữa.

Ngược lại Đỗ Thiến Thiến vẫn nhiệt tình như vậy, nhất định tới đón cô.

Chờ lúc Đỗ Thiến Thiến tới, còn giành nhận lấy hành lý của Kiều Hân.

Chỉ là Kiều Hân lại có chút cảm giác không đúng, Đỗ Thiến Thiến thân thiết thì thân thiết, hoang đường _\điển-đàn-lê- _\quý-đôn nhưng bây giờ ánh mắt Đỗ Thiến Thiến nhìn cô có chút lạ.

Lần này hình như Đỗ Thiến Thiến có tâm sự gì đó.

Hơn nữa được Đỗ Thiến Thiến dẫn về nhà.

Kiều Hân rất nhanh đã nhìn thấy ba mẹ của Đỗ Thiến Thiến đều ở bên trong nhà.

Kiều Hân vội khách khí chào hỏi đối phương, nói: "Chào dì, chào chú."

"Đừng khách khí, đừng khách khí." Mẹ Đỗ Thiến Thiến vừa nói, còn vừa ân cần nhận lấy hành lý của cô, ba Đỗ Thiến Thiến càng tiếp đón mời Kiều Hân đi qua ăn cơm.

Kiều Hân theo bản năng liền nhìn sang Đỗ Thiến Thiến bên kia một cái, mặc dù ba mẹ của Đỗ Thiến Thiến vẫn đối với cô vô cùng tốt, nhưng cô vừa mới đến mà thôi, sao có thể liền gặp ba mẹ Đỗ Thiến Thiến?

Lại nói thời gian này mới hơn chín giờ sáng, cũng không phải là chủ nhật, không phải bọn họ nên đi làm sao?

Huống chi thời gian đầu mà chuẩn bị được một bữa ăn phong phú như vậy?!

Hơn nữa cái nhà này, Kiều Hân cũng cảm thấy không thích hợp. Lần trước cô ở lại đây mấy ngày, trong ấn tượng, đây là nhà cũ của Đỗ Thiến Thiến, hiện tại để Đỗ Thiến Thiến ở một mình, cho nên thiết bị gia dụng lắp đặt trong nhà cũng có chút cũ.

Nhưng bây giờ nhìn qua, toàn bộ đều không cũ như trước, cũng không biết thay đổi cái gì, dĩ0en-da14n.le9.quy76.d00n nhưng cảm giác chính là không giống nhau.

Đỗ Thiến Thiến vẫn cúi đầu.

Thức ăn vô cùng phong phú.

Mẹ Đỗ Thiến Thiến càng thêm không ngừng giúp Kiều Hân gấp thức ăn, còn cười nói: "Hân Hân, món ăn di nấu có hợp khẩu vị không?"

Kiều Hân khách khí trả lời: "Ăn ngon."

Mẹ Đỗ Thiến Thiến rất nhanh nói: "Ăn ngon là tốt rồi. Đúng rồi, đi mua cho con khăn trải giường và chăn nệm mới, tất cả mọi thứ trong phòng ngủ đều là mới. . . . ."

"Quá phiền toái rồi." Kiều Hân sau khi kinh ngạc, không phải cô vừa mới đến thôi sao, sao nhà họ Đỗ lại đổi toàn bộ đồ dùng phòng ngủ chứ?

"Sao lại phiền toái chứ? Đều là chúng ta nên làm."

Lần này Kiều Hân có thể xác định là có vấn đề.

Quả nhiên sau khi mẹ Đỗ, ba Đỗ đi, Đỗ Thiến Thiến liền đồ mặt giải thích: "Hân Hân, tớ cũng không biết tại sao sẽ như vậy. . . . . Kể từ sau khi cậu trốn đi, tớ liền được lãnh đạo công ty cất nhắc. Còn nữa, không phải ba tớ vẫn luôn là chức phó phòng tạm thời sao? Đoán chừng sẽ về hưu sớm, không có cơ hội chuyển thành chính thức, cũng không biết thế nào, lại có người ở phía trên giúp đỡ ông. . . . . Sau đó ba tớ nghe nói là nhà họ Kiều của cậu an bài. . . . . Tiếp đó không tới mấy ngày, có một phụ tá tới đây. . . . . nói với mẹ tớ vài lời, nói chờ cậu trở về lần nữa, sẽ để cho nhà tớ chăm sóc cậu thật tốt. . . . . Còn nói đúng thời gian cậu trở về, để cho nhà tớ chuẩn bị một chút, thậm chí còn tìm vài người giúp bố trí nhà tớ lại một lần. . . . . Bồn cầu, phòng tắm đều làm mới, rèm cửa sổ cũng đều đổi mới. . . . . Tớ cảm thấy thật không tốt, nhưng ba mẹ tớ. . . . ."

Kiều Hân nghe xong, trên mặt không biểu lộ gì. Cô chỉ đi tới bên cạnh Đỗ Thiến Thiến, lôi kéo tay Đỗ Thiến Thiến nói: "Thiến Thiến, không có gì. Tớ vẫn luôn muốn cảm tạ cậu, cậu đừng cảm thấy ngượng ngùng. . . . ."

Mặt Đỗ Thiến Thiến vẫn còn hồng hồng, vội tiếp tục nói: "Vậy cậu nhất định phải thoải mái một chút."

Giống như nhớ tới cái gì, Đỗ Thiến Thiến rất nhanh chạy đến mở màn hình lên, hoangdung_đdien♥dan♥lequyd ☺n✿c ☺m màn hình rất nhanh liền hiển lộ ra trang web trò chơi "Đây là trò chơi mới nhất, cũng là những người đó giúp cài vào."

Nói xong Đỗ Thiến Thiến như nhớ tới cái gì, vội chạy chậm vào phòng tắm, lúc đi ra cầm rất nhiều loại mỹ phẩm dưỡng da.

"Những thứ này đều là những người đó đưa tới, còn có quần áo, giày, túi xách của cậu, những thứ kia mẹ tớ đã giúp cậu để trong tủ treo quần áo rồi. . . . ." Điều kiện gia đình của Đỗ Thiến Thiến rất tốt, bình thường đều biết những nhãn hiệu lớn, nhưng những thứ đồ này của Kiều Hân, có rất nhiều thứ thật là đều chưa thấy qua, xem ra đất tiền đến nỗi cắt đau thịt người.

Kiều Hân nhận lấy những mỹ phẩm dưỡng da kia, từ nhỏ cô đã dùng những thứ đó, bao gồm tất cả quần áo, giày dép, túi xách, mỹ phẩm dưỡng da, nước hoa của cô đều chuẩn bị theo yêu cầu của anh.

Kiều Hân nhìn những thứ đồ này, thật ra không riêng gì những thứ này, thời điểm cô đi vào phòng ngủ kia, cô cũng cảm thấy tất cả đồ dùng bên trong căn phòng này đều nhiễm hơi thở Kiều Bồi, thương thức của anh, sở thích của anh. . . . .

Mặc kệ cô ở đâu, muốn làm cái gì, bóng dáng của anh giống như không tản đi, khống chế cuộc sống của cô!!

Đỗ Thiến Thiến cũng không biết nên nói như thế nào, ban đầu cô kiên quyết đứng ở bên cạnh Kiều Hân, thế nhưng mấy ngày này, cô bị mẹ cô cản nhắc quá nhiều. hoangdung_đdien-đan-lê-đquy-đôn Hon nữa thái độ nhà họ Kiều đối với Kiều Hân đã rất rõ ràng, vậy tại sao bộ dáng Kiều Hân lại không tốt chứ?

Thấy thế nào đều là bảo bối Kiều Hân không tốt, đến cô - loại tiểu tốt không có quan hệ cũng được chiếu cố, chỉ vì giúp Kiều Hân có một nơi ở thoải mái hơn.

Như vậy, Đỗ Thiến Thiến cũng cảm thấy bạn thân của mình không còn gì để nói rồi.

Đỗ Thiến Thiến rất nhanh nói: "Kiều Hân, rốt cuộc cậu đang nháo cái gì với người nhà vậy, mặc kệ là bởi vì sao. . . . . dựa theo bây giờ tớ thấy được, tớ cảm thấy người trong nhà của cậu đối với cậu rất tốt, nhất là anh của cậu, còn đích thân gọi điện thoại cho ba tớ. Ba tớ nói giọng nói của anh cậu đặc biệt dễ nghe, hơn nữa đặc biệt hòa khí. Anh cậu có thân phận như thế, còn có thể tao nhả lịch sự như vậy thì rất hiếm, tớ cũng muốn có một người anh như thế, có năng lực lại thương tớ."

Kiều Hân không biết nên nói gì.

Ngược lại Đỗ Thiến Thiến thấy cô vẫn không đáp lời, cũng không dám nói lời khuyên cô.

Chỉ có thể nói sang chuyện khác: "Chỉ là sau này cậu muốn làm thế nào?"

Kiều Hân ngược lại sớm nghĩ xong những thứ kia: "Tớ muốn tìm việc làm, mấy ngày nữa tớ đi trường học nhìn một chút luận văn của tớ sao rồi, sau đó. . . . ."

Cô nhớ tới anh tìm cho cô công việc ở thư viện đó, "Sau đó làm thủ tục, chính thức tìm một công việc. . . . ."

"Không thành vấn đề, tớ đi với cậu." Đỗ Thiên Thiên sợ Kiều Hân chưa làm qua những thứ kia. Dù sao từ nhỏ đến lớn, Kiều Hân đều được anh sắp xếp mọi thứ, đi đâu cũng đều có tài xế, phụ tá đi theo.

Kiều Hân lắc đầu nói: "Dù sao vẫn phải từ từ thích ứng."

Cô được Kiều Bồi nuôi, nhưng đó cũng không có nghĩa là cô nhất định sẽ bị dưỡng thành một phế vật.

Ngày hôm sau Kiều Hân học ngồi xe buýt đến trường học.

Mặc dù cô chưa quen thuộc hoàn cảnh, nhưng ổn định tinh thần lại rồi, vẫn có thể làm xong.

Chỉ là sau khi đến trường học, Kiều Hân liền phát hiện lần này mọi thứ vẫn được an bày thỏa đáng rồi.

Cô gần như vừa tới trường học thì người trong trường đã tới giúp cô làm những thủ tục này rồi.

Kiều Hân đã sớm biết đối thủ của cô khủng bố đến mức nào, nhưng cô mới hiểu được, sự lợi hại của anh không có gì mà không làm được, mà từng ý tưởng của cô đều sẽ bị đối phương dự đoán chính xác.

Chờ làm xong những thứ này, Kiều Hân mới ra ngoài từ bên trong văn phòng.

Kiều Hân vừa nhìn thấy bóng dáng kia liền ngẩng ngẩn cả người, cô thậm chí còn cho là mình nhìn lầm rồi.

Người như Kiều Bồi sẽ rất ít xuất hiện ở địa phương này, cho dù là tham gia họp phụ huynh cho cô, tất cả đều phải phụ tá, thư ký tới đây.

Sao anh lại đứng ở bên cây cột của văn phòng vào lúc này, còn một tay lấy ví tiền?

Nhưng chờ lúc người nọ quay mặt sang, trong nháy mắt Kiều Hân liền bắt động rồi.

Cô cảm thấy thời gian giống như dừng lại.

Kiều Bồi là loại người phôi thể nào cũng không đen, da thịt anh trắng nõn, bề ngoài xuất chúng.

Đứng ở đó nhìn nho nhả, ngược lại giống như học giả, giọng nói của anh vẫn vững vàng như thế, "Tới đây."

Kiều Hân nhìn anh, thờ dãi: "Anh ở đây làm gì?"

Thấy cô không động, Kiều Bồi hiếm khi cất bước đi tới trước mặt cô.

Kiều Hân lập tức cảm giác mình khó thở, một cổ áp lực cực lớn đè nặng lên khiến cô không dám đi đối mặt với anh.

Anh tới gần sẽ dẫn phát ra phản ứng dây chuyền, anh làm mấy chuyện đó với cô, những nụ hôn của anh rơi vào trên người cô, những chuyện mập mờ làm cho người ta đỏ hồng tới mang tai, lại hết sức nhục nhã. . . . .

Kiều Hân lui về phía sau một bước, nhin không được nói: "Kiều Bồi, anh đừng chỗ nào cũng nhúng tay vào được không? Cầu xin anh đi làm chút chuyện đứng đắn, đừng quẩn lấy tôi nữa!!"

Tại sao anh phải như bóng với hình hành hạ cô như vậy!!

Sau khi nói xong những lời này, Kiều Bồi ngược lại đến gần cô hơn, dự cảm xấu hiện lên ở trong lòng Kiều Hân.

"Anh đừng tới đây, tôi sẽ báo cảnh sát." Kiều Hân khẩn trương nhìn chung quanh một chút. Thời gian này, bên trong phòng khách lầu một ngược lại rất ít người, chỉ là cô vẫn cảnh cáo anh: "Ký giả tòa soạn báo thích nhất loại tai tiếng này. . . . ."

Kiều Bồi cũng bị chọc cười, anh đưa tay chạm vào gương mặt của cô, đang lúc Kiều Hân cho là anh muốn hôn mình, nhưng anh chỉ tới sát bên cạnh tai cô, nhẹ nhàng nói: "Anh chờ em cầu xin anh."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Kiều Hân thật muốn giữ tay cho anh một bận tại.

Chỉ là tay còn chưa nâng lên, Kiều Bội đã trước một bước ôm cô vào trong ngực.

Đó là một động tác rất ngoài dự đoán, hô hấp của Kiều Hân đều ngưng lại. Cô cho là Kiều Bội còn phải có động tác kế tiếp, nhưng không có, Kiều Bội chỉ yên tĩnh ôm cô.

Toàn thân Kiều Hân đều căng thẳng.

Tay Kiều Bội đi xuống theo tóc của cô, cô cho là tay anh sẽ rất xấu xa đi đến địa phương không nên đến, nhưng không có, cuối cùng tay của anh đặt ở ngang hông của cô, tư thái kia vô cùng cung chiêu.

Sau khi ôm như vậy một lúc, Kiều Bội dán bên tai của cô, giống như nói nhỏ: "Anh muốn đi xa vài ngày, em ngoan một chút."

Toàn thân Kiều Hân cứng ngắc, trên người anh là mùi nước hoa quen thuộc khiến cô có một loại cảm giác mê man. Đó là mùi rất quen thuộc, cô bắt tri bất giác nghĩ qua rất nhiều năm, anh cưng chiều cô, yêu thích cô. . . . .

Còn có những đêm kia, anh tổn thương cô. . . . .

Quá nhiều cảm xúc hỗn loạn, cả người Kiều Hân lạnh giống như một cây đá.

Kiều Bội không tiếp tục làm động tác khác, anh buông lỏng cô ra, rất tự nhiên vươn tay đến đỉnh đầu của cô, vuốt ve tóc của cô.

Lúc anh nhìn về phía của cô, mỗi lần đều sẽ mang theo một nụ cười yếu ớt. Trước kia Kiều Hân không hiểu, nhưng bây giờ cô mơ hồ hiểu, Kiều Bội nhất định là đang thưởng thức kiệt tác của anh. Anh tổn tâm tư, hao phí thời gian, theo như tư tưởng, suy nghĩ của anh để tạo nên cô như bây giờ.

Loại ý nghĩ này khiến trong lòng Kiều Hân rất không thoải mái.

Nhìn bóng lưng Kiều Bội đi ra ngoài thì Kiều Hân cũng có chút hồ đồ. Cô không hiểu một ngày kiếm tỷ bạc, vội vàng muốn dùng phút để tính khi hành tri của Kiều Bội bắt đầu, sao lại đặc biệt chạy đến đây khiến mình ghê tởm. . . . .

Chẳng lẽ chỉ vì liếc nhìn cô, ôm cô một cái sao?

Lúc nào thì Kiều Bội trên vạn người cũng sẽ rãnh rỗi nhàm chán như vậy!?

Kiều Hân bận cả buổi sáng, buổi chiều còn có chuyện để làm. Cô đã hỏi địa chỉ trung tâm trao đổi nhân tài, vừa đúng buổi chiều có một hoạt động.

Trường học đã sớm tổ chức hội tuyển dụng, nhưng thời điểm cô hoàn toàn không ở trường học.

Lúc này đợi cô cảm sơ yếu lý lịch làm xong lúc sáng sớm chạy tới, Kiều Hân mới phát hiện, hóa ra là chợ nhân tài hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô.

Cô còn tưởng rằng chỗ này là một chỗ rất an tĩnh, rất nghiêm túc, nhưng đợi khi cô đến liền phát hiện chỗ này quả thật giống như cái chợ bán thức ăn, dĩ nhiên đa phần là người nhốn nháo.

Mặc dù đã hơn buổi trưa rồi, nhưng khắp nơi đều là người đang đi lại, quảng sơ yếu lý lịch khắp nơi, chỉ dựa theo gương mặt là có thể nhìn ra phần lớn nơi này đều là sinh viên vừa ra trường như cô.

Mặc dù ngày hôm qua Đỗ Thiên Thiên nói rất nhiều kinh nghiệm cho cô, nhưng thật sự đến địa phương nhiều người như vậy, Kiều Hân vẫn có chút thấp thỏm.

Cô không có đi đến chỗ nào cũng quảng sơ yếu lý lịch vào, mà là đi theo dòng người lần lượt xem các biểu ngữ, nỗ lực tìm kiếm nơi thích hợp với nghề nghiệp của cô.

Có lẽ là khí chất cô tốt, khi cô đứng nhìn ở trước một biểu ngữ, có nhân viên tới đây giới thiệu cho cô.

Kiều Hân cũng có chút mê mang, trước kia cô muốn làm giáo viên, nhưng thời điểm kia cô chỉ suy nghĩ sở thích của cá nhân, hoàn toàn không có cân nhắc qua triển vọng nghề nghiệp. Hiện tại làm một người hai bàn tay trắng, Kiều Hân nghĩ tới mình trước nên tìm một công việc lương cao một chút, như vậy cô mới có thể sớm mua được nhà, mua được xe.

Chỉ là sau khi đi một vòng, Kiều Hân chỉ thấy hai chỗ hợp ý, cô đang suy nghĩ chỗ nào thì thích hợp với cô hơn.

Không ngờ sẽ có chuyện trùng hợp như vậy, lúc cô đang cúi đầu dùng di động tính giữa hai nơi công tác, chuẩn bị tìm một phương tiện giao thông thích hợp, cô liền bị người nhận ra.

Chợt nghe có người gọi tên cô, Kiều Hân theo bản năng nhìn sang.

Rất nhanh cô liền nhìn thấy một người nam sinh mặt đỏ, đang nhiệt tình phát tay với cô.

Kiều Hân ngẩn người một lúc, rất nhanh nghĩ tới người này chính là bạn học đại học với mình, hình như tên là Luru Chí .

Lúc trước không hiểu sao hân lại cười với cô, hơn nữa mỗi lần đều là vừa cười vừa nháy mắt. Cô không thể nói là rất ghét, hề bị nhìn đèn liền muốn lần tránh theo bản năng.

Ngược lại bạn học mặt đỏ đơ vừa nhìn thấy cô ở bên này, lập tức chạy tới bên cạnh cô nói: "Cậu chính là Kiều Hân à? Tớ còn tưởng rằng mình nhìn nhầm. Sao cậu lại ở nơi này?"

Không đợi Kiều Hân trả lời, người nọ đã tự cho là thông minh nói thay cô: "Cái trang vi hành' đúng không? Muốn biết dân chúng bình thường sống như thế nào phải không?"

Kiều Hân lúng túng cười một tiếng, cũng không tiếp lời, sau đó cô liền muốn xoay người đi, chỉ là còn chưa đi được.

Ngược lại bộ dáng Luru Chí như đang trúng số, tay hưng phấn xoa xoa.

Thời gian đã không còn sớm, nơi này đã chuẩn bị thu dọn chạy lấy người rồi.

Kiều Hân vừa nhìn thấy thế, vội vàng chạy đến trước công ty mình hài lòng nhất, đưa sơ yếu lý lịch của mình tới.

Tổ chức của nhân viên công ty đó rất cao, chỉ là sau khi nhận sơ yếu lý lịch của Kiều Hân, Luru Chí đó lại có thể cũng đi đến, đưa sơ yếu lý lịch trong tay tới.

Kiều Hân sợ bị Luru Chí đuổi theo, cô nhanh đi ra ngoài.

Ngược lại Luru Chí lại rất tự nhiên, hoàn toàn mặc kệ cô lạnh nhạt, chỉ là một bộ dáng đại tình thánh, không ngừng nói: "Aizz, cậu nói chúng ta có duyên phận không? Hội trường nhiều người như vậy, tớ lại có thể nhìn một cái liền nhận ra cậu. Đúng rồi, tại sao cậu không đi làm ở công ty anh cậu, không phải là muốn thử nghiệm công việc của người bình thường chứ? Tớ hiểu, tớ sẽ bảo mật. . . . ."

Lúc Kiều Hân đang đợi xe buýt, Luru Chí không ngừng làm bầm lều bầu, rốt cuộc cô có chút không nhịn được, nghiêng đầu nói với hân: "Thật xin lỗi, tôi không quen anh, anh có thể đừng đi theo tôi không?"

Luru Chí rất ghê tởm, lại đá lông nheo với cô, nói: "Tớ tiễn cậu, cậu nhất định chưa từng ngồi xe buýt. Cậu xem lúc này là giờ cao điểm, đại tiểu thư như cậu bị chen lấn sẽ không tốt. . . . ."

Ngược lại đang nói như thế, Kiều Hân chợt nhìn thấy bên cạnh mình nhiều thêm ba bốn người.

Những người đó nhìn có chút quen mặt, trong đó có hai người hình như là vệ sĩ trước kia đi theo bên cạnh Kiều Bồi.

Những người này đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, rất nhanh liền vây quanh Luru Chí. Một người trong đó càng không khách khí nói với Luru Chí: "Tiên sinh, xin tránh xa một chút."

Luru Chí giật mình, những người này nói chuyện khách khí thì khách khí, nhưng khí thế kia, ánh mắt kia đều không phải người lương thiện, hân sợ hãi liền liếc nhìn sang Kiều Hân.

Kiều Hân không để ý hân.

Luru Chí còn muốn già mồm cãi láo, vội vàng giải thích nói: "Tôi là bạn học thời đại học của Kiều Hân, tôi không phải quấy rối. . . . ."

Kiều Hân biết những người đó đừng nói ngăn cản người không liên quan, đến đạn cũng sẽ ngăn cản, đối phó với loại người như Luru Chí không hề giống như đùa giỡn đâu.

Quả nhiên một người trong đó khoa tay múa chân, rất có ý đe dọa với Luru Chí nói: "Đi nhanh lên, anh có hiểu hay không?"

Lần này Luru Chí không dám dừng lại, hân rất nhanh bỏ chạy mất.

Ngược lại bởi như vậy, cả trạm chờ xe buýt chợt yên tĩnh. Những người đợi xe rồi rít quan sát cả người Kiều Hân, có vài người thậm chí còn len lén lấy điện thoại di động ra chuẩn bị chụp hình.

Chỉ là những người chụp ảnh kia rất nhanh liền bị những vệ sĩ ngăn cản.

Kiều Hân vẫn cúi đầu.

Sau khi như vậy qua hai phút, những người vệ sĩ kia không nói chuyện, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, rất nhanh lại ẩn vào trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Kiều Hân trở về không bao lâu, liền nhận được điện thoại phỏng vấn của công ty kinh doanh nước ngoài kia.

Lúc đi, cô có trang điểm một phen, còn chuẩn bị rất tỉ mỉ, không ngờ lúc đến nơi lại thuận lợi quá mức.

Gần như là nói mấy câu liền quyết định, sau đó Kiều Hân chính là chuẩn bị ngày hôm sau đi công ty báo cáo.

Cô rất vui vẻ, trước khi đi công ty phỏng vấn, cô còn cố ý điều tra tình huống công ty này, biết công ty này rất nề nếp, chủ yếu nhất là giao thông vô cùng tiện lợi, vừa đứng kế bên cửa vào tàu điện ngầm. Mặc dù nhà Đỗ Thiên Thiên đã cũ một chút, chỉ là cũng may rồi rất gần cửa vào xe điện ngầm, như vậy sẽ tiết kiệm không ít chuyện cho cô.

Chỉ là Kiều Hân không thể nào thích ứng với việc chen lấn trong tàu điện ngầm, vì cái này mà cô còn cố ý mua một đôi giày đế mềm, chuyên dùng để đứng trong tàu điện ngầm.

Chờ đến công ty, cô đổi lại giày chính thức.

Hoàn cảnh công ty không tệ, khu vực làm việc rất mới, mặc kệ là kiến trúc hay là cảm giác, đều sẽ khiến người trẻ tuổi tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Ở khu bên ngoài khu làm việc còn có một chỗ ăn uống riêng biệt, đặc biệt cho nhân viên làm việc ở đây có một bữa ăn ngon.

Chờ sau khi Kiều Hân đến, làm một ít thủ tục đơn giản, cô rất nhanh liền được bộ phận nhân sự dẫn tới học huấn luyện ngành.

Lần này bọn họ tuyển dụng vào mười mấy người, mọi người ngồi vào chỗ của mình, vây quanh một bàn hội nghị rất lớn.

Có chuyên gia tới đây giảng giải tình huống vận hành công ty cho bọn họ, Kiều Hân và tất cả mọi người ghi chép rất nghiêm túc.

Vào lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Kiều Hân theo thói quen quay bút, kết quả quay không tốt, đầu ngọn bút rơi xuống đất.

Kiều Hân cũng không cảm thấy gì, cô đang muốn cúi đầu nhặt lấy.

Ngược lại người vẫn luôn giảng bài cho cô kia vội đi nhanh mấy bước, khom lưng nhặt lên giúp cô.

Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, cô vội vàng cảm ơn đối phương.

Ngược lại lúc thu hồi bút, Kiều Hân nghe thấy người bên cạnh nhỏ giọng nghị luận, "Công ty này thật là lợi hại, cô có biết đang uống trà gì không?"

"Không phải là trà Hoa Lài sao? Còn có thể là trà gì?"

Lúc đám người Kiều Hân đang được huấn luyện, đích xác là có người tới đây tặng một bình nước trà cho bọn họ.

Kiều Hân cũng không có để ý, lúc này nghe người bên cạnh bình luận thì cô mới hiểu kỳ, cầm ly lên ném thử một ngụm.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Kiều Hân liền có chút khó coi. Đột nhiên cô phát hiện mùi vị lá trà này rất giống... với loại trà cô hay uống.

Ngược lại người bên cạnh cô tiếp tục bát quái: "Loại trà Hoa Lài này rất ít thấy. Cô không biết đâu, nhà tôi có thân thích bán lá trà, cô có biết loại này tốn bao nhiêu tiền không? Công ty này thật đúng là quá tài đại khí thô rồi."

Khi đó Kiều Hân vẫn còn an ủi mình, có lẽ chỉ là mùi vị tương tự mà thôi, dù sao đều là trà Hoa Lài. . . . .

Mặc dù cô vẫn luôn rất thích uống...nhưng cô thích thêm một chút mật ong. . . . .

Cô đang nghĩ như vậy, ngược lại cửa bị người vội vàng đẩy mở.

Người của phòng hậu cần nhìn thấy bọn họ đang nghỉ ngơi trong giờ học, vội chạy tới sửa chữa sai lầm.

Trong tay người kia bung một bình bạc nhỏ, ở đó cười nói với những nhân viên mới vào: "Mới vừa rồi quên đưa cái này, thêm cái này vào trà có thể giải nhiệt. Bây giờ thời tiết nóng nực, nếu thích thì có thể ném thử một chút."

Tất cả mọi người không ngờ chỗ này có tình người như vậy, nhất là mấy cô gái đang ngồi rồi rít tò mò thêm vào, chất lỏng kia sền sệt, hơn nữa có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Sau khi thưởng thức, những cô gái kia càng thêm khen không dứt miệng, đều nói: "Tôi còn tưởng rằng thêm vào sẽ uống không ngon, trước kia khi uống trà tôi có thêm vào mật ong, nhưng cứ có cảm giác mùi vị quá ngọt, ngược lại át vị lá trà, loại mật ong này thì không giống. . . . ."

"Cô không ném thử một chút sao?" Người bên cạnh hòa khí hỏi Kiều Hân, dĩ nhiên cô còn làm bộ muốn giúp Kiều Hân ném thử một chút.

Kiều Hân vội vàng lắc đầu một cái, cô đang lo lắng, cũng không biết loại chuyện này là trùng hợp hay là điềm báo trước, cô vội trái lương tâm nói: "Cảm ơn nhiều, tôi không quen uống ngọt."

Người nọ cũng không nói thêm cái gì, ngược lại vội vàng thảo luận với những người khác, muốn đi hỏi bộ phận hậu cần tên của loại trà này, trở về sẽ mua một ít.

Như vậy qua mấy ngày, Kiều Hân hoài nghi thì hoài nghi, chỉ là sau khi được huấn luyện, Kiều Hân cũng không phát hiện dấu vết khác, cô liền dần dần yên lòng.

Trong lòng suy nghĩ anh đáng ghét thế nào cũng sẽ không nhầm chán đến mức này đâu?

Cô cũng không phải mèo, chó gì đó, không có đạo lý một đường luôn trêu chọc cô như vậy.

Rốt cuộc thả lỏng học xong huấn luyện, trong lúc gián đoạn của các buổi huấn luyện, Kiều Hân vẫn nghe những người đó tán gẫu chút tình huống công ty. Tỷ như bận bịu không làm xong công việc, làm thêm giờ mệt chết người, còn có tiền lương ngược lại rất phong phú.

Nào biết chờ sau khi chính thức làm việc, những người khác đều lần lượt được an bài đến từng vị trí. Chỉ có cô không bị dẫn tới bên trong khu làm việc ô vuông kia, mà là tìm một phòng làm việc riêng an tĩnh cho cô.

Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, bộ phận nhân sự an bài cho cô giải thích: "Cô vẫn trong giai đoạn thực tập, hiện tại công việc được an bài cho cô chính là thu thập tin tức của khách hàng lớn. Công việc này cũng rất quan trọng. . . . ."

Người kia nói xong còn chỉ chỉ điện thoại trên bàn, nói: "Khách hàng lớn sẽ không gọi điện thoại theo định kỳ. Sau khi cô nhận được, nhớ xử lý kịp thời."

Kiều Hân vừa nghe thế, vội lên tinh thần, cô biết loại công việc này thật ra rất khảo nghiệm kiên nhẫn và năng lực ứng đối của cô.

Chỉ là không biết số lượng khách hàng lớn có phải rất ít hay không, Kiều Hân đợi cả một ngày, một cú điện thoại cũng không nhận được.

Cô có vẻ nhàm chán, vội mở máy vi tính ra, nghĩ tra tìm nghiên cứu một chút về thông tin của khách hàng.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Kiều Hân một hơi nói xong những lời đó, cô đã làm xong chuẩn bị trả thù rồi.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên chính là, Kiều Bồi chỉ là bất động nhìn cô.

Sau khi qua một lúc lâu, Kiều Bồi mới động, lúc trước anh đứng ở bên cạnh xe, khẽ dựa cửa xe, lúc này anh đứng thẳng người.

Ngón tay của anh từ từ cài nút tây trang.

Nút áo tây trang sáng bóng rất đặc biệt, ở bên trong có một loại hấp dẫn mà không lộ liễu, rất trau trốt, rất trầm ổn.

Kiều Hân không biết làm sao, cảm giác da đầu tê dại một trận, cô chợt nhớ tới trước đây không lâu, cô đã từng rất thân mật đứng ở trước mặt anh, cài nút tây trang cho anh.

Khi đó ánh mắt anh nhìn mình vẫn luôn hàm chứa một nụ cười.

Nhưng lúc này ánh mắt anh ngưng lại, ánh mắt nặng trĩu.

Anh cũng không có nhìn cô nữa, sau đó anh làm một động tác rời khỏi.

Rất nhanh những vệ sĩ, phụ tá ở vòng ngoài đều lần lượt trở về chỗ, có vệ sĩ đã chạy tới mở cửa xe cho anh.

Kiều Bồi bình tĩnh đi vào bên trong xe, rất nhanh cửa xe được đóng lại, những người vệ sĩ kia có vài người đi qua trước mặt cô, lúc ngồi vào chỗ, những người vệ sĩ kia đều cúi đầu.

Kiều Hân ngu nữa cũng cảm thấy, không khí trong nhảy mắt liền không giống nhau, toàn bộ chỗ này giống như hạ xuống mấy độ.

Phụ tá Lý bên cạnh càng thêm muốn nói lại thôi, nhìn về phía Kiều Hân.

Chủ yếu là Kiều tiên sinh chênh lệch mũi giờ, hứng trí bưng bưng tới tìm.

Lúc đứng ở bên cạnh xe gọi điện thoại, cho dù là cách rất xa, anh ta đều có thể nhìn thấy khoe miệng Kiều tiên sinh treo nụ cười.

Ở bên cạnh Kiều tiên sinh khá lâu rồi, bọn họ chưa từng thấy Kiều tiên sinh dịu dàng, vui vẻ như vậy.

Vào lúc này lại khiến Kiều tiên sinh tức giận. . . . .

Phụ tá Lý cách một chiếc xe, lúc nhìn Kiều Hân lần nữa, quả thật cũng có chút đồng tình với đứa nhỏ này rồi.

Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, cô không ngờ sau khi cô nói như vậy, Kiều Bồi sẽ phản ứng như thế.

Cô nhìn phương hướng rời khỏi của đoàn xe, chợt sinh ra một loại cảm giác Kiều Bồi đây là đang chạy trốn chết. . . . .

Nhưng trong lòng cô lại cảm thấy có cái gì đó không đúng. . . . .

Luôn cảm thấy Kiều Bồi đó không nên như vậy.

Đây chính là Kiều Bồi mà cô sùng bái, Kiều Bồi khiến cô nhìn lên bao nhiêu năm!

Mặc kệ anh là anh trai, hay là Kiều tiên sinh không có liên hệ máu mủ, Kiều Hân đều không cho là loại người như vậy có lúc sẽ chạy trốn chết.

Ngược lại sau khi Kiều Hân đứng ở dưới này vài giây, rốt cuộc cô đi về chỗ làm việc.

Trước đó cô còn hào hứng bưng bưng, phải làm một nhân viên tốt. Nhưng nếu đối tượng phải phục vụ là Kiều Bồi, Kiều Hân thật là im lặng không có gì để nói.

Cô đã không có biện pháp ở bên trong phòng chờ điện thoại, phục vụ cho khách hàng lớn rồi.

Cho nên vừa trở về, cô ngay cả chào hỏi cũng không chào, trực tiếp thu dọn đồ đạc của mình.

Chờ đến khi tan việc, Đỗ Thiển Thiển mới vừa vào nhà liền có chút ngoài ý muốn.

Trong nhà có một mùi thịt nướng rất nồng đậm.

Đỗ Thiển Thiển chạy nhanh đến phòng bếp, quả nhiên đã nhìn thấy Kiều Hân mặc một cái tạp dề, đang tính số lượng nguyên liệu nấu ăn. Mà trên bàn đã sớm bày một bàn cánh gà nướng, còn có một đĩa rau xào.

Đỗ Thiển Thiển cũng có chút kinh ngạc, tay nghề của Kiều Hân lại có thể tốt như vậy. Cô vừa cầm một cánh gà lên gắp, vừa cười nói một câu: "Hôm nay cậu về sớm à?"

Phải chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy, không tốn hai tiếng đồng hồ khẳng định là không xong.

Kiều Hân nhàn nhạt trả lời: "Tớ từ chức."

Đỗ Thiển Thiển 'a' một tiếng, cô vội vàng nhìn Kiều Hân một cái.

Kiều Hân ngược lại không có biểu lộ cái gì, sau khi thả bắp cải trong tay xong, dĩ0en-da14n.le9.quy76.d00n lại đổ ít xì dầu lên.

Đỗ Thiển Thiển cũng không có ý muốn an ủi Kiều Hân, chỉ vì đây là Kiều Hân chứ sao.

Đối với Kiều Hân mà nói, đây tính là cái gì, anh của cô hoàn toàn có thể ném một công ty như vậy đến để cho cô chơi.

Kiều Hân cũng có ý nghĩ của mình, kể từ sau khi cô trở lại, trong đầu liền rối loạn, chủ yếu là cô không rõ ràng lắm bước kế tiếp của Kiều Bồi sẽ là gì? Bởi vì chỉ có cô hiểu rất rõ Kiều Bồi, sau khi cô nói xong những lời đó, Kiều Bồi nên chăm chọc trở lại, hoặc là. . . . . trừng phạt cô?

Thật ra thì Kiều Hân cũng không biết Kiều Bồi sẽ trừng phạt mình thế nào? Cô vẫn rất ngoan ngoãn, rất nghe lời anh. Đối với cô mà nói, nếu nói trừng phạt, chính là Kiều Bồi thất vọng về cô.

Mỗi khi anh biểu lộ không vui, hoặc là đáng vẻ cau mày, Kiều Hân đều sẽ cảm giác như trời sập.

Khi đó cô ở trong mộng cũng muốn làm cho anh vui vẻ.

Nhưng lần này phản ứng này của Kiều Bồi quá ngoài dự đoán của mọi người.

Trừ cái này ra, Kiều Hân cũng không biết mình còn cần thiết đi tìm việc không?

Dù sao lấy thủ đoạn của Kiều Bù, cô đi đâu cũng phải bị đuổi đến trung tâm phục vụ khách hàng lớn. . . . .

Chỉ là mặc kệ như thế nào, Kiều Hân cũng không có để lộ ra. Lúc cô ở nhà Đỗ Thiến Thiến, mỗi ngày đều đi dạo phố một chút, nấu những món ăn ngon, biến đổi đa dạng, hoàn toàn chính là một bộ đáng vui vẻ.

Thật ra thì trong lòng Kiều Hân sắp bốc cháy rồi, chỉ là rất nhanh, Kiều Hân lại tìm được mục tiêu.

Lúc đang xem truyền hình với Đỗ Thiến Thiến, Kiều Hân chợt nhìn thấy dưới TV trước mặt chạy một thông báo quảng cáo. Thì ra trường dạy thêm công lập sơ trung của bọn họ mở rộng, cho nên mới quảng cáo tuyển rất nhiều giáo viên.

Chuyện này ngược lại nhắc nhở Kiều Hân.

Cô liền động lòng, sau đó cô chuẩn bị hồ sơ, ghi danh ở trên internet.

Cuộc thi cũng không tính là quá khó khăn với Kiều Hân.

Sau đó chính là làm từng bước chuẩn bị thủ tục đi thi.

Tất cả đều tiến triển rất thuận lợi, loại người mới ra trường như Kiều Hân tới tham gia cuộc thi thật ra thì rất thoải mái, lúc đưa danh sách ra, cô quả nhiên có tên ở bên trong.

Đỗ Thiến Thiến ngược lại sớm biết Kiều Hân muốn làm giáo viên, hiện tại thấy cô chuẩn bị bài giảng cho cuộc thi, Đỗ Thiến Thiến đi theo làm học sinh trung học một lần, ở đó giương mắt nghe Kiều Hân nói một tiết.

Nhưng Kiều Hân còn đang lo lắng đề phòng, gần đây gió êm sóng lặng như vậy, dĩ0en-da14n.le9.quy76.d00n cô rất sợ đợi khi cô đến trường học, sẽ thấy trên bảng hiệu trường học treo thêm một tấm bảng quỹ đầu tư XX của Kiều thị. . . . .

Chỉ là khiến Kiều Hân ngoài ý là lần này ngược lại thật gió êm sóng lặng, lại có thể không có một chút tiếng thở.

Hơn nữa trong lúc đào tạo, đừng nói không có trà Hoa Lài dư thừa gì đó, trường học cũng không cung cấp được một ly nước, giấy bút càng phải tự chuẩn bị.

Thậm chí đào tạo xong, lúc đi căn tin ăn cơm, sự phụ phụ trách bới cơm kia cũng chỉ bới cho cô một vá bông cải.

Đối xử bình đẳng giống như dùng thước đo.

Chỉ là có một chuyện xui xẻo, ngay lúc Kiều Hân thở dài một hơi, nghĩ thầm đến lúc trước mình đã làm Kiều Bù tức giận bỏ đi. Khi cô cảm thấy mình được buông tha, cô lại có thể ở chỗ này gặp được người quen.

Lúc mới về, nghe đối phương gọi cô, Kiều Hân sững sốt một chút.

Kiều Hân không ngờ sẽ gặp được Tiểu Lý ở đây.

Lúc trước, thời điểm cô tránh né Kiều Bù, Tiểu Lý này chính là đồng nghiệp trong trường học tư nhân kia.

Cô không ngờ Tiểu Lý cũng sẽ xuất hiện ở khu dạy mới này.

Hiển nhiên Tiểu Lý cũng sững sờ, kinh ngạc hỏi cô: "Thật đúng là cô ư? Kiều Hân, cô vào đây bằng cách nào?"

Nói xong giống như nhớ tới cái gì, Tiểu Lý vội lấy danh sách thông qua lúc trước ra, đây là danh sách trúng tuyển phát cho bọn họ lần trước.

Bên trong thư giới thiệu của cá nhân, còn giới thiệu sơ lược nhóm người lần này. Làm như vậy là để biểu hiện công bình công chính, tất cả mọi người phù hợp tiêu chuẩn trúng tuyển.

Trong nháy mắt Tiểu Lý liền kinh hãi mở to miệng, "Cô chính là người họ Kiều đó!"

Mặc dù là giới thiệu, nhưng vì an toàn *, phần lớn phía sau tên tuổi đều là XX.

"Hóa ra cô học đại học X à?"

Nhưng nếu là học đại học X thì tại sao phải làm người hướng dẫn ký túc xá ở trường học nhỏ chứ?

Nói xong lời này, Tiểu Lý lại như nhớ tới cái gì, cô ta rất thần bí hỏi Kiều Hân: "Đúng rồi Kiều Hân, lần trước xe tới đón cô là có chuyện gì xảy ra? Cô được lắm, đột nhiên mất tích bí ẩn, nếu không phải sau đó có người tới lấy hành lý của cô. . . . ."

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, Kiều Hân chính là sợ cô ta nói cái này.

Lúc này nghe lời nói của Tiểu Lý, Kiều Hân liền muốn cúi đầu qua loa, lời nói của Tiểu Lý ngược lại nhắc nhở cô.

Kiều Hân vội cau mày hỏi một câu, "Đồ của tôi bị người ta lấy đi rồi sao?"

"Ừ!" Tiểu Lý một bộ dáng rất tự nhiên, "Chắc là người thân của cô, dù sao đồ của cô đều mang hết đi rồi. Đúng rồi, bọn họ nói trong đó có một người khá đẹp trai. Hình như người đó còn ngồi trong phòng cô ở một lúc, đồ của cô hình như đều do anh ta thu dọn."

Kiều Hân đột nhiên nhớ tới đồ lót cô phơi trên giá. . . . .

Tiểu Lý chính mắt thấy được một màn kia, hiện tại lại thấy Kiều Hân thần bí như vậy, trong nháy mắt thái độ của Tiểu Lý đối với Kiều Hân cung kính hơn rất nhiều, đến giọng nói cũng vô ý giảm xuống.

Dù sao xã hội bây giờ nhiều bạn bè vẫn tốt hơn, nếu Kiều Hân thật có bối cảnh, kết giao bạn bè với người như thế chỉ có lợi. Lại nói Kiều Hân có thể quen biết với người đi xe cao cấp như vậy, chắc sẽ có cơ hội tùy tiện giới thiệu cho cô ta một người.

Kiều Hân không chú ý tới thái độ của Tiểu Lý biến hóa, trong đầu cô rất loạn.

Cô đã sớm cảm thấy loại an ninh này rất đáng sợ, cô cũng không thể nói chính xác đây là loại cảm giác gì.

Cô hung hãn chất vấn như vậy, Kiều Bùi lại không phản bác cũng không giải thích, anh chỉ bình tĩnh rời đi. Khi anh rời đi, ánh mắt của anh không có sắc bén như lúc trước.

Ánh mắt đó làm cho người ta cảm thấy đè nén.

Kiều Hân nỗ lực nhớ lại ánh mắt tương tự như vậy trong ký ức, nhưng cuối cùng cô thật sự không nhớ ra được.

Ánh mắt đó của Kiều Bùi chưa từng xuất hiện ở trong trí nhớ của cô.

Phần lớn thời gian anh đều là thông dong bình tĩnh.

Nhưng ánh mắt lúc đó của anh có thể nói là chặt vật.

Vừa suy nghĩ rõ điều này, trong nháy mắt Kiều Hân liền dựng tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

bài rồi, giống như đuôi vịt, Kiều Hân nghe không ít tiết của các giáo viên, mỗi ngày cô đều phải không ngừng soạn bài, nỗ lực tìm cảm giác dạy học.

Đang lúc chuẩn bị, ngược lại có một ngày lãnh đạo trường học tới đây, để tổ giáo viên của bọn họ đều đi tham gia một liên hoan nhỏ.

Kiều Hân không có kinh nghiệm ở phương diện này, nghe nói là hội hữu nghị, hơn nữa nhiều giáo viên trong trường học đều đi, cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Chờ đến nơi, Kiều Hân mới mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, chỗ này rất không tương xứng với phong cách trong trường học, hơn nữa không có chút nào giống như là hội hữu nghị của trường học.

Thật ra thì trường hợp này cũng chẳng có gì, không phải là ngành nào cũng muốn mời khách quý sao, bởi vì mọi người đều là người ở trên, mặc kệ là gái bao hay minh tinh điện ảnh và truyền hình, rõ ràng đều không thích hợp. Nhưng mấy đáng mày râu ở chung một chỗ cũng thật sự không có gì để nói, vậy thì thuận tay điều mấy nữ giáo viên trẻ tuổi xinh đẹp có phong cách đến duy trì cục diện, làm sôi nổi không khí, ngược lại sẽ không có chuyện xấu gì.

Nhìn qua Kiều Hân là người hay xấu hổ, nhưng không ngăn nổi vẻ thanh tú đáng yêu, người quản sự rất có nhãn lực, liền đặc biệt sắp xếp cô và giáo viên âm nhạc đến bàn đặc biệt dành cho khách quý.

Sau khi Kiều Hân phát hiện không đúng, cô cũng không thể nói gì rồi.

Chỉ là lúc chờ đợi, cô lại có một chút lòng hiếu kỳ.

Cô đi theo bên cạnh Kiều Bùi một thời gian dài, hoàn toàn chỉ có người khác chờ anh em bọn họ, có rất ít người có cơ hội để cô ngồi chờ.

Hiện tại mọi người ngồi nghiêm chỉnh chờ khách quý như vậy, Kiều Hân không nhận được nghỉ, lúc trước những người kia chờ Kiều Bội, cũng là khuôn mẫu như vậy sao?

Mặc dù chỗ ngồi gần như đã đầy kín rồi, nhưng cũng không có người nào nói chuyện.

Kiều Hân yên lặng nghĩ tới, sau này lại gặp loại chuyện này, cô nhất định phải mượn cớ chuồn mất.

Rất cuộc chờ người đến, gần như người nọ vừa mới bước vào đại sảnh, những người này liền đứng lên.

Giáo viên âm nhạc bên cạnh Kiều Hân cũng đứng lên theo, Kiều Hân không có kinh nghiệm, động tác rõ ràng chậm nửa nhịp. Đợi lúc cô đứng lên, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người tới.

Người nọ hiển nhiên cũng nhìn thấy cô.

Hai người lập tức sững sờ.

Kiều Hân thật không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể gặp phải Khương Uyên.

Khương Uyên cũng không nghĩ đến Kiều Hân - thiên kim tiểu thư nhà họ Kiều sẽ gặp anh ta trong trường hợp này.

Ngược lại Kiều Hân lập tức hoảng loạn, hiện tại cô sợ nhất chính là bị người và chuyện trước kia quẩn luyến.

Nhưng Khương Uyên đã cười chào hỏi với cô, Kiều Hân không thể không cười yếu ớt đáp lại đối phương.

Lúc đó, lãnh đạo trường học cũng chú ý tới thái độ biến hóa của hai người.

Khương Uyên là khách quý phải mất nửa năm mới mời được, sau khi thấy nữ giáo viên trẻ tuổi của trường học lại có thể lộ ra dáng vẻ vui mừng ngoài ý muốn.

Hơn nữa không chỉ vui mừng, sau đó Khương Uyên còn dùng thái độ thân mật hỏi "Thật là trùng hợp, lâu rồi không gặp, gần đây anh của cô có khỏe không?"

Kiều Hân lúng túng không biết nói sao cho phải, cô hơi ngập ngừng ừ một tiếng.

Người chung quanh rồi rít nhìn về phía cô.

Khương Uyên giống như cảm thấy sự chú ý của mọi người không đủ tập trung, vội ở đó bổ sung thêm một câu: "Đây là Kiều thị muốn giúp đỡ xây dựng trường học mới sao?"

Nhà họ Kiều có danh tiếng rất lớn trong giới từ thiện, Khương Uyên tuyệt đối không nghĩ tới Kiều Hân sẽ làm giáo viên trong trường học này.

Lời này vừa nói ra, về mặt người bên cạnh nhìn Kiều Hân đã không giống trước kia.

Kiều thị?

Là Kiều thị trong truyền thuyết kia sao?

Rất nhanh có người nhớ tới cái gì, vội hỏi thăm: "Kiều thị, là hội cứu trợ bảo hộ yêu thương phụ nữ mới thành lập của Kiều thị kia sao?"

"Chính là cái đó." Khương Uyên khách khí nói với Kiều Hân.

Kiều Hân cũng rất ngoài ý muốn, trong đầu đều là suy nghĩ, Kiều Bội sẽ thành lập hội cứu trợ bảo hộ yêu thương phụ nữ sao? Anh ta đang làm cái gì?

Ngược lại lãnh đạo đùa giỡn nói: "Nói đến cái này, một dặm gần đây tổ chức tọa đàm phòng bị an toàn và biện pháp phòng bị khẩn cấp khi bị xâm hại cho nữ học sinh, chuẩn bị triển khai hoạt động yêu thương phụ nữ ở mấy ngôi trường. Không tới vài ngày nữa, trường học chúng ta cũng sẽ có."

Thật may là sau khi mọi người ăn cơm, đề tài này coi như là đã phai nhạt.

Kiều Hân vẫn luôn không nói gì, duy nhất khiến cô không kỳ quái chính là cô cảm thấy Khương Uyên luôn nhìn cô.

Sau khi ăn liên hoan kết thúc, Kiều Hân rất nhanh liền đi ra ngoài, có đồng nghiệp nói muốn đưa cô một đoạn đường, đều bị cô từ chối khéo léo.

Cuối cùng cô đứng ở ven đường, chuẩn bị bắt một chiếc xe taxi.

Ngược lại Khương Uyên vừa muốn đi qua đường, sau khi thấy bộ dạng bắt xe của Kiều Hân thì rất khó tin, vội kêu tài xế dừng xe lại.

Vừa rồi lúc đi ra, mấy người xung quanh vẫn tìm anh hàn huyên hẹn lần sau gặp mặt, khiến anh thiếu chút nữa bỏ qua cơ hội tiễn Kiều Hân. Lúc này

Khương Uyên bảo tài xế dừng bên lề, anh đi xuống từ trong xe, rất nhanh đi tới bên cạnh Kiều Hân.

"Cô ở đây đón xe taxi sao?"

Kiều Hân nghe tiếng nói, nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, sau khi thấy anh ta tới, cô rất cẩn thận lui về phía sau một bước, gạt đầu một cái.

Khương Uyên cũng không có đề nghị đưa cô trở về, lúc này Kiều Hân như con thỏ nhỏ dựng lỗ tai lông lá lên, chuẩn bị phòng ngư .

Anh ta an tĩnh đứng ở bên cạnh Kiều Hân.

Kiều Hân ngoài ý muốn nhìn anh ta một cái, hơn nữa sau khi xe taxi xuất hiện, Khương Uyên rất tùy ý ngồi chung vào trong xe taxi với cô, nhàn nhạt nói: "Thời gian không còn sớm, tôi đưa cô một đoạn đường."

Kiều Hân chưa từng thấy qua Khương Uyên như vậy, cường thế của anh ta không quá giống Kiều Bồi, Kiều Bồi sẽ làm cô có cảm giác bị áp bức, Khương Uyên lại là một loại . . . . cường thế rất quan tâm.

Hơn nữa sau khi xe đến nơi, Khương Uyên vẫn còn rất thân sĩ đưa cô đến đầu hành lang, nhìn cô đi lên đến khi không nhìn thấy nữa thì anh ta mới lui về, lần nữa lên xe riêng của mình.

Chờ sau khi Kiều Hân ở khúc quanh trong hành lang, cô không nhìn được xuyên qua cửa sổ trên hành lang nhìn lướt ra ngoài, sau đó cô nhìn thấy Khương Uyên đợi ở đó một lúc lâu, hình như muốn sau khi xác nhận cô an toàn không việc gì mới trở lại trong xe.

Chờ trở lại bên trong xe, Khương Uyên có ngốc hơn nữa cũng biết chuyện này không bình thường rồi. Có thể hiểu là do con gái nhà họ Kiều muốn chơi đùa nên thử nghiệm cuộc sống của người bình thường, nhưng thử nghiệm đến nỗi bên cạnh không có tới một vệ sĩ thì không đúng, chứ đừng nói ở đây là toà nhà cũ ở khu nguy hiểm.

Vừa nghĩ đến mấy chuyện ở sân đánh Golf lần trước, Khương Uyên luôn cảm thấy mình giống như không chú ý một điều gì đó. Anh ta chần chừ một lúc, loại người như Kiều Bồi chỉ có thể làm bạn bè, không thể đắc tội.

Anh ta có chút do dự, có nên nhân cơ hội theo đuổi Kiều Hân không? Cơ hội như bây giờ thật đúng là ngàn năm có một, coi như Kiều Bồi không chế em gái lợi hại hơn nữa, cũng không thể không cho em rể tương lai mặt mũi.

Nghĩ như vậy, Khương Uyên liền quyết định chủ ý, phân phó thuộc hạ nói: "Tìm người điều tra Kiều Hân, tôi muốn biết sở thích của cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Không biết có phải do gặp được Khương Uyên trong bữa tiệc hay không, chờ lúc Kiều Hân đi tới trường học lần nữa, có thể cảm thấy thái độ người xung quanh đối với cô rất kỳ lạ.

Tỷ như đồng nghiệp vẫn có thái độ lạnh nhạt thì sẽ có ý cách xa cô, vài đồng nghiệp có quan hệ không tệ với cô, sau khi nhìn thấy cô, ánh mắt cũng trở nên phức tạp, còn có chính là hình như nhân duyên cô đột nhiên trở nên tốt hơn rất nhiều.

Thật ra thì trong trường học đã sớm truyền tin, tỷ như hậu đài phía sau cô rất vững chắc, bối cảnh rất sâu, có liên hệ rất lớn với nhà họ Kiều.

Mặc dù cô là họ Kiều, nhưng cho dù là lãnh đạo trường học cũng sẽ không nghĩ đến cô là em gái Kiều Bồi, thiên kim nhà họ Kiều. Nói trắng ra chỉ là có chút thân thích với hoàng đế, giống như Kiều Hân vậy, đoán chừng là thuộc về họ hàng xa của nhà họ Kiều, vì vậy sau này mới quen được Khương Uyên .

Nhưng coi như hiểu rõ chuyện này, dù sao mặc kệ là Khương Uyên hay là nhà họ Kiều trong truyền thuyết, đều là những người mà bọn họ không thể tiếp xúc được.

Trong lòng Kiều Hân thấp thỏm một trận, chỉ là dần dần mọi người thấy cô cũng là ngồi tàu điện ngầm đi làm, ăn cơm ở căn tin, đều giống như mọi người, từ từ người xung quanh cũng không còn khoa trương như vậy với cô nữa.

Ngược lại những lời lãnh đạo nói lần trước là thật, không tới vài ngày, quả nhiên trường học liền tổ chức cho nhóm giáo viên nữ và học sinh nữ tham gia một tọa đàm các biện pháp phòng bị khẩn cấp và phòng bị thông thường khi phụ nữ bị xâm hại.

Vốn Kiều Hân không muốn đi, nhưng đó là hoạt động toàn trường, hơn nữa cô là giáo viên dạy thay, cần đi theo học sinh để duy trì trật tự.

Kiều Hân liền khó chịu đi đến, không hiểu Kiều Bồi tốn tiền cho kiến thức thông thường này làm cái gì.

Hơn nữa nhìn chữ Kiều châm chọc trên bực giảng đó, nghe người trên bực giảng nói những chuyện phải nữ tự bảo vệ mình, còn có đủ loại trường hợp cường gian đặc thù. Kiều Hân cau mày nghĩ, Kiều Bồi cố ý an bài tọa đàm như vậy, rốt cuộc muốn nhấn nhủ suy nghĩ gì với cô đây?

Làm một tội phạm ván đã đóng thuyền, Kiều Bồi đây là muốn làm gì, nói cho cô biết phương pháp giải quyết chính xác khi gặp phải loại chuyện này là lưu giữ chứng cứ, sau đó đi kiện anh sao?!

Đừng nói lúc ấy cô cho anh là anh trai của mình, dù là bây giờ biết không phải ruột thịt rồi, Kiều Hân đoán chừng mình cũng sẽ không đi tố cáo.

Cô không chịu nổi ánh mắt khác thường của người khác, lại nói nhà họ Kiều cũng nuôi cô nhiều năm như vậy, cô cho mình bị chó cắn là được rồi.

Sau khi nghe một tọa đàm không sao giải thích được, Kiều Hân đi theo dòng người ra ngoài.

Hội trường này cực kỳ lớn, nhưng cửa ra quá nhỏ, Kiều Hân không thích chen chúc với học sinh, liền đi chậm một chút. Đợi khi cô đi ra, bên ngoài trời đã tối rồi.

Cô lấy điện thoại di động ra nhìn, bình thường Đỗ Thiên Thiên sẽ gọi điện hay nhắn tin gì đó cho cô, nói cho cô biết buổi tối ăn cái gì.

Thế nhưng lần này trong tin nhắn Đỗ Thiên Thiên lại nói cô ấy phải về nhà ăn cơm, dĩ0en-da14n.le9.quy76.d00n nói Kiều Hân không cần đợi mình.

Kiều Hân cũng không quá để ý, cô ở trên đường trở về mua chút trái cây và thức ăn. Thời gian trước mẹ Đỗ Thiên Thiên mới đưa cho họ rất nhiều thức ăn trong tủ lạnh, dùng lò vi sóng hâm nóng là có thể ăn.

Chờ sau khi Kiều Hân lên trên lầu, cô rất tự nhiên móc chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa. Chỉ là trong nháy mắt chìa khóa cắm vào ổ khóa, cô chợt cảm thấy rất kỳ quái, cảm giác chuyển động quay không đúng, hình như lần này mở khóa hơi thuận lợi một chút.

Không phải là Đỗ Thiên Thiên - người hồ đồ đó quên khóa cửa, cứ để cửa như vậy liền đi chứ?

Kiều Hân buồn bực đẩy cửa ra, cô cúi đầu đi tới, trong phòng chưa mở đèn, cả căn phòng đều là mờ tối.

Cô lục lọi tìm được chốt mở, ấn xuống một cái, gian phòng nhanh chóng sáng lên, trong tay cô còn cầm trái cây. Cô theo thói quen đi tới phòng bếp bỏ trái cây vào trong rổ, sau đó rửa lại một chút, lại lấy dao ra bắt đầu gọt vỏ.

Chờ gọt vỏ xong, cô lại dùng dao nhỏ cắt trái cây thành từng miếng nhỏ, cuối cùng cô mới dùng cây tăm cắm một miếng, chuẩn bị ăn trái cây trước rồi xem tivi, chờ một lát đói bụng sẽ ăn cơm tối.

Lúc cô bụng đĩa trái cây đi ra, giống như cảnh quay chậm của phim kinh dị, cô đột nhiên ngây ngốc ở đó.

Bởi vì đến lúc này cô mới chú ý tới, đã sớm có người đang ngồi ở trên ghế sofa. Về mặt người nọ nhàn nhạt, tay tùy ý khoác lên trên tay vịn ghế sofa.

Đối với anh mà nói, ghế sofa này có vẻ hơi nhỏ một chút, anh gác hai chân dài ở chung một chỗ.

Tay trái đặt lên trên tay vịn của ghế sofa, rất tùy ý dùng ngón tay cái chống cằm, nét mặt kia không khỏi khiến Kiều Hân căng thẳng trong lòng.

Cô theo bản năng liếc mắt nhìn về phía cửa.

Ngược lại Kiều Bồi đã nhàn nhạt mở miệng nói: "Bây giờ nhìn thấy anh rồi hả?"

Kiều Hân sợ hãi làm rơi đĩa trái cây xuống đất.

Cái đĩa rơi trên mặt đất phát ra âm thanh thanh thúy, những mảnh vụn bắn ra rất xa.

Kiều Hân càng thêm sợ đến choáng váng, bộ dáng kia hoàn toàn chính là không biết làm sao.

Nhìn thấy Kiều Hân phản ứng như thế, Kiều Bồi ngược lại cười, anh rất nhanh đứng lên từ trên ghế sofa, bước chân trầm ổn đi tới trước mặt cô.

Kiều Hân bị anh bức đến góc tường.

Trên mặt anh cười có chút không nghiêm chỉnh.

Kiều Hân thấy nhiều đáng vẻ nho nhã của anh, lúc này vẻ mặt của anh có một loại cảm giác tà ác ở bên trong.

Cô nói không ra đây là cảm giác gì, cô chỉ cảm thấy giống như có con vật lông lá gì đó bò qua da thịt của cô, để cho cả người cô run sợ không thôi.

"Bây giờ biết cái gì gọi là cường bức rồi chứ?" Kiều Bồi khẽ sát vào cô, mặt của anh gần như đều muốn áp vào trên mặt của cô rồi, ở bên trong không gian nhỏ hẹp chỉ thuộc về hai người, có một mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, mập mờ hỗn loạn *, còn có xấu hổ của Kiều Hân. . . . .

"Không nói được, anh có thể làm thay em."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Kiều Hân ngẩng đầu lên, lúc trước cô khấn trương cúi đầu. Đến mức cùng đường bí lối này, cô dứt khoát không cúi đầu nữa, nâng cổ lên.

Vóc dáng Kiều Bồi rất cao, thời điểm đứng ở trước mặt cô, hơi cúi xuống cũng chênh lệch chiều cao rất nhiều, rất có cảm giác áp bức ở bên trong.

Kiều Hân quật cường ngẩng đầu lên, sợ hãi qua đi, cô cắn răng trừng mắt lên, "Anh làm hay không làm đều là phạm pháp!"

Trí nhớ cô rất tốt, nhanh chóng nói: "Làm trái với ý của phụ nữ, sử dụng bạo lực, cưỡng bức hoặc là dùng thủ đoạn mạnh mẽ khác xảy ra. . . . với phụ nữ. Những hành vi kia đều thuộc về hành vi phạm tội, anh là kẻ cặn bã ghê tởm!"

Những lời nghĩa chánh ngôn từ của Kiều Hân hoàn toàn như lời giải trí với Kiều Bồi.

Anh nhếch miệng, đang muốn nói thêm gì nữa.

Kiều Hân chợt quét những mảnh vụn của cái đĩa kia, cô lập tức muốn nhặt lên một miếng dùng để phòng thân.

Chỉ là tay của cô còn chưa có sờ tới, ý đồ của cô đã bị Kiều Bồi nhận ra.

Gần như không có dừng lại, Kiều Hân liền bị tay của Kiều Bồi ấn lên trên tường.

Hơi sức của anh không tính là lớn, nhưng lưng Kiều Hân theo quán tính đụng vào trên tường.

Kiều Hân hô đau một tiếng, cũng không đau đến lắm, chỉ là cảm giác cả thân thể đều bị khống chế rất tệ, đáng sợ hơn là bất luận gãy giụa như thế nào cũng không thể tránh thoát kiềm chế của anh.

Động tác của Kiều Bồi không tính là thô lỗ, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói là dịu dàng. Tất cả động tác gãy giụa tiến hành trong im lặng, ánh mắt hai người cũng không có nhìn về phía đối phương.

Kiều Hân một lòng muốn thoát khỏi Kiều Bồi, còn mục đích của Kiều Bồi là sớm cời xuống những trói buộc trên người cô.

Cởi nút áo ra, còn có áo bị xé mở.

Tóc Kiều Hân rối tung, cô như là phát điên đá đập vung tay, lúc cả người nhào tới trên người Kiều Bồi, cô huơ cánh tay ra, quét roi bình hoa nhỏ trên bàn trà. . . . .

Lần này cô hoàn toàn bị Kiều Bồi chọc giận, Kiều Bồi không hề để ý những động tác kia sẽ làm đau cô hay không, động tác của anh trở nên thô lỗ.

Sau đó sắc mặt của hai người đều căng thẳng.

Đó là một trận chiến vừa tấn công vừa phòng thủ, Kiều Hân luôn có thể thừa dịp anh cởi quần áo của cô để cố gắng gãy giụa. Đến cuối cùng, Kiều Bồi trực tiếp sử dụng quần áo trên người cô để trói cô lại.

Thời điểm Kiều Hân bị ném đến trên giường, Kiều Bồi nhanh chóng kèm lên, di0en-da14n.le9.quy76.d00n anh áp chế thân thể không ngừng gãy giụa của cô.

Kiều Hân cố gắng cản anh, nhưng cho dù anh bị cản cũng sẽ không dừng động tác lại, cũng không có bất kỳ biểu hiện đau đớn nào.

Quá trình dài đến khó có thể chịu được, Kiều Hân không có la lên, gãy giụa và cố gắng của cô đều bị hóa giải, cuối cùng cô không chống lại được tiến công của anh.

Không biết trải qua bao lâu, Kiều Hân không nhúc nhích nằm ở trên giường. Cô bị Kiều Bồi bày ra một tư thế thuận theo, cứ như vậy □ nằm ở trên người anh.

Tóc của cô xõa ở trên ngực anh, tay của anh cố ý vô ý vuốt ve thân thể của cô. . . . .

Đây hẳn là một loại động tác rất thân mật, chỉ là Kiều Hân không có một chút cảm giác thân mật nào.

Mới vừa rồi Kiều Bùi thực hành thân thể, nói cho cô biết cái gì gọi là □ chân chính.

Có lẽ là thân thể đã tiếp nhận loại chuyện này, trong lúc yên tĩnh như vậy, đột nhiên bụng Kiều Hân rất không đúng lúc kêu lên.

Kiều Hân cũng muốn đánh mình một cái, phụ nữ gặp phải loại chuyện này, coi như không khốc lóc nỉ non, không nghĩa chính ngôn từ quyết định báo cảnh sát thì cũng thôi đi, lúc này lại đói bụng!

Cô còn có thể khôi hài hơn không?!

Ngược lại Kiều Bùi đang dán chặt cô, rất nhanh cúi đầu nhìn qua cô một cái. Trên mặt anh vốn là vẻ nặng nề, chợt trở nên thoải mái hơn một chút. Anh nghiêng người đứng dậy từ trên giường, cầm bộ quần áo ở bên cạnh lên, sau đó anh liền đi tới tủ lạnh, mở ra nhìn một chút.

Bên trong toàn những món ăn đông lạnh, còn có một chút thực phẩm an toàn đều bị anh tìm được.

Chỉ là anh không có bất kỳ kinh nghiệm nào, sau khi lấy ra những thực phẩm kia, anh chỉ đứng ở bên trong phòng bếp suy nghĩ nấu cơm như thế nào? Lúc trước ở nhà, anh không cần tự mình vào phòng bếp nấu ăn.

Lúc anh đang nghiên cứu những thứ kia, Kiều Hân đã mặc quần áo tử tế đi tới.

Sắc mặt cô trắng bệch thì trắng bệch, động tác vẫn không có dừng lại.

Cô đưa tay nhận lấy những cái đĩa trong tay anh, rất nhuần nhuyễn thả vào bên trong lò vi sóng.

Đang lúc chờ thức ăn được hâm nóng, cô không nhìn anh, thấp giọng nói: "Anh có thể đi rồi chứ? Một lát bạn cùng phòng của tôi sẽ trở về."

Anh đã làm hết chuyện anh muốn làm, nếu như bây giờ không đi, một lát sẽ bị Đỗ Thiến Thiến thấy.

Chỉ là cô vừa dứt lời, Kiều Bùi đã tìm được điện thoại của cô, đi vào từ bên ngoài, đưa tới trước mặt cô.

Trên màn hình điện thoại của cô hiện lên một tin nhắn chưa đọc.

Kiều Hân vừa mở ra nhìn, tin nhắn kia chính là Đỗ Thiến Thiến gửi tới. Tin nhắn của Đỗ Thiến Thiến nói cho cô biết, mẹ cô ấy nhất định lưu cô ấy ở lại một đêm, nói Kiều Hân buổi tối đi ngủ sớm một chút.

Kiều Hân xem xong tin nhắn, sau khi nhìn sang Kiều Bùi. Vốn cô đang kỳ quái Kiều Bùi làm sao sẽ chạy đến đây, hơn nữa anh lại có chìa khóa, hiện tại tất cả đều được hiểu rõ dễ dàng, đây đều là Kiều Bùi an bài, anh muốn lấy chìa khóa từ ba mẹ Đỗ Thiến Thiến còn không đơn giản sao.

Nhà họ Đỗ chắc chắn sẽ không nghĩ đến quan hệ của anh em họ lại khác thường như vậy!!

Người nhà của Đỗ Thiến Thiến hơn phân nửa chỉ cho là Kiều Bùi tới làm dịu quan hệ với em gái!!

Kiều Hân không có lên tiếng, chờ thức ăn bên trong lò vi sóng được hâm nóng, cô liền bùng ra ngoài. Chỉ cầm đồ ăn cho mình, sau đó liền ra ngoài phòng bếp bắt đầu ăn.

Kiều Bùi cũng cầm một đôi đũa đi theo ăn chung với cô.

Kiều Hân không cho là thức ăn mẹ Đỗ Thiến Thiến nấu sẽ hợp khẩu vị của anh. Lại nói thức ăn này phần lớn đều là loại đông lạnh, coi như hâm nóng rồi cũng sẽ không ăn ngon hơn chút nào. . . . .

Nhìn đáng vẻ anh ăn cơm ngược lại giống như rất hợp khẩu vị.

Chờ sau khi Kiều Hân nhận thấy mình vẫn luôn quan sát Kiều Bùi ăn cơm, cô thật muốn đánh mình một cái, đây hoàn toàn chính là một loại phản xạ có điều kiện rồi!

Lúc ăn cơm len lén quan sát sắc mặt của Kiều Bùi, muốn biết anh có thích ăn hay không? Loại phản ứng này của mình khiến cô buồn nôn, cô lại còn có thể phản xạ có điều kiện làm ra được!!

Hơn nữa vào lúc ăn cơm, Kiều Hân cũng không thể nào ngẩng đầu đi nhìn Kiều Bùi. Cô không biết có phải là bị ăn hiếp thành thói quen rồi không? Di0en-da14n.le9.quy76.d00n Sau khi làm những chuyện có chết cô cũng không muốn xảy ra lần nữa kia, bỗng nhiên cô có gan . . . .

A, lại tới cảm giác đó nữa.

Đây hoàn toàn chính là một loại phản ứng bình nứt không sợ bể nên bị lên án, nhưng sau khi Kiều Hân trải qua mấy chuyện kia, cô chợt phát hiện một khi mình đón nhận anh tới đây làm chuyện kia, tiếp đó chờ anh làm ngán thì sẽ bỏ qua cho mình. Bây giờ sau khi suy nghĩ như bị chó cắn, gánh nặng trong lòng lại có thể nhỏ đi rất nhiều.

Ngược lại mới vừa rồi * khiến tóc Kiều Bùi rối loạn rất nhiều, Kiều Hân quả thật có chút không biết Kiều Bùi như vậy.

Lúc trước, sau những chuyện chấn gối kia, cô không dám nhìn tới Kiều Bồi. Mỗi lần đều chôn mình ở trong chăn, đến mí mắt cũng không dám nâng lên.

Cho tới bây giờ cô mới phát hiện, Kiều Bồi cũng có đáng về lười biếng như vậy.

Bình thường anh quen bắn sức sống ra bốn phía, thỉnh thoảng nhìn thấy anh nghỉ trưa, cũng sẽ không liên hệ với từ hấp dẫn gợi cảm này.

Nhưng lúc này Kiều Hân thực sự tin tưởng người đàn ông sẽ có sức quyến rũ ở phương diện khác.

Chỉ là vừa nghĩ tới mấy chuyện anh làm với mình, Kiều Hân rất nhanh nghiêng mặt qua một bên, thật thà ăn cơm.

Cô chỉ yên lặng cầu nguyện, Kiều Bồi có thể mau chóng rời đi. Kết quả không ngờ, đừng nói Kiều Bồi về sớm, lại còn không sao cả ở nhà họ Đỗ cả đêm.

Sáng sớm Đỗ Thiến Thiến ngáp trở về, hôm nay cô phải thay đổi bộ quần áo đi công ty, dĩn-da14n.le9.quy76.d00n lúc này mới nhớ tới đồ mình muốn mặc còn để ở nhà.

Đỗ Thiến Thiến liền ngáy ngẩn cả người, sau vài giây mới nhớ tới đây là anh Kiều Hân.

Bởi vì gương mặt đối phương quá mức tinh xảo mà xinh đẹp, Đỗ Thiến Thiến theo bản năng liền đỏ mặt.

Ngược lại Kiều Bồi rất tự nhiên giơ lên một ngón tay đặt ở khóe miệng, làm một động tác chó lên tiếng. Lúc này Đỗ Thiến Thiến mới phát hiện ra động tác tay của Kiều Bồi chính là đang đóng cửa phòng ngủ.

Đây là sợ quấy rầy đến Kiều Hân sao?

Đỗ Thiến Thiến phản ứng kịp, rất phối hợp kiểm mồi chân.

Kiều Bồi làm lại động tác như lúc này, cẩn thận mở cửa chính ra ngoài.

Sau khi Kiều Bồi đi ra, Đỗ Thiến Thiến mới thở dài một hơi.

Mới vừa rồi cô cảm thấy nhịp tim của mình như muốn ngừng đập. Trước kia cô cảm giác anh Kiều Hân thật là đẹp trai, nhưng bây giờ cô cảm thấy đó đã không phải là đẹp trai, đó nhất định chính là cảm giác hấp dẫn đến mức tận cùng.

Cô không biết tại sao mình lại nghĩ anh trai của bạn như vậy, cái loại khí tức phái nam đập vào mặt đó, cái loại Hormone có thể tràn ra ngoài mọi lúc, liếc mắt một cái liền khiến người ta cảm thấy rất vui vẻ thoải mái đó!!

Chỉ là Đỗ Thiến Thiến cảm thấy là lạ, mặc dù cô sớm cảm thấy anh Kiều Hân có chút không chế em gái, nhưng bây giờ cô mới phát hiện người anh này cũng quá sẵn sàng rồi.

Nhưng Đỗ Thiến Thiến là con gái một, và lại Kiều Hân là bạn tốt nhất của cô, chắc chắn cô sẽ không suy nghĩ lệch lạc, Đỗ Thiến Thiến liền cẩn thận đi vào trong phòng ngủ thay quần áo.

Chờ khi trở ra, Đỗ Thiến Thiến còn theo bản năng liếc mắt nhìn phòng của Kiều Hân.

Nhưng Đỗ Thiến Thiến chợt phát hiện trong phòng có chút kỳ lạ, cô nhớ mình có đặt một bình hoa ở trên bàn trà nhỏ, hơn nữa đệm trên ghế sa lon cũng ít đi một cái. . . . .

Cảm giác toàn bộ chỗ này giống như mới vừa trải qua một trận đại chiến.

Đỗ Thiến Thiến rất không giải thích được, lòng nói ngày hôm qua chỗ này đã xảy ra chuyện gì. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Kiều Hân ở trên giường vẫn không nhúc nhích, lúc Kiều Bồi đi, cô đã sớm tỉnh. Thời điểm anh cúi xuống hôn cô, trong lòng cô đều rõ ràng hết, nhưng cô vẫn không chịu chuyển động.

Chỉ là khiến cô có chút ngoài ý muốn chính là lúc buổi sáng Kiều Bồi mặc lại quần áo, anh trực tiếp mở tủ treo quần áo ra, lấy quần áo từ bên trong.

Kiều Hân biết anh có một thói quen, không mặc cùng một bộ quần áo liên tục hai ngày, nhưng khi nhìn đến hành động tự nhiên lấy một bộ quần áo ra từ

tủ quần áo của mình, Kiều Hân vẫn bị kinh hãi.

Cho nên khi anh vừa đi ra ngoài, cô lập tức nhảy dựng lên từ trên giường, nhanh mở tủ treo quần áo ra kiểm tra. Vừa mới kiểm tra, thiếu chút nữa đã hú chết Kiều Hân rồi.

Cô ở nhà Đỗ Thiển Thiển mới một thời gian, tủ treo quần áo có hơn một nửa đều là trống không, nhưng lúc này mở ra, lại không trống không chút nào. Ở trong đó, bên trái treo quần áo của cô, bên phải đều là những bộ quần áo nam có kiểu dáng quen thuộc!!

Kiều Hân không thể giải thích vì sao, sao Kiều Bồi có thể làm được tất cả chuyện này, rốt cuộc anh lấy tâm tư gì để nghĩ đến những chuyện này, cứ như vậy nghĩ tới đường hoàng đến ở trong nhà của cô và bạn của cô?

Trong lòng Kiều Hân buồn nôn muốn chết rồi, chờ khi trở lại trường học, cô còn tới trễ hơn một giờ, mặc dù không có làm trễ tiết học, nhưng cô là giáo viên mới, không đúng giờ vẫn rất dễ dàng nhận được cái liếc mắt của người ta.

Hơn nữa cô vừa tới trong phòng làm việc, chủ nhiệm quản lý kỷ luật bên kia đã đi tới.

Kiều Hân lúng túng, cô vội đứng lên, chuẩn bị chờ đối phương giáo huấn. Kết quả đối phương chỉ cười ha hả đứng ở bên bàn của cô, rất ân cần nói: "Kiều Hân, thân thể cô không thoải mái có thể nghỉ ngơi mấy ngày, không cần thiết sớm như vậy liền chạy tới."

Trong nháy mắt, trong lòng Kiều Hân liền lộp bộp một tiếng, chủ nhiệm quản lý kỷ luật này nổi danh nói chuyện không dễ nghe, bình thường đến giáo sư già cũng không nể mặt chứ đừng nói là nói chuyện với vẻ mặt ôn hòa như vậy.

Hơn nữa hành động này của chủ nhiệm không chỉ khiến Kiều Hân ngoài ý muốn, ngay cả những đồng nghiệp cũng ghé mắt sang.

Đồng nghiệp cũ lúc trước - Tiểu Lý cũng ở phòng làm việc này, sau khi nghe lời nói của chủ nhiệm, động tác còng khoa trương hơn, nghiêng đầu trực tiếp nhìn sang Kiều Hân bên này.

"Không có chuyện gì." Kiều Hân bị ánh mắt ân cần của chủ nhiệm, còn tầm mắt dò xét của đồng nghiệp nhìn đến vô cùng xấu hổ, cô vội trả lời: "Lát nữa tôi còn có lớp, tôi sẽ soạn bài lên lớp thật tốt."

"Không nên quá mệt nhọc." Lời nói ân cần của đối phương, không biết tại sao nghe vào trong lỗ tai Kiều Hân chỉ cảm thấy châm chọc.

Quả thật Kiều Bồi - người chặn bả đó lại thông qua người khác nhắc lại với cô!

Cô giống như bị gian trá của anh làm mệt nhọc!!

Hiện tại Kiều Hân đã hiểu rõ mọi thứ, lại nói thái độ chủ nhiệm đã biểu lộ rõ ràng như vậy. Kiều Bồi sau khi nỗ lực ở trên thân thể cô, giờ lại đang thực hiện từng bước tới quấy rầy cuộc sống của cô.

Càng buồn nôn hơn chính là, sau những chuyện Kiều Bồi đã làm với cô vào buổi tối hôm qua, anh còn có thể lười biếng gác chân, hỏi cô có muốn báo cảnh sát thử hay không?

Sau khi cô lên tiếng chống đối, anh lại ép buộc cô vài lần.

Nhớ tới đủ loại không chịu nổi vào tối hôm qua, nhịp tim của Kiều Hân đập rất nhanh, cổ họng giống như bị cái gì chặn lại. Nếu cô đã ăn sáng, cô hoài nghi mình đã muốn ói.

Chỉ là sau khi trải qua phản quan tâm chăm sóc này của chủ nhiệm, chờ Kiều Hân chuẩn bị tốt bài để lên lớp, Kiều Hân có thể cảm nhận rõ ràng, thời điểm đồng nghiệp cũ Tiểu Lý nhìn cô, cặp mắt quả thật như máy quét, hận không được quét toàn thân cao thấp của cô một lần.

Hơn nữa không riêng gì Tiểu Lý, thái độ một vài giáo viên mới đối với cô cũng rất lạ.

Chịu đựng như vậy đến khi tan việc, Kiều Hân thu dọn đồ trên bàn.

Mới vừa nói muốn đi ra ngoài, Tiểu Lý luôn chỉ biết được người khác khẩu đầu nịnh bợ, lần này lại phá lệ chạy tới, thân thiết kéo cánh tay của cô nói: "Kiều Hân, cô lại muốn đi chen xe điện ngầm ư. Ai nha, tôi đưa cô đi, tôi thuận đường."

"Không cần." Kiều Hân khách khí trả lời: "Chỗ tôi ở cách đường tàu điện ngầm rất gần."

"Cái gì không cần, không nên khách khí, sau này tôi đưa cô đi, chúng ta vừa vận làm bạn với nhau." Nói xong Tiểu Lý liền muốn đi ra ngoài với Kiều Hân.

Kiều Hân ngược lại rất nhanh rút cánh tay mình từ trong ngực cô ta, nói rất khẳng định: "Không cần."

Cô không có cảm giác gì với Tiểu Lý, cảm giác duy nhất chính là cô không muốn để Tiểu Lý quan sát cuộc sống của mình. Hơn nữa ánh mắt đối phương nhìn mình giống như đèn pha, càng làm cho trong lòng cô không thoải mái.

Sau khi vòng qua Tiểu Lý, Kiều Hân nhanh chóng đi ra ngoài.

Kết quả đúng lúc xe hôm nay muốn chở cô đi thật đã tới rồi. Cô vừa ra cửa, rất nhanh đã nhìn thấy bên ngoài có tài xế đang đợi cô.

Tài xế là người trước kia cô hay dùng, đi theo cô rất nhiều năm. Còn nhớ lúc ở nhà họ Kiều, hẳn vẫn luôn phụ trách đưa đón cô.

Tài xế rất cơ trí, khi thấy cô ra ngoài từ cửa sau, rất nhanh liền mở cửa xe ra, một bộ dáng nghênh đón cô đi qua.

Mặc kệ là đối phương mặc quần áo giống như đồng phục, chỉ là về ngoài của chiếc xe kia đã sớm khiến cho một số người trong trường học chú ý.

Kiều Hân không chút suy nghĩ, cúi đầu giả bộ không biết vòng qua chiếc xe kia.

Chờ khi đến xe điện ngầm, Kiều Hân mới thở dài.

Không biết là chột dạ hay là cảm ứng, cô luôn cảm thấy có ánh mắt bao phủ mình.

Thật may là thời điểm ngồi tàu điện ngầm rất thuận lợi, cô chen lấn tàu điện ngầm một thời gian, cũng không phải lần nào cũng có chỗ ngồi. Nhưng lúc này Kiều Hân vừa tới bên trong đã có một chàng trai trẻ tuổi đứng lên, nhường chỗ ngồi cho cô.

Kiều Hân rất kì quái, cô vẫn là đầu lần gặp được một nam thân sĩ như vậy. Lúc trước ngồi tàu điện ngầm, chắc chắn sẽ không có đàn ông chủ động nhường chỗ ngồi cho phụ nữ.

Ngược lại sau khi ngồi một lát, đến một trạm có một người phụ nữ có thai đi lên, Kiều Hân vừa nhìn thấy người lớn bụng đó liền nhanh chóng đứng lên, chỉ chỗ ngồi của mình nói: "Đến đây đi."

Chỉ là vừa dứt lời, đã có người còn đứng lên nhanh hơn cô, nhường vị trí cho người phụ nữ có thai này.

Kiều Hân cảm thấy là lạ, bởi vì khoảng cách chỗ ngồi mà người kia nhường cho phụ nữ có thai cũng không tính là gần. . . . .

Cô hồ đồ mông lung, giống như đang được nhắc nhở, cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một lần. Lúc trước bên trong buồng xe đều rất chật chội, không biết tại sao lại tạo ra một chỗ trống nhỏ.

Có mấy người đàn ông mặc quần áo bình thường đứng ở trước người của cô, cố ý vô ý chặn lại những đám người đi ngang qua. . . . .

Kiều Hân bỗng nhiên hiểu rõ điều gì đó, mặc kệ cô ở đâu, cô muốn làm cái gì, luôn có người có thể dùng phương thức cô không nghĩ tới để đạt được mục đích.

Tò rõ phạm vi thế lực của anh với cô, nói cho cô biết, mặc kệ cô làm gì, cô thủy chung trốn không thoát lòng bàn tay của anh.

Kiều Hân đã có chút chết lặng, chỉ là lúc cô ở trên đường, nhớ tới buổi sáng Kiều Bồi để những bộ quần áo kia ở chỗ cô, cô không nhận được nghỉ, rốt cuộc tên khốn cận bã kia có ý gì, để nhiều quần áo ở chỗ cô như vậy, chẳng lẽ anh đang chuẩn bị ở lại nhà của Đỗ Thiên Thiên?

Không phải anh có bệnh chứ, nước vô đầu rồi sao?

Khu nhà cao cấp của anh để đó không dùng, chen chúc với cô ở trong căn nhà cũ của Đỗ Thiên Thiên. Hơn nữa anh muốn giải thích thế nào về hành động biến thái thích ở chung phòng của anh em bọn họ đây? !

Anh có thể không biết xấu hổ, nhưng cô muốn có cuộc sống bình thường!

Chờ thời điểm Kiều Hân về đến nhà lần nữa, vừa mới mở cửa phòng liền nhìn thấy Đỗ Thiên Thiên đã sớm vọt một bước tới trước cửa.

Mặt Đỗ Thiên Thiên tái xanh rồi, tay chân khăn trương đỏ mề hời, vừa thấy Kiều Hân, Đỗ Thiên Thiên kích động liền lôi Kiều Hân vào, đẩy Kiều Hân một đường tới trong phòng ngủ.

Sau đó Kiều Hân đã nhìn thấy trong phòng ngủ nhỏ, Kiều Bồi đang rất tùy ý đọc sách cô dùng để soạn bài.

Hôm nay Đỗ Thiên Thiên đều sắp bị hù chết rồi. Hôm nay cô trở về sớm, sau khi bước chân vào nhà, cô còn chưa kịp thay quần áo ở nhà đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô còn tưởng rằng là Kiều Hân quên mang chìa khóa chứ, nhưng vừa nghe thấy tiếng nói, cô mới biết mình nghĩ sai rồi.

Chờ khi mở cửa ra nhìn thấy Kiều Bồi, Đỗ Thiên Thiên liền luống cuống tay chân, quả thật giống như trong nhà có lãnh đạo ở trên xuống.

Đó không phải là người khác, đây chính là Kiều Bồi - anh của Kiều Hân!!

Coi như quan hệ của cô và Kiều Hân rất tốt, nhưng Kiều Bồi!

Kiều Bồi tồn tại như một truyền thuyết thần thoại.

Cảm giác nhân vật này thật sự chạy đến nhà mình để làm khách, khiến Đỗ Thiên Thiên giống như nuốt một quả trứng vịt vậy. Vốn cô đang cho là chuyện xảy ra vào ban ngày là ảo giác, hiện tại Đỗ Thiên Thiên có thể khẳng định, Kiều Bồi có chứng không chế em gái rất nặng.

Kinh khủng hơn chính là ở trong thời gian kế tiếp, Kiều Bù lại còn muốn nói mấy câu về chuyện thường ngày với cô. Mặc dù những câu chuyện đó đều vây quanh Kiều Hân, ví dụ như gần đây Kiều Hân như thế nào, tâm tình tốt không, gần đây làm những gì!!

Nhưng vấn đề là trước mặt người như vậy, dù là thảo luận đề tài thời tiết cũng làm cho người ta khấn trương. Cho dù lúc đi phòng vấn, Đỗ Thiển Thiển cũng chưa từng khấn trương như vậy, cô ưỡn thẳng lưng, quả thật giống như đang ứng phó với lời dạy dỗ của ông chủ.

Kiều Bù có một đôi mắt phượng, trước kia cô xem tiểu thuyết, trong đó luôn nói đến mắt phượng. Cô một mực cảm thấy mắt hình đó rất quái lạ, hơn nữa người có mắt phượng hẹp dài nên có hình dáng như thế nào

Hiện tại cô coi như đã hiểu, mắt đó đẹp giống như có thể phóng điện, hơn nữa Kiều Bù có một loại cảm giác rất cao quý.

Khí thể đó không phải là do mặc một bộ quần áo có nhãn hiệu nổi tiếng là có thể thoát ra ngoài, đó là khí thể tỏa ra từ bên trong.

Đỗ Thiển Thiển cũng cảm thấy mình kim chế đến sắp chết rồi. Cô buồn bực, rõ ràng Kiều Bù và Kiều Hân là hai anh em, có liên hệ máu mủ. Sao lúc cô nhìn thấy Kiều Hân, toàn thân đặc biệt thoải mái, tại sao khi gặp Kiều Bù, quả thật giống như gặp phải áp suất thấp!!

Cho nên Kiều Hân vừa trở lại, Đỗ Thiển Thiển quả thật giống như được cứu trợ, nhanh đẩy Kiều Hân tới trước mặt Kiều Bù. Cô dùng tốc độ nhanh nhất xách túi lên, giống như chạy trời chết nói: "Kiều tiên sinh, ngưng ngưng, mẹ tôi gọi tôi trở về ăn cơm, tôi...tôi đi trước một bước. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Chờ sau khi Đỗ Thiển Thiển đi, Kiều Hân rất nhanh liếc mắt nhìn vị trí của Kiều Bù.

Kiều Bù thả sách trong tay xuống.

Vừa nhìn thẳng vào mắt anh, Kiều Hân giống như bị hù sợ, tối hôm qua anh ra sức yêu cầu đủ loại tư thế, lập tức hiện lên ở trước mắt cô, Kiều Hân gần như là không hề nghĩ ngợi, thân thể theo bản năng liền làm ra phản ứng, cô đi nhanh về phía cửa.

Chỉ là chân trước cô mới vừa đi, Kiều Bù đã đuổi theo.

Nhà Đỗ Thiển Thiển cũng không lớn, Kiều Hân vừa đi đến cửa, Kiều Bù đã đuổi theo. Một tay anh chống đỡ ở trên cửa, rất tự nhiên ngăn lối đi của cô, một tay khác của anh đang du dương trên thân thể Kiều Hân, để cô đối mặt với anh.

Bờ môi của anh rất nhanh dán lên, Kiều Hân không thể tránh, bị anh hôn lên, lưỡi và môi trần trọc mút thỏa thích, dây dưa đến cực điểm. Kiều Hân dùng cả tay và chân vừa đẩy vừa đánh vẫn không thể nào đẩy anh ra, cuối cùng thời điểm được buông ra, Kiều Hân hoài nghi môi của mình có bị hôn sưng lên không.

Kiều Bù đến gần sát cô, không chịu chút ảnh hưởng của cô, ngược lại giọng biến thành êm ái, ngay cả trong giọng nói cũng mang theo ý tứ thân mật: "Ngoan."

Trong giọng điệu của anh có loại ý trêu chọc: "Em thích làm ở bên ngoài, anh có thể thỏa mãn em."

Mặt Kiều Hân bị dọa đến trắng bệch, cô động cũng không dám động, đứng ở đó.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, giống như nói nhỏ giữa người tình. Anh tiến đến gần viền tai của cô "Đói không, anh để người ta chuẩn bị thức ăn, em thích ăn cái gì có thể đi phòng bếp chọn."

Nói xong, Kiều Bù hơi kéo dài ra khoảng cách, ánh mắt của anh rơi vào trên mặt của cô, giống như muốn tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ của cô.

Kiều Hân cố nén khuất nhục gạt đầu một cái, làm ra một bộ dáng mình sẽ không chạy nữa.

Lúc này Kiều Bù mới thả cô ra khỏi giam cầm.

Thừa dịp anh buông mình ra, Kiều Hân vội vàng đi tới phòng bếp.

Cô rất nhanh tìm được những món ăn đã được đóng gói tốt ở trong phòng bếp, nhìn ra được những người đó đã làm rất cẩn thận, đóng gói đặc biệt tinh xảo.

Chỉ là Kiều Hân đã không còn gì để nói đến cực điểm, sao Kiều cận bã này ở trong nhà người khác mà một chút tự giác cũng không có chứ? Hành động

tự nhiên như đi vào trong nhà của mình.

Thức ăn đều được đóng gói rất cẩn thận, Kiều Hân mở ra từng cái, cơm vẫn còn ấm nóng, trừ những hộp giữ nhiệt chứa chút nước canh.

Khi Kiều Hân đang chuẩn bị những thứ kia, chợt nhớ lại Kiều Bồi rất không thích ăn món ăn quá mặn, nghĩ tới điều này, Kiều Hân theo bản năng nhìn lướt qua bên ngoài.

Sau đó cô đã nhìn thấy Kiều Bồi đang làm gì đấy trong phòng ngủ của cô.

Cô cũng không nhìn thêm, vội thừa dịp lúc này, nhanh thêm chút muối vào trong canh.

Đây hoàn toàn chính là một loại phương thức trả thù của trẻ con, Kiều Hân cũng cảm thấy nếu trong tay mình có thạch tín, cô đều sẽ không chút do dự bỏ vào cho anh.

Chỉ là đợi sau khi cô bung đồ ăn rồi khỏi đó, Kiều Bồi không phát hiện gì. Vào lúc ăn cơm, anh còn có thể tìm thời gian rảnh đến nhìn cô mấy lần, bộ dáng kia hoàn toàn không có lưu ý đến thức ăn có ngon hay không.

Sau khi Kiều Hân nhìn thấy phản ứng này, luôn cảm thấy mình vô tình trở thành gia vị cuối cùng của đối phương

Hơn nữa trong lòng cô rất rõ người như Kiều Bồi tới đây tuyệt đối không phải là muốn tìm cô nói xấu việc nhà. Quả nhiên vừa ăn cơm xong, Kiều Bồi liền đi phòng tắm.

Kiều Hân nghe âm thanh bên trong phòng tắm, nhà Đỗ Thiển Thiển không giống nhà của cô, chỉ có một phòng tắm nhỏ, bên trong không có bồn tắm, chỉ có vòi sen.

Trong lòng Kiều Hân khẩn trương, cô chạy đến trước cửa mấy lần, hận không được lập tức kéo cửa ra chạy đi. Nhưng Kiều Bồi chế trụ cô rồi, người giống như Kiều Bồi là không thể đoán được giới hạn cuối cùng. Anh có thể không chút kiêng kỵ đến nhà bạn của cô ở . . . . . khi dễ cô, cũng có thể mang cô đến địa phương khác. . . . . làm ra chuyện càng buồn nôn hơn . . . . .

Lúc đang chần chờ, do dự, Kiều Bồi đã tắm xong, đi ra.

Kiều Hân vừa nhìn thấy anh ra ngoài, tâm đã muốn nhảy ra khỏi ngực rồi. Kiều Bồi cũng thả lỏng bước chân đi tới trước mặt cô. Thân thể anh rất cao, mỗi lần đứng ở trước mặt cô, đều sẽ theo bản năng cúi sát vào cô một chút.

Lần này, động tác của anh có phạm vi rất lớn, trực tiếp chớp mũi đụng chớp mũi.

Trong hô hấp của anh có mùi hương kem cạo râu Kiều Hân rất quen thuộc.

Kiều Hân vừa suy nghĩ tới chỗ cô và Đỗ Thiển Thiển đặt mỹ phẩm dưỡng da, sữa rửa mặt mà con gái hay dùng, đường đột xuất hiện một dao cạo râu, trên mặt của cô không tự chủ liền vận vẹo.

Anh không chỗ nào không xâm chiếm không gian của cô, cuộc sống của cô. . . . .

Nước theo tóc của anh chảy xuống, có lẽ là do tóc bị vuốt ra sau đầu, nên ngũ quan thâm thúy tinh xảo và da thịt trắng nõn của anh càng lộ rõ ra.

Nhưng mắt thấy Kiều Bồi như vậy, cô lại không có một chút cảm giác đẹp trai, cô giống như nhìn thấy Diêm Vương thật sự vậy.

Kiều Hân lui về phía sau, trong lòng cô biết mình không chạy thoát được, nhưng thân thể vẫn muốn tránh né anh, giống như muốn bài xích anh theo bản năng.

Chỉ là cô mới vừa rút lại, Kiều Bồi liền bế cô lên, động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ là mỗi lần bị thả lên giường, Kiều Hân giống như đang nhận mệnh, cô cũng không giãy dụa nữa.

Cô nhắm chặt mắt lại.

Kiều Bồi rất nhanh kèm trên thân thể của cô. Thật ra thì Kiều Bồi đã nỗ lực dịu dàng, lúc ở trên giường cũng sẽ không như lúc mới đầu kia... một bộ dáng đòi hỏi, rất nhiều thời điểm đều chú ý đến cảm thụ của cô, nỗ lực điều động tâm tình của cô.

Cũng sẽ không một mực bá đạo, chỉ là cường thế trong tính cách làm thế nào cũng không sửa được. Cho dù là hết sức ôn tồn, nhưng cũng là muốn nắm toàn bộ thân thể của Kiều Hân trong tay.

Lúc bị đối phương định đoạt, trong lòng Kiều Hân cũng hiểu Kiều Bồi đã thay đổi một chút. Trước kia anh tuyệt đối không yên tâm thoải mái ở chỗ này như vậy, chớ nói chi là ngày hôm qua, cô và anh làm rơi bình hoa trong lúc quần quýt. Nếu là lúc trước, Kiều Bồi tuyệt đối không có suy nghĩ dọn dẹp những mảnh vụn kia, nhưng tối hôm qua anh thật sự đi thu dọn.

Lúc ấy có lẽ anh cho rằng cô đã ngủ say, thật ra thì Kiều Hân cảm nhận được anh đứng lên từ trên giường. Chỉ là Kiều Hân tưởng tượng không ra đáng về Kiều Bồi cầm cây chổi và xúc rác, càng không tưởng tượng được anh là người sẽ chú ý đến chuyện nhỏ đó.

Nhưng mặc kệ anh đã làm gì, hoặc là từng có thay đổi gì vì cô. Đối với Kiều Hân mà nói, cô vẫn không có biện pháp sinh ra chút cảm tình gì với Kiều Búi, chỉ cần bị anh tới gần, cô sẽ cảm thấy ghê tởm.

Sau khi qua đi một màn làm cho người ta tức giận, bất an, Kiều Hân ôm chần ngăn người.

Ngược lại vào lúc này, điện thoại di động cô để ở một bên đột ngột vang lên.

Kiều Hân sợ hết hồn, vội vàng vươn tay ra, lấy di động qua nhìn, dãy số phía trên chính là của Đỗ Thiến Thiến.

Thời gian này đã muộn rồi, Đỗ Thiến Thiến còn cho rằng Kiều Hân đang ở một mình. Đỗ Thiến Thiến cố ý chọn khoảng thời gian này gọi điện thoại, vì chính là muốn lặng lẽ nói với Kiều Hân, ngàn vạn lần không nên bị anh Kiều Hân nghe được.

Ngược lại sau khi Kiều Hân thấy dãy số, chần chờ một lúc. Hiện tại cô rất không muốn nói chuyện phiếm với người khác, nhất là khi Kiều Búi còn đang ở bên cạnh cô, nhưng dù sao cũng là chốt dạ, cô sợ mình không nhận điện thoại, sẽ làm Đỗ Thiến Thiến nhận thấy được cái gì.

Nghĩ như vậy, Kiều Hân liền nhận điện thoại.

Rất nhanh cô liền nghe thấy tiếng nói của Đỗ Thiến Thiến truyền tới: "Hân Hân, hôm nay tờ khăn trương muốn chết rồi, anh cậu thật đúng là rất hù dọa người, tờ ở trước mặt anh ấy cũng không dám thở mạnh. Chỉ là, cậu vẫn ổn chứ?"

Kiều Hân cũng không biết nên nói như thế nào, Kiều Búi đang ở phía sau cô, thậm chí anh thừa dịp cô nghe điện thoại, còn cúi đầu hôn một cái lên bả vai lộ ra ngoài chân của cô.

Kiều Hân rất nhanh tránh né, hàm hồ trả lời ở trong điện thoại: "Tớ không sao."

Nói xong cô quay đầu đi, dùng sức trợn mắt nhìn Kiều Búi một cái. Kiều Búi cảm thấy thú vị, tay của anh trực tiếp đưa đến hông của cô,捏 một cái.

Kiều Hân co rúm cả người lại.

Đỗ Thiến Thiến không có nghe ra sự khác thường của cô, vẫn còn khuyên cô: "Chỉ là Hân Hân, anh của cậu đối với cậu rất tốt, vẫn hỏi tờ tình huống của cậu, tờ có thể cảm thấy anh ấy rất quan tâm cậu. Mỗi lần tờ nói về cậu, anh ấy làm cho người ta có cảm giác không giống nhau."

Mặc dù Đỗ Thiến Thiến không có kinh nghiệm gì, cũng không có anh, nhưng vẫn hiểu nhìn mặt mà nói chuyện. Chỉ cần cô nói chuyện thú vị về Kiều Hân, nét mặt Kiều Búi sẽ nhẹ nhõm bớt. Loại cảm giác đó, nói thế nào cũng là yêu thương quan tâm tới cực điểm.

Hơn nữa Đỗ Thiến Thiến rất rõ ràng, anh Kiều Hân có thể khách khí như vậy với cô, còn không phải là bởi vì cô là bạn tốt nhất của Kiều Hân sao.

Lỗi tai Kiều Búi rất nhạy, Kiều Hân hoài nghi Kiều Búi ở sau lưng đã nghe lời nói của Đỗ Thiến Thiến. Trong lòng cô phiền não, cũng không nghe câu nói sau của Đỗ Thiến Thiến, rất nhanh liền qua loa lấy lệ một câu: "Thiến Thiến, tờ buồn ngủ, tờ ngủ trước."

Nói xong, cô liền cúp điện thoại. Sau đó cô dùng sức cuộn cuộn chần, muốn co thân thể lên để tránh khỏi Kiều Búi.

Chỉ là sau một phút, Kiều Búi trực tiếp nhốt cô vào trong ngực, ôm cô thật chặt.

Kiều Hân cũng thật sự mệt nhọc, mỗi lần * với Kiều Búi đều giống như lao động chân tay. Lần nào cũng làm cho cô cảm thấy sức cùng lực kiệt, chống đỡ không được.

Cô rất nhanh liền ngủ thiếp đi, tới ngày hôm sau, ngược lại Kiều Búi đã thu xếp thỏa đáng, chuẩn bị rời đi.

Kiều Hân cũng không biết Kiều Búi muốn ở nhà Đỗ Thiến Thiến bao lâu. Đợi cô và Kiều Búi cùng nhau rời khỏi nhà họ Đỗ, cô liền phát hiện trong nhà Đỗ Thiến Thiến, khắp nơi đều là dấu vết với Kiều Búi.

Xuống dưới lầu, Kiều Búi đang dừng xe ở đó.

Nhà Đỗ Thiến Thiến là khu nhà cũ, rất nhiều người chú ý tới chiếc xe dừng ở dưới lầu kia. Trong lòng Kiều Hân cảm thấy thật may là xe những người vệ sĩ kia đều dừng ở bên ngoài, nếu không người vây xem sẽ càng nhiều hơn.

Chỉ là bọn họ vẫn bị rất nhiều người nhìn chăm chú.

Thật ra thì trong lòng Kiều Hân rất khẩn trương, cô không biết lúc Đỗ Thiến Thiến trở lại lần nữa, mình phải giải thích chuyện Kiều Búi như thế nào? Làm sao giải thích được trong tủ quần áo của cô lại có nhiều quần áo nam như vậy? Còn có những thứ dao cạo râu bên trong phòng tắm . . . .

Sau một ngày lộn xộn u mê như vậy, chờ Kiều Hân trở về.

Khi đi ngang qua một thẩm mỹ viện, Kiều Hân chợt thấy được trên bảng hiệu tiệm làm tóc kia có một ảnh chân dung của một cô gái hoạt bát mạnh mẽ, đây rõ ràng là một người mẫu.

Ngũ quan của cô gái kia không có gì đặc biệt, nhưng mái tóc rất gọn gàng, cả người của cô ấy làm cho người ta có cảm giác từng trải.

Lúc Kiều Hân còn rất nhỏ, vì lấy lòng anh, không biết đã thay đổi, thỏa hiệp bao nhiêu lần. Chỉ cần là Kiều Bùi thích, cô sẽ nghĩa vô phản cố nỗ lực đi làm.

Những năm gần đây bởi vì Kiều Bùi thích tóc dài, cô vẫn để tóc dài.

Sau khi nhìn bảng quảng cáo đó, Kiều Hân giống như hạ quyết tâm. Cô rất nhanh liền đi vào trong cửa tiệm kia, thái độ phục vụ của người ở bên trong rất tốt. Sau khi cô tiến vào, rất nhanh tìm được người cắt cho mình kiểu tóc như của người mẫu kia.

Lúc Kiều Hân cắt tóc cũng không có suy nghĩ nhiều, cô chỉ muốn đổi lại kiểu tóc của mình để thay đổi tâm tình. Nhưng chờ sau khi cắt tóc xong, vừa soi gương, Kiều Hân chợt phát hiện sau khi mình cắt kiểu tóc này không ngờ lại thích hợp, thoải mái như vậy.

Chỉ là đợi khi cô đi ra từ trong tiệm, Kiều Hân vừa đi chưa được hai bước, cô liền cảm giác giống như có xe chạy về phía cô, quả nhiên xe liền dừng ở trước mặt cô.

Cửa xe rất nhanh mở ra, Khương Uyên đã lâu không gặp, bước xuống từ trong xe.

Kiều Hân kinh ngạc một chút.

Ngược lại Khương Uyên vẫn là bộ dáng kia, anh ta mặc quần áo thoải mái, sau khi thấy cô rất nhanh chào hỏi: "Thật là đúng dịp, lại gặp được cô."

Sau đó Khương Uyên giống như lưu ý tới điều gì, trái phải đánh giá cô, cười nói: "Cô đổi kiểu tóc."

Kiều Hân lúng túng gật đầu một cái, cô quen để tóc dài, tóc ngắn như vậy vẫn là lần đầu.

"Rất thích hợp với cô."

"Cám ơn." Lúc Kiều Hân chống lại ánh mắt của Khương Uyên, mặt nóng một chút. Cô đã không phải là Kiều Hân trước kia, lần này cô cảm thấy rất rõ ánh mắt Khương Uyên nhìn mình hơi giống như ánh mắt của Kiều Bùi khi ở trên giường, đó là ánh mắt người đàn ông nhìn người phụ nữ.

"Kiều Hân, không biết cô có thể . . . . ."

Kiều Hân đã không để ý tới bộ dạng lễ phép hay vô lễ rồi, cô nhanh chóng cắt đứt lời của anh ta, vội vàng nói: "Thật xin lỗi, tôi không có thời gian."

Nói xong, cô liền vội vàng đi về phía tàu điện ngầm.

Chờ khi ngồi lên tàu điện ngầm, Kiều Hân không còn dám suy nghĩ gì nhiều nữa. Đối với cô mà nói, Khương Uyên là người đàn ông rất có sức quyến rũ, nhưng mặc kệ Khương Uyên có suy nghĩ gì, cô đều sẽ không thể không lo lắng.

Chủ yếu là tìm cô phải rất lớn, mới có thể vừa bị Kiều Bùi cưỡng chiếm, vừa như không có chuyện gì nói yêu thương với người đàn ông khác. Cho nên hiện giờ, mặc kệ Khương Uyên ám chỉ rõ ràng với cô như thế nào, cô đều không thể tiếp nhận.

Ngược lại Kiều Hân vừa nghĩ như thế, đột nhiên cảm giác khoe mắt của mình quét qua cái gì đó. Hoàn cảnh bên trong xe điện ngầm không lớn, khe hở giữa người với người đều rất nhỏ.

Cô cảm thấy màu sắc quần áo mình quét qua rất quen thuộc, giống như một người mà cô mới gặp qua. Cô theo bản năng liền ngẩng đầu lên, sau đó cô liền nhìn thấy Khương Uyên, không biết đã đứng ở bên người cô từ lúc nào.

Anh ta cứ an tĩnh như vậy, đi theo ở bên người cô, tay vịn ở trên lan can bên cạnh. Trên mặt treo nụ cười dịu dàng, nháy cũng không nháy mà nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Kiều Hân mới đứng ở cửa trạm, liền nhìn thấy có một người đã sớm đứng ở đó chờ cô.

Nếu như không phải là do người ở xung quanh, cô sẽ không chú ý tới góc đó. Lúc này, người đó đứng ở vị trí rất tùy ý, như đang chờ cái gì.

Anh là người có cảm giác tồn tại rất mạnh, cho dù đứng ở đó cũng sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác người lạ chớ quấy rầy, cho nên bên cạnh anh như có áp suất thấp vậy.

Kiều Hân chần chờ một lúc, cô có chút ngoài ý muốn, không ngờ Kiều Bồi lại có thể biết chạy đến chỗ tàu điện ngầm để đón cô.

Ngược lại thời điểm cô đang chần chờ, Kiều Bồi đã cất bước đi về phía cô.

Khương Uyên ở bên cạnh Kiều Hân cũng sững sờ, lúc trước anh ta đã nghe qua tin đồn, đều nói Kiều Bồi đang ở nước ngoài đảm nhận một hạng mục thu mua, tổng giá trị của hạng mục kia hơn trăm triệu. Vậy tại sao vào lúc này, Kiều Bồi lại còn ở trong nước đón em gái ở tàu điện ngầm đây?

Hơn nữa đúng lúc đó, mấy người giống như hành khách cũng nhanh chóng đi tới bên cạnh bọn họ.

Lúc này Khương Uyên mới phát hiện ra, thì ra bên cạnh Kiều Hân vẫn luôn có vệ sĩ đi theo.

Người như bọn họ có vệ sĩ đi theo sát người cũng không kỳ quái, nhưng hao tâm tốn sức để vệ sĩ giả bộ như người đi đường thì có chút kỳ quái, quý dị hơn là ánh mắt Kiều Bồi nhìn về phía anh ta.

Khương Uyên mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, anh không biết đặc tội với Kiều Bồi khi nào, sao mỗi lần gặp được Kiều Bồi, vẻ mặt của anh ta đều là không kiên nhẫn.

Khương Uyên vội vàng tiến lên một bước chủ động chào hỏi: "Kiều tiên sinh."

Anh vươn tay muốn bắt tay.

Kiều Bồi rõ ràng qua loa, chỉ nắm nhẹ với anh ta một chút, mắt chỉ đặt ở trên người của Kiều Hân, hoàn toàn không để ý Khương Uyên tí nào. Kéo tay Kiều Hân, giọng dịu dàng đến không thể tin nổi: "Một mối sao?"

Ngược lại sau khi Kiều Hân bị anh kéo qua, sắc mặt không được tốt.

Khương Uyên trực tiếp liền bị gạt qua một bên, Khương Uyên lúng túng cười một tiếng, vội rút tay về.

Kiều Bồi cũng không nói gì, sau khi kéo Kiều Hân qua, rất tự nhiên giao Kiều Hân cho hai vệ sĩ, để những người đó che chở cô đi ra bên ngoài.

Chờ đến khi nhìn thấy Kiều Hân đi ra, lúc này Kiều Bồi mới quay mặt đi.

"Khương tiên sinh rất rảnh rồi?" Sắc mặt Kiều Bồi vẫn không thay đổi, giọng nói anh rất trầm thấp, âm thanh chung quanh ồn ào thì ồn ào, nhưng giọng nói của anh rất áp lực. Ở trong hoàn cảnh huyên náo này, giọng trầm thấp giống như một sợi dây, rất có loại cảm giác kéo căng.

Khương Uyên ngẩn ra, không hiểu Kiều Bồi bày ra dáng vẻ đại gia trưởng này làm cái gì. Hơn nữa anh ta và Kiều Hân đều là người lớn, mặc kệ hai người có kết giao hay không, không có đạo lý phải thông qua người anh như anh ta gạt đầu đồng ý.

Chỉ là dù sao người này cũng là Kiều Bồi, thân phận địa vị bày ra ở đó.

Coi như Khương Uyên không thích, trong lòng không thoải mái hơn nữa, cũng phải cho anh ta mặt mũi

Huống chi anh đối với Kiều Hân là nghiêm túc, Khương Uyên dứt khoát thân nhiên nói: "Kiều tiên sinh, tôi nghĩ ngài nhất định là có chút hiểu lầm. Nếu như ngài biết danh tiếng của tôi, sẽ đổi cái nhìn với tôi. Hơn nữa tôi đối với em gái ngài là nghiêm túc. . . . ."

Vừa dứt lời, Khương Uyên liền cảm giác bụng mình rất đau, thân thể của anh càng thêm không thể ức chế lui về phía sau, cuối cùng theo quán tính, cả người đứng không vững ngã trên mặt đất.

Anh không thể tưởng tượng nổi nhìn một màn này, quả thật có chút giật mình quá độ.

Kiều Bồi thật sự không có lý do nào nhắc chân cho anh một cước, một cước kia dứt khoát không chút do dự.

Một phút đó Khương Uyên đã cho rằng chuyện như vậy là một ảo giác.

Nhưng rất nhanh từ bên cạnh Kiều Bồi lại tới tầm hai, ba người.

Khương Uyên là người có máu mặt, bối cảnh trong nhà rất sâu. Lại nói anh chỉ là theo đuổi Kiều Hân thôi, cũng không có ý đùa bỡn rồi bỏ rơi, Khương Uyên cũng không biết tại sao mình lại bị đánh.

Cố tình chuyện vô lý như vậy lại xảy ra, những quả đấm kia rơi xuống như mưa.

Kiều Bồi cũng không nhìn lâu, thấy Khương Uyên đã té xuống đất, anh liền quay đầu đi ra ngoài.

Kiều Hân cũng không biết bên trong đã đánh nhau, cô chợt cảm giác tốc độ người đi bộ ra khỏi cửa tàu điện ngầm kia rất nhanh, có rất nhiều người là chạy đi, vội vàng giống như đang nói gì, tình cảnh trong lúc nhất thời có chút hỗn loạn.

Cô đang lo lắng thì Kiều Bồi đã đi ra ngoài rồi.

Sau khi thấy Kiều Bù, Kiều Hân vẫn còn lo lắng muốn nhìn vào bên trong, hơn nữa cô mơ hồ nghe được tiếng đánh nhau.

Chỉ là trên mặt Kiều Bù thật sự không có biểu lộ gì, mặt anh không có biểu cảm đi vào trong xe.

Kiều Hân vừa thấy, cũng liền theo anh đi vào bên trong xe.

Cô tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Khương Uyên ở bên kia thật bị đánh túi bụi đâu, lại nói chỉ là đưa cô về nhà, có thể nói là chuyện gì chứ.

Ngược lại xe chạy ra khỏi đó không lâu, Kiều Hân chỉ nghe thấy Kiều Bù lạnh lùng hỏi cô một câu: "Họ Khương kia theo đuổi em?"

Kiều Hân nhìn sắc mặt anh không được tốt, liền đoán được anh không vui.

Cô chân chừ một lúc, biết không gạt được Kiều Bù, cô cũng không sao cả gạt đầu một cái.

Đôi mắt của Kiều Bù nguy hiểm híp lại, hỏi tiếp: "Em còn thay đổi kiểu tóc?"

"Ừ." Nếu Kiều Hân thông minh liền biết không cần chọc giận anh nữa, chỉ là cô đã sớm không kiên nhẫn với Kiều Bù, cô tiếp tục không sao cả trả lời: "Đổi."

Nói xong như nhớ tới cái gì, cô rất nhanh bổ sung: "Tôi không chỉ đổi kiểu tóc, tôi còn sửa lông mày."

Nói xong nhắc tóc lên một chút, để Kiều Bù có thể thấy rõ ràng.

Trước kia cô đều dựa theo lời anh, cho tới bây giờ lông mày đều là nhỏ nhỏ cong cong, có vẻ rất mềm mại.

Mới vừa rồi lúc làm tóc, cô để thợ cắt tóc giúp mình thuận tiện sửa hình lông mày, cứ như vậy kiểu lông mày của cô biến thành phối hợp với bộ dáng hiền ngang.

Thấy Kiều Bù vẫn không có lên tiếng.

Lá gan Kiều Hân càng lớn, cô quyết định nói ra hết lời nói trong lòng.

"Tôi đổi lại kiểu tóc mình thích. Thật ra thì Kiều Bù, anh chưa hẳn thật sự thích tôi." Cô nói ra lời trong lòng: "Trước kia tôi lấy lòng anh nên từng thay đổi rất nhiều, giống như là kiểu tóc, lông mày, còn có khẩu vị ăn cơm. Anh thích ăn thanh đạm, tôi không thích ăn những thứ kia, thật ra thì tôi theo bạn bè ăn cơm, tôi đều thích ăn những món cay nồng. Nhưng lúc ăn với anh, tôi chưa từng đề cập tới. . . . Anh thích chỉ là một con rối anh huấn luyện ra, nhưng tôi không phải con rối đó, tôi là người có sinh mệnh, tôi sẽ từ từ thay đổi, tôi sẽ biến thành đáng yêu anh tuyệt đối không thích."

Kiều Hân chợt cảm thấy thân thể trầm xuống, cô hoảng sợ liếc mắt nhìn Kiều Bù một cái.

Kiều Bù trực tiếp đè cô xuống, chân của anh trực tiếp tách ra hai chân của cô ra, dấn ở chỗ mẫn cảm của cô. Động tác của anh cũng không nhanh, thế nhưng động tác cộng thêm thái độ của anh vẫn dọa cô sợ.

Kiều Hân cũng đoán ra anh muốn làm cái gì, cô không lên tiếng phản kháng.

Lần này ngược lại chọc giận Kiều Bù hơn, anh này sinh ác độc hôn lên cô.

Kiều Hân bị đôi môi anh hôn, cô bị chọc tức liền há mồm cắn anh, kết quả không có cắn được, ngược lại bị anh bắt được môi.

Kiều Hân biết một màn này khẳng định bị tài xế thấy được, cô rất lúng túng, cô vội vờn tay ra muốn ấn cánh cửa cách ly kia.

Lúc cô đang ấn loạn như vậy, Kiều Bù rất nhanh đã nhấn nút.

Tay của anh trực tiếp đặt ở trên tay của cô, anh dùng lực chế trụ tay của cô, nắm bàn tay cô ở trong tay mình.

Anh đè ở trên người của cô, chỗ ngồi ở phía sau rất rộng, Kiều Hân cho là anh sẽ ở trên xe □ cô.

Cô sợ hãi, không ngừng vận vẹo thân thể, nhưng chẳng có tác dụng gì. Trong xe đang chạy, cô hoàn toàn không nhúc nhích được, cô bị anh đè chặt ở phía dưới.

Lúc cô cho rằng anh có thể làm gì mình, Kiều Bù lại không làm gì cô, anh chỉ ôm cô vào trong ngực.

Lúc trước Kiều Bù áp chế cô, thời điểm muốn làm chuyện này đều không cần quá phí sức lực. Lần này không biết tại sao, rõ ràng Kiều Bù có vẻ rất kích động, hô hấp của anh đều hơi dồn dập.

Anh chỉ ôm cô, ôm cô vào trong ngực thật chặt, một bộ dáng không muốn buông tay.

Qua một lúc lâu, Kiều Hân mới nghe giọng anh buồn buồn nói qua: "Em không thể ngoan ngoãn để cho anh cưng chiều em sao?"

Chương 37

Kiều Hân không biết vì sao bị Kiều Bồi ôm một lúc lâu, cô cũng không hiểu ngoan ngoãn này là chỉ cái gì, ngoan ngoãn nằm ngửa bị anh □. Hay là ngoan ngoãn bị anh tùy tiện xoa nắn dạy dỗ giống như trước kia, coi anh là trời là đất?

Ngoan ngoãn như vậy có ý nghĩa sao?

Chỉ là sau khi nói những lời đó, Kiều Bồi ngược lại rất nhanh bình tĩnh lại.

Sau đó anh cũng không nhìn Kiều Hân. Buông cô ra, Kiều Bồi liền xoay đầu về phía ngoài cửa xe, về mặt nhìn nhợt. Nhìn không ra có gì khác biệt, cái bộ dáng này giống như người mới vừa ôm Kiều Hân nói những lời đó không phải anh.

Kiều Hân bị dáng vẻ im lặng này của anh làm cho không biết nói gì, tài xế lái xe vào khu náo nhiệt.

Bên ngoài đã có đèn đường sáng lên, khắp nơi trên đường đều là người đi đường. Lúc xe đang lái chậm, Kiều Hân chợt nhìn thấy bên ngoài có một tiệm bánh ngọt.

Cô lập tức nói tài xế dừng lại ở bên cạnh, cô nhanh chóng mở cửa xe đi ra ngoài. Lúc cô đi, trong đầu cũng không có suy nghĩ nhiều, ý niệm duy nhất chính là hai chữ sầu riêng bắt mắt của cửa tiệm.

Lúc đi đến cửa tiệm, bên ngoài tiệm bánh ngọt kia đã sớm xếp một hàng dài.

Kiều Hân sớm đã nghe Đỗ Thiến Thiến nói qua, hơn nữa Đỗ Thiến Thiến là khách quen của tiệm này, Đỗ Thiến Thiến còn từng mang về một phần cho cô ăn.

Khi đó cô bởi vì anh không thích mùi sầu riêng nên cô cũng không có nếm thử, hiện tại Kiều Hân liền đặc biệt muốn mua một phần, loại cảm giác đó quá thật giống như bồi thường cho Kiều Hân trước kia chỉ vì Kiều Bồi.

Nhưng đội ngũ quá dài, Kiều Hân xếp hàng thật lâu mới đến phiên cô.

Hơn nữa lúc cô xếp hàng, xe trên đường cũng dần dần nhiều, giờ tan học cộng thêm người tan việc càng ngày càng nhiều, ngay cả người đi trên đường cũng có dáng vẻ gấp gáp hơn nhiều.

Kiều Hân cũng không chú ý tới những thứ này, toàn bộ suy nghĩ của cô đều đặt ở trên việc chọn bánh ngọt nào.

Khi nhân viên phục vụ hỏi cô muốn mùi nhẹ hay nặng, Kiều Hân liền không nghĩ ngợi nói ra: "Mùi vị nặng."

Một mặt cô thật muốn nếm thử một chút mùi vị nặng, mặt khác cô cũng không tin mình ăn sầu riêng có mùi vị nặng rồi còn có thể khiến Kiều Bồi hôn được!!

Đội lúc cô cao hứng phần chần xách bánh ngọt vào bên trong xe, Kiều Bồi nhìn lướt qua hộp đóng gói màu vàng cam này, ánh mắt của anh nhàn nhạt, cũng không lên tiếng.

Bên trong xe có hệ thống lọc mùi, mùi hương bánh ngọt sầu riêng hơi nặng, nhưng đi vào trong xe lại không quá khó ngửi.

Kiều Hân cũng không quan Kiều Bồi có phản ứng gì, cô trực tiếp mở hộp ra, múc một miếng vào trong miệng.

Xe chạy từ từ trong dòng xe.

Kiều Hân có thể bảo trì bình thản, cô cũng lười phải chỉ ra Kiều Bồi làm điều thừa tới đón cô. Ở lộ trình này, cô tự mình đi bộ nhiều lắm mười phút đã đến nơi rồi, nhưng kẹt xe như vậy, cô đoán chừng không có một hai tiếng thì hoàn toàn không đến nơi được.

Trong lúc đợi xe chạy, tâm tình Kiều Hân vẫn có chút không tệ.

Mặc dù mùi hương của bánh ngọt sầu riêng thật không dám khen tặng, nhưng mùi vị ngược lại cũng không tệ lắm.

Kiều Bồi giống như Kiều Hân dự đoán vậy, thân thể nghiêng ra bên ngoài. Sau khi nhìn cô ăn vài miếng, anh mới nhấn nhẹ chân mày hỏi cô: "Em thích?"

Kiều Hân rất nhiệt liệt gật đầu một cái, cô thật sự thích loại mùi vị ăn vào lần đầu tiên này.

Kiều Bùi nhìn cô chăm chăm mấy giây, anh khẳng định có thể mình không thích thứ mùi này. Chỉ là nhìn thấy cô rất thích ăn, anh hiếm khi ỷ khuất thân thể, tiến đến vị trí của cô, dùng cái muỗng múc một chút. Nhưng sau khi ăn vào trong miệng, anh liền không có suy nghĩ muốn nếm lại lần nữa.

Ngược lại bánh ngọt sầu riêng này quả thật giống như mở ra cửa một thế giới mới của Kiều Hân. Một mặt cô phát hiện thì ra là có vài thứ mình chưa thử qua cũng rất ngon, mặt khác chủ yếu là chuyện có thể khiến Kiều Bùi ghé tòm đều đáng giá để làm.

Xe chậm rãi chạy đi ở trong dòng xe cộ, đèn đường xung quanh đều đã sáng lên. Khắp nơi đều là âm thanh huyền ảo, trung tâm thành phố tràn ngập khí nóng.

Nhưng khiến Kiều Hân kỳ quái là không biết tài xế cố ý hay vì để ít kẹt xe, mới vừa rồi có một giao lộ rõ ràng có thể quẹo qua, tài xế lại không có quẹo cua, ngược lại lái qua một đường khác.

Kiều Hân cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao khi đi theo bên cạnh Kiều Bùi, mặc kệ là đi đâu, làm cái gì cũng không tới phiên cô suy nghĩ.

Cô định tiếp tục im lặng ăn bánh ngọt của cô.

Ngược lại mặc dù Kiều Bùi đi ra ngoài nhiều, nhưng phần lớn thời gian cũng sẽ không gặp phải loại tình hình giao thông này, xe vệ sĩ trước sau cũng là một bộ dáng không sao.

Hơn nữa Kiều Hân nhìn ra, chỗ phía trước không xa đã có ba cảnh sát giao thông đang nhanh chóng khai thông giao thông. Xe quá nhiều, đường quá chật, quả thật sắp chen thành một đoàn.

Tiếng kèn vang lên liên tiếp không gián đoạn, xe của bọn họ bị bao vây ở bên trong, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Coi như hiệu quả cách âm khá hơn nữa, nhưng bởi vì xe xung quanh thật sự quá dùng sức ầm còi nên vẫn có chút âm thanh huyền ảo truyền vào.

Có lẽ là sợ ông chủ khó chịu, tài xế trước mặt vội mở radio trên xe lên, âm nhạc êm dịu rất nhanh vang lên từ trong radio.

Kiều Hân chậm rãi ăn bánh ngọt sầu riêng, cô có thể cảm thấy tầm mắt truyền tới từ Kiều Bùi.

Anh vẫn luôn nhìn cô, ánh mắt của anh rất trực tiếp, tay của anh đang cách cô rất gần.

Cô không biết đã ngồi chung xe với Kiều Bùi bao nhiêu lần. Cô nhớ một lần dài nhất là khi cô đi theo Kiều Bùi ngồi ở trên xe cả ngày, thân thể ngồi lâu nên hơi mệt một chút, cô mơ mơ màng màng ngủ mất. Đợi khi cô tỉnh lại, cô liền nhìn thấy mình đang nằm ở trên đùi Kiều Bùi.

Tay của anh rất tự nhiên siết tay của cô, hình như là lúc học đại học năm nhất, thời điểm được nghỉ đông, anh mang cô đi ra ngoài trượt tuyết.

Tay của anh thật ấm áp, anh dạy cô rất nhiều chuyện, mang cô đi xem nhiều vật thú vị. Vào lúc đó, trong mắt cô, anh là anh trai tốt nhất trên thế giới.

Khi cô đang nhớ lại, Kiều Bùi đột nhiên mở cửa xe.

Anh đi thẳng ra ngoài, tài xế cũng nhanh chóng ra khỏi xe, giúp Kiều Hân mở cửa xe bên kia ra.

Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, không hiểu tại sao đột nhiên Kiều Bùi không đợi ở trên xe. Lẽ ra, anh không phải loại người không có tính nhẫn nại như vậy.

Sau khi đi ra theo, Kiều Hân đã nhìn thấy Kiều Bùi đang chờ cô ở ven đường.

Kiều Hân ngẩn ra, liền nhanh chóng đi theo. Sau khi tới, Kiều Hân lại có chút kỳ quái, không hiểu mình vội vàng chạy đến bên cạnh anh làm gì.

Hơn nữa không riêng xe trong dòng xe cộ rất nhiều, dù là trên lối đi bộ, người cũng không phải ít, nhón nha nhón nháo, Kiều Hân thấy có vài vệ sĩ đã theo tới bảo vệ ở bên ngoài.

Kiều Hân có chút không giải thích được, không hiểu Kiều Bùi đi ra làm gì, rõ ràng thấy xe đã lái chạy trong dòng xe rồi.

Thời điểm Kiều Bùi đi bộ về phía trước, Kiều Hân cố ý thả chậm tốc độ, cô không muốn dựa vào anh quá gần.

Chỉ là vừa chậm một bước, Kiều Bùi liền quay đầu lại nhìn cô một cái, dùng ánh mắt ý bảo cô theo sau. Kiều Hân hết cách rồi, chỉ đành phải buồn buồn vội vàng đi theo. Lòng nói sao lại bắt cô đuổi theo chứ, anh cứ đi về phía trước không được ư?

Có lẽ là do lúc trước cô đi quá chậm, Kiều Bùi đi đường cũng chậm lại, hiển nhiên là đang suy nghĩ cho tốc độ bước chân của cô.

Trong lòng Kiều Hân xoay xoay vẩn vẩn, hơn nữa đi chưa được mấy bước, Kiều Bùi rất nhanh liền dừng ở trước một cửa tiệm, hiển nhiên anh muốn đi tới cửa tiệm này.

Kiều Hân có chút ngoài ý muốn, không hiểu ngẩng đầu nhìn cửa tiệm, lại nhìn bảng hiệu chỗ lối vào một chút, đây là một cửa tiệm thú cưng đáng yêu.

Trước cửa bày ra rất nhiều tạo hình của động vật, cả cửa tiệm đều là các kiểu đáng thú cưng.

Lúc Kiều Hân đang buồn bực, Kiều Bùi nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, mang theo cung chiều: "Còn muốn nuôi thú cưng không?"

Lần này Kiều Hân càng cảm thấy kỳ quái, lúc học cao trung, cô bởi vì không có ba và anh ở bên người, tịch mịch khó chịu, đã từng một lần xin nuôi con thú nhỏ, nhưng lại bị Kiều Bùi bác bỏ.

Hiện tại Kiều Bùi lại có thể đứng ở trước cửa tiệm thú cưng này hỏi cô có muốn nuôi thú cưng không? Đầu anh đột nhiên bị vô nước sao?

Cô đã rất nhiều năm không đề cập qua chuyện muốn nuôi thú cưng.

Thấy cô không có phản ứng, Kiều Bùi trực tiếp đẩy cửa đi vào bên trong cửa tiệm thú cưng.

Không gian bên trong cũng không lớn, trên giá hàng bày rất nhiều con thú nhỏ, có ba nhân viên đang thu dọn các cái lồng.

Khi bọn anh đi vào, một phụ nữ trung niên lớn tuổi vừa thấy hai người bọn họ, vội nhiệt tình đi tới tiếp đón bọn họ.

Người phụ nữ trung niên đó hiển nhiên là bà chủ cửa tiệm, thấy ánh mắt Kiều Bùi rơi vào trên người những con thú cưng kia, bà chủ vội thân thiện giải thích: "Đây là mèo Himalaya, rất ôn hòa, đặc biệt thích hợp nuôi trong nhà."

Kiều Hân nhìn con mèo kia một chút, sau đó liền phát hiện con mèo đó có bộ dáng như đang tức giận. Cô không cảm thấy quá hứng thú, hơn nữa bây giờ cô giống như đang nằm mơ, sao Kiều Bùi lại muốn cho cô nuôi thú cưng?

Anh đột nhiên phát thiện tâm, biết không thể ngăn cô nuôi thú cưng nhỏ rồi hả?

Cô nỗ lực nhớ lại chuyện hồi cấp ba, trường trung học tư nhân đó của bọn họ quản lý đặc biệt nghiêm, học tập cũng rất khắt khe. Đoạn thời gian đó chính là thời điểm Kiều Bùi phát triển sự nghiệp ở nước ngoài, anh thường đi ra ngoài, phần lớn thời gian đều là một tháng chỉ trở lại một, hai chuyến.

Ba cô lại ăn chơi đàng điếm tìm phụ nữ khắp nơi, cuối cùng cô nghe lời bạn học, có hứng thú với chó con, mèo con, cũng muốn nuôi một con thú nhỏ đáng yêu làm bạn với mình.

Đợi lúc cô nói cho Kiều Bùi, Kiều Bùi phản ứng bình thường.

Kiều Hân chợt nhớ tới một chi tiết nhỏ, cô nín thở. Thật ra lúc học trung học, anh đối xử với cô rất lạnh nhạt, mỗi lần nhìn thấy cô, cũng chỉ là để cô làm một người hầu nhỏ. Dĩ nhiên là cũng đối xử với cô không tệ, nhưng cái loại không tệ đó chính là để phụ tá chọn lựa quà tặng cho cô, sau đó để phụ tá xử lý chuyện giúp cô. . . . .

Bắt đầu từ lúc nào, anh đã đích thân giao quà tặng cho cô?

Là sau khi cô thi tốt nghiệp trung học, hay là lúc năm thứ nhất đại học?!

Kiều Hân ngẩng đầu lên nhìn gò má Kiều Bùi, những nữ nhân viên trong cửa hàng cũng len lén quan sát anh.

Anh giống như đang giúp cô chọn lựa, nhìn anh vô cùng cẩn thận. Có lúc vì có thể nhìn rõ ràng hơn chút, anh còn có thể cúi người xuống.

Quả sinh nhật mười tám tuổi của cô cũng là phụ tá chuyển giao, cô nhớ đó là một ngôi biệt thự nhỏ ở bờ biển.

Thời điểm đó, Kiều Bùi sẽ có ý vợ ý chồng sản nghiệp nhà họ Kiều lên trên người cô, ngay cả Đỗ Thiên Thiên cũng cười giong nói với cô, mỗi lần sinh nhật đều nhận được một khoản đồ cưới.

Nhưng sau này quà sinh nhật lại không giống nhau, có các loại đồ trang sức, còn có rất nhiều vật nhỏ đáng yêu, thậm chí có vài đồ cô nói ra trong lúc vô tình. . . . .

Có thể nói không quá quý giá, nhưng mỗi một thứ đều là Kiều Bùi tự mình chọn lựa, tự mình đưa đến trên tay cô.

"Có thích không?" Kiều Bùi nhìn về phía cô, tự nhiên kéo Kiều Hân cách mình hai bước đến bên cạnh.

Cho dù ai nhìn thấy bọn họ cũng sẽ theo bản năng cho rằng bọn họ là một đôi tình nhân thân mật.

Kiều Hân xoay cổ tay một chút, vốn tay nắm nhẹ bàn tay của cô, sau một phút liền nắm chặt, dĩ nhiên cô không thể rút cổ tay mình ra.

Cô đi xung quanh cửa hàng, trong tiệm này có rất nhiều giống mèo.

Kiều Hân ngược lại rất thích mèo nhỏ, nhất là tiếng kêu của mèo nhỏ. Chỉ là vội vàng đi chọn thú cưng, cô không có một chút chuẩn bị nào. Huống chi cô cũng không rõ ràng lắm ý của Kiều Bùi là gì?

Ngày này cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Sau khi xem qua, cô cũng không có quá nhiều yêu thích, Kiều Bùi vẫn đang nhìn cô chăm chú.

Kiều Hân cũng bị anh nhìn đến tê cứng, da đầu cô đều tê dại.

Cuối cùng ngược lại ở trong một góc không thu hút, cô nhìn thấy một con mèo nhỏ trong một cái lồng. Trong đó có một con mèo nhỏ giống như vừa sinh ra không bao lâu, nhìn qua thật nhỏ.

Kiều Hân rất tò mò, vội nghiêng đầu hỏi bà chủ: "Đây là mèo gì?"

"Cái này. . . . ." Bà chủ có chút khó xử, loại mèo này thuộc về loại mèo lai tạp thường gặp, dễ nuôi và nuôi tốt. Lúc hai vị khách hàng này tiến vào, bà đã rất muốn bán loại mèo quý nhất tiệm ra ngoài.

Cố tình người khách nữ lại nhìn trúng loại mèo lai tạp này, bà chủ liền nói ra: "Loại mèo này không có huyết thống, đều là mèo tạp chủng. Trong tiệm của tôi có rất nhiều mèo có huyết thống được chứng nhận có thể chọn. . . . ."

Kiều Hân lại không để ý những con vật kia, cô rất nhanh đưa tay ôm lấy con mèo nhỏ an tĩnh kia nhất. Con mèo nhỏ giống như ngủ thiếp đi, sau khi bị cô ôm lên, mở mắt lộ ra một đôi mắt mèo xinh đẹp, phát ra âm thanh meo meo nhỏ.

Lòng của Kiều Hân liền mềm nhũn, không nhịn được cẩn thận ôm con mèo hoa nhỏ lên, nửa đỡ ở trong lòng bàn tay, sờ lên lông tơ hơi dài của nó.

Kiều Hân cũng không để ý những thứ huyết thống kia, cô cảm thấy mắt duyên quan trọng hơn.

Lúc cô làm như thế, Kiều Bùi rất nhanh để bà chủ đóng gói xong đồ cần dùng.

Người trong tiệm vốn còn tưởng rằng chỉ bán được con mèo tạp chủng không kiếm được bao nhiêu tiền đấy, không ngờ sau đó vị khách kia đã đóng gói tất cả đồ mèo con có thể dùng.

Chờ khi bọn họ đi ra, những vệ sĩ kia xách theo một bọc đồ thật to đi theo phía sau của bọn họ.

Chỉ là Kiều Hân có chút kỳ quái, không hiểu tại sao đột nhiên Kiều Bùi lại làm việc này?

Lúc cô ôm mèo nhỏ ra khỏi tiệm, sắc trời đã gần tối, người đi đường cũng ít đi rất nhiều.

Kiều Bùi rất tự nhiên giơ cổ tay lên liếc mắt nhìn đồng hồ, nét mặt kia có chút ý thờ dãi, anh phải sắp xếp thời gian. Lần này bớt chút thời gian đi theo Kiều Hân đã là không dễ, anh còn phải sớm chạy trở về, xử lý chuyện tiếp theo.

Anh yên lặng nhìn Kiều Hân trêu chọc mèo con, cuối cùng anh vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên tóc Kiều Hân, giọng mang theo cung chiêu: "Hân Hân, anh trai. . . . ."

Anh rất nhanh sửa lời nói: "Anh đi công tác, em nhớ ngoan ngoãn."

Kiều Hân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh một cái, anh cúi người lại gần cô, chạm nhẹ vào trán cô: "Mấy ngày nữa anh lại tới thăm em."

Kiều Hân nhanh chóng dời mắt đi, cô ghét Kiều Bùi thân mật như vậy.

Anh giống như nắm giữ mạch đập của cô, tùy thời có thể kích một phát trúng trái tim của cô, có thể tùy ý nắm tâm tình của cô ở trong tay.

Chủ yếu nhất là anh tận mắt nhìn thấy cô từ một cô gái biến thành bộ dáng như bây giờ. . . . . Anh hiểu cô rất rõ. . . . . Cái này so với việc anh giam cầm mình, càng làm cho Kiều Hân cảm thấy lo lắng.

Chờ khi Kiều Hân được tài xế đưa về nhà, mới vừa vào cửa đã nhìn thấy Đỗ Thiển Thiển đang ngồi ở trong phòng khách.

Vừa nhìn thấy Kiều Hân trở lại, Đỗ Thiển Thiển đang ăn cơm trong phòng khách liền buồn bực aizz một tiếng, vội vàng nói: "Hân Hân, không phải cậu đi ăn cơm với anh cậu sao?"

"Ăn cơm cái gì?" Kiều Hân kỳ quái hỏi ngược lại một câu.

"Không phải sao?" Đỗ Thiển Thiển lẩm bẩm: "Tớ nghe mẹ tớ nói mà. Mẹ tớ nói gần đây anh cậu phải đi công tác, cho nên để cho tớ trở lại tiếp tục ở với cậu, mấy ngày sau này sẽ không tới gặp cậu được, cho nên anh cậu cố ý dẫn cậu đi ra ngoài ăn cơm?"

Kiều Hân rất nhanh liền nghĩ đến chuyện gì đó, cô chạy ra ngoài xe xếp hàng mua bánh ngọt sầu riêng, làm trễ nãi thật lâu. . . . . Sau đó. . . . . Xe không khéo lại sa vào trong dòng xe cộ. . . . . Tiếp đó Kiều Bùi liền theo cô mua một con mèo đi0en-da14n.le9.quy76.d00n . . . . . Bọn họ lại ở trong cửa tiệm thú cưng rất lâu. . . . .

Đỗ Thiển Thiển theo cái đề tài này nói: "Lần này trở về mẹ tớ còn nói tớ khuyên cậu, đừng giận đối với anh cậu nữa."

Chỉ là Đỗ Thiển Thiển vẫn cảm thấy rất kỳ quái, hai anh em mâu thuẫn chuyện gì mà phải cần ở chung một chỗ để giải quyết. Hơn nữa cô khẳng định có thể ba mẹ của cô cũng có chút lợi ích trong chuyện này.

Chỉ là nói trắng ra, phương thức sống của loại người có tiền ở trong bảng tài phú này, đoán chừng loại người kiếm tiền tầm trung như họ không thể lý giải.

Ngược lại Kiều Hân ôm túi đựng mèo con, có chút ngượng ngùng nói: "Thiên Thiên, tớ quên hỏi cậu một tiếng, tớ nuôi con mèo nhỏ. . . . ."

Sao Đỗ Thiên Thiên có thể không thích, vừa nhìn thấy mèo nhỏ đặt ở trong giỏ xách, cô lập tức mắt vui mừng nhảy một cái, liền nói thẳng: "Là mèo thật sao, tớ còn tưởng rằng là thú bông chứ, còn buồn bực cậu mua thú bông làm gì!! Tớ rất thích mèo đó. Đến, mèo con, để dì thương con thật tốt nào!!"

Ngược lại nói xong câu này, Đỗ Thiên Thiên nhớ tới cái gì đó. Cô nhớ trước kia Kiều Hân cũng rất thích thú cưng nhỏ, nhưng bởi vì anh cô không thích chút nào, cho nên Kiều Hân có ý định nuôi thú cưng mấy lần nhưng cũng không có nuôi.

Đỗ Thiên Thiên liền thận trọng hỏi: "Chỉ là Kiều Hân, không phải anh cậu không thích mèo con, chó con sao? Cậu nuôi không có vấn đề gì chứ?"

Kiều Hân ồ một tiếng: "Không sao. . . . ."

Đỗ Thiên Thiên có chút kinh ngạc, không hiểu Kiều Hân đang tốt sao chợt biến thành tâm sự nặng nề rồi. Nhất là lúc vừa mới nói câu đó, quả thật giống như không yên lòng.

Ngược lại ngay lúc đang nói chuyện, Đỗ Thiên Thiên chợt nghe được tiếng gõ cửa. Đợi khi cô đi qua mở ra, đã nhìn thấy nhân viên đưa bữa ăn đang lục tục đem những hộp đựng thức ăn đã đóng gói tốt vào.

Đỗ Thiên Thiên nhìn một cái liền hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, hơn phân nửa là anh Kiều Hân cảm thấy thời gian không còn kịp, nên để cho người ta đưa thức ăn tới. Cô liền quay đầu lại nói với Kiều Hân: "Kiều Hân, cơm tối của cậu đến rồi."

Kiều Hân cũng không có đi qua, chỉ ở một tiếng. Cô nói không ra cảm giác trong lòng, cô rối loạn, trong lúc nhất thời không biết mình phải có tâm tình như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Sau đó Kiều Hân thật sự trôi qua vài ngày thoải mái, ít nhất cô không cần lo lắng tâm tình tốt đẹp của mình sẽ bị phá hư. Mỗi ngày, cô làm từng bước, đi đến trường học làm việc, sau đó cô sẽ trở lại chuẩn bị chăm sóc mèo con.

Chỉ là cô lựa chọn tên mèo rất lâu nhưng đều không vừa lòng, cuối cùng vẫn là Đỗ Thiên Thiên giúp chọn một tay, nói gọi nhóc là Tiểu Lưu Ly, chủ yếu là do ánh mắt của mèo con cực kỳ xinh đẹp.

Kiều Hân thử kêu mấy lần, mèo con giống như có phản ứng, lại có vẻ còn rất vui mừng, cuối cùng liền quyết định cái tên này.

Chỉ là ngày sống dễ chịu không được mấy ngày, anh trai thân mến của cô liền trở về rồi.

Lần này không cần phải nói cái gì, Đỗ Thiên Thiên giống như đã nhận được tin trước, liền nhanh chóng mang hành lý đã đóng gói, ngay cả nói nghiêm chỉnh với Kiều Hân một tiếng cũng không có liền bỏ chạy tới nhà mẹ cô.

Chờ lúc Kiều Hân rầu rĩ về đến nhà, liền nhìn thấy Kiều Bồi đang ngồi ở trên ghế sa lon trêu chọc mèo rồi.

Tiểu Lưu Ly bị nuôi rất tốt, từ sau khi đi đến nhà mới, bản lĩnh ngày càng lớn rồi.

Nó vừa kêu meo meo, vừa vuron móng vuốt nhỏ ra khều ngón tay Kiều Bồi.

Nét mặt Kiều Bồi hiếm khi dịu dàng, sau khi nghe thấy tiếng động ở cửa, anh rất tự nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Sau đó anh tóm lấy gáy Tiểu Lưu Ly, đưa nó trở lại trong ổ mèo, ngoắc ngoắc ngón tay với Kiều Hân.

Kiều Hân liền cảm giác mình như là một con mèo lớn, anh trêu chọc mèo nhỏ xong rồi nên muốn trêu chọc thú cưng lớn như cô sao!

Kiều Hân không tự chủ liền bấu môi.

Cô không có ngoan ngoãn đi qua, mà là sau khi đổi dép, liền trực tiếp đi về phía phòng ngủ của mình.

Cô có thói quen mỗi lần về đến nhà phải thay quần áo ở nhà trước.

Kết quả cứ như vậy, ngược lại cho Kiều Bùi cơ hội.

Kiều Hân còn chưa có đóng cửa phòng ngủ, Kiều Bùi đã đi theo cô vào trong. Anh trực tiếp nhận lấy tay nắm cửa từ trong tay của cô, giúp cô đóng cửa phòng ngủ lại.

Anh bước rất nhanh, trực tiếp tiến đến sát phía sau lưng của cô. Lúc cô còn chưa kịp phản kháng, anh vịn chặt cánh tay của nàng, trực tiếp xoay ngược thân thể cô lại, đè xuống.

Khi anh hôn lên mặt cô, quả thật giống như đang cắn thứ gì đó. Nhìn qua thì cảm thấy khí lực anh rất lớn, nhưng sau khi thật sự đè lên cô, ngược lại trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Khí lực của anh rất có công dụng khi dùng để chế ngự động tác của cô, bởi vì Kiều Hân không có giấy dựa quá mức, anh dứt khoát buông một tay ra, để cô thoải mái hơn.

Anh cố ý thả chậm tốc độ, lúc này bị anh vuốt ve cách một lớp quần áo, tâm tình Kiều Hân rất không tốt.

Đây là một trận cảm giác do anh chủ đạo, Kiều Hân hận không thể rút mình ra khỏi cảm giác này, nhưng thân thể giống như thích ứng với tiến công của anh. Một lúc sau, gần như không thể nào giãy giụa liên nột vũ khí đầu hàng.

Kiều Hân thật muốn tát mình mấy bạt tai, trước đây cô luôn có thể buồn bực nằm ngay đơ như vũng bùn, lúc này có lẽ là thân thể có một chút phản ứng, cô cảm thấy cổ họng của mình thỉnh thoảng sẽ phát ra chút âm thanh rất ghê tởm.

Cô chán ghét nuốt ngụm nước miếng, rất nhanh xoay đầu, mặt đối mặt nhìn anh chăm chăm.

Anh liền ghé vào di chuyển trên người cô, động tác của anh nhất định là cố ý. Cô có thể cảm thấy, ánh mắt anh rơi vào trên người cô, còn có những thứ tiết tấu của anh. . . . .

Ngón tay của anh giữ chặt cằm của cô, cô cắn lên bàn tay đang giữ chặt đó.

Thân thể dán sát của cô đều phản ứng như anh muốn.

"Kiều Bùi!" Kiều Hân cắn môi, thân thể của cô bị đánh sâu vào, giọng nói mang theo run rẩy: "Anh thật làm cho tôi ghê tởm!"

Vốn chân mày anh hơi nhíu lại, nét mặt kia giống như anh đang làm chuyện quan trọng nhất trên thế giới. Sau khi bị cô nói như vậy, nét mặt Kiều Bùi không có biến hóa quá lớn, động tác của anh càng dùng thêm sức.

Thân thể phía dưới của Kiều Hân theo bản năng buộc chặt, anh rất nhanh dán vào vành tai của cô, ngậm vành tai của cô vào, dùng răng nhẹ nhàng liếm khắp vành tai cô.

Cảm giác tê dại lan tràn trong tứ chi vô lực của cô.

Kiều Hân không biết đã qua bao lâu, cô cảm thấy đói bụng mới tỉnh dậy.

Cửa sổ không biết bị kéo lên từ lúc nào, chỉ là nhìn ra bên ngoài thì trời đã sớm tối. Trong phòng ngủ rất tối, chỉ có thể cảm thấy hô hấp người bên cạnh rất có quy luật.

Cánh tay của anh vòng chặt quanh hông của cô, cô nghiêng đầu đã nhìn thấy anh ngủ rất sâu, bộ dáng kia không có một chút tự giác của tội phạm.

Kiều Hân nghĩ tới chuyện anh vừa làm với mình, trong nháy mắt nổi lên giận dữ, cô vươn tay làm động tác giống như cào cấu ở trên đỉnh đầu của anh.

Cô thật muốn cào mặt anh nở hoa, nhưng sau khi khoa tay múa chân vài cái, Kiều Hân lại bỏ trận, coi như cào mặt anh nở hoa thì có thể làm gì.

Kiều Hân co ro thân thể, thân thể liền cọ sát với ga giường, bởi vì tư thế của anh hoàn toàn là một bộ dáng ôm ấp, thân thể của cô không thể ức chế lại tiếp xúc mấy lần với da thịt của anh.

Cô nỗ lực né tránh anh, co chân lên.

Qua một lúc lâu, Kiều Hân mới nói qua: "Kiều Bùi, anh không có tự ái sao? Ngủ với một phụ nữ không thương mình, có ý gì?"

Kiều Hân cảm thấy thân thể của mình bị người kéo về phía sau, mới vừa rồi cô còn cho là anh ngủ rất sâu, không ngờ anh lại nửa tỉnh.

Chỉ là rất nhanh, động tác kia liền ngừng lại. Anh chỉ là muốn cô dựa sát vào mình, để anh dễ dàng ôm lấy.

Thân thể của cô vừa bị kéo về phía sau, anh rất nhanh sử dụng cả tay và chân đè lên. Thân thể anh rất nặng, đè cô đến mức gần như không thể động đậy được.

"Nuôi mèo chơi rất vui sao?" Giọng nói Kiều Bùi có chút phập phồng, truyền đến từ phía sau.

Kiều Hân không hiểu anh nói cái này làm gì, cô dừng lại một lúc mới nói: "Tốt vô cùng. . . . ."

Tiểu Lưu Ly cho cô rất nhiều vui vẻ, mỗi lần thấy tên nhóc đáng yêu đó, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa, mỗi lần sau khi về nhà, cô đều sẽ có chuyện muốn làm, ví dụ như chơi với Tiểu Lưu Ly, giúp nó chải lông, cho nó ăn, mớm nước cho nó, còn đổi lại cát cho mèo, khiến cuộc sống của cô trở nên phong phú.

Sau khi cô trả lời xong, anh nhanh chóng lật người đè ở trên người cô, cánh tay của anh vững vàng chế trụ thân thể của cô.

"Anh nuôi em hơn mười năm, em nói chơi vui không?" Anh nhanh chóng xâm nhập thân thể của cô.

Phía dưới của Kiều Hân lại co rúm, động tác của anh rất chậm, có cái gì đó đang bắt đầu khởi động. Động tác của anh, hô hấp của anh, ánh mắt thâm trầm của anh rơi vào trên người của cô. Anh cúi xuống □, hôn lên □ da thịt của cô, sau khi không chiếm được bất kỳ đáp lại nào, anh liền tăng nhanh động tác.

"Mỗi một sự thay đổi của em, mỗi một dạng cảm xúc của em, em học cái gì, có cái nào không phải là anh sắp xếp quyết định." Anh liên tục xâm nhập vào thân thể của cô, diOen-da14n.le9.quy76.d00n giọng nói có chút thờ dốt: "Cho tới bây giờ em đều thuộc về anh."

Kiều Hân không biết là thân thể không thích ứng được, hay trái tim cô không gánh vác nổi* .

Cô yên lặng khoảng vài giây mới giống như bừng tỉnh hiểu ra, cô mờ mịt nhìn người đàn ông ở trên người mình.

Cô chợt nhớ tới cái gì, cô nhớ lại một ngày nào đấy sau giữa trưa, trong lúc vô tình, cô nhặt lên một cuốn sổ màu đen. . . . .

Chờ thật lâu, cô mới nghe giọng nói căng thẳng của mình nói qua: "Kiều Bùi, anh còn ghi chép lại đúng không, bao gồm quần áo muốn tôi mặc, chiều cao của thân thể tôi!? Anh đều ghi chép sao?"

Kiều Bùi không có giải thích gì, anh càng xâm nhập tiến vào thân thể của cô.

Kiều Hân bị nhận thức này hù dọa, cô cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập rất nhanh, cả người cô đều có chút cảm giác không chân thực.

Cô như hiểu rõ được điều gì, "Tôi là trò chơi nuôi dưỡng sao?"

Cô dùng sức giùng giởng, nhưng chẳng có tác dụng gì, cô bị anh cố định ở bên giường, không chút kiêng kỵ thương thức.

Cô nhớ tới những lời từng nghe Đỗ Thiển Thiển nói, cô ấy nói có vài người đàn ông biến thái thích nuôi dưỡng. . . . .

Cô nằm mơ cũng không nghĩ đến mình thật sự tồn tại hàng thật giá thật trong trò chơi của người khác!

Anh để mọi thứ thật sự phát sinh ở trên người mình!! Mà người đàn ông này còn làm chuyện quá đáng hơn với cô!!

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Lúc Kiều Hân đứng dậy đi ăn cơm, Kiều Bùi vẫn còn nằm ở trên giường.

Anh là người vô cùng siêng năng, bình thường đều là anh rời giường trước, lần này không biết thế nào, đã qua một lúc lâu rồi mà vẫn không đứng lên. Kiều Hân đã rời giường dọn dẹp ổn thỏa, vậy mà anh vẫn còn nằm ở trên giường.

Tâm tình Kiều Hân không tốt tới cực điểm, trước kia bên ngoài còn khoác một chút ôn nhu, cô còn có thể cảm thấy có lẽ là anh lâu ngày sinh tình với mình, nhưng bây giờ. . . . .

Cô hoàn toàn chính là một trò chơi nuôi dưỡng, loại cảm giác này vô cùng không tốt.

Đợi sau khi thu thập thỏa đáng, cô vội vã nhìn quét qua bên kia mấy lần. Kiều Bùi ngược lại không có ngủ nữa, chỉ tựa đầu dựa lên gối đầu, chơi đùa điện thoại di động Kiều Hân ở trong tay.

Kiều Hân nhủ thầm, trong lòng suy nghĩ điện thoại di động của mình có thể có cái gì hay để chơi. Gần đây cô cũng không có bao nhiêu cuộc điện thoại, phần lớn tin nhắn cũng là anh gửi cho cô, cô cũng không có trả lời lại một lần.

Đợi khi cô đi tới, Kiều Bùi ngẩng đầu lên từ trên giường. Tại thời điểm này, vẻ mặt của anh giống như có chút cô đơn, chỉ là rất nhanh anh liền khôi phục lại bình thường.

Anh trả điện thoại di động lại cho cô.

Kiều Hân vội để điện thoại di động vào trong túi xách, đang muốn xoay người ra cửa, Kiều Búi mới mở miệng nói "Nhớ trở về sớm một chút."

Kiều Hân quay đầu lại liếc anh một cái, cô đã lâu không có liếc mắt nhìn anh.

Cô cũng không đáp lời, mặt càng thêm lạnh lẽo. Ngày hôm qua cô bị Kiều Búi chơi đùa quá mức, cô có thể có tâm tình tốt mới là lạ.

Ngược lại khi cô đi ra ngoài, Tiểu Lưu Ly đã meo meo đi tới, không ngừng làm nũng ở dưới chân cô.

Lúc này Kiều Hân mới khom lưng, về mặt cũng mềm đi rất nhiều, cô sờ sờ bộ lông Tiểu Lưu Ly, sau đó liền không quay đầu lại đi ra ngoài cửa.

Ngược lại Kiều Búi ở trên giường ngáy ngốc nhìn phương hướng cô rời đi một lúc lâu, chờ khi anh xuống giường rửa mặt, anh chú ý đến quần áo ngày hôm qua Kiều Hân thay ra đã bị anh trực tiếp ném ở góc tường.

Anh không để Kiều Hân có thói quen giặt quần áo, lúc trước ở nhà đều là người làm đi xử lý, cho dù là ở nơi này, cũng có người đặc biệt phụ trách những thứ này.

Nhưng Kiều Hân cảm thấy, không để lại dấu vết muốn đối nghịch với anh thực sự quá rõ ràng. Cô không phải loại cô gái được người gọi là đến, nhưng chuyện cô làm ra, chung quy lại có thể có hiệu suất chọc giận anh nhất.

Trước kia Kiều Hân sẽ dùng phương thức dịu dàng nhất, có hiệu suất nhất tới xử lý cuộc sống của anh, bây giờ Kiều Hân lại đặt toàn bộ kỹ năng này để khiến anh không thoải mái.

Chờ khi Kiều Hân trở lại từ bên ngoài, đã nhìn thấy Kiều Búi lại lần đầu tiên đứng ở trong phòng bếp, không biết làm cái gì ở trong đó. Xét thấy anh là loại người đến dùng lò vi sóng cũng không biết, Kiều Hân liền cho rằng anh chính xác là lại đang gây phiền phức. Kết quả sau khi đi qua cô lại vô cùng kinh ngạc phát hiện, Kiều Búi đang cẩn thận làm cơm tối đấy, nhìn tư thế lại có thể thật giống như đang làm chuyện này.

Mặc dù nguyên liệu nấu ăn đều đã xử lý qua, chỉ là nhìn anh cẩn thận dùng cốc đong đo những đồ gia vị kia thì Kiều Hân liền kinh hãi rồi.

Chỉ là mùi vị cuối cùng thật không thể nói là khó ăn, bản thân Kiều Búi cũng phát hiện, anh ngửi một cái liền lập tức ụp cả cái đĩa kia vào trong thùng rác.

Kiều Hân là một bộ dạng tôi biết ngay mà, ăn ý qua nhiều năm thế nào cũng không thể bỏ qua, cô gần như là không chút suy nghĩ liền đẩy Kiều Búi ra khỏi phòng bếp. Đoạn thời gian trước, cô giận đối anh nên học được không ít tài nghệ nấu ăn, lúc này liền cầm nguyên liệu ở tại chỗ lên làm.

Không đến một lát, mùi thơm bốn phía, thức ăn cũng đã nấu xong.

Không biết tại sao, đôi khi cô bụng thức ăn ra, Kiều Hân rõ ràng có thể cảm thấy tâm tình Kiều Búi tốt hơn rất nhiều.

Cô lại không phải người ngu, dĩ nhiên biết Kiều Búi chủ động nấu cơm, hơn phân nửa là muốn hòa hoãn quan hệ với cô. Trong lòng Kiều Hân cũng hiểu rõ, chỉ cần anh không làm như thế với mình, quan hệ của bọn họ tự nhiên sẽ dịu đi.

Kiều Hân cố gắng khiến bản thân giả bộ thờ ơ, ngược lại lúc cô đang cúi đầu ăn cơm, chợt cảm giác hình như Kiều Búi dùng cái muỗng múc cái gì đó đưa tới trước mặt cô.

Trước kia anh cũng từng dứt cô ăn cơm rồi, khi đó Kiều Hân xem anh là nửa người ba của mình, đều là trưởng bối của mình. Cô còn tưởng rằng anh muốn uốn nắn tật xấu kiêng ăn của mình, hiện tại cô mới phát giác động tác này lại ghê tởm và xấu hổ cỡ nào.

Cô vội né tránh, chỉ là sau khi tránh xong, đối phương còn rất kiên trì, cứ như vậy gắp cái muỗng ở đó chờ cô.

Cuối cùng Kiều Hân không có biện pháp, cô vội ngẩng đầu liếc mắt nhìn nét mặt Kiều Búi. Trên bàn cơm nhỏ này, hai người cách nhau rất gần.

Cho nên cô rất nhanh thấy được ánh mắt có chứa áp lực của Kiều Búi, trước kia khi anh nhìn về phía cô còn có một chút che giấu, lúc này hoàn toàn chính là loại cảm giác không che.

Kiều Hân bị ánh mắt của anh áp chế đến hít thở không thông, cô vội vàng dùng chiếc thìa kẹp món ăn trong muỗng của anh, mang theo buồn bực ăn vào trong miệng.

Thật ra thì kể từ sau khi cô trở lại có chút không yên lòng, cô không biết Kiều Búi có biết chuyện cô đã làm vào ban ngày hay không?

Gần đây chỗ bọn họ đang triển khai một hoạt động đưa nguồn tài nguyên dạy học có chất lượng xuống nông thôn, loại hoạt động này đều cần một ít lợi ích, lại có rất nhiều người trẻ tuổi có lý tưởng tìm cách muốn tham dự, Kiều Hân cũng không ngoại lệ. Nhưng sau khi biết tin tức này, cô không nghĩ gì liền viết đơn tự đề cử mình.

Cô hoàn toàn chỉ muốn cách xa Kiều Búi một chút, chỉ là cô không biết mình có thể làm được chuyện kia hay không? Dù sao loại chuyện này một khi bị Kiều Búi biết, nói một câu liền có thể khiến cô không đi được.

Ngược lại vào lúc ăn cơm, Kiều Búi nhìn tô thức ăn của Tiểu Lư Ly, chợt nói "Cho dù khi còn bé rất nhu thuận, đối với nó rất tốt, nhưng khi nào trưởng thành, nó vẫn sẽ nghĩ cách bỏ nhà ra đi."

Kiều Hân đã từng làm vật nhỏ, nét mặt rất căng thẳng.

Cô luôn cảm thấy lời nói của anh như có điều ngụ ý, cô rất nhanh nói lại "Tôi không cảm thấy mèo trưởng thành chạy đi thì có gì không đúng, mèo vốn chính là như vậy."

Có lẽ là nghĩ tới mình, Kiều Hân vội bổ sung thêm một câu "Huống chi làm chủ nhân lại có dụng ý xấu ngược đãi sủng vật, vẫn không thể để sủng vật có chút ý nghĩ của mình?"

Kiều Búi không lên tiếng, Kiều Hân biết anh hơn phân nửa là không vui, chỉ là cô cũng không để ý anh. Lời như thế, cô nói một vạn lần cũng không thấy có gì sai.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 39.2

Từ ngày đó trở đi, Kiều Hân đến nhìn cũng không muốn nhìn Kiều Búi. Cô cũng không biết Kiều Búi là đang đánh đổ mình hay là vờ tha để bắt thật, chơi đùa với cô giống như chơi đùa Tiểu Lư Ly. Kiều Hân nhiều lần cảm thấy có lẽ anh biết chuyện cô xin xuống dạy học ở quê. . . . .

Nhưng vào lúc cô lo lắng như vậy, ngược lại bên phía trường học rất nhanh đã thông báo danh sách xuống trường ở nông thôn, hơn nữa ngoài dự đoán của mọi người chính là cô lại thật sự trúng tuyển.

Chỉ là chuyện này cũng phân khu vực, có một ít tiến vào nơi cách xa thị trấn, hơi xa một chút nhưng hoàn cảnh sinh hoạt còn tốt, vài nơi xa xôi khác lại có hoàn cảnh rất ác liệt.

Kiều Hân không có lén lút đi tìm trường học, hơn nữa cô viết đơn tự đề cử mình có thể chịu khổ nhọc như chém đinh chặt sắt, cuối cùng quả nhiên cô liền bị sắp xếp vào nơi cực khổ nhất

Lần này mọi người đều rất kinh ngạc, không ngờ Kiều Hân nhu nhược lại bị phân đến địa phương kia, hơn nữa rất nhiều người vừa nghe đến tên Kiều Hân đều ngáy người.

Mọi người có thể biết cô có bối cảnh, lần hoạt động này có không ít người vì để chuẩn bị chuyển lên làm chính thức, cô đã có bối cảnh còn đi làm gì?

Thật có lý tưởng muốn cống hiến cũng là đi làm ở thôn thôn, lại đi làm giáo viên ở nông thôn nửa năm là có ý gì?

Kiều Hân cũng thật ngoài ý muốn, cô không nghĩ tới lần này Kiều Búi lại có thể không hề làm gì cả. Chủ yếu hơn chính là thông báo tới không bao lâu, Kiều Búi liền chuẩn bị đi châu Âu đàm phán hạng mục.

Khi anh đi, Kiều Hân còn rất thấp thỏm, rất sợ khi anh đang đeo cà vạt hoặc là rửa mặt, thuận miệng hỏi cô một câu "Em phải đi nông thôn sao?"

Kết quả lo lắng cả buổi, Kiều Búi cũng không nói gì. Lúc anh sửa soạn thỏa đáng liền rời đi, cũng chỉ là nhìn mắt cô một cái mà thôi.

Trước kia anh quen đưa tay vuốt ve tóc của cô để cô ngoan ngoãn, lần này anh đứng ở trước mặt cô, lại không nói cái gì.

Về mặt. . . . . không biết có phải Kiều Hân đa tâm hay không? Lần này Kiều Búi rất không giống như trước kia . .

Cô nói không ra ánh mắt của anh là gì, hay là tại lúc nhìn về phía cô không đủ dịu dàng, có chút. . . . . ý trừng phạt ở bên trong. . . . .

Chỉ là Kiều Hân cũng không để ý, cô hoàn toàn không để ý bất luận phản ứng nào của anh.

Hiện tại trong lòng cô đều là phải thích ứng với cuộc sống nông thôn như thế nào? Hơn nữa cô muốn mau chóng rời đi, như vậy chờ Kiều Búi trở lại, ít nhất cô đã ở nông thôn lâu rồi.

Cho nên thừa dịp mấy ngày Kiều Búi không ở bên cạnh, Kiều Hân nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa hành lý, nói một tiếng với Đỗ Thiên Thiên, cô an vị ở trên xe, bảy của tám quẹo.

Sau khi xe đến thị trấn, Kiều Hân còn tưởng rằng cô có thể ngồi xe tới nông thôn, kết quả đến lúc đó mới biết hoàn toàn không có phương tiện đến cái thôn kia. Cô đã từng nghĩ tới thuê một chiếc xe taxi, chỉ là nhìn chiếc xe đến cửa sổ đều đục ngầu kia, cô liền có chút khiếp đảm.

Thật may là bên trường học có đặc biệt thảo luận chuyện đi lại với cô, rất nhanh đối phương gọi điện thoại tới, xin cô chờ một chút.

Đội khoảng bảy, tám phút sau, Kiều Hân liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên cưỡi xe chạy bằng điện tới.

Kiều Hân chưa bao giờ thấy qua một chiếc xe chạy bằng điện nào hư hỏng như vậy. Đối phương không chỉ cưỡi một mình, còn phải mang theo cô một đường xuyên qua đường quê để đến trường học.

Đường ở quê có lúc dễ đi, có lúc không dễ đi, có vài chỗ, Kiều Hân cảm thấy mình sắp bị rớt xuống.

Dọc theo đường đi, Kiều Hân không ngừng trải qua cảm giác mới, cô cảm thấy mình đã mở được cửa của thế giới mới, hơn nữa trong lúc nói chuyện, cô mới biết người tới đón cô gọi là Đồng Xuân Yến.

Đồng Xuân Yến là người của thôn, chồng bà chính là hiệu trưởng trường tiểu học cô muốn đi dạy. Nói là hiệu trưởng, thật ra tính thêm giáo viên ở trong đó thì chỉ có hai người. Một người trong đó năm ngoái bởi vì lớn tuổi không dạy nữa, lúc nhiều học sinh nhất cũng chỉ có năm, sáu chục đứa.

"Hiện tại quốc gia hạ chính sách xây trường học ở nông thôn, đến lúc đó, trường tiểu học của chúng tôi cũng đã bị phá rồi."

Chỗ nghỉ lại bao gồm ăn uống, người tiếp đón cô cũng không có khát khe với cô, chỉ là điều kiện ở đó đúng là hơi gian khổ một chút.

Đồng Xuân Yến ý vị mà nói "Người trong thành phố tới sợ không chịu nổi, nếu có con muỗi cắn cô liền đốt hương muỗi, sặc nhang muỗi thì mở cửa sổ ra một chút."

Kiều Hân mệt nhọc cả ngày, vốn cô cũng sợ mình không thích ứng. Hơn nữa chỗ này thật sự rất nhiều muỗi như Đồng Xuân Yến nói, cô nằm ở trên giường chỉ trong chốc lát liền bị cắn đến khó chịu.

Cô vội đứng lên một lần nữa, đốt nhang muỗi lên.

Nhưng đội khi cô nằm ở trên giường, đột nhiên cô lại cảm thấy trong lòng ổn định.

Vì tản đi mùi nhang muỗi, cô hơi mở cửa sổ ra một chút. Cô đã lâu chưa có ngắm sao rõ ràng như vậy rồi, giống như lần trước chính là cô đi theo anh đến bờ biển nghỉ phép.

Khi đó Kiều Bồi sẽ mang theo cô đi dọc theo đường ven biển, đêm ở dưới biển rộng có một loại ma lực, đen nhánh sâu không lường được.

Cô nhớ mình theo sát sau lưng Kiều Bồi, làm bạn với anh.

Nơi xa truyền tới tiếng nhạc trong làng du lịch, Kiều Hân có chút sợ sệt, cô ôm cánh tay anh thật chặt, giống như một con thỏ nhỏ dán thật chặt ở bên cạnh anh.

Gió biển thổi tóc của cô, thật ra thì làng du lịch có đèn ở bên cạnh, nhưng bởi vì quá rộng lớn, Kiều Hân luôn có một loại cảm giác thế giới này chỉ còn lại có cô và anh.

Cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, được Kiều Bồi chiều chuộng, Kiều Hân luôn cho rằng Kiều Bồi chưa hề bạc đãi mình, nhất là sau công việc ở trường học mới, cô mới biết cuộc sống của phần lớn người sẽ có dạng gì.

Cô bị Kiều Bồi đặt ở một vị trí rất cao, cô có thể không cần vì sinh hoạt hay bất luận thứ gì mà sầu não, cô chưa bao giờ cần suy tính vấn đề quần áo sạch sẽ, cô cũng không cần suy tính những thứ trong tương lai, bởi vì Kiều Bồi đều xử lý dùm cô rất tốt.

Nhưng trong lòng cũng không vững vàng, cô giẫm nát một vùng đất được gọi là nơi sinh sống của thỏ trắng nhỏ mà Kiều Bồi bảo vệ, cô sống là dựa vào toàn bộ tâm tình phụng dưỡng chiều chuộng của đối phương với một con thú cưng.

Nhưng bây giờ không giống nhau. Kiều Hân nghe tiếng meo meo, bởi vì có người kiểm tra xe, khi lên xe cô len lén để Tiểu Lưu Ly ở trong túi, cẩn thận một đường ôm tới.

Lúc này có lẽ Tiểu Lưu Ly không thích ứng với thủy thổ trong thôn, ở trên đệm nhỏ kêu meo meo, Kiều Hân vội bế nó từ dưới giường lên, đặc biệt cho tên nhóc này vị trí ở bên cạnh gối.

Cô lấy tay nhẹ nhàng trấn an vỗ Tiểu Lưu Ly, nhỏ giọng nói qua "Không có gì đáng lo lắng, mặc kệ ở đâu, mày cũng đều là mèo. Chị cũng vậy, mặc kệ chị ở đâu, muốn làm cái gì, chị cũng là Kiều Hân. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40

Kiều Hân rất vừa lòng với cuộc sống ở địa phương mới, mặc dù có rất nhiều chỗ không quen, nhưng được cái tự do tự tại, cô lại là một người thích dạy học, mặc kệ đến chỗ nào cũng có thể làm tốt công việc dạy học.

Có lẽ vấn đề duy nhất chính là trẻ con ở chỗ này nói tiếng đậm chất địa phương, lúc đầu cô nghe rất khó khăn, chỉ là sau mấy ngày dùng tâm học tập, cô cũng có thể thích ứng.

Hơn nữa nếp sống học tập ở chỗ này không tệ, nhất là rất nhiều cha mẹ đều đi ra ngoài làm việc, những người già ở trong thôn đều hy vọng con cháu của nhà mình có thể học giỏi, có cơ hội đi ra núi lớn, nên rất tôn kính với giáo viên như Kiều Hân.

Chỉ là vừa mới bắt đầu mấy ngày, Kiều Hân không có can đảm thả Tiểu Lư Ly ra ngoài. Mèo con còn quá nhỏ, chẳng may tên nhóc này chạy xa nơi này, sẽ dễ không chạy trở lại.

Nhưng phải để tên nhóc này ở trong lồng gà lại rất đáng thương, cuối cùng Kiều Hân liền đặt tên nhóc này ở trong phòng rồi khóa lại.

Nào nghĩ tới đợi khi cô trở về nhà, Tiểu Lư Ly đã sớm học được dùng móng vuốt đẩy chốt cửa sổ, chạy ra ngoài. Lần này đã hù sợ Kiều Hân, cô nhanh chóng chạy đi tìm Tiểu Lư Ly.

Tìm một lát, cô liền nhìn thấy Tiểu Lư Ly nhao nhao muốn thử chuẩn bị đi vây bắt gà ở bên ngoài, cô đi nhanh tới bế Tiểu Lư Ly lên.

Chỉ là sau khi có kinh nghiệm lần trước, coi như là không giam được Tiểu Lư Ly rồi. Vừa tìm được cơ hội liền chạy đi, ngày nào cũng chạy đi nguyên một ngày, chờ khi trở về ăn cơm thì đã biến như một con mèo hoang.

Kiều Hân cũng không dám để cho nó lên giường, để cho tên nhóc này ngủ dưới giường của mình.

Mấy ngày Kiều Hân làm cô giáo ở nông thôn, Kiều Bội cũng đang bận rộn.

Công việc cần anh xử lý rất nhiều. Sau khi bận xong một trận, phụ tá Lý mới thận trọng đi tới, đặt lá thư trong tay ở trước mặt anh.

Khi phụ tá Lý đi qua, đã có thư ký cơ trí bụng trà lên.

Đoạn thời gian gần đây, chỉ cần phụ tá Lý tới đây, Kiều tiên sinh sẽ ngừng lại công việc trong tay, nghỉ ngơi gần mười phút.

Kiều tiên sinh quả nhiên ngừng lại, dựa thân thể về phía sau, về mặt của anh cũng trở nên thoải mái một chút, phía sau anh là một mảnh râm mát.

Khi anh để công việc xuống sẽ xoay ghế ngồi, mặt quay về nơi tràn đầy râm mát kia. Vị trí tầng lầu của bọn họ rất cao, từ xa nhìn lại, giống như trông coi chúng sanh, người phía dưới nhỏ giống như từng con kiến.

Sau khi nhấp một ngụm trà, Kiều Bội mới rút hình từ trong phong thư ra. Góc độ ảnh chụp không có bất kỳ chú ý nào, chỉ là cũng may người trong tấm ảnh được chụp rất rõ ràng.

Có thể thấy được bên trong những tấm ảnh kia, có mấy hình hơi rung ống kính một chút.

Nhìn bức ảnh có thể thấy cô gái rõ ràng bị phơi đen đi một chút, quần áo đặc biệt từ váy lần lượt biến thành quần, hiển nhiên cô đang không ngừng thích ứng cuộc sống mới.

Không biết là bề ngoài biến hóa hay là thế nào, cô gái trong bức ảnh cho người ta cảm giác có hơi không giống.

Ngón tay của anh nắm bức ảnh, về mặt không có thay đổi gì, ngược lại phụ tá Lý vẫn cúi đầu chờ chỉ thị lại khăn trương đến trán thấm đầy mồ hôi.

Sau khi qua một lúc, Kiều Bội mới giống như là nhớ tới cái gì, ngẩng đầu hỏi "Sắp xếp xong rồi?"

Phụ tá Lý vội cẩn thận đáp lời: "Đúng vậy Kiều tiên sinh, đã an bài xong xuôi theo phân phó của ngài rồi."

Lúc này Kiều Bội mới gật đầu một cái, anh lần nữa bỏ những bức ảnh kia vào phong thư, nét mặt kia là vẻ cô đơn không nói nên lời.

Cho dù là phụ tá Lý thì cũng có chút ngoài ý muốn, không ngờ Kiều tiên sinh sẽ lộ ra vẻ mặt như thế. Hơn nữa, phụ tá Lý đoán chừng ngay cả Kiều tiên sinh cũng không có ý thức được vẻ mặt của anh đã tiết lộ cảm xúc.

Chờ sau khi phụ tá Lý lui ra khỏi phòng làm việc, anh ta vội gọi điện thoại cho một người ở trong nước. Anh ta suy nghĩ từng chữ, sợ lúc mình đang xử lý chuyện này sẽ có một sai lầm, cảm giác kia giống như đi trên vách núi.

Khăn trương nói chuyện điện thoại xong, đều làm ổn thỏa hết, rốt cuộc phụ tá Lý mới thở ra một hơi.

Kiều Hân ở trong nước vẫn tiến hành từng bước trong công việc và cuộc sống. Chỉ là cô rất kỳ quái, cũng không biết là tại sao, vốn thái độ mọi người đối với cô không tệ, bây giờ thái độ đối với cô lại bắt đầu trở nên cẩn thận.

Trước đây, mỗi ngày cô đều có nước để dùng, chỉ cần mở công tắc thì nước sẽ chảy ra từ vòi nước, nhưng có một ngày cô bật công tắc lại cảm giác có tia lửa lóe ra từ bên trong.

Kiều Hân sợ hết hồn, cô vẫn là đầu lần gặp phải vấn đề này, cô vội tìm Đồng Xuân Yến.

Lần này đến đây, Đồng Xuân Yến đối với cô rất tốt, còn nói gặp phải vấn đề có thể đi qua nhờ giúp đỡ bất cứ lúc nào.

Kết quả đợi cô nói xong chuyện, lại nghe thấy Đồng Xuân Yến lạnh nhạt đáp lại: "Điện áp trong thôn không ổn, loại chuyện này không phải rất bình thường sao, chút việc nhỏ thế này thì cô tự làm đi, mở nguồn điện công tắc ra xem một chút, có phải cầu chì bị đứt rồi không? Nếu bị đứt thì đổi cái khác."

Kiều Hân thấy đối phương là một bộ dáng không kiên nhẫn, cũng không nói gì nữa. Lại nói cô cũng không có yếu ớt như vậy, chờ lúc trở về, cô liền nhân tiện mua một cái cầu chì.

Cô chưa làm qua việc này, chờ khi mở công tắc nguồn điện ra xem xét cẩn thận, nguồn điện trong công tắc đã bị rỉ sét, thật đúng là cháy hỏng cầu chì.

Vừa thấy rõ tình huống, Kiều Hân liền bắt đầu động thủ, cô thận trọng gắn cầu chì vào.

Lúc cô học năm nhất trung học, có học qua một khóa mạch điện, cũng đã làm thí nghiệm. Mặc dù không quen tay một chút, chỉ là cẩn thận ứng đối thì vẫn không có vấn đề.

Có lẽ sau lần dạy dỗ này, khi Kiều Hân gặp vấn đề khác, sẽ không đi tìm Đồng Xuân Yến nữa, cô đều là tự mình từ từ nghĩ biện pháp xử lý.

Kiều Hân cũng không phát giác đây là có chuyện gì, ban đầu khi cô đối mặt với Kiều Bội, cô không cần tự mình học hành hà khắc, cũng không cần lấy cầu chì gì đó. Nhưng Kiều Bội là ai, đây chính là người đàn ông khó phục vụ nhất thiên hạ, cô còn có thể ứng đối được, hiện tại chỉ là những chuyện vặt trong thôn, cô cũng không phải là người yếu ớt trời sanh, dần lại tính tình, cuối cùng cũng có thể đối phó được.

Qua vài ngày như vậy, ngay lúc Kiều Hân rút cuộc có thể một mình đảm đương, cô chợt nhận được điện thoại của Đỗ Thiên Thiên.

Trước đây hai người thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại tán dóc vài câu, thế nhưng lần này rõ ràng Đỗ Thiên Thiên có lời muốn nói với cô, không ngừng nói quanh cô, không ngừng do dự.

Sau khi Kiều Hân nghe được, vội hỏi cô: "Thiên Thiên, có phải cậu có chuyện gì muốn nói với tớ không?"

Lúc này Đỗ Thiên Thiên mới thận trọng nói: "Kiều Hân, cậu đừng tức giận. Gần đây tớ nghe được một chút lời đồn đãi rất kỳ quái. . . . ."

Kiều Hân theo bản năng liền nhớ lại chuyện hỗn loạn giữa cô và Kiều Bội, cô sợ đến thở cũng không dám thở mạnh.

Ngược lại Đỗ Thiên Thiên dừng lại trong chốc lát mới nói: "Không biết từ đâu truyền tới nói cậu không phải con cái nhà họ Kiều, nói mẹ cậu sinh cậu với người khác, sau đó cố gắng nhét cho nhà họ Kiều. . . . . Đến bây giờ mới biết được chân tướng. . . . . Cho nên cậu mới có thể chạy trốn. . . . . Bởi vì không mặt mũi ở lại. . . . ."

Hết cách rồi, mặc dù Kiều Hân là người khiêm tốn, nhưng cô là người họ Kiều, trời sanh chính là người ra đời đã mang theo ánh sáng. Mặc kệ chút gió thổi cỏ lay nào cũng đều sẽ có người chú ý tới, thích bắt quai về cô.

Sau khi Đỗ Thiên Thiên nghe được cũng bị chọc tức, cảm thấy những người đó thật nhảm chán. Nhưng không chịu nổi lời nói rất không có mặt không có mũi đó, hơn nữa cũng may là Kiều Hân chạy tới trường công làm giáo viên, còn đặc biệt muốn tự mình xuống nông thôn, cũng không trách mọi người sẽ loạn tưởng.

Mới vừa rồi Kiều Hân còn bị hù sợ, thấy cô ấy chỉ nói cái này, cô rất không sao cả nói về: "Tớ biết rồi. Thật ra thì Thiên Thiên, tớ nên sớm nói với cậu, cái này không phải lời đồn đãi, là thật. . . . . Tớ...tớ không có quan hệ gì với nhà họ Kiều. . . . ."

Đỗ Thiên Thiên sợ đến ngây người, đã không thốt nổi nên lời rồi.

"Chỉ là Kiều Hân, mặc dù cậu...cậu và nhà họ Kiều không có quan hệ, nhưng dù sao những năm này cậu vẫn luôn sống ở nhà họ Kiều. . . . . Bọn họ cũng đã nuôi dưỡng cậu mà?" Đỗ Thiên Thiên còn muốn tìm một vài đường lui cho bạn tốt.

Thế nhưng Kiều Hân không để trong lòng chút nào. Nói với cô ấy, có phải con gái nhà họ Kiều hay không, cô cũng sẽ không có biến hóa quá lớn.

"Không có, nếu không có liên hệ máu mủ thì không có khả năng là người nhà họ Kiều nữa. Hơn nữa cậu rất rõ ràng tình huống của tớ, bản thân tớ không có gì ở nhà họ Kiều. Lần này, lúc đi ra tớ cũng chỉ mang theo mấy bộ quần áo, tớ không thể muốn những thứ tiền bạc kia."

Đỗ Thiên Thiên không nói lời nào một lúc lâu, giọng Kiều Hân quá bình tĩnh thoải mái, không có chút cảm giác rơi từ trên mây xuống đất.

Chẳng lẽ Kiều Hân không biết ý nghĩa này là gì sao?

Với mức độ cuộc sống trước kia của Kiều Hân, sao có thể so với hiện tại, đây hoàn toàn chính là từ công chúa biến thành bình dân!

Cô vừa nghĩ, liền cảm thấy không thể nào tiếp thu được. Sao Kiều Hân là người trong cuộc nhưng lại có thể thờ ơ như vậy chứ? Hơn nữa, vấn đề chuyện này tuyệt đối chẳng những là tiền, còn có địa vị nhà họ Kiều ở sau lưng. Người bình thường không thể nào sống giống như Kiều Hân, cho dù có

tiền, cường hào hơn nữa, nhưng có tiền, có quyền, thế lực như nhà họ Kiều, liệu có được mấy nhà?!

Cả trung tâm thương mại đều mở vì một mình Kiều Hân, Kiều Bồi làm anh tự mình dẫn Kiều Hân đi dạo bên trong trung tâm thương mại yên tĩnh để chọn lựa đồ. . . . .

Loại đặc quyền này, cho dù người khác có tiền cũng chưa chắc có thể có đâu!!

Tất cả còn không phải bởi vì đó là sản nghiệp thuộc về nhà họ Kiều sao!!

Đỗ Thiên Thiên kinh hãi đến miệng cũng không khép lại được, rốt cuộc cô có chút hiểu tại sao đoạn thời gian trước Kiều Hân cổ quái như vậy rồi.

Nhưng bây giờ Kiều Hân lại không có một chút cảm giác phùng má làm người mập, hơn nữa Đỗ Thiên Thiên rất hiểu rõ Kiều Hân, bây giờ Kiều Hân sống ở nông thôn nhưng lại là một bộ dáng thích thú.

Chờ sau khi cúp điện thoại, Đỗ Thiên Thiên có chút hồ đồ rồi. Sao cô cảm thấy Kiều Hân đối với chuyện mình không phải người nhà họ Kiều lại còn thật vui mừng chứ?

Hơn nữa Đỗ Thiên Thiên theo bản năng liếc mắt nhìn phòng ở trước kia của Kiều Hân, lúc trước Kiều Bồi đã chạy tới ở một đoạn thời gian với cô em gái này. Vậy tin đồn ở bên ngoài, hẳn là sau khi Kiều Bồi chiếm được tiện nghi của em gái Kiều Hân, liền hoàn toàn không để ý, cũng không nhận cô em gái này rồi. . . . .

Đỗ Thiên Thiên nghĩ thế nào cũng cảm thấy là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 41.2

Giống như nhớ tới cái gì, cô nhìn Tiểu Lưu Ly ở bên cạnh mới nói tiếp: "Hơn nữa mấy thứ trước kia đều là do tôi lừa gạt mới có được, bây giờ tôi mới thật sự trở về quỹ đạo."

Kiều Hân không biết là lời của cô hoàn toàn sai quỹ đạo mà Kiều Bồi mong đợi.

Kiều Bồi ngồi yên tĩnh ở trong sân, trầm mặc một lúc lâu. Kiều Hân cũng cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc Kiều Bồi cũng cử động, Kiều Hân còn tưởng rằng anh có chuyện gì muốn nói với mình chứ.

Vốn Kiều Bồi đang đứng, anh đi mấy bước liền tới trước mặt Kiều Hân.

Kiều Hân ngồi ở trên ghế nhỏ rất thấp, cô theo bản năng ngẩng đầu lên liếc nhìn Kiều Bồi nhích lại gần mình, rất nhanh Kiều Hân liền cảm giác trước mắt tối sầm, Kiều Bồi trực tiếp cúi người hôn cô.

Nụ hôn của anh quá mức kích động, quả thật có thể nói là hơi khó chịu. Sau khi anh hôn môi cô, không ngừng dùng răng cạy đẩy miệng cô ra.

Kiều Hân muốn rút người né tránh, nhưng anh rất nhanh ôm cô lại, để cho cô không thể động đậy.

Kiều Hân cũng không cam chịu yếu thế, cô nhanh chóng bắt đầu phản kháng. Cho dù không thể cử động, cô cũng kích động há mồm muốn cắn Kiều Bồi.

Chỉ là đầu lưỡi Kiều Bồi rất xảo hoạt, đừng nói cắn được anh, cô há miệng như vậy ngược lại cho đối phương cơ hội thừa lúc vắng mà vào.

Nụ hôn của Kiều Bồi mang theo xâm lược, anh không ngừng mút thỏa thích môi và đầu lưỡi của cô, quán quýt triền miên khiến Kiều Hân cảm thấy thiếu đường khí.

Kiều Hân nỗ lực chống đỡ bản thân, cô cố gắng tiếp tục phản kháng lại anh.

Nhưng đã vô dụng, Kiều Bồi hoàn toàn không quan tâm gãy dựa của cô, hiệu suất của anh rất cao, gần như là không chút nghỉ ngơi liền ôm cô vào trong ngực. Mặc kệ cô ưỡn ẹo thân thể, đá chân thế nào, anh đều có thể hóa giải.

Đến cuối cùng anh đẩy cửa ra, trực tiếp ôm cô đi vào bên trong phòng tối đen.

Hoàn cảnh chỗ này rất ác liệt, Kiều Bồi vừa đặt Kiều Hân lên giường liền biết đây là cái giường cứng nhất mà anh từng gặp qua.

Anh sợ làm Kiều Hân đau, vội lục lọi tìm được chăn, lần nữa lót ở phía dưới Kiều Hân.

Anh vừa làm vừa hôn cô.

Kiều Hân cảm giác lỗ tai của mình ướt đầm, anh nhất định đang hôn vành tai của cô, anh rất ưa thích làm động tác này.

Kiều Hân chán ghét nghiêng đầu đi, cô biết quần áo của mình bị giảm bớt, anh đang cố gắng cởi xuống quần áo của cô.

Đang ở trong bóng tối làm cho người ta hít thở không thông, Kiều Hân nghe được tiếng hít thở gấp gáp của anh. Lúc anh làm loại chuyện này không phát ra chút âm thanh nào, âm thanh duy nhất chính là hô hấp.

Nhưng anh lại rất thích cô phát ra tiếng, mặc kệ là mắng chửi của cô hay là kích động thở dốc, anh đều thích, anh sẽ nỗ lực bức ra cô phát ra âm thanh.

Kiều Hân bị anh chơi đùa quá mệt mỏi, không biết qua bao lâu, cô liền giống như bị người lười chạy 5000m, cả người mệt đến ngón tay đều lười phải động.

Cô nằm nghiêng người, không ngừng hô hấp, cố gắng khôi phục thể lực.

Kiều Bùi ôm lấy cô, lòng bàn tay di chuyển trên thân thể cô.

Đó là một động tác rất thân mật, chỉ là Kiều Hân bị anh vuốt ve, trên người trực tiếp nổi da gà.

Cô vẫn không có biện pháp đối diện với khuôn mặt của anh, còn có những chuyện anh đã làm với mình.

Ngược lại lúc đang gián đoạn, Tiểu Lưu Ly ở bên ngoài bởi vì không thể vào nhà, một mực cào cửa, không ngừng kêu meo meo.

Vốn Kiều Bùi dựa vào trên người Kiều Hân, ôm cô vào lòng, nghe được tiếng kêu này liền ngồi dậy từ trên giường.

Anh đi tới mở cửa phòng, Tiểu Lưu Ly nhanh chóng vui sướng nhảy vào. Nó không hiểu được thế giới con người, nhưng vẫn rất vui vẻ dùng móng vuốt vỗ vỗ chân của Kiều Bùi.

Nhìn tên nhóc này hoàn toàn khác với lúc trước, trừ bỏ đã tính bên ngoài, nhìn qua lớn lên rất nhiều, tứ chi càng có sức.

Kiều Bùi thừa dịp ánh đèn bên ngoài, quan sát tên nhóc ở khoảng cách gần.

Có lẽ Tiểu Lưu Ly cũng là nhớ người ở trước mắt này từng chơi đùa với mình, nó khéo léo kêu hai tiếng, chỉ là đã được mấy tuổi rồi, không bao giờ còn thích cọ người giống như mèo con lúc trước nữa.

Nó ngẩng đầu lên duy trì khoảng cách cảnh giác kêu meo một tiếng.

Kiều Bùi giống như nhớ tới cái gì, anh cúi người nhìn chăm chăm con mèo một hồi.

Kiều Hân nằm trên giường, có chút kỳ quái, cô vội vươn cánh tay từ trong chăn mùng ra, khó hiểu nhìn Kiều Bùi một cái, không biết Kiều Bùi nghiêm túc nhìn chăm chăm Tiểu Lưu Ly như vậy làm gì.

Ngược lại qua một lúc lâu, Tiểu Lưu Ly bị nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, tên nhóc giống như thật sự buồn bực, thay đổi bộ dạng con mèo hoang dã, vội tiến tới trước mặt Kiều Bùi, dùng sức cọ xát chân Kiều Bùi.

Lúc này Kiều Bùi mới hài lòng kéo khoe miệng, anh lần nữa đi tới bên giường, ngồi xuống.

Anh không lập tức gây vò Kiều Hân, mà là cong chân ngồi ở trên giường, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Kiều Hân thấy nhiều đáng về bình tĩnh ung dung của Kiều Bùi, lúc này thấy anh giống như có tâm sự, cô vội nghiêng mắt nhìn qua mấy lần.

Ngược lại khi Kiều Bùi quay đầu lại, Kiều Hân sợ hết hồn, cô vội vàng nghiêng đầu đi, hận không được cắt đứt cổ, né tránh ánh mắt của anh.

Vào lúc đó, Kiều Hân cũng cảm thấy trong không gian tràn ngập thần bí.

Giống như nhiệt độ đang tăng cao.

Sau đó Kiều Bùi lại muốn cô mấy lần, cô luôn cảm thấy trong lúc Kiều Bùi đang làm mấy chuyện này kia đều có một loại cảm giác rất điên cuồng, anh yêu cầu vô cùng vô độ, quả thật đến cuối cùng cô đều chống đỡ không nổi nữa.

Chỉ là đến ngày hôm sau khi cô rời giường, không biết Kiều Bùi đã sớm đi từ lúc nào.

Kiều Hân lại nằm trên giường một lát, cô rất chán ghét, cô muốn đánh người, không hiểu tại sao Kiều Bùi đôi khi lại chạy tới gây vò mình!!

Chỉ là còn có chuyện phải làm, nếu trong thôn muốn chuyển trường học, cô phải nhanh chuẩn bị chuyện đi về.

Cô cũng sợ Kiều Hân khuya khoắt lại chạy tới ngủ với cô, cô nhanh chóng thu dọn hành lý.

Đội cô phong trần chạy trở về thành phố, ngược lại Đỗ Thiên Thiên tự mình lái xe đến bến xe đón cô.

Kiều Hân cũng cảm thấy kỳ quái, cô chỉ đi ra ngoài trợ giảng trở lại mà thôi, Đỗ Thiên Thiên còn có ý xin nghỉ đi đón cô, cũng quá mức long trọng rồi, rõ ràng đứng ở bến xe tùy ý bắt xe là được rồi.

Đỗ Thiên Thiên vừa nhìn thấy cô, sắc mặt liền không tốt nói: "Kiều Hân, cậu trở lại rồi."

Khi ở trên đường, Đỗ Thiên Thiên cũng không nói gì, chờ sau khi chở Kiều Hân về nhà, Đỗ Thiên Thiên mới thận trọng quan sát bộ dạng Kiều Hân.

Ngược lại Kiều Hân một bộ dáng bình thản ung dung, sau khi bỏ đồ xuống, cô nhanh chóng đi rửa sạch bụi bặm. Kiều Hân đi vào toilet rửa mặt, sau đó lại thay quần áo ở nhà, sau đó Kiều Hân gục ở trên giường, một dáng vẻ rớt cuộc tôi cũng trở về nhà.

Đỗ Thiên Thiên lo lắng trừng trừng nhìn cô nói: "Kiều Hân, cậu có khỏe không?"

"Tốt vô cùng." Kiều Hân cũng không suy nghĩ nhiều, ngược lại chợt nhớ tới chút chuyện, cô vội lấy từ trong túi ra một chút đặc sản địa phương, kín đáo đưa cho Đỗ Thiên Thiên nói: "Đặc sản chỗ đó là táo núi, hơi chua ngược lại ăn rất ngon."

Đỗ Thiên Thiên lấy qua, gương mặt vẫn còn lo lắng, không nhận được hỏi cô: "Vậy sau này cậu làm thế nào?"

"Cái gì mà làm thế nào?" Kiều Hân không sao cả nói: "Tiếp tục đi làm công việc kiếm tiền nuôi sống mình, sau đó có năng lực liền để dành tiền mua nhà, mua xe."

Đỗ Thiên Thiên muốn nói lại thôi, nhìn cô giống như có chuyện gì khó mở miệng.

Người khác cô không biết, nhưng kể từ sau khi ba mẹ của cô biết tình huống của Kiều Hân, Đỗ Thiên Thiên rõ ràng cảm thấy lúc trong nhà nói đến Kiều Hân, giọng điệu rất kỳ lạ.

Tình huống của Kiều Hân không giống người khác, dù sao lúc trước Kiều Hân đứng quá cao, người nịnh bợ cô quá nhiều, có vài người không bợ đỡ được, khẳng định lên lút hận cô, nhưng nịnh bợ được lại không lấy được chỗ tốt, đoán chừng cũng là không thoải mái. . . . .

Đỗ Thiên Thiên vừa nghĩ tới liền rầu rĩ thay Kiều Hân.

Cô và nhà họ Kiều?

Nhưng để cho cô giải thích những điều này với Kiều Hân, Đỗ Thiên Thiên lại hiếm khi có thể khó mở miệng. Hơn nữa Đỗ Thiên Thiên coi như hiểu, Kiều Hân thật đúng là bị nhà họ Kiều nuôi đến quá đơn thuần, hoàn toàn không hiểu được tính tình cơ bản của con người.

Người này còn tưởng rằng không phải người nhà họ Kiều thì cô chỉ cần trải qua cuộc sống của người bình thường là tốt rồi, hoàn toàn không hiểu, chuyện này đối với cô mà nói, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Kiều Hân ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau phải đi trường học, chỉ là đúng lúc cô gặp phải cuộc tổng vệ sinh của trường học.

Bình thường loại này đều là người ra mặt phân phó giáo viên phía dưới dọn dẹp sạch sẽ phòng làm việc, tới đón tiếp giáo ủy gì đó đi kiểm tra hoạt động tổ.

Kể từ sau khi Kiều Hân làm việc ở địa phương kia, cũng đã gặp qua một, hai lần. Lúc ấy cô còn kỳ quái, bởi vì ở trong ấn tượng của cô, giáo viên chỉ cần phụ trách giờ học là tốt, sao còn cần phải làm loại vệ sinh quét dọn này chứ.

Chỉ là nhìn bộ dáng tất cả mọi người làm việc, cô cũng làm rất lưu loát, mỗi lần cô đều bị an bày quét dọn cái bàn.

Mà cái gọi là quét dọn bàn ghế cũng không thể nào chỉ là công việc đơn giản thoải mái lau mặt bàn một chút mà thôi, nhưng lần này khi người phụ trách an bày việc không nói đến việc quét dọn bàn ghế, trực tiếp chỉ mặt kính thủy tinh thật cao nói với Kiều Hân: "Giáo viên Kiều, làm phiền cô lau mặt kính thủy tinh này."

Tất cả giáo viên đều không thích làm công việc lau kính thủy tinh, chủ yếu là lượng công việc lớn, còn cần đứng ở trên bệ cửa sổ, động tác kia quả thật như xiếc ảo thuật.

Cố tình Kiều Hân lại mặc váy, một khi đứng ở trên bệ cửa sổ, xác suất bị nhìn thấy hết rất lớn. Chỉ là Kiều Hân có biện pháp, cô vội cởi áo khoác xuống, trực tiếp quấn ở ngang hông, buộc chặt váy một chút.

Mặc dù công việc lau cửa sổ này làm hơi cực, chỉ là nếu như thật đã bắt đầu, rất nhanh sẽ có thể lau sạch.

Mới đầu Kiều Hân cũng không để những chuyện này vào trong lòng, cô cảm thấy sau khi sáng tỏ chuyện cô không có chỗ dựa, nhất định cần có một quá trình.

Chỉ là dần dần Kiều Hân mới phát hiện ra mình hiểu tình người quá ít rồi, cô cho là chuyện cô không phải con gái nhà họ Kiều cũng chỉ là những người đó

không chăm sóc cô mà thôi, nhưng cô không ngờ sau khi những người kia biết chuyện này, lại muốn cố ý làm khó cô.

Nhiều lần hoạt động, những người đó cố ý vô ý quên mất thông báo cho cô.

Kiều Hân cảm giác rất khó tin, hơn nữa đồng nghiệp Tiểu Lý lúc trước rất nịnh bợ cô, thỉnh thoảng sẽ tới tìm cô tán gẫu, khen quần áo cô xinh đẹp có phẩm vị. Hiện tại Kiều Hân liền phát hiện mặc kệ cô làm cái gì, đồng nghiệp bên trong phòng làm việc đều sẽ chế cười nói mấy câu.

Ngày đó cô mới vừa vào phòng làm việc, chỉ nghe thấy Tiểu Lý và mấy nữ đồng nghiệp nói: "Ai nha, cái này tôi mua ở Hồng Kông đấy, cô xem mới mang mấy ngày liền bạc màu."

"Nhất định là hợp kim rồi? Loại này không phải kim loại thật, khẳng định sớm muộn gì cũng phải lộ ra."

Kiều Hân cảm thấy những người đó nhìn về phía mình, quả nhiên rất nhanh Tiểu Lý liền cười tiếp lời nói: "Cho nên làm người đừng có đùa giỡn che mắt, cho là mình rất thông minh, nhưng hàng giả chính là hàng giả, khổ sở che giấu thế nào cũng không thể là thật được."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 41.1

Chỉ là ngày thoải mái trôi qua không bao lâu, Kiều Hân mới vừa ở nông thôn một, hai tháng, rất nhanh liền có biến hóa.

Vốn là trợ giảng ở nông thôn nửa năm, nhưng bởi vì trường học mới của thôn làm xong trước thời hạn nên rõ ràng là Kiều Hân phải về sớm hơn một chút.

Vốn Kiều Hân đã chuẩn bị tốt chiến đấu lâu dài rồi, lúc mới vừa nghe được tin tức, cô đang dạy ở trong phòng học. Điều kiện trường học trong thôn không được tốt, tấm bảng đen cũng làm từ mấy khối đất màu đen.

Đồng Xuân Yến tới đây nói với cô: "Vừa rồi người trong thôn gọi điện thoại tới, cô có thể trở về trước, lát nữa chúng tôi phải chuẩn bị việc chuyển trường."

Kiều Hân thật ngoài ý muốn, chỉ là cô cảm thấy người ở nơi này, trừ những người trưởng bối chất phác thật thà, đã có vài người có thái độ là lạ với cô. Trước kia Đồng Xuân Yến đối với cô rất nhiệt tình, giờ lại lạnh lùng, mỗi lần đều là nói dứt lời liền quay đầu đi, ngay cả một chữ dư thừa cũng không cho cô.

Kiều Hân cũng là người thẳng tính, nếu người khác không thích cô, cô cũng sẽ rất ít chủ động thân cận người khác.

Cho nên thường xuyên qua lại, cô cũng đối xử lạnh lùng với những người đó thôi.

Lúc này sau khi nghe lời nói của Đồng Xuân Yến, Kiều Hân liền gật đầu một cái, trở về vừa tìm Tiểu Lưu Ly vừa chuẩn bị thu dọn đồ đạc để ngày hôm sau trở về thành phố.

Chịu đựng ăn xong một bữa cơm chiều, Kiều Hân đang cúi đầu đánh răng ở trong sân.

Ban đêm ở trong thôn rất tối, chung quanh không có ánh đèn, thỉnh thoảng muốn đi tới quán gần đó mua chút đồ ăn vặt cũng cần cầm đèn pin cán dài.

Chỗ này là nơi ở trong thôn cấp cho cô, điều kiện khẳng định không tốt bao nhiêu, đèn trong sân cũng mờ nhạt.

Kiều Hân cúi đầu đánh răng bên cạnh bờ ao, cô chợt nghe thấy có tiếng động trong sân.

Cô lập tức cảnh giác, không biết đêm hôm khuya khoác sẽ có ai tới tìm cô. Lại nói cô đã tới đây một đoạn thời gian, cũng không có thấy người nào tới đây, sao cố tình ngày cô sắp đi lại có người tới đây chứ?!

Cô vội vàng đi tới, khẩn trương hỏi một câu: "Ai vậy?"

Lúc cô đang đứng ở cửa, không biết là then cửa quá lỏng hay cô trở về quá vội vàng nên không có khóa tốt, rõ ràng cô không có mở cửa, kết quả cửa lại có thể bị người bên ngoài lung lay lỏng ra.

Kiều Hân sợ hết hồn, mới vừa định đi qua khóa cửa lại, người bên ngoài đã đẩy cửa đi vào.

Vì vậy rất nhanh Kiều Hân đã nhìn thấy một người có vóc dáng thật cao đi vào, vẻ mặt của anh hơi lạnh nhạt, dưới bóng đêm như vậy, thoạt nhìn người đó rất lạnh lùng.

Kiều Hân ngược lại vừa nhìn thấy mặt của đối phương liền không sợ nữa.

Kiều Hân không nói gì thêm, cô xoay người đi tới ao nước, tiếp tục chuẩn bị rửa mặt.

Loại địa phương không có điều kiện gì này, lúc rửa mặt đều là dùng tay tát nước lên mặt, hơn nữa cô cũng không mang những thứ sữa rửa mặt kia, trực tiếp dùng xà bông thơm mua trong thôn để rửa mặt.

Sau khi rửa xong, cô dùng khăn lông lau nước trên mặt, tóc trước trán không cẩn thận dính vào một chút nước, đợi khi cô lau sạch mặt xong, vẫn có chút nước chảy xuống.

Vào lúc cô rửa mặt, Kiều Bồi đã dạo bước đi tới, sau khi thấy, rất tự nhiên vươn tay giúp cô lau sạch nước trên tóc.

Kiều Hân rất chán ghét nghiêng đầu né tránh anh, trong tay đang bung đồ rửa mặt cũng trở nên đề phòng.

Nhưng vừa nghĩ tới mình trở về trong phòng, có lẽ Kiều Bồi sẽ nhân cơ hội đi theo vào, làm mấy việc đó với mình, Kiều Hân lại chần chừ một lúc.

Kiều Hân không thể làm gì khác hơn để đồ rửa mặt ở trên băng đá bên cạnh, cô vắt khăn lông lên sợi dây treo trong sân

Ngược lại đợi cô làm xong tất cả, Kiều Bồi vẫn yên tĩnh nhìn cô.

Trong cái sân này không có cái gì có thể để người ta ngồi, hơn nữa bởi vì có cỏ dại trong góc sân, cho nên buổi tối rất nhiều muỗi.

Kiều Hân tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, cô lớn như vậy, chưa từng không có kỳ gì ngồi ở trước mặt Kiều Bồi như vậy.

Cô được giáo dục rất tốt, lại nói đi theo bên cạnh Kiều Bồi, hoàn toàn không có cơ hội để kiêu ngạo xếp bằng này tồn tại.

Nhưng lúc này cô lại giống như một cây cỏ dại rơi xuống đất này mầm, cứ như vậy dương dương tự đắc ngồi ở trong sân.

Kiều Bồi hiếm khi quan sát cái chỗ này, bên trái sân có một ao nước dùng xi măng để xây, bên cạnh có một thùng nước phơi nắng đến phai màu.

Phần lớn sân ở chỗ này đều là trống không, chỉ có cỏ dại trong sân, Tiểu Lưu Ly đang vui vẻ chạy chơi đùa trong đám cỏ.

Chỉ cần nó vừa chạy sẽ khiến đám cỏ dại đứng đưa theo, Tiểu Lưu Ly giống như gặp được món đồ chơi tốt, không ngừng chạy đi.

Giống như Kiều Hân là lần đầu sống ở chỗ địa phương này, Kiều Bồi cũng là lần đầu thấy địa phương tệ như vậy.

Lúc trước mặc kệ Kiều Hân làm cái gì, đều sẽ có người tới cẩn thận chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Kiều Hân, duy chỉ có lần này anh ra lệnh, khiến những người đó cái gì cũng không muốn xen vào, vì chính là cho Kiều Hân một bài học, nhưng bây giờ nhìn lại, dạy dỗ của anh còn phải hà khắc hơn một chút.

Cảm giác nhìn ảnh chụp và người lạc vào cảnh giới kỳ lạ hoàn toàn khác nhau, Kiều Bồi theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn gương mặt Kiều Hân.

Khi Kiều Bồi nhìn mình như vậy, Kiều Hân giả bộ không phát hiện.

Chỉ là giả bộ một lúc lâu, Kiều Bồi còn nhìn chưa xong. Cuối cùng Kiều Hân không nhịn nổi nữa. Cô vội nâng mí mắt, khí thế bức người mà hỏi: "Anh tới làm gì?"

Cô thật rất muốn nói sao trẻ thế này anh còn không đi đi, muốn ở trong sân cho muỗi đốt ư?

Kiều Bồi nhàn nhạt nhìn cô, anh không để ý lời của cô..., anh cố gắng khắc chế kích động muốn đưa tay vuốt ve đầu cô. Bây giờ về mặt của Kiều Hân phong phú hơn rồi, mặc kệ có tâm tư gì cũng sẽ lập tức phản ứng ở trên mặt.

Có lẽ là hoàn cảnh chung quanh bất đồng, cũng làm cho cô có phương thức phản ứng bất đồng.

Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên mang Kiều Hân tham gia trường hợp xã giao, đáng vẻ Kiều Hân thận trọng đi theo bên cạnh mình, khi đó cô khéo léo giống như một động vật nhỏ, mặc kệ là về mặt hay động tác đều rất cẩn thận.

Bây giờ Kiều Hân đã tốt hơn rất nhiều.

Tiếng kêu của loài chim không biết tên, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ kêu mấy tiếng ở trên tàng cây.

Sau khi Kiều Hân nghe thấy, ngẩng đầu tìm con chim đang kêu kia, chỉ là trên cây tối đen như mực, không nhìn thấy gì hết.

"Ở chỗ này có cực khổ hay không?" Không biết nên nói giọng nói của Kiều Bồi là quan tâm hay là như thế nào, giọng điệu của anh rất bình tĩnh, hoàn toàn không cảm giác được tâm tình của anh.

Kiều Hân cũng không nghĩ nhiều, nếu Kiều Bồi hỏi, cô liền thần nhiên đáp: "Lúc bắt đầu nhất định sẽ cảm thấy khổ cực, giường rất cứng, gối đầu không đủ thoải mái, mùi vị của nước cũng không đúng. Nhưng may là rất tự do, muốn làm cái gì thì tự mình đi làm, không cần nhìn sắc mặt của người khác, cũng không cần suy tính quá nhiều, thích thế nào liền thế ấy. Hơn nữa trong thôn chính là hoàn cảnh này, người khác cũng có thể tiếp nhận, tôi cũng phải

yếu ớt như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 42

Trước kia Kiều Hân không có cảm thấy mình nhận được chiếu cố gì, hơn nữa kể từ sau khi cô rời khỏi anh, cô đã trải qua một vài chuyện, lúc ấy quá khắt khe cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ hồi tưởng lại liên phát hiện, thật ra thì cô đã ăn chút khổ sở rồi.

Cho nên Kiều Hân cô hoàn toàn có năng lực chống đỡ cuộc sống của mình, lại nói cô cũng không phải là người chịu loại uất ức này, Trường học công lập không dễ đi vào, nhưng cho tới bây giờ tiền lương của trường học công lập cũng không quá nhiều, ngược lại tiền lương những trường học quý tộc tư nhân kia lại cao không ít. Nhưng mà so với những trường kia, Kiều Hân ngược lại cảm thấy hứng thú với huấn luyện của trường luyện thi này, chủ yếu là thời gian những nơi kia tự do hơn một chút.

Kiều Hân thấy khuôn mặt tất cả mọi người đều biến sắc, dứt khoát phục vụ những thứ này

Ban đầu lúc thi tốt nghiệp trung học, cô cũng dựa vào thành tích chân thực của mình thi đậu đại học trọng điểm. Lúc đi học lại càng chăm chỉ, chưa bao giờ qua loa, về trình độ dạy học, cô cũng tự nhận không hề kém hơn người khác.

Nghĩ như vậy, Kiều Hân thật sự không cho là mình cần nhìn sắc mặt người khác ăn cơm.

Sau khi cô hạ quyết tâm, liền gọi điện thoại cho những trường học bỏ tức kia. Sau cuộc phỏng vấn, Kiều Hân rất nhanh lần nữa tìm cho mình một nơi làm việc mới

Chỉ là trừ đời công việc, Kiều Hân còn đời một thứ.

Nơi làm việc mới cách nhà Đỗ Thiên Thiên hơi xa, nếu giống như trước kia ở nhà Đỗ Thiên Thiên thì rõ ràng cho thấy giao thông cũng là một vấn đề rất bất tiện.

Chỉ là hiện tại Đỗ Thiên Thiên đang lo lắng cho cô, kể từ sau khi biết cô không phải con cái nhà họ Kiều, không chỉ Đỗ Thiên Thiên, ngay cả mẹ Đỗ Thiên Thiên cũng thường tới đây đưa cho cô vài thứ, lần trước mẹ Đỗ Thiên Thiên mang cho cô và Thiên Thiên quần áo mới mua.

Kiều Hân hiểu ý tứ của ba mẹ Đỗ Thiên Thiên, hiện tại người cả nhà bọn họ nhất định là cảm thấy cô thật đáng thương, xem cô như nữ cô nhi, phải chiếu cố chăm sóc cô.

Đó dù sao cũng là gia đình dạy dỗ ra Đỗ Thiên Thiên, nghĩ như thế nào cũng không phải gia đình người nâng cao đập thấp. Nhưng Kiều Hân cũng muốn đổi lại hoàn cảnh mới, lại nói dù sao quấy rầy gia đình Đỗ Thiên Thiên cũng không phải là kế hoạch lâu dài.

Cho nên chờ sau khi tìm được phòng, Kiều Hân liền nói việc muốn chuyển nhà với Đỗ Thiên Thiên.

Mới đầu Đỗ Thiên Thiên rất không nguyện ý, liền nói thẳng: "Cậu lại khách khí với tớ rồi, cậu đang ở nhà tớ đó, nếu đường xa, cùng lắm thì tớ lái xe đưa đón cậu không phải được rồi ư? Tớ làm tài xế cho cậu, không được sao?"

Dáng vẻ Kiều Hân như đang suy xét, suy nghĩ trong chốc lát liền nói: "Có cần phải như vậy không, ở cùng một chỗ còn phải cùng ra cùng vào, nhưng vậy sẽ bị người ta cho là lesbán nha."

Đỗ Thiên Thiên tức giận vỗ một chưởng sau lưng Kiều Hân, oán trách: "Kiều Hân, cậu đừng như vậy, vào lúc này cậu lại chuyển nhà, tớ rất lo lắng. . . ."

Kiều Hân vội trấn an cô nói: "Thật không phải bởi vì những tin đồn kia, cậu cảm giác tớ là người chấp chuyện nhỏ nhặt không đáng kể kia sao? Là nơi nhận tớ làm việc cách nhà cậu quá xa, tớ đi làm không tiện lắm, nếu không như vậy, chờ tớ thu xếp ổn thỏa, cậu qua tìm tớ chơi có được không, đến lúc đó chúng ta tán gẫu suốt đêm."

Đỗ Thiên Thiên ngược lại tin tưởng Kiều Hân, Kiều Hân nhìn thì nhu nhược, di0en-da14n.le9.quy76.d00n thật ra thì trong lòng rất có sắp xếp, không giống như con cừu nhỏ yếu đuối chút nào.

"Nhưng Kiều Hân." Đỗ Thiên Thiên có thể cảm thấy Kiều Hân không thích nghe đến tên Kiều Bồi, nếu như là mình, biến thành trình độ như hôm nay, có lẽ cô cũng sẽ ghét người anh vẫn luôn cực kỳ cưng chiều mình, lại trở mặt vô tình như thế

Vốn Đỗ Thiên Thiên còn muốn nói chuyện về Kiều tiên sinh, nhưng lời đến trong miệng, bỗng nhiên cô lại nuốt xuống, thờ dài nói: "Nếu như cậu có cần giúp gì, nhất định đừng khách khí với tớ. . . ."

Kiều Hân hiểu, gật đầu một cái.

Chờ sau khi Kiều Hân được Đỗ Thiển Thiển đưa đến nhà mới, lúc cô chỉ còn một mình, mới chợt ý thức được nhà mới không lớn như nơi cô đã từng ở.

Trước kia ở nhà Đỗ Thiển Thiển, còn chưa cảm thấy nhà cũ thì có gì khác, dù sao gia cảnh Đỗ Thiển Thiển cũng sung túc, bình thường nhà cũ cũng được bọn họ thường xuyên quét dọn, hơn nữa đều dùng đồ gia dụng tốt nhất.

Loại phòng chuyên dùng cho thuê này thì không giống, bề ngoài nhìn thì hoàn hảo, nhưng trên thực tế được chấp và đủ thứ.

Dù sao Kiều Hân cũng không có kinh nghiệm gì, lại nói cô cũng có thể coi là suy nghĩ đến tiền lương của mình, cuối cùng thuê phòng có diện tích và vị trí khá tốt. Đồ cũ thì cũ, nhưng cô làm việc cẩn thận, kiểm tra từng cái đèn và đồ gia dụng trong phòng. Vấn đề duy nhất chính là cô không có nằm thử giường một chút, lúc này vừa nằm lên giường, cô đã nghe thấy tiếng kêu kẹt lay động. Kiều Hân vội tìm đồ nhét vào chân giường.

Kiều Hân vừa nghe thấy tiếng này liền có chút lo lắng, dù sao nếu lúc ngủ mà phát ra tiếng cũng là một phiền toái.

Thật đúng lúc, có lẽ là khách thuê lần trước xem những tin tức tài chính, ở trong góc bày rất nhiều báo tạp chí còn chưa kịp xử lý, Kiều Hân tiện tay vơ lấy một quyển, có tên tập đoàn Kiều thị, hơn nữa còn là một tiêu đề cực lớn.

Kiều Hân nhìn thoáng thời gian của cuốn tạp chí này, rất nhanh nhớ tới, đây là báo cáo chính thức mà anh của cô đã làm vào năm ngoái, hình như là thu mua một công ty nào đó.

Kiều Hân vừa nhìn đến chữ Kiều kia liền xúc động, cô giống như có ý, nhanh chóng nhét tạp chí có chữ Kiều đó xuống dưới, vừa dè dặt suy nghĩ của mình về khuôn mặt đáng ghét của Kiều Bồi kia.

Chỉ là sau khi làm xong những thứ này, Kiều Hân không biết làm gì nữa, nổi lên tò mò với những thứ tạp chí kia, cô hơi muốn biết những bất quá trên tin tức tài chính sẽ nói như thế nào về báo cáo của nhà họ Kiều. . . . . Dù sao đó cũng là nơi cô lớn lên từ nhỏ. . . . .

Nghĩ như vậy, cô liền vội tìm xem một vài cuốn từ trong đồng tạp chí đó.

Cô không biết mình muốn xem cái gì, chỉ là lúc lần nữa đối mặt với chữ Kiều, cô có một loại cảm giác đã từng rất quen thuộc với mình, hiện tại lại có một khoảng cách rất lớn.

Hơn nữa khách thuê lần trước vẫn còn viết lên rất nhiều chữ, Kiều Hân cảm thấy khách thuê đó nhất định là một người chơi cờ phiêu, anh ta đều ghi số và lời bình trên rất nhiều tin tức chứng khoán.

Thời gian qua đi thật lâu, lúc này lại nhìn đến những tin tức này, còn có cái gọi là nội tình, diên-da-l4n.le9.quy76.d00n Kiều Hân chợt mang theo cảm giác bồi hồi. Cô nhớ tới lúc còn rất nhỏ, đã từng được người dặn dò, tất cả chuyện cô nghe được thấy được về Kiều Bồi, cho dù là một chữ đều không thể tiết lộ với bên ngoài.

Khi đó cô còn nhỏ, hồ đồ lơ mơ cũng không hiểu tại sao phải giữ bí mật như vậy, ngược lại sau khi lớn lên rồi, Kiều Hân mới dần dần hiểu được, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, chắc chắn sẽ có rất nhiều người có dụng tâm khác muốn thông qua cô lấy chút tin tức nội tình.

Lớn có quyết sách, nhỏ có tiến độ, đều có thể sinh ra ảnh hưởng ở vài chỗ.

Sau khi Kiều Hân nhìn một chút, cô lại lần nữa xếp lại sắp tạp chí. Cô được giáo dục thật quá tốt, ở trong năm tháng dài đằng đẳng, cô đều không dám quá thân thiết với bạn bè, cho dù là Đỗ Thiển Thiển, cô cũng không dám thả lỏng nói chuyện về anh.

Đối với cô mà nói, anh là thần cao cao tại thượng, cô lúc nào cũng phải chuẩn bị dâng hiến giành được niềm vui của anh, nói chuyện với người khác về anh là không đúng.

Nhưng khi cô nghĩ như vậy, Kiều Hân chợt nghe cửa phòng ngủ vang lên một tiếng, cô liền cảnh giác, vội đứng lên từ bên tạp chí, nhìn cửa phòng ngủ.

Sau đó cô nhìn thấy người tới đã đi vào phòng ngủ.

Chỉ là vừa thấy khuôn mặt của người đó, cô lập tức biết, Kiều khốn kiếp lại theo đuôi tới rồi.

Kiều Hân đã hết ý kiến, cô mặc kệ anh, vội vàng xoay người sang chỗ khác, chuẩn bị làm chút chính sự. Phòng ngủ còn cần phải dọn dẹp, cô liền để vài thứ mình mới mua lên trên giường.

Hơn nữa lúc đang dọn dẹp phòng ngủ, tâm Kiều Hân sáng như gương, cô tri ngộ hơn nữa cũng biết chuyện cô không phải con gái nhà họ Kiều này, 100% chính là Kiều Bồi giả trò quý.

Kiều Hân cũng không thêm đoán mục đích anh làm như vậy là gì, dù sao cô cũng không sao cả, anh muốn làm gì thì làm cái đó, cô chỉ muốn nắm chắc tốt một chuyện là được, anh là người không có một chút quan hệ gì với cô.

Khi cô dọn dẹp giường đệm, Kiều Bồi đã tìm ghế dựa ngồi xuống, tay anh chống cằm, nhìn cô dọn dẹp phòng ngủ.

Đã đến cuối thu, khi Kiều Hân đang dọn dẹp giường đệm, ngẫu nhiên xuyên qua cửa sổ xem cảnh sắc bên ngoài một chút.

Chỗ này đối diện đường cái, có thể thấy người đi đường đi qua một con đường nhỏ.

Có lẽ gió thổi hơi mạnh, không ít người đều mặc quần áo dày, Kiều Bội vẫn là bộ dáng cảm giác mát mẻ, mặc quần áo cũng mỏng.

Kiều Bội không nhìn được lui về phía sau liếc một cái, cô hoài nghi có phải không có người nhắc nhở anh không?

Trong mắt người ngoài, Kiều Bội giống như thiên thần không gì không làm được, nhưng cô rất rõ ràng, từ nhỏ người này đã được chăm sóc thật quá tốt rồi, mặc kệ là người giúp việc hay mấy phụ tá bên người anh, đều hầu hạ anh như Thái Thượng Hoàng, cho nên cuộc sống của anh hoàn toàn chính là của kẻ ngu ngốc.

Chỉ là mất những phụ tá và người giúp việc đều bị mù ư, cứ như vậy thả anh ra rồi.

Sau khi dọn dẹp giường xong, cô uốn thẳng người, thuận miệng hỏi anh: "Anh không lạnh sao?"

"Hoàn hảo." Lúc trả lời, anh không hề động, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm phía sau lưng của cô.

Kiều Bội bị anh nhìn đến cả người không được tự nhiên, cô cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa cô hỏi xong mới ý thức được, địa phương anh đi đến, độ ẩm của phòng đều ổn định, anh mặc quần áo này hoàn toàn không thành vấn đề.

Ngược lại cô bắt tri bắt giác thoát khỏi thế giới kia quá lâu, có lẽ là lúc đó, quần áo của bọn họ đều không quá dày, nhưng bây giờ mặc ít như vậy có thể làm cả người đều đông lạnh.

Lần này cô còn đi cửa hàng mua một cái áo bông chuẩn bị qua mùa đông, trước kia trừ bỏ lúc được anh mang đi trượt tuyết, ngắm cảnh tuyết thì cô đâu cần mặc quá dày?!

Kiều Bội đang nghĩ như vậy, cô chợt nghe Kiều Bội hỏi cô một câu: "Muốn vào nhà họ Kiều không?"

Kiều Bội không hiểu nhìn anh một cái.

Nét mặt anh nói chuyện không thể nói là nghiêm túc, nhưng cũng không thể nói không được nghiêm túc, chính là bộ dạng lập lờ nước đôi như vậy, "Anh cưới em vào nhà họ Kiều có được không?"

Kiều Bội ngây ngẩn cả người, cô nhìn lại ánh mắt của anh, có chút không hiểu được anh muốn trêu đùa mình hay là nói thật. Cô cũng không dám ngắt nghĩ những thứ kia, hơn nữa dù là nói thật, cô cũng sẽ không đồng ý.

Vừa suy nghĩ cẩn thận, cô rất nhanh liền cứng rắn trả lời: "Không muốn."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43

Kiều Bội có thể cảm giác được khi cô nói xong hai chữ không muốn, không khí trở nên áp lực.

Cô cũng không quan tâm, nghĩ tới cùng lắm thì anh còn có thể như thế nào, tiếp tục mạnh mẽ ép buộc cô vài lần, nỗ lực đập cô mấy đá, bây giờ cuộc sống cô đã như vậy, còn có cái gì tốt để gây sức ép đâu?

Nhưng sau khi đợi một lúc, Kiều Bội cũng không đợi được con thịnh nộ của anh, cô cho là Kiều Bội đang cố ý nhẫn nhịn chờ đợi, bởi vì lúc Kiều Bội không nổi giận còn kinh khủng hơn lúc nổi giận.

Kiều Bội rất khâm trọng, cô nói xong, không muốn quay đầu sang chỗ khác, lúc này cô theo bản năng xoay đầu lại, liếc mắt nhìn phương hướng kia, sau đó cô liền thấy biểu cảm, động tác của Kiều Bội đều không có thay đổi.

Bộ dạng anh giống như giấu kín như bưng, vừa không biểu hiện ẩn nhẫn, cũng không có bất kỳ khắc chế gì, vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở đó.

Kiều Bội có chút buồn bực, không hiểu Kiều Bội bị gì, là muốn ẩn nhẫn không phát, hay là đang đợi cô hoàn toàn tỉnh ngộ, nói xin lỗi cầu xin tha thứ?

Ngược lại lúc cô đang nghĩ như vậy, Kiều Bội rút cuộc động. Anh nhanh chóng đứng lên từ trên ghế, hơn nữa sau khi đứng lên, anh còn thuận tay dời ghế trở lại vị trí cũ.

Động tác kia đơn giản nhẹ nhàng, hơn nữa sau khi làm xong động tác đó, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh sửa sang lại đồ trên bàn, bao gồm mấy tạp chí bên

cạnh bàn, anh đều □ đi sửa sang lại.

Thật sự chính là ngồi xổm xuống, từ từ sắp xếp ngay ngắn những tạp chí cần bỏ đi kia, sau đó lại ôm đống lớn tạp chí đó. Anh cũng không quên trên người mình mặc quần áo gì, cứ như vậy không ngần ngại ôm những tạp chí kia đi ra ngoài.

Kiều Hân thấy vậy liền kinh sợ nhảy dựng, cô vội vàng đi theo.

Hai tay anh đều cầm đồ, cho nên lúc đi ra ngoài có hơi khó khăn, thấy cô đi theo, Kiều Búi liền làm động tác nhường đường, ý bảo cô đi ra mở cửa.

Kiều Hân thật sự là bị dọa sợ, sau khi anh dừng lại, cô vội đi qua mở cửa, tiếp đó Kiều Hân liền giương mắt nhìn Kiều Búi đi ra ngoài.

Anh thật đúng là muốn đi ra ngoài vứt rác sao?!

Chỗ Kiều Hân thuê không tốt, quản lý tiểu khu rất bình thường, có rác thì cần mình tự mang tới đổ ở thùng rác dưới lầu.

Lúc này hiển nhiên là Kiều Búi muốn đi ném những tạp chí kia.

Chỉ là người khác thì Kiều Hân không rõ ràng lắm, nhưng đây chính là Kiều Búi đó!!

Kiều Hân sắp bị một màn này hù sợ, quả thật so với lời nói anh muốn cưới cô vào vừa rồi càng khiến cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!!

Cô lớn như vậy, đừng nói tới chuyện cần Kiều Búi vứt rác, chủ yếu là cuộc sống ở nhà họ Kiều không cần phải làm loại chuyện nhà này.

Chính cô cũng là đến nhà Đỗ Thiên Thiên mới bắt đầu giúp đỡ đổ rác, lúc trước Kiều Hân đều cho rằng sẽ có người cô định đi tới từng nhà thu đồ bỏ đi.

Nhưng bây giờ Kiều Búi lại ở giúp cô ném những thứ tạp chí cũ kia. . . . .

Đầu Kiều Hân hơi choáng váng, cô cảm thấy chuyện như vậy đặc biệt không chân thật, cô vội lấy chìa khóa treo ở cạnh cửa, một đường vội vàng đi theo.

Kiều Búi thật sự không có lý do làm việc này?

Kiều Hân vẫn đi theo sau lưng Kiều Búi, lúc đang đợi thang máy, cô vội tiến tới giúp Kiều Búi nhấn phím, sau khi thang máy tới, cô vội đỡ cửa thang máy, để Kiều Búi thuận lợi đi vào.

Mãi cho đến khi tới nửa đường, Kiều Hân mới như nhớ tới cái gì, chợt nghĩ . . . . . Tại sao cô phải đi theo sau lưng Kiều Búi chứ?

Cũng bởi vì anh đi đổ rác liên chuyện bé xé to, cô có cần phải làm vậy sao?

Kiều Hân vừa nghĩ rõ điều này, rất nhanh muốn đi trở về, hơn nữa cô còn có ý cách khỏi Kiều Búi một khoảng cách.

Kết quả là có một chuyện trùng hợp, cửa thang máy ngừng ở tầng lầu kế tiếp, rất nhanh có một người lớn tuổi đi vào bên trong thang máy.

Bác gái đó rất nhiệt tình, có lẽ là biết thang máy dừng lại ở phía trên, vừa thấy Kiều Hân, bác gái đó rất thân thiện nói: "Cháu mới vừa chuyển đến phòng 2016 đúng không?"

"Dạ." Kiều Hân khách khí đáp lời.

Bác gái cười híp mắt quan sát hai người Kiều Hân và Kiều Búi, vội nói: "Bác ở dưới nhà các cháu, phòng 1916. Bác đã lớn tuổi rồi, sợ âm ỉ, lần trước thuê phòng là có một đứa bé rất ồn ào. Đúng rồi, đây là chồng của cháu à? Nhìn các cháu còn trẻ như vậy nên chắc chưa muốn có con đầu nhĩ? Chỉ là các cháu là người có văn hóa, vừa nhìn liền biết là rất thông tình đạt lý."

Kiều Hân có chút không biết nên nói gì rồi, bà bác này hơn phân nửa là muốn thân thiện hơn một chút để ngửa lâu trên gáy âm ỉ. Dù sao chất lượng kiến trúc của loại phòng này không tệ thì không tệ, nhưng chỉ là không thể nào cách âm.

Đoán chừng bà bác này là sợ ồn ào, muốn nói tốt trước thôi. Kiều Hân cũng không nhiều lời, chỉ là trong lòng rất kỳ quái câu nói chồng của cháu kia. . . .

Cô đã tách khỏi Kiều Búi một khoảng cách, sao lại có thể bị người ta nói là chồng chứ. . . . .

Chờ đến dưới lầu, Kiều Búi vừa đi ra ngoài, Kiều Hân lập tức nhấn phím. Cô không biết mình muốn tránh né cái gì, cô chỉ cảm thấy. . . . . chuyện vừa mới phát sinh đặc biệt không giải thích được.

Sau khi cô trở lại gian phòng, đầu trống không, cũng không suy nghĩ mấy chuyện kia nữa, vội đặt toàn bộ tinh lực trên việc vệ sinh gian phòng.

Cô tiếp tục dọn dẹp đồ trong tay, ngược lại sau khi Kiều Búi đi vào lần nữa, cũng theo quét dọn giúp.

Kiều Hân len lén quan sát anh, sau đó cô liền phát hiện hình như Kiều Búi đang phụ quét dọn, chỉ là động tác quơ chổi của anh rất quý dị. Kiều Hân thấy

kì quái đến phát hoảng, có phải đầu óc Kiều Bui bị nước vào rồi không? Làm vậy làm gì, là muốn lấy lòng cô, khiến cô cảm động ư? Nhưng cũng phải làm cho tốt mới được chứ?

Cô chỉ thấy, Kiều Bui thuộc về kiểu càng nhiệt tình giúp thì càng rối, hơn nữa làm việc nhà không có một chút hiệu suất, chỉ gây rối thêm.

Anh có thể có được chìa khóa phòng thuê của cô, như vậy trước đó tìm người tới trợ giúp quét sạch sẽ, rồi để cho cô vào ở chẳng phải tốt hơn sao, hiện tại xoay quanh như vậy làm gì?

Diễn khổ nhục kế cũng không nên diễn theo phương pháp như vậy chứ! Cho dù là thật muốn biểu hiện, cũng xin nâng cao năng lực làm việc nhà của mình đến mức người bình thường được không? !

Anh như vậy. . . . . thật thật thật là quý dị!!

Hơn nữa sau khi Kiều Bui làm xong những chuyện kia, lại có thể không nói gì, cũng không ép buộc cô làm gì, liền trực tiếp đi luôn.

Đây thật sự giống như là đặc biệt làm người tốt việc tốt vậy, lại có thể không uống một ngụm nước... Chỉ là Kiều Hân cũng không để ý, tài nghệ làm việc nhà cỡ đó của anh, cô thật không cảm thấy mình có chút cảm giác cảm động gì, hơn nữa cô chỉ muốn trải qua cuộc sống thật tốt của mình thôi, anh ép buộc hay yêu đương gì đó đều không có quan hệ với cô.

Ngược lại sau khi dọn nhà, tất cả đều tiến vào quỹ đạo mới, hoàn cảnh việc làm mới rất tốt, Kiều Hân rất thuận buồm xuôi gió ở nơi làm việc mới. Cô dạy học là không thể chê, soạn bài vô cùng nghiêm túc, giảng bài cũng có thể điều động cảm xúc của bọn nhỏ, và lại thời gian dạy học rất tự do, đều không cần làm việc đúng giờ, gần như hết tiết là có thể về nhà.

Kiều Hân lập tức rảnh rỗi rất nhiều thời gian, thời gian còn lại cô cho mình một khóa tập thể hình. Lúc trước ở dưới sự an bài của Kiều Bui, cô đã học yoga một thời gian, thật ra thì cô thích tập thể dục aerobic hơn.

Kết quả lúc cô đi đăng kí tham gia, lại nhìn thấy luyện Taekwondo, Kiều Hân liền có chút động lòng. Cô không hy vọng xa vời có thể học được trình độ đánh thắng Kiều Bui, nhưng học một vài chiêu thức không để cho mình thua thiệt cũng không tệ lắm.

Hơn nữa khiến Kiều Hân kỳ quái là loại khóa học này con gái lại đăng kí rất nhiều, phần lớn đều là nữ sinh đang học đại học, ngược lại rất ít nam sinh.

Lúc ở trong giờ học, số tuổi Kiều Hân cũng không lớn, liền ở chung một chỗ hàn huyên mấy câu với mấy nữ sinh đại học. Mấy nữ sinh kia, mỗi lần bị hỏi nguyên nhân đều rất kích động nói: "Rèn luyện thân thể, lại nói hiện tại biến thái càng ngày càng nhiều, học một chút để bảo vệ mình cũng không tệ."

Có lẽ là giáo viên giảng bài cũng nhìn thấy đám nữ sinh này thú vị, khoảng thời gian sau khi học xong sẽ có ý dạy những chiêu thức phòng thân.

Chờ Kiều Hân học được mấy ngày, lúc trở về liền không ngừng đá chân, đánh quyền trong không khí.

Cô thuê nhà cũng không lớn, là một nhà hai phòng ngủ vô cùng đơn giản. Một phòng ngủ cô dùng để nghỉ ngơi, một phòng khác được dùng làm phòng làm việc.

Phòng khách thì sao, thật ra thì không gian cũng không lớn. Cuối cùng Kiều Hân liền chọn một góc ở trong phòng khách luyện tập quyền cước, nhưng cô đang luyện tập, chợt cửa vang lên một tiếng, rất nhanh có người mở cửa.

Lúc Kiều Bui tiến vào, chính là sững sờ, bởi vì Kiều Hân nhà anh giống như con thỏ có lỗ tai dài, ở đó đánh đá nhảy nhót sôi nổi.

Kiều Hân liếc anh một cái, từ sau khi rời đi vào lần trước, đây là lần đầu Kiều Bui tới lại.

Cô cũng không biết tâm tình của Kiều Bui là gì, lẽ ra lần trước cô đã nói đến trình độ đó rồi, Kiều Bui lại là người cực kỳ tự tôn, lẽ ra anh không thể nào tới nữa chứ?

Chỉ là lúc cô nhìn qua, liền cảm thấy đường cong trên mặt Kiều Bui trong nháy mắt giống như nhu hòa đi một chút. Anh đứng ở cửa, nhìn cô luyện tập một lát, mới cười hỏi cô: "Em đang làm cái gì đấy?"

"Thuật phòng thân của con gái, đặc biệt phòng sắc lang." Mặt Kiều Hân không đổi sắc, sau đó liền làm một động tác đá, hoàn toàn là một bộ dáng hung ác giẫm đôi phương dưới lòng bàn chân.

"À. . . . ." Trước giờ Kiều Bui sẽ không nói chuyện như vậy, hiện tại ngược lại giống như bị cô chọc cười.

"Có muốn thử với anh một chút không?" Anh tới gần.

Kiều Hân lại không ngốc, dĩ nhiên biết Kiều Bui đang trêu chọc mình. Sao cô có thể đánh lại anh, anh dùng một tay là có thể giữ chặt cô, nếu không phải lần trước thừa dịp lúc anh thất thần chiếm tiên cơ, cô hoàn toàn không đánh trúng anh.

Kiều Hân sẽ không để ý đến anh, nhưng Kiều Bui lại nghĩ thật, vội đưa tay ôm lấy cô từ phía sau.

Lần này Kiều Hân không để bị xúc phạm, dứt khoát dùng chiêu thức mới học, trực tiếp làm một động tác, thuận tiện dẫm lên chân anh một cước. Chỉ là còn chưa dậm chân lên, người cô đã bị bẻ lên.

Chân của cô đá lung tung ở giữa không trung.

Kiều Bùi quả nhiên nhanh chóng đặt cô lên trên giường, đè ép thân thể của cô.

Kiều Hân tức giận đến mặt đỏ rần.

"Đừng động." Kiều Bùi ôm hông của cô, tay chân của anh đã ngăn lại ở bộ phận cô có thể gãy gục. Anh cúi xuống, Kiều Hân cho là anh muốn cưỡng hôn mình, kết quả người nào đó tiến tới, cũng không có hôn cô, mà là rất thân mật dán lên mặt của cô.

Kiều Hân vội nghiêng đầu tránh, có lẽ là lần này không có bị cưỡng hôn, Kiều Hân lơ đãng nghiêng mắt nhìn đến một vật. Cô và Kiều Bùi ở cùng nhau đã lâu rồi, nhưng mỗi lần cô đều lờn nhìn anh, lần này cô mới nhìn vết sẹo ẩn sâu trong mái tóc dày của anh.

Đó hơn phân nửa là vết sẹo lưu lại vào lần trước cô đã thương anh. . . . . Nét mặt của cô liền dừng ở. . . . .

Có lẽ là đã nhận ra tâm mắt của cô, Kiều Bùi rất tùy ý nói: "Lúc làm giải phẫu, cạo không ít tóc, có đoạn thời gian anh đều đội tóc giả."

Kiều Hân ồ một tiếng.

Kiều Bùi nhìn cô chăm chú, hai người đã sớm không cần nói rõ liền có thể đoán được tâm tư của đối phương rồi. Anh lập tức biết cô nghĩ những thứ kia, lập tức hỏi cô: "Em đều không phát hiện sao?"

Kiều Hân không nhin được nói: "Anh cảm giác tôi sẽ nhìn kỹ anh, quan sát anh ư?"

Nhìn một người cưỡng bức mình, ép buộc mình, lòng cô có lớn như vậy sao? Lại nói Kiều Bùi anh muốn dùng tóc giả, có thể để cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn ra ư?

Kiều Bùi không nói chuyện nữa, hai người đều trầm mặc.

Ngược lại lúc đang trầm mặc, không biết vì sao Kiều Hân lại đưa tay sờ tóc của anh.

Thật ra thì tóc của anh rất cứng, cô lớn như vậy, lúc làm anh em thân cận bên Kiều Bùi, nhưng cũng chỉ làm đúng phận sự, chưa bao giờ sờ qua tóc Kiều Bùi như vậy.

Hiện tại vừa sờ, Kiều Hân mới phát hiện, thì ra là tóc Kiều Bùi rất cứng.

Hơn nữa tóc của anh rất ngắn, ước chừng là biết đáng dập mình trắng noãn vô cùng lịch sự, cho nên tới bây giờ tóc của Kiều Bùi đều là kiểu đáng cứng cáp.

Bao gồm quần áo, giày dép phối hợp của anh cũng thống nhất là đơn giản hào phóng, không hề phô trương.

Sau khi Kiều Hân sờ hết tóc của anh, chợt ý thức được tư thế của bọn họ mập mờ tới cực điểm, cô vội nhú mào, dùng sức đẩy anh ra.

Lần này Kiều Bùi thật dễ cô đẩy ra, lúc cô đẩy mình ra, anh rất tự giác trực tiếp nâng người, cong đầu gối, chậm rãi đứng dậy từ trên người cô.

Kiều Hân cũng nhanh đứng dậy sửa sang lại tóc rơi xuống. Khi cô làm điều này, cô có thể cảm thấy Kiều Bùi vẫn luôn nhìn cô.

Bọn họ dựa vào quá gần rồi, Kiều Hân cũng cảm thấy tim giống như bị đè ép. Đợi một lúc sau, Kiều Hân chỉ nghe thấy Kiều Bùi giống như thở dài: nói "Hân Hân, về nhà với anh đi."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 44

Kiều Hân không giống lần trước trực tiếp cự tuyệt Kiều Bùi, cô trầm mặc một lúc mới chậm rãi nói: "Tôi không trở về được."

Cô từng hỏi lòng, rốt cuộc mình ghét hay không ghét Kiều Bùi. Đồng ý là cô ghét Kiều Bùi chạm vào cô, ép buộc cô, nhưng đối với Kiều Bùi, cô rất khó dùng ghét hoặc là hận để đánh giá.

Bởi vì chính người này đã làm bạn với cô ở trong năm tháng rất dài, anh chiếm cứ một phần vô cùng lớn, quả thực là quan trọng nhất trong thế giới của cô.

"Tôi không có biện pháp thích anh."

Kiều Hân giống như không biết phải biểu đạt như thế nào? Cô không muốn tổn thương tình cảm Kiều Bồi, cô đã mơ hồ biết cảm giác của Kiều Bồi.

Anh không phải loại người sẽ giúp cô quét dọn phòng, chứ đừng nói đối xử với cô như ngày hôm đó.

Cô không hiểu được mình có cảm giác gì với Kiều Bồi? Nhưng cũng hiểu một chút, cô rất rõ ràng mình không thương Kiều Bồi. Cho dù có cảm tình, cũng tuyệt đối không phải là cái loại tình cảm phụ nữ với đàn ông, nhiều lắm chỉ là tình cảm đã từng là anh em.

Lúc Kiều Bồi nói những lời này với cô, vẻ mặt vẫn không thay đổi, thậm chí động tác của anh cũng không có biến hóa gì.

Kiều Hân cho là anh lại muốn thương tổn mình, nhưng Kiều Bồi lại không làm gì.

Có lẽ là do vị trí, Kiều Bồi đứng ở đó, làm cho người ta có một loại cảm giác nhìn xuống từ trên cao, nhưng giọng điệu của anh cũng không phải cao cao tại thượng.

"Em không cần thích anh, anh chỉ muốn em làm bạn với anh." Giọng điệu của anh rất nhẹ.

Trước kia anh không biết cô quật cường như vậy, nhưng đến hôm nay, anh đã hiểu ra Kiều Hân không phải Kiều Hân lúc trước, cô đã lệch hướng quá xa với cô gái mà anh muốn rồi.

Duy nhất không thay đổi, có lẽ chỉ có cảm giác của mình đối với cô, giống như một người đã tập mãi thành thói quen, anh đã không cách nào tiếp nhận cảm giác người khác ở bên cạnh.

Hai người trầm mặc, đầu Kiều Hân có chút lớn.

Chỉ là sau khi trầm mặc một lúc lâu, Kiều Hân đứng lên từ trên giường. Trước khi trở về, cô có mua một chút nguyên liệu đơn giản, bây giờ nên đến lúc cô làm cơm tối rồi.

Kiều Hân cất bước đi tới phòng bếp, cô không muốn nghĩ gì hết, chỉ làm từng bước chuyện bản thân muốn làm.

Đồ trong phòng bếp rất đơn giản, máy hút khói là từ nhiều năm trước. Cô cố ý thuê giúp việc làm theo giờ tới trợ giúp xử lý qua một lần, mặc dù bên ngoài sạch sẽ, nhưng mỗi lần mở ra đều sẽ kêu rất nhiều âm thanh.

Gạch men sứ của phòng bếp chỉ có màu trắng đơn điệu, cô cầm tạp dề lên, mang lên trên người, giống như một nữ đầu bếp nhỏ, đi tới bồn nước.

Nguyên liệu cô mua về đều được xử lý tốt trước rồi, nhưng sau khi mang về nhà cũng phải rửa sạch thêm lần nữa. Hơn nữa có lẽ là ở bên cạnh Kiều Bồi lâu rồi, Kiều Hân rất quan tâm vấn đề vệ sinh thực phẩm, có thể không ăn đồ quý giá gì, nhưng phải hợp vệ sinh.

Mỗi lần cô đều sẽ dùng rất nhiều thời gian đi rửa sạch rau dưa, lúc cô làm như thế, Kiều Bồi đứng ở bên cạnh cô, nhìn cô làm. Sau khi nhìn một lúc, anh giống như học xong, cũng muốn làm theo.

Chỉ là anh rõ ràng không có thiên phú về việc này, kết quả làm đến Kiều Hân không nhìn nổi nữa, cô vội cầm lấy đậu cô-ve trong tay anh làm mẫu: "Không phải như thế."

Lúc đang làm cái này, Kiều Hân lại như nhớ tới cái gì, chợt nói một câu: "Thật ra thì tôi không thích ăn rau cần tây."

Kiều Bồi rất thích ăn rau cần tây, nhưng Kiều Hân lại cảm thấy mùi vị cần tây là lạ. Cô rất nỗ lực để thích, thậm chí có một lần cho là mình đã có thể chịu được mùi vị cần tây rồi, nhưng sau khi chuyển ra khỏi nhà họ Kiều, cô mới hiểu được đến bây giờ bản thân đều chưa từng thích qua. Những năm nay vẫn luôn ăn được tất cả, chỉ vì muốn đón ý nói đùa với anh.

Kiều Bồi không có trả lời, toàn bộ tinh lực của anh giống như bị mấy cây đậu cô-ve trong tay chiếm cứ.

Sau đó, anh cũng không nói thêm gì khác, chỉ nhìn Kiều Hân nấu cơm, ăn chung với Kiều Hân. Sau khi ăn xong, còn có thể đi theo Kiều Hân cùng nhau rửa bát.

Nhưng Kiều Hân có chút không chịu nổi, người anh trai anh mình thân vô trong ấn tượng của cô lại có dáng vẻ không thông suốt vụng về trong công việc nhà, đây quả thực như thần tượng ở trước mặt mình tan biến thành đồng cặn bã.

Cô nhớ lúc còn rất nhỏ, anh đã được Mensa mời học, không có đạo lý nhân tài IQ cao đến rửa cái khay cũng không rửa được chứ?

Kiều Hân cảm thấy kỳ quái hơn chính là bình thường ăn xong cơm, chén cũng đã rửa, lấy hiểu biết của cô với Kiều cận bã này, không phải bây giờ anh muốn làm vài chuyện khiến người ta chán ghét ư?

Kết quả sau đó Kiều Bồi lại trở nên yên tĩnh, chỉ an tĩnh cùng cô xem những tiết mục giải trí bất quá kia.

Kiều Hân ngược lại cực kỳ khẩn trương, cô rất sợ nửa đêm Kiều Bồi đột nhiên biến thành sói đói nhào tới cô. Cô cố gắng duy trì dáng vẻ trấn định, ngay cả một chút tư thế lười biếng cũng không dám có, cứ như vậy nhìn đến một, hai giờ sáng. Cuối cùng Kiều Hân thật sự không chịu đựng nổi, rất cuộc

giống như bại trận chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Đến giờ phút này, trên dưới mí mắt cô đều muốn đánh nhau, hơn nữa khi vào phòng ngủ, cô còn nghĩ, lần này Kiều Bồi nhất định phải theo cô như vậy ư?

Trước kia cô chân trước đi phòng ngủ, Kiều Bồi chân sau liền đi ra ngoài rồi.

Hơn nữa loại chuyện này quả thật như một quy luật, Kiều Hân liền phát hiện từ đó về sau Kiều Bồi vẫn luôn như vậy, tới đây cũng chỉ yên tĩnh ở bên cạnh cô, đợi khi cô muốn nghỉ ngơi, anh mới cáo từ rồi đi.

Thường xuyên qua lại, Kiều Hân cũng dần dần nắm rõ ràng quy luật của anh. Nhưng Kiều Hân thật sự không hiểu rõ Kiều Bồi có ý gì, sao anh lại biến thành chính nhân quân tử rồi hả?

Kiều Hân bị anh quấy rầy đến không biết phải làm sao, nhưng sau khi Kiều Bồi đi về, còn phải nắm chặt thời gian xử lý rất nhiều công việc.

Những thư ký, phụ tá chưa bao giờ nhìn thấy Kiều tiên sinh như vậy. Mặc dù Kiều tiên sinh cũng có thời điểm nhắm mắt dưỡng thần trong xe, nhưng bộ dạng ngủ say trong xe cũng là mới thấy lần đầu tiên, nhất là bộ dáng thiếu ngủ nghiêm trọng kia làm cho cấp dưới lo lắng đề phòng, chỉ sợ Kiều tiên sinh luôn luôn thông minh sẽ sơ suất, làm ra phán đoán sai lầm.

Thật may là không bao lâu, Kiều tiên sinh liền ra khỏi nhà, lần này cấp dưới rốt cuộc đã thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất không cần lại cả kinh giật mình như vậy rồi.

Ngược lại Đỗ Thiển Thiển bên kia không biết những chuyện này một chút nào, cô lại còn đang đồng tình với Kiều Hân đấy, luôn cảm thấy Kiều Hân từ đại tiểu thư cao cao tại thượng biến thành rất đáng thương như bây giờ. Hơn nữa lúc này là thời điểm các bạn học hay tụ hội, lúc trước cô và Kiều Hân đều là người chạm tay có thể bỏng, mặc kệ mời được hay không mời nổi, người tổ chức tụ hội đó sẽ rất coi trọng mời các cô tới. Lần này Đỗ Thiển Thiển nhận được thiệp mời, giọng điệu những người này không có thay đổi gì với cô, nhưng lúc nói đến Kiều Hân thì rõ ràng mang theo đáng vẻ nhiều chuyện, vui sướng khi người gặp họa.

Đỗ Thiển Thiển liền cảm giác những người đó cũng quá thực tế, bởi vậy Đỗ Thiển Thiển mới càng muốn Kiều Hân tốt hơn một chút.

Ngày đó cô đi đến, Kiều Hân đang ở nhà chuẩn bị cơm tối, Đỗ Thiển Thiển vừa nhìn thấy vậy, vội lôi kéo cô ấy nói: "Đừng buồn bực ở nhà nữa, ba tổ giới thiệu cho tớ một quán chay rất ngon, tớ dẫn cậu đi bữa ăn ngon được không?"

Chỉ là lúc đang nói chuyện với Kiều Hân, Đỗ Thiển Thiển nhìn đồ trong phòng bếp Kiều Hân, cô chợt chú ý thấy có chút không đúng lắm. Dù sao cô và Kiều Hân cũng ở cùng nhau một thời gian, biết Kiều Hân thích để bộ đồ ăn ở góc này.

Lúc này không biết vì sao lại có hai bộ đồ ăn đặt ở góc tường, Kiều Hân làm gì vậy chứ?

Chẳng lẽ còn muốn sáng một bộ, tối một bộ ư?

Bởi vì Kiều Bồi thích ăn thức ăn chay, cho nên nhà họ Kiều thật có một sự phụ đặc biệt làm thức ăn chay. Nhưng mà bây giờ nếu Đỗ Thiển Thiển gọi cô đi, Kiều Hân liền thu dọn một chút, vội vàng đi theo Đỗ Thiển Thiển.

Chỉ là Đỗ Thiển Thiển không có kinh nghiệm gì, sau khi đến đó mới phát hiện quán thức ăn mới mở đó quá nóng, lại có thể không có nhà gian.

Chỉ là hoàn cảnh đại sảnh bên trong cũng không tệ, đều là ghế dài đơn độc, Đỗ Thiển Thiển cũng liền tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống.

Lúc mang từng món ăn lên, Đỗ Thiển Thiển có chút không biết nên mở miệng như thế nào?

Cô sợ lời của mình sẽ làm Kiều Hân cảm thấy không thoải mái, nhưng cô cũng sợ mình không nói, Kiều Hân sớm muộn gì cũng sẽ biết rõ. Đến lúc đó, Kiều Hân lại không có một chút chuẩn bị, còn không bằng cô nói trước, để Kiều Hân chuẩn bị.

Đỗ Thiển Thiển liền chần chờ một lúc, nói: "Kiều Hân, cậu còn nhớ rõ thời gian này của mấy năm trước đều có họp bạn học không?"

Cô nói thiện ý: "Lần này bọn họ vẫn muốn gọi cậu tới, chẳng qua tớ cảm thấy tiệc tổ chức hàng năm đó không có ý nghĩa gì, năm nay chúng ta đừng đi được không?"

Kiều Hân rất cơ trí, lập tức hiểu rõ Đỗ Thiển Thiển đây là vì tốt cho cô. Thật ra thì nếu như mấy năm trước họp bạn học không phải có Đỗ Thiển Thiển, cô cũng rất ít đi.

Hơn nữa những năm này họp bạn học mỗi một năm càng thực tế hơn, cô cũng lười đi.

Kiều Hân liền gật đầu, không sao cả trả lời: "Không đi thì không đi, đến lúc đó chúng ta đơn độc tụ họp thì tốt hơn."

Lại có chuyện trùng hợp, hai người vừa ăn xong, lại có thể liền gặp được người quen. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, người quen đó chính là lớp phó lúc trước luôn nhún nhường xung quanh Kiều Hân.

Hơn nữa lớp phó đó còn cố ý đi qua chỗ bọn họ, sau đó làm như vô tình gặp được, đối phương rất nhanh dừng bước, một bộ dáng kinh ngạc nhìn họ.

Sắc mặt Đỗ Thiên Thiên cũng rất không tốt, lớp phó này là loại hình nữ sinh mảnh mai mà nam sinh thích.

Trước đó cô mới vì chuyện của Kiều Hân mà cãi nhau mấy câu với đối phương, lúc này đối phương đã đi tới chỗ cô rồi. Đỗ Thiên Thiên còn tưởng rằng đối phương lại muốn gây xích mích, kết quả không ngờ lớp phó đó hoàn toàn không phải tới chỗ cô, mà là dứt khoát liền đi tới trước mặt Kiều Hân, một bộ dáng chúng ta thật quen thuộc nói: "A, là Kiều Hân ư, thật là đúng lúc, tôi nghe nói chuyện của cô rồi, thật là việc đời khó đoán. Nhưng mà cô đừng khổ sở, đáng đáp xinh đẹp lại có phúc khí giống như cô vậy, khẳng định còn có thể tìm được người tốt để kết hôn. . . . ."

Kiều Hân cũng không nói gì, chỉ yên nhìn cô ta.

Ngược lại sau khi nữ lớp phó này nói hết những lời kia, lại như nhớ tới chuyện gì, cười như không cười tiếp tục nói: "Đúng rồi, bây giờ cô nhất định còn chưa có bạn trai đi? Nếu không tôi giúp cô giới thiệu một người thì như thế nào? Người nọ là bạn của mẹ tôi giới thiệu cho tôi, tôi cảm thấy không thích hợp, nhưng người nọ ngược lại rất xứng đôi với cô, đối phương là xí nghiệp quốc doanh, chỉ là vóc dáng không cao, nhưng mẹ anh ta rất lợi hại, là lãnh đạo trong xí nghiệp quốc doanh, chỉ cần một câu nói, cô có thể vào làm việc, đãi ngộ phúc lợi chỗ kia đều rất tốt."

Kiều Hân còn chưa có lên tiếng, Đỗ Thiên Thiên ở bên cạnh không nhịn được tiếp lời, "Này, cô không có đầu óc à? Cô quên Kiều Hân lúc thi tốt nghiệp trung học đã vào đại học XX, cô cần phải đi xí nghiệp quốc doanh đó chịu thiệt sao? Huống chi bây giờ công việc của Kiều Hân vừa thanh nhàn, tiền lương lại cao."

Lớp phó là một bộ dáng không tin, Kiều Hân này có cái gì không phải là nhà họ Kiều an bài tốt cho cô ta, hiện tại mọi người đều biết đại thụ sau lưng cô ta đã ngã, cô ta còn có thể có chỗ chống đỡ sao? Lại nói loại Phụng Hoàng này sụp đổ, đến gà đất cũng không bằng.

"A, bây giờ Kiều Hân lợi hại như vậy ư, đang thăng chức ở chỗ kia à?"

Đỗ Thiên Thiên thật không chịu nổi người như thế, lúc trước chính là bộ dáng hận không được quỳ liếm chân Kiều Hân.

Kiều Hân nhắm mí mắt, đang nghĩ có nên rời khỏi hay không, ngược lại điện thoại di động của cô vang lên một tiếng. Cô vội cúi đầu liếc nhìn, liền phát hiện trên điện thoại di động hiện ra một chữ Bù.

Kiều Hân nhìn cũng không nhìn liền trực tiếp xóa bỏ rồi.

Ngược lại lớp phó đó nhìn ra nét mặt của cô không đúng lắm, vội nói: "Tin nhắn của bạn trai?"

Kiều Hân cảm túi bên người lên, không thèm liếc mắt nhìn cô ta một lần: "Tôi không phải phụ nữ thiếu đàn ông liền không sống nổi."

Ban đầu lớp phó này thích nhất chính là chơi trò mập mờ với đàn ông.

Kiều Hân cũng không nói nhảm nhiều với cô ta, vừa ra hiệu Đỗ Thiên Thiên rời đi, vừa nói: "Không phải cô thích nhất giữ lại lớp dự phòng sao, xí nghiệp quốc doanh đó cô tự giữ đi, không chừng ngày nào đó có thể dùng tới."

Nói xong Kiều Hân liền theo Đỗ Thiên Thiên đi ra ngoài, Đỗ Thiên Thiên ngược lại là một bộ dáng sợ ngây người. Ở trong ký ức, Kiều Hân vẫn luôn rất lịch sự, giờ cô mới phát hiện thì ra Kiều Hân cũng có thể lợi hại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 45

Kiều Hân cũng dần dần phát hiện đạo lý này. Lúc cô ở vị trí trước kia, dù cô là con cừu nhỏ cũng sẽ có các loại người nịnh bợ cô, nhưng bây giờ nếu cô còn như con cừu nhỏ lúc trước, sẽ bị những người có dụng tâm khác làm thịt như xử lý một con heo ngu ngốc.

Chờ sau khi đi ra khỏi quán ăn, Kiều Hân đã sớm quên đi mấy chuyện kia, ngược lại gần đây mới ra mấy bộ phim, Đỗ Thiên Thiên vẫn rất muốn xem, thấy còn có chút thời gian, Đỗ Thiên Thiên liền lôi kéo Kiều Hân đi qua.

Có rất nhiều người chờ xem chiếu phim, hai người mua vé và thức uống xong, lúc đang đợi liền tùy tiện tìm một hàng ghế dài ở khu nghỉ ngơi ngồi trước.

Lúc này bên trong phòng vé có không ít người, Kiều Hân thỉnh thoảng nhìn sang hướng kia. Có lẽ là do Chủ nhật, phần lớn tới đây xem phim đều là tình nhân.

Kiều Hân chống cằm suy nghĩ, cô không biết mình có còn một ngày như vậy hay không? Sau khi cô đã trải qua mấy chuyện kia, cô có thể còn tìm được một người thật lòng thích mình không? Hơn nữa vào thời điểm kia, Kiều Bù sẽ làm cái gì đây?

Anh sẽ thân nhiên tiếp nhận, hay là giận tím mặt muốn hủy diệt cô?

Khi cô đang nghĩ như vậy, chỗ không xa có một màn ảnh lớn đang không ngừng chiếu các đoạn quảng cáo. Phần lớn đều là quảng cáo phim điện ảnh, phần lớn hình ảnh chế tác rất có lực rung động, màn ảnh đó lại là một màn ảnh rất lớn, hình ảnh xinh đẹp tinh xảo không ngừng lóe lên.

Chỉ là lúc gián đoạn các đoạn quảng cáo phim điện ảnh, còn có thể trùng hợp xen lẫn một ít quảng cáo sản phẩm.

Vốn Đỗ Thiên Thiên không quá để ý, mỗi tháng cô đều đi tới đây hai ba lần, đã sớm không hứng thú với màn hình quảng cáo này rồi.

Chỉ là lúc nhìn thoáng qua, cô nghiêng mắt liền nhìn thấy một phụ đề đặc biệt quen thuộc.

Đó là một đoạn hình ảnh cực kỳ tinh xảo, mới nhìn còn tưởng rằng là một đoạn quảng cáo, nhưng chờ khi nội dung vừa truyền ra ngoài, lại là phim tuyên truyền một xí nghiệp.

Bãi biển đầy ánh mặt trời, còn có soái ca, mỹ nữ ở cùng nhau phấn đấu, khát khao hy vọng về tương lai, hiện ra một cảnh tượng ấm áp và chuyên tâm.

Lúc quảng cáo kết thúc, càng dùng màu sắc đậm đặc biệt để biểu hiện hai chữ Kiều thị.

Đỗ Thiên Thiên theo bản năng liền quét mắt nhìn Kiều Hân một cái, quả nhiên vừa rồi Kiều Hân cũng nhìn thấy đoạn quảng cáo này. Vốn Kiều Hân đang cầm bắp rang và thức uống vừa mới mua, sau khi nhìn thấy đoạn quảng cáo này, cô rất tùy ý nắm mấy hạt bắp rang bắt đầu ăn.

Đỗ Thiên Thiên có chút lúng túng, cô cảm thấy hiện tại Kiều Hân chắc chắn sẽ không thích nhìn thấy Kiều thị gì đó, đoán chừng nghe được hai chữ Kiều thị, Kiều Hân cũng sẽ có cảm giác không thoải mái. Dù sao nghĩ như thế nào, Kiều Hân đều là rút xuống từ chỗ đó.

Kết quả sau khi Kiều Hân ăn xong mấy viên bắp rang, lại chủ động mở miệng nói: "Tớ đã cùng Kiều Bồi xem qua đoạn quảng cáo này."

Cô nhớ một chút tình cảnh lúc ấy, hình như là trên đường đến bữa tiệc nào đấy, có thư ký ... đi tới, cầm màn hình cho anh xem.

Thời gian Kiều Bồi nhìn chăm chăm màn hình không vượt qua mười giây, gần như chỉ nhìn mấy cảnh liền quyết định.

Đỗ Thiên Thiên vẫn là lần đầu nghe được Kiều Hân nói đến người anh không có gì là không làm được của cô. Ở trong một thời gian rất dài, chỉ cần nhắc đến Kiều thị sẽ phải nói đến Kiều Bồi, Kiều Hân tuyệt đối trầm mặc.

Lần này Kiều Hân ngược lại hiếm khi chủ động nói: "Không phải cậu biết anh ấy làm việc rất nhanh ư, rất nhiều quyết sách đều là chỉ làm trong nháy mắt."

Đỗ Thiên Thiên 'a' một tiếng.

Kiều Hân không sao cả, nói: "Hơn nữa phần lớn thời gian anh ấy đều ra quyết sách, thật ra thì chân chính đích thân tham dự công việc cũng rất ít. Giống như tập đoàn công ty của nhà họ Kiều đó, nếu tự làm mọi chuyện, anh đều sớm một chết đi được, anh giao quyền rất lợi hại, phần lớn thời gian đều để những người đó hồi báo công việc với anh theo định kỳ. Cụ thể những người đó sẽ dùng phương thức gì quản lý công việc, cho tới bây giờ anh đều không hỏi đến."

"Như vậy sao?" Đỗ Thiên Thiên đương nhiên tò mò chuyện Kiều Bồi, quả thực giống như một thế giới khác.

Hơn nữa Đỗ Thiên Thiên vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc Kiều Hân và Kiều Bồi là quan hệ anh em gì. Rõ ràng ở trong ký ức, Kiều Bồi rất yêu thương Kiều Hân, có thể đến trình độ mỗi ngày đều sẽ gọi điện cho Kiều Hân, hợp phụ huynh của Kiều Hân đều là Kiều Bồi tham gia, tất cả nguyện vọng lúc thi tốt nghiệp đều là Kiều Bồi tự mình điền giúp Kiều Hân.

Làm anh đến trình độ này, làm sao sẽ có một ngày đột nhiên trở mặt đây?!

"Thật ra thì Kiều Bồi thật sự rất lợi hại, anh ấy tính nhẩm cực nhanh, hơn nữa trí nhớ rất tốt, coi như không phải ở nhà họ Kiều, chỉ bằng năng lực của anh ấy cũng sẽ rất giỏi." Kiều Hân cũng là lần đầu bát quái với người khác về chuyện Kiều Bồi, cô cũng không biết nên hình dung Kiều Bồi này như thế nào, "Nhưng anh ấy cũng được xem như rất hoàn mỹ, thật ra thì còn có một chỗ rất kỳ diệu khiến cho người ta kinh hãi. Cậu biết không, anh mới vừa học nói chuyện liền cả lăm, mãi cho đến khi anh lên tiểu học, anh mới nói rành mạch được."

Miệng Đỗ Thiên Thiên mở rộng ra.

Kiều Hân cũng nở nụ cười, lần đầu tiên cô biết chuyện này từ ba cũng kinh sợ nhảy dựng, sau đó cô cũng không dám đi tìm Kiều Bồi chứng thực. Ngược lại có lần bọn họ đi chơi, gặp được một đứa trẻ nói chuyện cả lăm, Kiều Hân có thể rõ ràng cảm thấy Kiều Bồi có chút không tự nhiên.

Sau đó Kiều Bồi cũng không chịu nói chuyện, cho dù nói cũng chỉ nói mấy chữ.

Chuyện như vậy khiến Đỗ Thiên Thiên tròn mắt há mồm, ở trong mắt Đỗ Thiên Thiên, bộ dạng Kiều tiên sinh quá xinh đẹp, còn có những sự tích truyền kỳ kia của anh, quả thật cao không thể chạm giống như Himalaya. Nhưng không biết làm sao, Kiều Hân vừa nói mấy lời kia, trong đầu Đỗ Thiên Thiên chợt có hình tượng rất kỳ quái.

Một người đàn ông có năng lực rất mạnh, quả thật có thể nói là cực kỳ thông minh, lại không có năng lực trong cuộc sống?

Nhưng mà đề tài chỉ đến đây thôi, Kiều Hân rất nhanh như tỉnh ngộ lại, cô vội ngậm miệng lại. Cô không biết mới vừa rồi mình làm sao, quả thật như trúng tà vậy, lại có thể nói với Đỗ Thiến Thiến nhiều chuyện về Kiều Bùi như vậy. Cô là ngại mình và Kiều Bùi không đủ mập mờ xấu xa đúng không? !

Chờ sau khi vào phòng, Kiều Hân mang mắt kính 3D lên, bị các loại hiệu quả thị giác kích thích, những hình ảnh kia không ngừng biến hóa, xem rất hay.

Kiều Hân chợt nghe thấy một tiếng điện thoại di động rất quen thuộc vang lên, bởi vì trên mặt còn mang mắt kiếng 3D, tốc độ phản ứng Kiều Hân chậm một nhịp.

Tay của cô mới vừa sờ tới túi, cô liền cảm giác xung quanh có những ánh mắt bắt mắt nhìn tới đây.

Vì không muốn quấy rầy người khác xem phim, cô vội đứng lên, theo bậc thang đi ra ngoài. Đi thẳng đến bên ngoài phòng chiếu phim, cô mới nhận cú điện thoại kia.

Rất nhanh cô liền nghe thấy trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc.

"Nhận được tin nhắn chưa?"

Kiều Hân không ngờ Kiều Bùi sau khi nhắn tin, lại gọi điện thoại tới. Đòi mạng chính là cô xem cũng chưa xem tin nhắn kia liền xóa bỏ rồi.

Qua vài giây, Kiều Hân mới không thể không nhắm mắt trả lời: "Không có xem, tôi trực tiếp xóa bỏ rồi."

Lần này đầu kia trầm mặc thật lâu, vào lúc Kiều Hân cho là đối phương sẽ tức giận, hình như thật sự có thể nghe được tiếng thở dài của đối phương. Kiều Hân chỉ nghe thấy đầu kia, Kiều Bùi nhỏ giọng nói một câu: "Đừng trở về quá muộn."

Lời nói kia quả thật như lúc anh còn là anh trai của cô

Kiều Hân biết Kiều Bùi là dạng người gì. Trước đây rất lâu, cô cũng biết Kiều Bùi đối xử với cô rất đặc biệt, anh không chủ động quan tâm tới người khác, cho dù là đối với ba, anh cũng là không mặn không nhạt.

Nhưng duy chỉ đối với cô - em gái có nửa huyết thống này là quan tâm đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù rất nhiều người cũng sẽ cảm giác đây chẳng qua là tỉ mỉ săn sóc một chút, nhưng đây chính là Kiều Bùi, Kiều Bùi không hề nói một câu dịu dàng với người khác.

Chỉ đừng nói vào lúc cô bị bệnh, anh sẽ nắm tay cô. Ngay cả khi ba biết, cũng kinh hãi đến mức con người giống như muốn rút ra ngoài.

Có lẽ là nhớ lại mấy chuyện trước kia, Kiều Hân liền áy náy, nhưng rất nhanh cô lại nghĩ cô đau lòng cộng lòng, cô không xem tin nhắn của anh, không phải là rất bình thường sao? Anh đã làm gì với cô, coi như anh muốn đối xử tốt với cô, cũng phải hỏi trước một chút ý kiến của cô chứ?

Kiều Hân lớn tiếng nói trong điện thoại: "Không cần anh quan tâm, tôi trở về sớm hay không cũng không quan hệ gì với anh."

"Kiều Hân, gần đây em rất không ngoan."

Kiều Hân thật sự không thích anh dùng giọng điệu dạy dỗ đứa bé này nói chuyện với mình. Cô cau mày, bởi vì có người sẽ đi qua trước phòng chiếu phim, cô hạ giọng nói với anh: "Anh đừng nói với tôi như vậy, tôi cũng không phải là trẻ con. Hiện tại tôi có công việc và cuộc sống của mình, tôi không dựa vào anh cũng sống rất tốt, ngược lại anh nên đi ra, đừng nghĩ đến chuyện trước kia. Hơn nữa trong lòng của anh rõ ràng, trước kia anh đã... đã có dụng ý xấu, cho nên hôm nay có thể có kết quả như vậy, anh cũng nên hiểu rõ, đều là lỗi của anh, không có ai có thể làm đổ chơi nhỏ cả đời của anh!"

Có lẽ là lời nói càng nói càng thuận miệng, Kiều Hân không ngừng nói lời phản bác. Chỉ là rất kỳ quái, khi cô nói những lời đó, Kiều Bùi vẫn luôn trầm mặc, quả thật ngay cả một câu giải thích cũng không có.

Chỉ là Đỗ Thiến Thiến vẫn còn ở trong phòng chiếu phim, ngồi có chút không yên. Cô cảm thấy kỳ quái, Kiều Hân nhận được điện thoại liền vội và chạy ra ngoài, khi cô buồn bực đi ra, chỉ nghe thấy Kiều Hân rất không bình tĩnh nói: "Anh không có chuyện gì làm ư? Đừng quấy rầy tôi nữa có được không?"

Có lẽ là thấy Đỗ Thiến Thiến đi ra, Kiều Hân vội vàng hấp tấp cúp điện thoại, làm bộ dáng không có chuyện gì đi vào trong phòng chiếu phim.

Ngược lại Đỗ Thiến Thiến lo lắng hỏi cô: "Kiều Hân, ai vậy, không phải là có người đang quấy rầy cậu chứ?"

Kiều Hân mơ hồ trả lời một câu: "Không sao, không cần phải để ý đến anh ấy."

Khẳng định Đỗ Thiến Thiến sẽ không nghĩ tới Kiều Bùi đâu. Đối với cô mà nói, có thể khiến Kiều Hân phiền não như vậy, một nửa là chút đào hoa thói. Nhớ ngày đó vào thời cấp ba, Kiều Hân từng bị thầy giáo dạy thay theo đuổi.

Mặc dù người nọ là muốn leo lên cành cây cao Kiều Hân này, chỉ là Kiều Hân cũng có chút số mệnh phạm hoa đào.

Đỗ Thiến Thiến có phần mê tín, vừa suy nghĩ ra điều này, cô liền đề nghị: "Cậu có thời gian đi phá hoa đào đi, tớ biết một người sư phụ rất giỏi."

Kiều Hân một mặt là không tin cái đó, lại nói đại sư nào có thể chống đỡ sát khí của Kiều Bồi chứ! Cô không thể làm gì nói về: "Loại này làm sao phá được. Thôi, tớ coi như kiếp số, lúc còn sống, con người ai không phải gặp gỡ mấy người cận kề này chứ."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 46

Trong khoảng thời gian Kiều Bồi không ở trong nước này, Kiều Hân sắp xếp thời gian rất dày. Trừ đi chơi với Đỗ Thiên Thiên, cô vẫn luôn ở trên lớp Taekwondo, mặt khác cô cho mình một lớp học lái xe. Thời điểm cô ở nhà họ Kiều, đi đâu cũng có tài xế đi theo, cho nên cô chưa từng nghĩ tới lái xe.

Nhưng những năm gần đây trường học dạy thêm khuếch trương rất lớn, khu dạy học lúc trước đã không đủ dùng rồi. Lại nói học trường học dạy thêm và trường học quốc lập, tư nhân vẫn không giống nhau, trường học tìm nhiều nơi làm chi nhánh.

Như vậy trong giờ học cần giáo viên phải chạy rất nhiều nơi, cho nên dù không làm việc đúng giờ, nhưng khuyết điểm cũng lộ ra, chính là giáo viên phải chạy tới các khu dạy học ở khắp nơi. Mặc dù trong trường học có tiền phụ cấp, nhưng đối với Kiều Hân - loại dựa vào xe buýt, taxi thì cũng như người gặp rất nhiều khó khăn rồi, nên Kiều Hân liền nổi lên suy nghĩ muốn học lái xe.

Trường học lái xe rất nể nếp, tới thời gian học, giáo sư sẽ đi tới một mình. Mặc dù Đỗ Thiên Thiên hù dọa cô nói sẽ có huấn luyện viên rống người, chỉ là khi Kiều Hân đi qua, không biết là năng lực tiếp nhận nhanh hay là thế nào, huấn luyện viên đó ngược lại không có rống cô.

Hơn nữa khi còn bé, Kiều Hân thuận tay trái, sau khi học mấy lần, rất nhanh liền nắm giữ được mấu chốt, thân thể phối hợp theo kịp, những thứ giẫm chân ga, chân phanh đơn giản cũng học được ra hình ra dạng rồi.

Đỗ Thiên Thiên từng ăn khổ khi học lái xe, sau khi nghe Kiều Hân đã nắm rõ, cô cũng cảm thấy kinh ngạc, không ngừng nói: "Không thể nào, cậu không biết tớ lúc đó bị nắng bao nhiêu đâu, cũng bởi vì cuối cùng tớ chậm nửa nhịp. Nhưng mà bây giờ tốt lắm, tớ lái động cơ tự động, sau này đánh chết tớ cũng không lái xe có động cơ tự động, mệt chết tớ."

Kiều Hân cười nói: "Tớ còn tốt, hơn nữa chơi rất vui, loại phương pháp này có một loại cảm giác điều khiển, chỉ là có thể liên quan đến việc tớ thuận tay trái."

"A, Kiều Hân, sao tớ không biết cậu thuận tay trái." Đỗ Thiên Thiên cũng kinh ngạc một chút, cô và Kiều Hân ở chung một chỗ lâu rồi, chỉ là ở chung với nhau đã lâu, cũng rất ít chú ý đối phương dùng tay nào.

"Sau này tớ sửa rồi, lúc còn nhỏ tớ học cầm đĩa bằng tay trái trước. Bây giờ tớ còn có thể dùng tay trái ăn cơm, chỉ là để thuận tiện, đều sửa đổi hết. . . ."

Kiều Hân chợt dừng lại, Đỗ Thiên Thiên bên kia còn tưởng rằng cô làm sao, vội hỏi cô: "Cậu làm sao vậy, sao đang nói mà dừng rồi. . . ."

"Không có, không có gì. . . . ." Kiều Hân lắp ba lắp bắp, đột nhiên cô ý thức được một vấn đề, cô luôn cảm thấy mình đã quên cái gì đó.

Chờ sau khi để điện thoại xuống, trong lòng Kiều Hân giống như rất rối loạn, cô chạy đến trước gương nhìn mình bên trong, cô nỗ lực nghĩ tới bộ dáng ba Kiều, cô cũng không biết nên so sánh như thế nào, nhưng khỏe miệng. . . . . còn có bọn họ đều thuận tay trái. . . . .

Lúc ấy cô tin lời nói Kiều Bồi rất nhanh là bởi vì cô cảm thấy Kiều Bồi không có lý do lừa gạt mình, tất cả của cô đều là Kiều Bồi cho, Kiều Bồi nói cô không phải là người nhà họ Kiều, vậy dĩ nhiên là không phải, hơn nữa Kiều Bồi biết cô không phải em gái ruột mới xuống tay. . . . .

Huống chi cô không phải cốt nhục nhà họ Kiều, cũng là tình huống cô có thể tiếp nhận nhất.

Nhưng Kiều Hân lại lần nữa ngây dại, cô mơ hồ cảm thấy mình nhất định đã bỏ quên thứ gì quan trọng.

Cô nhìn mình trong gương, đầu óc chợt trở nên rối loạn, cô rất nhanh xóa bỏ lo lắng của mình. Không thể nào, Kiều Bồi không thể lừa cô.

Cô khẳng định không có quan hệ máu mủ với Kiều Bồi, có lẽ chỉ là trùng hợp, hơn nữa có người từng nói, người ở chung với nhau sẽ có dáng dấp giống nhau một chút. . . . .

Lại nói cô và ba Kiều chỉ có khỏe miệng giống nhau mà thôi, nhưng cô lại không thừa kế chút tính cách nào của ba Kiều.

Kiều Hân nỗ lực quên hết chuyện này đi, mỗi ngày cô vẫn đang bận rộn công việc và học tập, cô lấp đầy cuộc sống mình trôi qua.

Chỉ là ngày đó lúc cô học lái xe trở về, vừa mới mở cửa nhà ra, cô lập tức biết tình huống bên trong phòng không giống trước. Quả nhiên đợi khi cô ngừng đầu lên đã nhìn thấy có người ngồi ở trên ghế sa lon rồi.

Người nọ đang cầm xem quyển sổ cô dùng để viết thời gian làm việc .

Cô là người có thói quen ghi lại mọi thứ, ví dụ như trong lớp học bây giờ cô đang dạy, học sinh nào có năng lực tốt, những học sinh nào lại chậm lụt hơn một chút, bố trí bài tập có lấy được hiệu quả nên có hay không? Cô đều viết vô cùng cẩn thận.

Lúc này anh xem cẩn thận như vậy, Kiều Hân cảm thấy mặt nóng lên, cô vội vàng đi tới, không khách khí lấy lại quyển sổ trong tay anh, sau đó sắc mặt căng lên chất vấn anh: "Anh lại tới làm gì? Không phải tôi đã nói tôi không muốn nhìn thấy anh nữa sao."

Kiều Búi ngẩng đầu lên từ trên ghế sa lon, đối diện với cô.

Kiều Hân không biết tại sao trong lòng lại run lên, không phải bởi vì ánh mắt hung ác của anh, cũng không phải bởi vì vẻ mặt lạnh lẽo của anh, mà là hoàn toàn ngược lại, khuôn mặt của anh giống như che phủ một lớp bụi, cô không biết trong đôi mắt của anh cũng có thể có nhiều cảm xúc như vậy.

Vào lúc cô ngây ngẩn, Kiều Búi đã đứng lên từ trên ghế salon.

Thân hình anh rất cao, sau khi đứng lên, trong nháy mắt liền có ưu thế chiều cao, Kiều Hân vội lui về sau một bước.

Không gian phòng khách cũng không lớn, Kiều Búi đi về phía trước một bước. Kiều Hân sợ, lại lui về sau một bước, rất nhanh cả người cô đều muốn dựa vào cửa sổ rồi.

Sắc trời bên ngoài đã sớm tối, sau lưng cô là bức tranh con đường sầm uất.

Kiều Búi cúi người dán sát cô, ánh mắt của anh đặc biệt sang. Kiều Hân không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô rất sợ mình không tự chủ bị ánh mắt của anh hấp dẫn.

Ngược lại Kiều Búi giống như là nhớ ra cái gì đó, anh nhàn nhạt mở miệng tự thuật: "Khu bắc khai phá thay đổi số mạng rất nhiều người, hoàn cảnh đường phố, còn có quy hoạch công trình công cộng, càng có nhiều chủ đất phát lên sau một đêm?"

Kiều Hân ngược lại biết cái đó, khi cô học năm hai trung học, bất động sản mới vừa nóng lên, Kiều Búi đã từng chủ trì khai phá khu bắc, khi đó chỗ này vẫn còn là nông thôn, cô nhớ cô từng theo anh thuận tiện đi xem qua.

Có đại, còn có cuộc sống thối nát, khi đó hoàn toàn không ngờ khu bắc cũng có thể phồn hoa thành như vậy. . . . .

Nhìn từ cửa sổ nhà cô, vừa đứng có thể thấy cảnh đêm xinh đẹp của khu bắc, hơn nữa bởi vì sau lại hoạch định, cho nên con đường, công trình công cộng ngược lại đẹp hơn thành phố cũ rất nhiều.

Ngón tay của anh từ từ xẹt qua trên gương mặt cô, tựa như một phút anh ký tên vào ngày đó. Anh đã làm vô số lần quyết sách, lý trí tinh táo đi đến cân nhắc hơn thua được mất. Từ số liệu tài liệu đoàn cổ vẫn lấy được, làm ra quyết định chuẩn xác nhất là công việc của anh.

Anh cúi xuống □, tư thế này làm anh trở nên có chút khiêm tốn: "Em dám nói chuyện như vậy với anh, là dựa vào cái gì?"

Kiều Hân cúi đầu, cô bị anh hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Lúc này cô mới phát hiện ra cô có thể miệng không che giấu nói ra lời nói làm người ta đau đớn như vậy, căn nguyên cuối cùng đều bởi vì cô có chỗ dựa vào. Cô biết Kiều Búi sẽ không thương tổn mình, dù là cô nói chuyện không khách khí tới cực điểm, nhưng Kiều Búi vẫn. . . . . sẽ nhìn cô. . . . .

Kiều Hân cắn môi một cái, cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, mặt quật cường: "Tôi biết anh sẽ không tổn thương tôi, nhưng tôi không thích anh thì có lỗi gì chứ? Chẳng lẽ Kiều Búi anh tốt với tôi, tôi liên nợ anh, sẽ phải thích anh ư? Tôi không có biện pháp thích anh, là lỗi của tôi sao?"

Hai tay cô nắm chặt một chỗ, sắc mặt càng đỏ hồng. "Làm phiền anh đừng quấy rầy tôi nữa, tôi thật sự chỉ có thể xem anh như anh trai của tôi, cho dù hiện tại không làm được anh em, thì tôi cũng không có biện pháp nhìn anh như là. . . . .một người đàn ông. . . . ."

Sắc mặt Kiều Búi bình tĩnh nhìn cô, qua thật lâu, anh mới nhàn nhạt nói về: "Em có thể không cần nợ anh."

Tay của anh nhẹ nhàng đặt lên tay của cô, thật giống như là muốn nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô, nhưng tay của anh rất nhanh lại thu về.

Anh nghiêng đầu nhìn phòng của Kiều Hân, nhìn chung quanh một vòng, giọng điệu của anh không có bất kỳ pháp phòng, "Kiều Hân, nhớ kỹ tất cả mọi thứ trong phòng này. Anh bảo đảm, đây là thứ tốt nhất sau này em có thể hưởng thụ được."

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chương 47

Nói không sợ là giả, Kiều Hân lớn như vậy, chưa từng nghe Kiều Búi bỏ qua cho ai, chủ yếu là vì không ai dám đắc tội anh.

Nhưng bây giờ rõ ràng cho thấy cô đã chọc giận anh rồi, vừa nghĩ tới phương pháp làm những việc kia với anh, buổi tối Kiều Hân đều ngủ không được, cô âm thầm suy nghĩ Kiều Búi sẽ đối phó cô như thế nào?

Cô nỗ lực nhớ lại tình cảnh Kiều Búi dạy dỗ người khác, nhưng Kiều Búi không phải loại người âm hiểm đó. Mặc dù cũng rất nhiều người sợ anh, nhưng thật ra thì anh làm việc rất chính trực.

Đừng nói chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, cho dù là thương chiến, anh cũng không cần giờ âm mưu quỷ kế. Thật ra thì nhân tài như vậy rất đáng sợ, anh hoàn toàn thích dùng quá nhiều kẻ sách trên người của ai, cho tới bây giờ đều là thắng trùng hồng tám hoàn thành nhiệm vụ.

Nghĩ như vậy, Kiều Hân thật đúng là bị gây khó khăn rồi.

Bởi vì biện pháp hại người có thiên vạn loại, ai biết Kiều Búi sẽ tâm huyết dâng trào vận dụng làm gì với cô đây?

Kiều Hân chỉ có thể dựa vào tưởng tượng của mình tới bổ sung điểm trống rỗng này, cô không ngừng nghĩ, sẽ trả thù như thế nào đây?

Khiến cho cô thanh bại danh liệt?

Vấn đề bây giờ cô còn có giá trị để thân bại danh liệt ư?

Nói như vậy đi, khi bạn đập một người, đối phương cũng phải có đáng giá để đập chứ! Nhưng bây giờ cô trừ một phần công việc coi như ổn định, phòng ốc đều là thuê.

Vật dụng trong nhà đều là của chủ cho thuê nhà, anh còn muốn đập cô như thế nào đây?

Tiền gửi ngân hàng cũng chỉ có rất ít, cô đoán chừng ở trong mắt Kiều Búi, đừng nói chút tiền lương ấy của cô, chính là tiền lương một năm của cô còn chưa đủ để anh suy nghĩ đấy.

Vậy có thể trừng trị cô thế nào, tìm người khi dễ cô, để cho cô không có công việc làm?

Vấn đề là người sống sờ sờ còn có thể bị buộc chết sao?

Cô vẫn có chút đắc ý, biết mình vào lúc này không đến nỗi không kiếm được tiền, lại nói tình huống xấu nhất chính là anh ép buộc mọi người, để không ai dám thuê cô. Nhưng cùng lắm thì cô làm giáo viên dạy thêm ở nhà cho người ta thôi.

Lại nói, cô vẫn có thể tìm chút việc vặt để làm, học những người vừa học vừa làm kia, làm chút mua bán nhỏ ... Dù là phát truyền đơn ngoài đường phố cũng đủ để nuôi sống bản thân.

Trừ những thứ này ra, cô còn có thể có nhọc điểm xương sườn mềm gì sao?

Trái lo phải nghĩ, đến cuối cùng Kiều Hân liền lo lắng cho Đỗ Thiến Thiến. Cô rất sợ mình và Đỗ Thiến Thiến thân thiết, sẽ gây tai họa cho nhà họ Đỗ.

Dù sao nhà họ Đỗ là người thân thiết duy nhất với cô, hơn nữa nhà họ Đỗ và cô không giống nhau, cô chỉ cô độc một mình, nhưng nhà họ Đỗ cũng có chút danh tiếng ở đây, chịu không nổi ép buộc

Từ sau này, Kiều Hân cũng không dám đi tìm Đỗ Thiến Thiến nữa, chỉ cần là điện thoại của Đỗ Thiến Thiến, cô đều nói mình rất bận.

Kết quả lo lắng đề phòng như vậy, sau hai tuần vẫn là gió êm sóng lặng, thật sự không phát sinh chuyện gì.

Chờ Kiều Hân đi trường học họp lần nữa, vừa đến đó ngồi, chỉ nghe thấy có một thầy giáo họ Lưu cao tuổi nhỏ giọng nói: "Trường học chúng ta bị xác nhập rồi, trường học này vẫn là để hiệu trưởng Từ lúc trước phụ trách, đối phương chỉ phái người đi tới quản lý công việc."

Kiều Hân thật ngoài ý muốn, cô chọn trường học dạy thêm này có quy mô không coi là nhỏ, trường học này có thay đổi, cô lại có thể không biết một chút tin tức.

Hơn nữa cô luôn cảm thấy chuyện như vậy rất kỳ quái, như có một dự cảm, cô vội liếc mắt nhìn về phía cửa. Quả nhiên đi vào theo sau lưng hiệu trưởng Từ là phụ tá Lý đã từng gặp mặt cô mấy lần.

Phụ tá Lý đi vào, nhưng không có biểu lộ ra cái gì, ở bên trong phòng họp, anh an tĩnh ngồi ở bên cạnh hiệu trưởng Từ.

Hiệu trưởng Từ vẫn dùng dáng vẻ lúc trước, nhiều người làm giáo dục có chút bệnh nghề nghiệp, càng thích nói lái nhai.

Chỉ là nhìn ra được hiệu trưởng Từ rất cung kính với phụ tá Lý, lúc đang đọc diễn văn còn có thể thỉnh thoảng nhìn sắc mặt của phụ tá Lý một chút.

Kiều Hân hiểu rõ, đây là Kiều Búi muốn xuống tay với mình, cô hít sâu một hơi, chuẩn bị tiếp chiêu.

Sau khi hiệu trưởng Từ làm xong báo cáo, nhanh chóng mời phụ tá Lý lên bục nói mấy câu.

Phụ tá Lý thật sự nói mấy câu, trường học dạy thêm vẫn như cũ. Còn anh ta chỉ là phụ trách công việc, sẽ không có ảnh hưởng gì với mọi người, hi vọng mọi người có thể tiếp tục cố gắng.

Những lời nói xã giao kia dĩ nhiên khiến cho người nghe thoải mái.

Chỉ là Kiều Hân có một chút không thoải mái, cô như đứng đông đờ, như ngồi đồng than. Đợi khi mọi người nói đuổi đi ra ngoài, Kiều Hân cố ý thu dọn đồ đạc chậm một bước, vì không muốn đi đối mặt trực tiếp với phụ tá Lý.

Nào biết khi cô đang thu thập đồ, phụ tá Lý đã đi qua, anh vòng qua hơn nửa bàn hội nghị, đi tới trước mặt cô, ân cần giúp cô dọn dẹp đồ trên bàn, vừa dọn dẹp vừa khách khí nói qua: "Kiều phu nhân."

Một tiếng Kiều phu nhân này thiếu chút nữa thổi Kiều Hân bay ra ngoài, cô nhanh chóng liếc anh ta một cái.

Phụ tá Lý vẫn khách khí: "Đoạn thời gian này tôi sẽ tới làm quản lý công việc một chút, tôi xem một quy định chế độ bây giờ của trường học. Tôi phát hiện có chút an bài không hợp lý lắm, giống như các giáo viên mới tới như cô phải đến khu dạy học ở khắp nơi, cần phải thay đổi."

Kiều Hân không có lên tiếng, xem như anh ta đang nói chuyện với không khí.

Ngược lại chờ sau khi phụ tá Lý nói xong, Kiều Hân mới mở miệng hỏi "Phụ tá Lý, chúng ta biết nhau đã lâu rồi, anh có lời gì cứ việc nói thẳng đi. Có một số việc nhỏ anh hẳn cũng biết, tôi...tôi chộc tới Kiều Bồi rồi, có phải lần này anh cố ý tới đây đuổi việc tôi không?"

Phụ tá Lý sững sờ, chỉ là nét mặt Kiều Hân rất nghiêm túc, anh ta có chút không dám chậm trễ, vội nói về: "Cô nhất định là có hiểu lầm gì đó, tôi không nhận được mệnh lệnh như vậy, ngược lại Kiều tiên sinh bảo tôi tới đây chăm sóc cuộc sống của cô."

Kiều Hân không hiểu nhử mày, "Anh chắc chắn Kiều Bồi không nói anh chính tôi?"

"Tuyệt đối không có."

Lần này Kiều Hân hoàn toàn hồ đồ, cô cúi đầu nhìn chồng sách xếp ngay ngắn ở trên bàn, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì rồi.

Kiều Bồi như vậy có tính là lật lọng không? Nào có người sau khi nói lời ngoan độc, lại làm loại chuyện này?

Cô thật sự là quá không hiểu, định nói với phụ tá Lý: "Nhưng dù sao anh ta cũng nên biểu hiện rất chán ghét tôi, rất hận tôi chứ? Lần trước lúc anh ta rời đi, nói với tôi lời nói rất nghiêm trọng?"

Phụ tá Lý cũng không biết giải thích điều này như thế nào với Kiều Hân, anh nghĩ một lát mới nói: "Kiều phu nhân, có lẽ ví dụ này của tôi không phải là rất tốt, cô thử nghe tham khảo một chút. Công việc của tôi vẫn luôn rất bận rộn, thời gian chăm sóc cho người nhà rất ít, cho nên con gái nhà tôi rất không nghe lời. Gần đây vừa lúc vào thời kỳ phản nghịch, mỗi lần con gái tôi làm ra một vài chuyện khiến cho tôi tức muốn chết, tôi đều sẽ nói ra mấy lời hung dữ hù dọa con bé, thậm chí có một lần tôi còn đánh nó mấy bạt tai, chỉ là vừa đánh xong, bàn tay của mình còn chưa cảm thấy đau, ngược lại đã đau lòng rồi. . . . . Là cha mẹ sẽ đều có cảm giác như thế, mặc kệ tức giận với con cái bao nhiêu cũng sẽ không hận thật, nói một vạn câu tàn nhẫn, chỉ sợ không có đến một lời là sự thật, chẳng qua trong nhà tôi, có đôi khi giữa nam và nữ cũng sẽ như vậy. Lúc rất ưa thích một người, mặc kệ trong lòng tức giận bao nhiêu, nhưng thật muốn đi làm chuyện tổn thương cô ấy thì lại thật sự không xuống tay được, nhìn một người đàn ông đối với phụ nữ như thế nào, không cần nghe anh ta nói, phải dùng mắt nhìn anh ta đã làm gì cho mình."

Kiều Hân nghe nhưng không lên tiếng, chờ phụ tá Lý nói xong cô mới gật gật đầu mà nói: "Cám ơn anh."

Cô dừng một chút, "Tôi nhớ tới tôi nuôi tiểu Lưu Ly, tôi rất thương nó, chỉ là thỉnh thoảng nó cũng sẽ nghịch ngợm. Lần trước liền làm hư giày của tôi, tôi cũng tức giận hù dọa nó, muốn phải trừng phạt nó, lại luôn cảm thấy nó nhỏ như vậy. Thật ra thì chưa chắc giữa tình nhân mới không bỏ được đối phương, làm chủ nhân thỉnh thoảng cũng sẽ luyện tiếu sủng vật."

Nói xong Kiều Hân đã cảm đồ trên bàn lên.

Việc ban ngày, Kiều Hân cũng không muốn để vào trong lòng, cô vẫn dùng dáng vẻ trước đây để sống cuộc sống của mình. Nhưng đến buổi tối, Kiều Bồi lại gọi điện thoại tới.

Kiều Hân chần chờ một lúc mới bắt cú điện thoại kia, điện thoại gần như mới vừa tiếp thông, cô liền bắt đắc dĩ nói: "Kiều tiên sinh, anh thật muốn nhất quyết không tha quấy nhiễu cuộc sống của tôi sao?"

Kiều Bồi nhàn nhạt, giọng tuyệt đối không tốt đáp lại cô: "Anh không nhớ rõ đã dạy em nói chuyện với ông chủ như vậy?"

Kiều Hân thờ dài, lẩm bẩm: "Cái gì ông chủ, trường học dạy thêm nhỏ này của chúng tôi đáng giá để anh mua sao? Kiều Bồi, rốt cuộc anh muốn làm gì, anh tìm người đánh tôi một trận có được không? Anh còn như vậy, tôi thật muốn phẫu thuật thẩm mỹ đó. Nếu như còn không được thì tôi đi thay đổi giới tính có được không? !"

Kiều Hân ý thức được nói xong những lời đó, chợt phát hiện đầu kia đã sớm cúp điện thoại.

Nhưng mà chuyện lần này vừa xảy ra, Kiều Hân cũng không sợ nữa. Trước cô vẫn sợ Đỗ Thiên Thiên bị dính lú, hiện tại có thể không có ký chút nào đi

theo Đỗ Thiến Thiên chơi đùa.

Trước Đỗ Thiến Thiên từng hẹn cô nhiều lần, lần này ngược lại có thể đi ra ngoài.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Đỗ Thiến Thiên vẫn muốn mua áo khoác xinh đẹp, lần này gọi Kiều Hân, chính là muốn Kiều Hân giúp mình góp ý một chút.

Chỉ là trong thành phố, toàn bộ nơi mua sắm lớn nhất đều thuộc sản nghiệp tập đoàn Kiều thị, Đỗ Thiến Thiên vì tránh ra chữ Kiều này mà hao phí rất nhiều đầu óc. Cô rất sợ Kiều Hân sẽ xúc cảnh sinh tình, tâm tình không tốt, dù sao ban đầu Kiều Hân ở loại địa phương này đi dạo đều có thể có người đón tiếp.

Đỗ Thiến Thiên cũng liền kêu Kiều Hân đến một tiệm khác, mặc dù những tiệm kia không lớn giống như Kiều thị, nhưng trang phục nữ vẫn là rất xinh đẹp. Đỗ Thiến Thiên tìm nhãn hiệu mình thích, ở đó thử mấy bộ.

Chỉ là thử thế nào cũng thiếu chút nữa, ngược lại lúc cô ấy đang chọn, Kiều Hân cũng không nhàn rỗi. Cô đã rất lâu không có mua thêm quần áo, nhất là quần áo trước kia của cô đều rất mỏng, trước đó không có quá nhiều áo lạnh.

Trong tiệm vừa đứng lên style mới dùng cho mùa đông, Kiều Hân nhìn vài món, cuối cùng mặc thử, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Kiều Hân liền lấy thẻ ra, chuẩn bị đi cà thẻ, nhưng cô bán hàng đó lại vẽ mặt mỉm cười, gói đồ lại, khách khí đưa tới trước mặt cô nói: "Kiều phu nhân, cô mua bất kỳ hàng hóa gì ở tiệm cũng không cần trả tiền."

Sắc mặt Kiều Hân rất không tốt, cô vội đề xuống: "Vây tôi không cần, cô giữ lại đi."

Nói xong cô liền kéo Đỗ Thiến Thiên đi ra ngoài.

Đỗ Thiến Thiên cũng có chút hồ đồ, vẫn luôn nghĩ có phải lỗi tai mình xảy ra vấn đề không? Hình như cô nghe được người hướng dẫn mua hàng vừa rồi nói cái gì mà Kiều phu nhân?

Cô nhất định là nghe nhầm, người ta bình thường đều gọi Kiều Hân là Kiều tiểu thư thôi?

Đỗ Thiến Thiên cho là người nơi này còn không biết những chuyện kia, cho nên khiến Kiều Hân lúng túng.

Sau khi cô rời khỏi đây liền trấn an Kiều Hân nói: "Cậu không cần đề ý chuyện kia."

Cô nhìn thấy gần đó có một dãy quán cà phê, vội lôi Kiều Hân đi qua: "Đừng suy nghĩ, chúng ta vào bên trong ngồi đi, tớ chọn một lúc lâu cũng đều không chọn được bộ thích hợp. Nếu không thì lát nữa chúng ta đi xem phim đi?"

Chờ sau khi hai người ngồi xuống, Kiều Hân rất tự nhiên cầm lấy thực đơn, đang nói muốn gì, cô lập tức cảm giác phục vụ đứng ở bên cạnh mình giống như nhìn cô thêm vài lần.

Hơn nữa không riêng gì phục vụ này, cô luôn cảm thấy ngay mấy phục vụ ở chỗ không xa cũng nhìn về phía cô.

Trong lòng cô kỳ quái, cũng không suy nghĩ nhiều liền nói: "Caramel coffee."

Chờ khi phục vụ mang tới, phục vụ đó vội cúi người trấn an cô nói: "Kiều phu nhân, thật xin lỗi, chúng tôi không thể mang cà phê cho cô, nhưng mà Hồng Trà của chúng tôi không tệ, cô muốn nếm thử một chút không?"

Lần này Đỗ Thiến Thiên có thể rất khẳng định mình không có nghe lầm, ánh mắt của cô kinh hãi tròn tròn, vội nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kiều Hân.

Kiều Hân cũng muốn vui đùa xuống bàn.

Thời gian Đỗ Thiến Thiên chờ Kiều Hân, đã có phục vụ cơ trí bưng bánh ngọt, đồ uống lên.

Chờ những phục vụ kia vừa rời đi, Đỗ Thiến Thiên thật sự muốn kéo cổ tay Kiều Hân rồi lay mạnh. Cô kích động đến giờ tay lên, "Kiều Hân, thiết thời tớ xem cậu là bạn thân nhất, rốt cuộc cậu kết hôn lúc nào, sao cậu không nói với tớ?"

Mặt Kiều Hân cũng tái xanh, cô không ngờ loại chuyện này cũng có thể xảy ra!!

Không phải anh từng uy hiếp cô ư? Coi như không nữa ra tay cũng không cần làm như vậy chứ, cái này còn ghê tởm hơn anh trực tiếp chinh cô, hoặc đây mới là phương thức chinh người của anh?

Đối với cô mà nói, nếu anh chèn ép cô, cô sẽ không có phản ứng gì, cuộc sống của cô vẫn tự nhiên như cũ, độc lập không để ý bức bách của anh. Nhưng bây giờ lại không giống, loại chuyện này, quả thật một lại tiếp một bặt tai lên mặt cô.

Nhất là bị bạn thân nhất của mình dùng giọng ép hỏi này, Kiều Hân không biết nên giải thích như thế nào.

Cô im lặng một lúc lâu mới hàm hồ nói: "Thiến Thiên, không phải là tớ không muốn nói cho cậu biết, thật sự là quá lúng túng. . . . . Là Kiều Bùi, anh ta,

anh ta yêu thích tớ, cố ý làm ra những chuyện này . . . . . Nhưng tớ không có. . . . ."

Đỗ Thiến Thiến hoàn toàn không nghe ý cô muốn nói, vừa nghe đến hai chữ yêu thích, Đỗ Thiến Thiến đã nổ tung. Cô ấy kích động bùm miệng, hạ thấp giọng, "Cho nên mọi người mới biết chuyện hai người không phải anh em ruột đúng không? Là bởi vì sau khi anh ta biết cậu không phải là em gái ruột, muốn làm tình nhân với cậu phải không? Ôi trời ơi!! Kiều Hân, đây thật sự là quá tốt rồi, cậu không biết cậu với anh cậu xứng đôi bao nhiêu đâu! Oa, người đàn ông hoàn mỹ thế kia!! Trời ạ, Kiều Hân, cậu lấy được vé số siêu cấp lớn rồi!!"

Vừa nghĩ đến cái gì đó, Đỗ Thiến Thiến lập tức nhớ lại những người bạn học nâng cao đập thấp kia, vội cười vô cùng khoa trương: "Nếu để những người đó biết, bọn họ nhất định hối hận đến ruột xanh mét rồi. Hơn nữa tớ nghĩ mấy người không biết xấu hổ kia lại chuẩn bị tìm cậu kết giao đây, đến lúc đó cậu nhất định không cần để ý những người thật ác tâm đó. Oa, không ngờ Kiều Hân của chúng ta từ con gái nhà họ Kiều lại chọt biến thành con dâu nhà họ Kiều rồi."

Đỗ Thiến Thiến cũng không có chú ý đến, lúc cô ấy nói lời này, vẻ mặt Kiều Hân như bị người quăng cú chóc, cô đã tức đến sắp ngất đi rồi

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48

Chờ Đỗ Thiến Thiến nói xong, mới chú ý tới nét mặt Kiều Hân đã rất không tốt rồi, cô buồn bực nhìn về phía Kiều Hân.

Sắc mặt Kiều Hân trắng bệch, nói cho cô biết: "Thiến Thiến, không phải như cậu nghĩ, có lẽ do cậu là con gái một, không hiểu được tình cảm giữa anh em. Nếu như có một người dùng thân phận anh trai sinh sống với cậu rất nhiều năm, chọt có một ngày anh ta muốn. . . . . theo đuổi cậu, cậu nhất định sẽ không vui sướng, thứ tình cảm này tuyệt đối không giống như thanh mai trúc mã."

Đỗ Thiến Thiến 'A' một tiếng, cái hiểu cái không trầm mặc một lúc lâu, "Nhưng Kiều Hân, không phải tình cảm anh cậu đối cậu rất tốt ư? Nếu anh ấy thích cậu, sẽ đối tốt với cậu cả đời."

Cô nhớ tới tình hình lúc Kiều Hân ở nhà, lúc trước Kiều Bùi nhìn Kiều Hân mấy lần, có phải khi đó hai người đã có dấu hiệu rồi không?

"Tớ cảm thấy anh cậu rất ưu tú, đối với cậu cũng không phải là tình cảm tùy tiện." Đỗ Thiến Thiến cố gắng tìm từ, "Từ nhỏ, hoàn cảnh sinh hoạt của cậu đã rất đơn thuần, có lẽ không có tiếp xúc với loại đàn ông cận kề. Có vài người đàn ông, trong miệng sẽ nói rất ưa thích cậu, nhưng quay đầu lại liền bắt cả hai tay, chân đạp hai thuyền, thừa dịp vợ mang thai mà đi ra ngoài tìm phụ nữ. Gần đây mẹ tớ cũng cho tớ đi ra ngoài xem mắt rồi, tớ vừa nghĩ tới liền rầu rĩ, tớ đang suy nghĩ, nếu tớ có một thanh mai trúc mã hiểu rõ lẫn nhau thì thật tốt."

Kiều Hân vẫn là lần đầu nghe Đỗ Thiến Thiến nói đến loại chuyện này, Đỗ Thiến Thiến luôn biểu hiện rất lạc quan, cô vội vươn tay nắm tay Đỗ Thiến Thiến nói: "Không thể bởi vì trên thế giới có quá nhiều người thói nát liền mất đi lòng tin với thế giới này, hơn nữa có thích hay không thực phải xem cảm giác, không rung động chính là không rung động, cũng không thể bởi vì đối phương ưu tú liền buộc mình sống chung một chỗ với đối phương?"

Đỗ Thiến Thiến gật đầu một cái, cô có chút hiểu Kiều Hân, nhưng lại cảm thấy thật là rất đáng tiếc, đây chính là Kiều Bùi đó, bao nhiêu phụ nữ tình nguyện làm người tình, kéo cũng không buông. Ba Kiều Hân đã là lão già sáu mươi mà cũng có nhiều cô gái xinh đẹp nhào qua như vậy, huống chi là Kiều Bùi. Không nói đến gia tài của anh ta, chỉ gương mặt thôi, phụ nữ đã phải dùng đến xe kéo rồi.

Đỗ Thiến Thiến thở dài lẩm bẩm: "Nhưng nhìn bộ dạng anh cậu theo đuổi cậu rất nhiệt liệt đó!"

Nói xong, Đỗ Thiến Thiến còn nhìn bốn phía, chỉ thấy những phục vụ kia đã sớm không nhìn về phía họ rồi. Nhưng mà thật sự không cần phục vụ gì cả, trên bàn họ đã sớm bày đầy thức uống, bánh ngọt nhỏ.

Sau khi uống xong đồ uống, Kiều Hân không quan tâm, vẫn để tiền trên bàn, Đỗ Thiến Thiến thấy được liền 'aizz' một tiếng.

Kiều Hân về đến nhà, cảm thấy gân cốt trên người như bị rút sạch. Hơn nữa mới vừa mở cửa nhà, cô liền biết cửa bị người động tới, quả nhiên mở ra liền nhìn thấy đã sớm có ở chờ cô bên trong gian phòng.

Kiều Hân không phải là lần đầu tiên đẩy cửa liền nhìn thấy Kiều Bùi, nét mặt của cô không có thay đổi gì, chỉ đặt trái cây đã mua lên trên tủ.

Kiều Bùi cũng không lên tiếng, trong phòng nhất thời an tĩnh đến cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Lần này Kiều Hân không có nói cự tuyệt gì nữa, cô đi vào nhà, giống như trong nhà không có Kiều Bùi. Cô vào phòng ngủ đóng cửa lại, đổi xong quần áo ở nhà, chờ lúc trở ra, Kiều Bùi đã ở phòng bếp rửa trái cây rồi.

Kiều Hân vội tìm đĩa trái cây tới, cô nhìn Kiều Bùi cúi đầu rửa trái cây, mắt chọt trở nên chua xót, người này chưa bao giờ hạ thấp mình đến trình độ này.

Nhưng cô cũng cảm thấy mình rất vô tội, cô hoàn toàn chưa từng nghĩ tổn thương bất luận kẻ nào, thời điểm chờ anh rửa trái cây, Kiều Hân vẫn luôn

trầm mặc.

Mãi cho đến khi anh rửa trái cây xong, cô mới mở miệng nói: "Kiều Búi, tôi suy nghĩ thông suốt rồi, tôi muốn thử làm tình nhân với anh một lần xem sao."

Vốn là rửa xong trái cây, chuẩn bị lau tay, thân thể Kiều Búi liền dừng lại. Anh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, ném khăn lông qua một bên, lẳng lặng đợi lời nói tiếp theo của cô.

"Nhưng trước tiên, anh có thể đừng để xưng hô Kiều phu nhân này cho người người đều biết không?"

Cô bị anh ép đến cùng đường, chỉ kém đôi tính. Thay vì làm cho cả thành phố đều biết, còn không bằng cho nhau một cơ hội trước.

Kiều Búi gật đầu một cái, giọng bình tĩnh: "Anh đồng ý với em."

Nói xong anh cúi xuống, một bộ dáng muốn hôn cô, Kiều Hân theo thói quen nghiêng đầu một chút, có lẽ là nhớ tới cái gì, cô lui về sau một bước, lại nói với anh: "Tôi chỉ là thử làm tình nhân bình thường với anh, tôi còn chưa nghĩ ra có muốn tiếp nhận mấy chuyện kia không. . . . . Hơn nữa dù là tình nhân cũng có chia tay. . . . . Anh đừng nghĩ quá nhiều. . . . ."

Nói xong những lời kia, Kiều Hân liền không dám nhìn nét mặt Kiều Búi, cô nhanh nghiêng đầu đi ra ngoài. Ngược lại Kiều Búi không cùng đi ra ngoài, Kiều Hân cũng có chút tò mò, không biết tại sao sau khi anh tiếp nhận loại tin tức này lại hành động chậm trễ như vậy.

Chỉ là chỉ đợi một lúc lâu sau, Kiều Búi ngược lại bung đĩa trái cây đi ra, đĩa trái cây được anh bày rất đẹp, anh tìm nửa trái cây xiên ở phía trên.

Kiều Hân cảm thấy người mình hơi nóng, rõ ràng thời điểm này khí ẩm cũng đã tới.

Sau khi Kiều Búi ngồi ăn một chút trái cây, giọng nói nhẹ nhàng hỏi cô: "Học lái xe như thế nào rồi?"

"Hoàn hảo." Kiều Hân cảm thấy hai người nói chuyện có chút kỳ lạ, cô lại bổ sung: "Tuần sau sẽ cho chạy trên đường."

Kiều Búi giống như nghĩ ra chuyện gì: "Muốn tập thêm không?"

Kiều Hân kinh ngạc liếc anh một cái, vội vàng lắc đầu nói: "Không cần, tôi đã học rất tốt."

Không biết vì sao, rõ ràng vẻ mặt Kiều Búi vẫn đang nhìn cô, thời điểm hỏi cô có muốn tập không, mắt lại có thể giống như sáng lên.

Loại dáng vẻ này sẽ khiến Kiều Hân nổi lên suy nghĩ thật không tốt, người đàn ông này có phải đặc biệt si mê với việc dạy dỗ cô không?

Chỉ là Kiều Hân phát hiện kể từ khi cô nói những lời đó, cuộc sống giống như không còn biến hóa quá lớn, cô phát hiện cô và Kiều Búi thật đúng là như Đỗ Thiên Thiên nói, cảm giác sinh hoạt chung một chỗ rất có ý tứ tay trái cầm tay phải. Mặc kệ là Kiều Búi sang đây thăm cô, hay là hai người cùng nhau ăn cơm, thậm chí Kiều Hân có ý làm khó anh, để cho anh đi theo mình đi siêu thị mua thức ăn, biểu hiện của Kiều Búi cũng là rất bình tĩnh. Đi theo bên người cô, cho dù là giúp cô lấy túi tiện lợi cũng là một bộ dáng tùy theo hoàn cảnh.

Lần này chờ hai người mang những thực phẩm kia trở lại lần nữa, liền gặp phải bà bác lầu dưới. Bà bác này thấy một đôi vợ chồng son trẻ tuổi như vậy liền cười híp mắt nói: "Người tuổi trẻ bây giờ đều thích ăn ở bên ngoài, thật ra thì mình làm cơm ăn vẫn là tốt nhất. Nhất là hai người cùng nhau nấu cơm so với ở bên ngoài ăn cả buổi, rồi còn phải lên đường về nhà"

Nói xong bác gái liếc qua những nguyên liệu trong giỏ thức ăn, nói: "Trái cà này rất tươi, làm cà nướng ăn rất ngon đấy."

Kiều Hân rất rõ ràng, lúc bác gái này nói mấy lời đó, tâm tình Kiều Búi rõ ràng không tệ.

Nhất là thời điểm anh bước tới trước cửa một bước để mở khóa. Kiều Hân không nhịn được nói anh: "Kiều Búi, anh không cảm thấy như bây giờ rất không có ý nghĩa sao?"

Anh không phải cái loại người sẽ theo phụ nữ vào siêu thị, chứ đừng nói gần đây nấu cơm vẫn là anh giúp đỡ làm.

Kiều Hân cũng hoài nghi có phải anh lén lút học tập hay không? Lẽ ra không có đạo lý, một người không biết làm việc nhà, mấy ngày sau liền trở thành đầu bếp. Nấu cơm ăn ngon thì thôi đi, bày đĩa trái cây cũng tinh xảo như vậy, thậm chí việc nhà cũng làm đến thuận buồm xuôi gió, làm cho cô - một người trụ cột cũng không bằng, nhưng rõ ràng việc Kiều Búi được giáo dục từ nhỏ đến lớn, hoàn toàn không cùng một đường với loại chuyện vặt vãnh như bây giờ.

Chính Kiều Hân cũng có chút cảm giác không nhìn nổi, sau khi vào trong phòng, cô rất nhanh liền đoạt lấy nguyên liệu từ trong tay Kiều Búi, vừa đi tới phòng bếp vừa nói: "Hôm nay anh đừng nấu cơm, để tôi nấu."

Kiều Búi không lên tiếng, anh thay quần áo xong, kéo tạp dề màu đậm ở một bên mặc lên người. Lúc tiến vào lần nữa, trực tiếp liền cầm lấy dao thái rau trong tay Kiều Hân, thao tác rất nhuần nhuyễn.

Không gian loại phòng bếp này cũng không bao nhiêu, nhưng bố trí tủ bát, bếp ga và vật dụng vô cùng hợp lý, Kiều Hân có chút không có việc làm.

Ngược lại sau khi thấy Kiều Hân vẫn còn đang đứng ngốc, Kiều Búi không tự chủ cười một tiếng. Anh điem chớp mũi Kiều Hân "Ngoan, đi ra ngoài

xem ti vi đi, anh lập tức làm xong cho em ăn."

Đây hoàn toàn chính là một giọng điệu nuôi dưỡng người khác mà.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 49

Trước kia Kiều Hân chỉ tò mò Kiều Búi lấy đâu ra nhiều thời gian bởi mình như vậy, lần này vào lúc ăn cơm, cô hiếm khi hỏi anh: "Không phải anh có rất nhiều chuyện phải xử lý sao? Hiện tại rảnh rồi như vậy rồi ư?"

Ban đầu lúc làm em gái của anh, cô biết thời gian của anh sắp xếp có bao nhiêu vội vàng, bảng giờ giấc dày đặc, còn có thư ký sẽ ở bên cạnh anh không ngừng nhắc đến anh thời gian. Người khác sẽ hâm mộ vị trí của anh, nhưng trong lòng Kiều Hân biết Kiều Búi vì có thể quản lý tốt tập đoàn đó mà phải trả giá như thế nào.

Lúc này cô hoài nghi rốt cuộc anh có đang làm việc tốt không, sao có thể lãng phí nhiều thời gian như vậy.

"Nếu cần, luôn có thể sắp xếp được thời gian."

Kiều Hân chần chờ: "Sắp xếp thời gian, như vậy không tốt, anh sắp xếp thời gian như thế nào, không phải là thời gian giấc ngủ nghỉ ngơi chứ?"

Trong đầu Kiều Hân rất nhanh nghĩ đến: "Mỗi ngày anh tới tìm tôi, sau đó. . . . ."

Cô cong ngón tay tính toán: "Thời gian đi đường tăng thêm một giờ?"

"Không phải." Về mặt Kiều Búi nhân nhật, chỉ lên lầu trên của cô nói: "Anh ở lầu trên."

"Hả?" Kiều Hân bị chuyện này làm cho ngây dại, cô ngây ngốc nhìn Kiều Búi.

Kiều Búi vẫn đang thông thả ung dung chậm rãi ăn thức ăn ở trước mặt, lần này anh làm thức ăn đều rất ngon miệng, nhất là món cà nướng đông bắc kia, anh làm vô cùng đủ tiêu chuẩn.

Sau khi ăn xong một miếng, Kiều Búi rất nhanh chọn một miếng ngon miệng nhất gấp đến trong chén cô.

Đồ trong nhà của Kiều Hân, anh cũng không có quá kén chọn, mọi thứ đều là Kiều Hân đi mua từ siêu thị.

Duy nhất không thích chính là chén đĩa lớn nhỏ, ban đầu Kiều Hân mua, nhất định là nghĩ tới chỉ có một mình cô nấu cơm ăn, cho nên mua đồ ăn đều rất nhỏ xinh.

Chờ sau khi gấp hết món ăn, Kiều Búi lại nói: "Hôm nào đi lên lầu cảm vài bộ đồ ăn xuống, những thứ này của em, anh dùng có chút không quen."

Kiều Hân đã có thể nghe được âm thanh mình nổ tung, cô hoài nghi mình sắp có dấu hiệu bùng nổ rồi.

Cô nâng cổ lên nhìn chằm chằm nóc phòng một chút, mỗi lần Kiều Búi đi, cô đều chưa từng để ý, đi thì đi thôi.

Nhưng cô chợt hiểu rõ, thì ra là người ta không có đi, người ta chỉ là lên lầu thôi?!

Đề ở trên đỉnh đầu của cô đúng không?

Không trách được cô vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, kể từ khi cô vào ở cái chỗ này liền cảm giác trên lầu rất yên tĩnh, ngay cả âm thanh thỉnh thoảng đồ rơi trên mặt đất cũng không có, cô còn tưởng rằng trên lầu không có người ở đấy.

Kiều Hân tức giận nói: "Anh không có chuyện khác để làm sao, cả ngày trừ tính toán tôi chính là tính toán tôi!! Vậy anh còn có thời gian lo lắng suy tính chuyện làm ăn thật tốt sao!! Cả ngày lãng phí thời gian ở trên người tôi, anh không cảm thấy mất mặt à?"

"Em sai lầm rồi, theo đuổi em mới đúng là chuyện lớn hàng đầu." Về mặt Kiều Búi nhân nhật, nghiêng mắt nhìn cô một cái, "Hôm nay anh làm ra tất cả, ngày sau phải dựa vào ai tới thừa kế, anh chính là người rất truyền thống, không thể nào giao công ty cho người ngoài."

Mặt Kiều Hân thoát cái liền đỏ lên, khóe miệng cô đã vắn vẹo, không nhịn được nghĩ, đây là đến bụng của cô cũng muốn tính toán rồi hả?!

Quả nhiên cô vừa nghĩ đến điều này liền nghe giọng Kiều Búi rất bình tĩnh nói: "Anh chậm trễ rất lâu rồi, anh đã ba mươi hai, ba mươi ba tuổi rồi, chờ sinh được người thừa kế thích hợp, bồi dưỡng tốt thế nào cũng cần hai mươi lăm năm, cho nên chúng ta phải càng nhanh càng tốt."

Lần này miệng Kiều Hân hoàn toàn lệch qua một bên, cô làm nét mặt sao anh không đi chết luôn đi.

Kiều Bùi thấy trong mắt nhưng cũng không nói gì, anh cúi đầu an tĩnh ăn cơm. Về mặt, động tác đều có vẻ vô cùng ưu nhã.

Thời điểm anh không mạnh bạo với người khác, vẫn rất giống như quân tử đoan chính.

Đặc biệt là chờ cơm nước xong xuôi, anh còn chủ động đứng lên dọn dẹp phòng bếp. Kiều Hân tức ời là tức, chỉ là làm sao cũng là mình cùng ăn, cô vẫn chủ động cầm chén đũa lên đi theo vào bên trong phòng bếp.

Mặc dù dụng cụ vẫn còn mới, chỉ là phần lớn những thứ kia vẫn là chủ cho thuê nhà lưu lại, vòi nước là loại rất bình thường, nhìn tạo hình không quá đặc biệt, cũng không có chức năng có thể giảm bớt khoáng nước, cho nên chỉ rửa mấy cái chén, quần áo Kiều Bùi liền ướt một mảnh.

Làm xong những thứ này, Kiều Bùi vừa lau tay vừa hỏi cô: "Có muốn đi lên xem một chút nhà của anh hay không?"

Vốn Kiều Hân muốn nói tại sao tôi phải đi, cũng không biết thế nào, sau khi thấy quần áo anh ướt một mảnh, cô chợt mềm lòng, theo bản năng liền gạt đầu một cái.

Lúc theo Kiều Bùi đi ra, Kiều Hân cũng không thay quần áo, sau khi đi thang máy lên, chỉ dùng mấy giây đã đến tầng trên.

Cửa nơi này đều thống nhất một kiểu, nhìn từ bên ngoài thì chỗ Kiều Bùi cũng không có gì đặc biệt. Nhưng Kiều Hân biết anh là người rất ý tứ, cô đoán chùng trong phòng của anh khẳng định được bố trí không giống với chỗ khác.

Kết quả đợi sau khi cô tiến vào, lại bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ, đây hoàn toàn chính là cảm giác phòng cũ.

Tất cả dụng cụ bài biện đều lộ ra một cảm giác cũ kỹ, Kiều Hân vốn cho là địa phương của mình ở đã đủ không cứu được rồi, cô không ngờ Kiều Bùi lại có thể cũng ở nơi như vậy.

Chỉ là phòng ngủ ngược lại sạch bóng, có thể nhìn thấy tất cả chăn màn gối đệm đều là mới, kể từ khi Kiều Bùi đi vào phòng, cũng không dùng lại lâu liền trực tiếp đi tới trong phòng ngủ. Anh đứng ở bên giường, cầm quần áo trong tủ treo ra rồi thay vào.

Kiều Hân vội vàng xoay đầu đi, cô nỗ lực đi quan sát chỗ khác, nhưng dư quang khóe mắt vẫn thấy được dáng vẻ Kiều Bùi thay quần áo.

Anh vẫn giống như trước, buổi tối thích mặc loại áo ngủ màu trắng hoặc là ca rô.

Sau khi anh thay quần áo xong, rõ ràng ánh mắt anh vẫn luôn nhìn cô.

Kiều Hân nhanh chóng nổi lên suy nghĩ, cô mới vừa nói đi ra ngoài, Kiều Bùi đã đứng lên từ trên giường, đi mấy bước tới trước mặt cô, kéo cổ tay của cô lại.

Kiều Hân sợ hết hồn, mặt cảnh giác nhìn anh.

Kiều Bùi ngược lại không có làm tiếp động tác khác, anh nhìn ra cô khẩn trương, anh nói cho cô biết: "Đừng sợ, anh muốn thật sự làm cái gì thì đã sớm làm, không cần cố ý lừa em đi lên."

Lúc này sắc mặt Kiều Hân mới khá hơn một chút.

Sau một phút, Kiều Bùi lôi kéo cô đi tới bên giường, "Rất lâu chưa từng nói chuyện như vậy với em rồi."

Sau khi anh ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Toàn thân Kiều Hân đều cứng đờ, trước kia cô là thường tán gẫu với anh, thời điểm dọn dẹp trong phòng của anh sẽ tán gẫu mấy câu về việc nhà.

Thế nhưng lúc này đã sắp hơn chín giờ rồi? Hơn nữa chủ đề của Kiều Bùi cũng rất kỳ quái.

Sau khi cô miễn cưỡng ngồi xuống, anh hỏi cô: "Muốn đi tận nơi xem biểu diễn XX không?"

Kiều Hân ngây ngẩn cả người, anh nói là chương trình âm nhạc mà cô nhìn qua lúc nhàm chán, thật ra thì chính cô cũng không để vào trong lòng, không ngờ Kiều Bùi lại có thể nhớ.

Cô lắc đầu một cái, nói: "Tôi không thích, chỗ đó quá loạn."

Kiều Bùi gạt đầu một cái, đưa tay giống như là muốn cầm tay của cô, Kiều Hân vội vàng thu tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 50

Kiều Búi cũng không có lộ ra dáng vẻ lúng túng, anh lại tán gẫu với cô mấy câu.

Ngược lại sau khi nói hết những lời đó, anh không nháy một cái nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, nói: "Không còn sớm, em ngủ lại đi."

Kiều Hân "a" một tiếng, cô có một loại cảm giác giống như trở về trước kia.

Kiều Hân cũng không biết mình ruột cuộc thế nào rồi? Cô hẳn là rất ghét Kiêu Búi chứ, nhưng ở trong một thời gian rất lâu, cô và Kiêu Búi ở chung một chỗ, cuộc sống cũng là thoải mái bình tĩnh như vậy. Cô từng cảm thấy vui vẻ, cũng có thể nói cho tới bây giờ, đó là khoảng thời gian cô cảm thấy hạnh phúc nhất.

Kiều Hân có thể cảm thấy Kiêu Búi thay đổi.

Anh hẳn đang không ngừng thay đổi chính mình, điều này làm cho Kiêu Hân có chút không biết theo ai, mà ở một phương diện khác, có lẽ là phụ tá Lý đến khiến trường học quản lý so với trước kia đã tăng lên một bậc, vì vậy làm cho tiền lương những giáo viên dạy thêm như bọn họ nhiều thêm một chút, còn có chính là dưới sự an bài hợp lý, thời gian lại càng nhiều hơn rồi.

Kiều Hân cũng có nhiều thời gian có thể vui chơi, cô cũng không có địa phương nào muốn đi. Lúc đầu đi chung với Kiêu Búi, du ngoạn như thế nào đều là nghe theo an bài của Kiêu Búi.

Ngược lại Đỗ Thiển Thiển đột nhiên gọi điện thoại cho cô, hỏi cô muốn đi tắm suối nước nóng không?

Loại thời tiết này ngâm suối nước nóng một đêm sẽ rất thoải mái, Kiêu Hân liền đồng ý đi.

Kết quả sau khi đến đó, vốn là hai người cầm đồ đi tắm suối nước nóng rồi, nhưng Đỗ Thiển Thiển đi tới nửa đường, chợt nhớ tới để quên đồ trong phòng, nhất định trở về lấy, Kiêu Hân liền chờ cô dưới tàng cây.

Mới đầu cô cũng không có cảm thấy gì, nhưng dần dần cô mới phát hiện không đúng lắm, chỗ này quá yên tĩnh rồi. Mặc dù lúc này không phải chủ nhật, nhưng bên trong suối nước nóng không thể yên tĩnh, không có người nào như vậy được?

Cô đang buồn bực, chợt cảm giác đèn đường trên đỉnh đầu đang nhấp nháy.

Các cô tới trễ, lúc này sắc trời sớm tối, một đường đi tới đều là dựa vào đèn đường chiếu sáng, hơn nữa không riêng gì ánh đèn trên đỉnh đầu cô, ngay cả ánh đèn nơi xa cũng đều tắt trong nháy mắt.

Lúc Kiêu Hân đang kinh ngạc, chợt cảm giác đỉnh đầu có cái gì đó nổ rộ, cô liền sợ ngây người, vội vàng ngẩng đầu lên. Vật kia nhanh vô cùng, rất nhanh bầu trời liền tuôn ra một mặt cười.

Sau mặt cười là pháo hoa xinh đẹp hơn, không riêng gì trên bầu trời, giống như được sắp xếp, ở chỗ không xa phía sau của cô, pháo hoa không ngừng phun lên.

Cô nhìn một lát, âm thanh còn có ánh sáng rớt cuộc yếu dần, khắp nơi vang lên âm nhạc êm dịu. Kiêu Hân cảm thấy âm nhạc này rất quen tai, cô nghe trong chốc lát, tựa như nhớ tới cái gì.

Cô mơ hồ nghĩ, ban đầu anh dạy cô khiêu vũ, đúng là bài nhạc này.

Đó là năm thứ hai đại học của cô, trường học của bọn họ tổ chức hoạt động. Sau khi Kiêu Búi biết, cố ý dạy cô khiêu vũ, nhưng sau đó không biết vì sao trường học lại hủy bỏ hoạt động.

Sau này cô cũng chưa bao giờ khiêu vũ bên ngoài với Kiêu Búi.

Như có một dự cảm, Kiêu Hân an tĩnh chờ đợi, cuối cùng Kiêu Búi đi tới từ một con đường khác.

Trong tay anh ngược lại không có cầm gì, Kiêu Hân cũng không lộ ra dáng vẻ tức giận, trong nháy mắt nhìn thấy pháo hoa, cô đã biết chính là Kiêu Búi làm rồi.

Đây chính xác là Kiêu Búi phân phó Đỗ Thiển Thiển làm, Đỗ Thiển Thiển vẫn rất muốn tác hợp bọn họ.

Đoán chừng Đỗ Thiển Thiển còn cảm thấy mình làm rất đúng đấy.

Chờ sau khi Kiêu Búi đến gần, Kiêu Hân bình tĩnh nói với Kiêu Búi, "Không phải em không có tình cảm với anh, nhưng anh có khúc mắc. . . . ."

Kiều Búi không lên tiếng, anh xoay người đi phía trước giống như đang dẫn đường.

Chỗ này rất an tĩnh, hai bên đường bởi vì thời tiết rét lạnh nên không có thực vật nào nở rộ, ngược lại có một ít bụi cây màu xanh vẫn còn ở đây, phía trên treo một chút đồ trang trí gì đó.

Kiều Hân vội vàng đi theo, an tĩnh làm bạn ở bên cạnh Kiều Bui.

Kiều Bui bình tĩnh nói: "Anh không phải là đứa bé của nhà họ Kiều."

Kiều Hân kinh hãi, nhưng rất nhanh cô liền trấn định lại, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Kiều Bui.

Thật ra thì cô đã sớm hoài nghi, thậm chí còn đang buồn bực nếu mình không phải là đứa bé nhà họ Kiều, tại sao Kiều Bui không dùng phương thức ôn hòa hơn để đối xử với mình. . . . .

Kiều Bui đã dừng bước, "Anh vẫn luôn có khúc mắc."

Trong lúc nhất thời, Kiều Hân nói không ra lời, cô nhớ lại thái độ của những người nhà họ Bui kia, còn có dáng vẻ của ba với Kiều Bui.

Chỉ là cô không dám suy nghĩ quá kỹ càng, lúc này rốt cuộc cô mới có một chút đầu mối.

Cho nên anh mới có thể....mới có thể đối với cô như vậy ư?

Kiều Hân an tĩnh chờ lời kế tiếp của anh.

"Nếu như em không muốn gả cho anh, vậy anh làm con rể nhà họ Kiều được không? Dù sao anh cũng là họ Kiều." Giọng điệu của anh nhu hòa đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Kiều Hân biết đây đã là lời thâm tình nhất mà Kiều Bui có thể nói ra, cô trầm mặc trong chốc lát mới khe khẽ gật đầu một cái, nói: "Nhưng em cần thêm thời gian. Kiều Bui, anh cho em thời gian được không? Em nghĩ một ngày nào đó trong tương lai, em sẽ muốn tiếp nhận anh. . . . ."

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Xâm Chiếm Tuyệt Đối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.